

**ЪРЛ СТАНЛИ
ГАРДНЪР**

**Пери Мейсън
и русото
 момиче**

**Слушаят
с палтото
от Визон**

**Народна
култура**

ЪРЛ СТЕНЛИ ГАРДНЪР ПЕРИ МЕЙСЪН И РУСОТО МОМИЧЕ. СЛУЧАЯТ С ПАЛТОТО ОТ ВИЗОН

Превод: Милена Венкова-Радева

chitanka.info

Повече от сто са криминалните романи на Ърл Стенли Гарднър (1899–1970) — американец, адвокат по професия, писател по призвание, който с плодовитостта на перото, с качествата на творческото въображение, с умението да гради вълнуващо заплетени сюжети и характери заема видно място сред класиците на този жанр. Подбранныте два романа са типични за творчеството на Гарднър — задъхана динамичност на действието, което се развива с картиността на филмов сценарий, напрежение и финална сцена в съда, където главният герой — адвокатът Пери Мейсън, със своя интелект, нетривиален подход и опит печели блестяща победа над злото.

ПЕРИ МЕЙСЪН И РУСОТО МОМИЧЕ

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

ПЕРИ МЕЙСЪН — адвокат, който сам си вади кестените от огъня

ДЕЛА СТРИИТ — безценната му секретарка, без която той не може не само в работата си

ДАЯНА РИДЖИС — русо момиче с насинено око

ДЖЕЙСЪН БАРТСЛЪР — който повече от всичко на света иска внук

КАРЛ ФРЕЧ — „светски мъж“ и „бияч“, раздаващ синини на момичетата

ФРАНК ГЛЕНМОР — компетентен съдружник на Бартслър

МИСИС БАРТСЛЪР — майка на Карл, убедена в неговата непогрешимост и бездушна като камък към останалите

МИЛДРЕД ДАНВИЛ — съквартирантка на Даяна, която взима твърде присърце новината за насиненото око

ЛЕЙТЕНАНТ ТРАГ — проницателен лейтенант от полицията

ХЕЛЪН БАРТСЛЪР — сърдита снаха, пазеща в тайна внука от дядо му

ЕЛА БРОКТЪН — според която Милдред Данвил „сама си е виновна“

СЕРЖАНТ ХОЛКЪМ — войнствен полицай, враг на Пери Мейсън, когото вечно гледа как да премаже

ПОЛ ДРЕЙК — детектив, приятел на Пери

КЛОД ДРЪМ — самодоволен прокурор

Д-Р ДЖОРДЖ З. ПЪРЛЪН — който поставя „фантастични“ граници за времето, в което е могло да бъде извършено убийството

ФИЛИП РЕЙМС — полицай, който за малко не глобява Милдред

СЪДИЯ УИНТЪРС — заинтригуван съдия

НИК МОДЕНА — боклукучия

МИСИС Дж. С. КЕНАРД — завеждаща бюро за загубени внуци

РОБЪРТ БАРТСЛЪР — който скоро ще стане на три годинки

1

Пери Мейсън дръпна секретарката си на страна.

— Русо момиче с насинено око ли, Дела?! Меко казано, това звучи твърде любопитно, освен ако не е някоя мъжкарана. Такава ли е?

— Определено не, но като че ли е изплашена до смърт от нещо. Не мога да отгатна каква е. Гласът ѝ не е обикновен — изглежда школуван.

— И ти я остави в библиотеката?

— Да, там чака.

— Как е облечена?

— С черни обувки на бос крак, кожено палто и отдолу черен пеньоар или домашна рокля. Няма да се изненадам, ако няма друго облекло.

— И насинено око?

— Истинска прелест.

— Дясното или лявото?

— Дясното. Косата ѝ е сламеноруса, има големи синьо-зелени очи и дълги мигли. С подходящ грим и без синината би могла да бъде много красива. Според мен е на около двайсет и шест години. Ти би ѝ дал двайсет и една.

— Как се казва?

— Даяна Риджис.

— Прилича на измислено име.

— Тя твърди, че е истинско. Ужасно е притеснена и нервна. Струва ми се, че здравата се е разстроила.

— Плаче ли?

— Не. Седи като на тръни, но не плаче. Тя е от момичетата, които в критични моменти действат, а не хленчат.

— Това решава въпроса, ще я приемем — поне колкото да разберем за какво става дума. Доведи я, Дела.

Мейсън отвори вратата на библиотеката. Русото момиче, което скочи насреща му, беше високо към метър и шейсет и тежеше около

петдесет килограма. С лявата си ръка стискаше палтото, в което плътно се беше загърнало. Тъмното петно около дясното око се подчертаваше от светлата коса, която падаше на вълни до раменете му. Не носеше шапка.

— Мис Риджис? — поде Мейсън радушно. — Меля, седнете. Дела, ти се настани там, а аз ще остана тук. Моята секретарка записва най-важното от разказите на клиентите ми, мис Риджис. Надявам се, че това няма да ви смущава. По какъв повод искате да ме видите?

Посетителката заговори преди още Дела да успее да отвори стенографския си бележник. Думите ѝ валяха една през друга, гласът ѝ трептеше от вълнение. И все пак от начина, по който изговаряше думите, личеше, че не е момиче, способно да предизвика побой.

— Мишър Мейсън, имам големи неприятности, направо ми е причерняло пред очите. От часове премислям положението, всъщност от полунощ, и реших, че не бива да прегъръщам това. — Тя леко докосна синината.

— Тогава защо не дойдохте по-рано? — учуди се адвокатът.

— Нямах какво да облека. Мейсън повдигна вежди.

Тя се изсмя пресилено — явно не ѝ беше до смях.

— Ако сте готов да ме изслушате, бих искала да ви разкажа всичко отначало.

— Навярно — предположи Мейсън, сдържайки любопитството си в рамките на вежливостта — сте се скарали със съпруга си и той е взел дрехите ви. Обвинил ви е незаслужено в изневяра и...

— Не, мишър Мейсън. Не познахте. Аз съм разведена и повече от три години живея сама.

— В радиото ли работите?

— Как разбрахте?

— По гласа.

— Ах, да, естествено.

— Къде са дрехите ви?

— При работодателя ми.

— Така ли? Колко странно!

— Цялата история е странна.

— В такъв случай — Мейсън хвърли бърз поглед към Дела Стрийт, за да се увери, че е готова да записва — искам да я чуя от началото. Кажете ми първо нещо за себе си.

— Ще се огранича само с най-важното — обеща Даяна Риджис.
— Не съм виждала баща си. Майка ми умря, когато бях дванайсетгодишна. Дадох си сметка, че макар и бедно сираче, бих могла да си пробия път и живота, ако се образовам. Не жалих сили. Бях завършила само прогимназия, но използвах всяка възможност да уча — продължих във вечерно училище, в задочни курсове, а в събота и неделя редовно четях в обществената библиотека. Овладях стенография и машинопис, станах секретарка, а послеadioактриса. Имах обаче неприятности с един режисьор и щяха да ме уволнят. Тогава пристигна писмо от мой почитател. Някой си Джейсън Бартслър. Харесал гласа ми и искаше да знае дали се интересувам от лека и доходна работа.

— И как реагирахте вие? — попита Мейсън. Тя се понамръщи.

— Ние получаваме купища такива писма и въпреки че авторите се изразяват различно, смисълът им винаги се свежда до едно. Не му обърнах никакво внимание.

— Какво стана след това?

— Получих Още едно писмо. После мистър Бартслър ми се обади по телефона в студиото. Говореше доста приятно. Оплака се, че очите му не са добре, а е запален читател и сега има нужда от някой, който да му чете. Добави, че ме е слушал по радиото и но само харесвал гласа ми, но бил убеден, че съм много интелигентна. С една дума, започнах работа при него и той се оказа изключително любезен и изискан джентълмен.

— С какво се занимава?

— С разработване на мини. На около петдесет и пет-шест години е, обича хубавите неща в живота, но всичко е с вкус и мярка. Мистър Бартслър е... един определено интересен човек.

Мейсън само кимна.

— Той твърди, че най-голямата беда на американците е прекалената им доверчивост. Било наша национална черта да приемаме безкритично всичко, което ни се поднася, и когато лустрото падне и видим нещата в истинската им светлина — да обвиняваме всички освен себе си. Не мога да си представя някой да е правил по-странен подбор на четивата си от мистър Бартслър.

— Моля, пояснете.

— Кара ме да му чета най-хубаво написаните статии от най-renomираните списания.

— Какво странно име в това?

— Всички са от преди четири до преди двайсет години.

— Не разбирам.

— Няма да разберете, освен ако не прочетете статиите. Сред тях например има някои от преди войната, в които ни убеждават, че можем да се справим с японската флота, когато си поискаме. По времето пък на сухия режим се кълнат, че независимо от последствията той вече никога няма да бъде отменен. Намират се и икономически, и финансови прогнози, които вещаят, че с национален дълг от трийсет милиарда САЩ ще стигне до банкрот, а с петдесет милиарда — до катастрофа. Всички те — майсторски написани и подкрепени с логика, която навремето е изглеждала абсолютно неопровержима — са дело на най-именитите автори в страната.

Мейсън хвърли въпросителен поглед към Дела Стрийт и пак се обърна към Даяна Риджис:

— Какъв е смисълът? Защо човек трябва да си губи времето да чете оstarели, отминали неща? В края на краищата авторът на статиите не е пророк. Той просто събира факти и ги тълкува логично.

Даяна Риджис се изсмя нервно:

— Страхувам се, че се изразявам лошо, но по този начин мистър Бартслър смята, че поддържа разума си в достатъчно трезво състояние, за да вижда нещата в истинската им светлина. Според него най-сигурният начин да не се подведем по чуждите внушения днес, колкото и неопровержимо логични да изглеждат, е да четем заблудите от вчера, поднесени със същата неопровержима логика.

— Има нещо вярно в това — призна Мейсън с усмивка, — но нужно ли е толкова да се престараваме в името на скептицизма?

— На него му е нужно. Той сравнява нацията ни о малки деца, ненаситни в желанието си да бъдат водени за носа. Стига някой да рече: „Искате такава и такава утопия, нали? Единственият начин да я постигнете е да направите това и това“ — и без да задават въпроси, всички тръгват подире му като омагьосани. Лицето на Мейсън все повече се оживяваше.

— Заслужава да се поговори с този Бартслър! — възклика той.

— А сега бих искал да разбера какво по-точно ви е сполетяло.

— Започна с Карл Фреч и...

— Почекайте — прекъсна я Мейсън. — Нека да чуем всичко поред. Кой е Карл Фреч?

— Синът на мисис Бартслър от предишния ѝ брак, ужасен лигъльо, макар че не можеш да го разбереш, докато не свали маската си. Смята, че е роден за велик артист, учи актьорско майсторство и само за това говори и мисли. Имал е всички условия и е получил такава чудесна шлифовка, че отначало те заслепява с привидната си изтънченост и изискани обноски. Въщност е разглезен, противен egoист, безскрупулен и безмилостен като дявол.

— А мисис Бартслър?

— Кучка! — рече с отвращение Даяна Риджис. Мейсън се засмя.

— Рязка съм, знам, но като си помисля как постъпиха с мен, те...

— Хайде да видим кои са останалите „те“. Кой още живее в къщата?

— Франк Гленмор, Карл Фреч, мистър и мисис Бартслър и старата домашна прислужница, която работи там от години. Те я съсипват от работа. Тя е глуха и...

— Кой е Гленмор?

— Управител, който разработва чужди мини срещу определена сума на тон изкопана и изпратена в завода руда. Откакто мистър Бартслър е зле с очите, Гленмор му е нещо като помощник. Мисля, че притежава половината от капитала в някои от предприятията. Той е човек, който неминуемо печели симпатии — изключително справедлив, винаги готов да изслуша мнението на другите. На мен ми харесва.

— На колко години е?

— На трийсет и осем.

— Живеехте ли в къщата, или ходехте само през Деня?

— Трябваше да живея там, защото мистър Бартслър искаше да му чета точно преди лягане. Запазих обаче квартирата си в града. Живея с едно момиче, с което сме много близки. Не исках да напусна апартамента, преди да съм сигурна, че работата ще е постоянна.

— Къде се намира квартирата ви?

— В жилищната сграда Палм Виста.

— Добре, разкажете ми сега за Карл Фреч и как пострада окото ви.

— Ами Карл ме преследваше всеки път, когато имах свободна вечер, предлагаше ми да отидем на кино или някъде другаде, а аз винаги си намирах извинения — ту че ме боли главата, ту че трябва да си правя маникура или да пиша писма. Държах се мило към него, но и малко настраана.

— И защо променихте отношението си снощи?

— Усетих, че майка му се дразни, че ме взема за доста надута или нещо подобно. Пък и се чувствах доста самотна и не виждах нищо лошо в поканата му да излезем на вечеря или на кино, затова реших да я приема.

— Е, и?

— Щом излезе от къщата, това момче сякаш стана друг човек. В началото ми беше забавно. Той очевидно играеше някаква роля, стремеше се да се представи за светски човек, за какъвто се има. Отидохме на ресторант. Карл поръча специални отлежали вина и взе да разиграва келнера. Поиска да му донесат отделно подправките за салатата, за да си ги сложи сам. Изобщо си придаваше такава важност, че...

— На колко години е?

— На двайсет и две.

— Военна служба?

— Негоден и никой не знае защо. Неудобно е да се пита. Предполагам, че някой познат лекар го е прегледал най-обстойно. Заявил е, че психически не е съвсем в ред и поради това са го освободили.

— Как се развиха събитията след ресторанта?

— И очаквано, и неочаквано.

— Младежът започна много да си позволява, така ли?

— Опитах се най- внимателно да го вразумя, но изведенъж маската падна от лицето му и аз видях какво должно същество е.

— Как постъпихте тогава?

— Зашлевих го по лицето, слязох от колата и тръгнах пеша.

— А той?

— Остави ме да вървя, дявол да го вземе.

— Докъде?

— Имах чувството, че до края на света. Най-сетне една кола ме качи и ме закара до място, където имаше такси, и така се прибрах. Чак

пред къщата открих, че съм забравила чантата си в колата на Карл и нямам нито цент. Обикновено за всеки случай си слагам в обувката банкнота от пет долара. Тъкмо обяснявах на шофьора, че трябва да се кача горе, за да взема пари, и забелязах пред нас да потегля друго такси. По стълбите към входа настигнах пътничката му — една възпълна жена към петдесетте, която леко накуцваше и имаше майчински благи очи. Тя беше чула разговора ми с шофьора и настоя да ми даде пари да си платя. И преди още да успея да попитам за името ѝ, вече бе позвънила на вратата. Отвори ѝ Франк Гленмор. Жената заяви, че идва във връзка с уговорката по телефона. Мистър Гленмор възклика: „А, да, за онази мина“ — и я покани да влезе. Така и не узнах коя е. Срам ме е, че не останах да ѝ благодаря, но бях твърде разстроена. Помолих мистър Гленмор да ѝ върне парите, изтичах направо към стаята си, отворих вратата и пред мен се изправи Карл Фреч в цялото си величие. Направо ми причерня пред очите. Заповядах му да излезе, ала той само се усмихна студено и презрително и рече: „Не, смяtam да постороя. Ако не по един, то по друг начин ще постигна своето. Отвори си ушите и слушай какво ще ти кажа.“

— Тогава?

— Тогава допуснах голяма грешка. Сграбчих го за палтото и започнах да го бутам.

— И той се разяри?

— Отскубна се и се извъртя към мен. Никога няма Да забравя израза на лицето му — студен, злонамерен, пресметлив. Нямах никаква представа какво ще направи, но в погледа му имаше нещо, което ме изплаши — безпощадна жестокост, добре обмислена подлост. Той процеди през зъби: „Добре, щом искаш с лошо — на!“ И ме удари много хладнокръвно и много резултатно.

— Повали ли ви?

— Да. Появиха ми се звезди пред очите, коленете ми се огънаха и изведнъж се озовах на пода. Около мен всичко се въртеше. Карл Фреч ми се поклони от вратата с подигравателна, язвителна усмивка и каза: „Следващия път по-малко се надувай!“ — след което затвори и си отиде.

— Така, и?

— Бях ядосана и потресена. Има нещо в този дявол, от което те побиват тръпки. А и за една жена е голямо унижение, когато я удари

мъж. Влязах в банята и си сложих студен компрес на окото, сетне усетих, че съм намокрила дрехите си, върнах се в стаята, заключих вратата, съблякох се и легнах във ваната. Исках да се отпусна и да облекча болките от дългото ходене, а и постоянно сменях студения компрес на окото. След половин час се почувствах по-добре. Станах, избърсах се, облякох си пеньоара и тъй като бях забравила да си взема пантофите, наложи се пак да обуя обувките си. В този момент се сетих, че още не съм прибрала чантата си. Вече окончателно кипнах.

— Предприехте ли нещо?

— Отидох до стаята на мисис Бартслър и почуках на вратата.

— Тя спеше ли?

— Не. Разговаряше с Карл. Дойде до вратата, погледна ме така, сякаш съм гъсеница, допълзяла някак си на масата по време на вечеря, и ми се закани: „Тъкмо обсъждахме с Карл какво да правим с вас.“ А аз отвърнах: „И аз самата разсъждавам какво да правя с Карл. Мислех, че синът ви е поне малко джентълмен, но под блъскавата шлифовка, която сигурно е струвала скъпо, той е само един допнапробен хулиган.“

— Как прие тя тези думи?

— Погледна ме отвисоко и изсъска: „Какво по-точно искате да кажете?“ Заявих й, че синът ѝ се е държал неприлично с мен и ме е ударил, а тя ме нарече лъжкиня. Истината била, че Карл ме хванал да крада и аз съм се опитала да измъкна насила доказателствата от него.

— Да крадете? — изуми се Мейсън.

— Точно така. Знаете ли какво беше направил? Беше занесъл чантата ми при майка си, а в нея имало едно бижу, което тя била търсила целия ден. Убедена съм, че той така беше скроил нещата — да ме обвини в кражба, ако не изпълня желанието му.

— Няма що, изглежда, че е прекрасен човек! Тя се изсмя с горчивина:

— Бях така съсипана, че не можах дори да гъкна. Затова пък Карл изчурулика с прекрасно отработена интонация: „Мамо, мисля, че ще е добре да претърсим стаята ѝ, преди да я пуснем да си върви.“

— И тя послуша ли го?

— Двамата нахълтаха в стаята ми и когато се опитах да ги последвам, мисис Бартслър ме избута и затръщна вратата пред носа ми.

— И после?

— После изтичах на долния етаж, за да видя мистър Бартслър, но той все още беше зает. Коженото ми палто висеше в дрешника. Облякох го и тръгнах към библиотеката, където смятах да почакам мистър Бартслър, когато вратата неочаквано се отвори и се появи същата жена. Срам ме беше от подутото око, затова се мушнах в дрешника. Сигурно съм постояла пет-десет минути, но щом се измъкнах от скривалището си, вратата пак се отвори — мистър Бартслър и мистър Гленмор изпращаха жената. Бях ги изпреварила, така че те можеха да ме видят само в гръб, стига да продължех да вървя към външната врата. И аз продължих, слязох по стълбите пред входа и тръгнах по улицата. Реших да се обадя на Милдред Данвил — момичето, с което живеем в един апартамент — и да я повикам да ме прибере с колата ми — и, разбира се, нямах пари дори за телефон. По това време вече беше започнала да ме обхваща истерия и окото ми ужасно се беше подуло. Така че реших да отида пеша до апартамента и да позвъня на Милдред — като че ли не бях ходила достатъчно! Трябва да съм извървяла към три километра, но в крайна сметка стигнах — а Милдред я нямаше вкъщи! Боже, каква нощ!

— И сетне? — подкани я Мейсън.

— Разбира се, можех да събудя домоуправителката и да я помоля да ми отвори с нейния ключ, но тя е твърде строга, а и с това облекло и око нямах сили да ѝ се покажа. Самочувствието ми беше под нулата. Така че отидох до автогарата и проседяу там цялата ужасна нощ. Изпросих от един любезен човек монета за телефон и звънях в апартамента на всеки час. Никой не отговаряше. Все още никой не отговаря. Не зная къде да се дяна. Имам чувството, че всички ме гледат... Бях чувала за вас. Трябваше ми много време, за да събера смелост да дойда тук в това състояние, но усетих, че започва да ме хваща истерия, и его ме... Май дори и да исках, не бих могла да забъркам по-голяма каша. Обвинена съм в кражба, има основания да ме смятат за избягала и... и...

— Дела — попита Мейсън, — можеш ли да помогнеш на тази млада жена?

— Разбира се — усмихна се секретарката ободрително. — Мога да ви дам някои дрехи, които ще ви свършат работа, докато получите своите. Искате ли нещо за хапване?

— Вие... — заекна Даяна Риджис. — Вие и двамата сте много мили. Но няма нужда...

Изведнъж тя се свлече безчувствена на пода. С два скока Мейсън се намери до нея. Заедно с Дела Стрийт я вдигнаха и я поставиха в мекото кожено кресло. Адвокатът улови изпълнения с упрек поглед на секретарката си.

— В края на краищата — поде той извинително — това не е по моята специалност, Дела. Както знаеш, аз съм по убийствата и особено заплетените случаи, но щом настояваш.

— Не съм казала нито дума — усмихна се тя.

— Не, наистина не си казала нищо — съгласи се иронично Мейсън.

Даяна Риджис се размърда в креслото, отвори очи и промърмори замаяно:

— Ох, извинявайте... Май припаднах.

— Няма нищо — успокои я Мейсън. — Едно хубаво кафе ще ви оправи, а междувременно пийнете една гълтка да се подкрепите.

Мейсън отиде до лавицата с книги, извади оттам голям том и зад него бутилка бренди. Наля половин чашка и я подаде на Даяна Риджис. Тя му благодари с поглед и я изпи. Мейсън взе празната чашка, изплакна я на чешмата и заедно с бутилката и книгата я върна обратно на лавицата.

— По-добре ли сте? — попита той.

— И още как! Не съм яла нищо и съм ужасно разстроена. Този удар съвсем разклати чувството ми за сигурност и увереността, че мога да се справя с всичко. Съжалявам, че припаднах, мистър Мейсън. Ще вя бъда много благодарна, ако mi помогнете да си взема дрехите и да не ме обвинят в кражба... Не мога да приема мълчаливо такова обвинение, въпреки че съзнавам как изглеждат нещата сега.

Мейсън се обърна към Дела Стрийт:

— Дела, погрижи се за храна, дрехи и гореща вана за мис Риджис. След това я остави да поспи няколко часа. Аз излизам.

Мейсън тайно намигна на секретарката си.

2

Къщата, която Мейсън търсеше, се оказа солидна бяла двуетажна постройка с хоросанова мазилка и керемиден покрив, разположена в изискан квартал.

След като паркира колата си, адвокатът мина по широката алея и се изкачи по витата стълба до верандата пред входа, покрита с гладки червени плохи и оградена с перила от ковано желязо. Докосна звънеца и в къщата прозвуча мелодия. След няколко секунди му отвори набит мъж на около трийсет и осем години с топли кафяви очи, които го гледаха недоверчиво.

— Искам да се срещна с Джейсън Бартслър — каза Мейсън.

— Страхувам се, че е невъзможно, освен ако нямате предварително уговорена среща, а ако имахте, аз щях да знам.

— Вие негов съдружник ли сте?

— В известен смисъл — да.

— Чудесно. Името ми е Мейсън. Адвокат съм и представлявам Даяна Риджис! Бартслър може да ме види тук сега или по-късно в съда.

В кафявите очи трепнаха дружелюбни пламъчета.

— Мисля, че не мистър, а мисис Бартслър се е оплакала в полицията...

— Не мога да воювам с жени — прекъсна го Мейсън.

Човекът се усмихна:

— Заповядайте.

Мейсън влезе в голямата приемна, където червената керамична настилка лъщеше с матов блясък, Малко по-нататък, вляво, широко спираловидно стълбище се виеше стремително към горния етаж.

— Почакайте тук. — Мъжът отведе Мейсън в библиотеката. — Ще проверя дали мистър Бартслър може да ви приеме.

Той изчезна през една врата в другия край на приемната. След около две минути се върна, усмихнат още по-широко.

— Вие Пери Мейсън ли сте?

— Да.

— Разрешете да ви се представя — Гленмор, съдружник на мистър Бартслър при разработването на някои от мините.

Мейсън стисна ръката му.

— Мистър Бартслър иска да ви заведа при него. Той е слушал много за вас — следил е някои от делата ви с особен интерес. Насам, моля.

Мейсън последва Гленмор в голямата стая, която се намираше от другата страна на приемната и представляваше нещо средно между библиотека, работен кабинет, всекидневна и канцелария.

Джейсън Бартслър седеше в дълбоко, луксозно тапицирано кресло и беше вдигнал обутите си в пантофи крака на табуретка. От лявата му страна се намираше салонна маса, отрупана с книги и книжа, сред които се забелязваха и куфарче за документи, настолна писалка, както и няколко списания. Отдясно пък бе поставена масичка за карти, върху която имаше чаша вода, още книги, стойка за лули, кутия за тютюн, пепелник, кибрит и гарафа с уиски. Светлината, която се процеждаше през кехлибарената течност, искреще по безбройните ръбове на кристалния съд.

Джейсън Бартслър стана от креслото — висок, изискан мъж с леко скептично изражение на лицето.

— Как сте, мистър Мейсън? — попита той, като се ръкуваше. — Даяна е успяла да наеме един изключително талантлив защитник. Предполагам, че сте се запознали със съдружника ми, Франк Гленмор. Поръчах му да ви се представи.

— Да, запознахме се.

— Каква е тази история с Даяна? Никой досега не ми беше споменал и дума за това. Франк, защо, по дяволите, не ми съобщи, че е имало неприятности?

— Мисис Бартслър смяташе, че повече никога няма нито да видим, нито да чуем момичето. Беше убедена, че Даяна просто е избягала. Страхувах се, че подобна вест може да ви разтревожи.

— Ето че се наложи да се разтревожа. Даяна е чудесно момиче. Може би вие ще mi обясните какво се е случило, Мейсън?

— Доколкото разбрах — поде Мейсън, — тя сглупила да приеме поканата на вашия доведен син да излезе с него. В резултат на това била принудена да се върне вкъщи пеша. Там намерила в стаята си

младежа и впоследствие била обвинена в кражба. Така я изплашили, че напуснала къщата посред нощ, облечена само с пеньоар, обувки на бос крак и кожено палто, което грабнала пътешествия от дрешника. Останала без никакви пари, храна и подслон.

Бартслър се ядоса:

— Още малко, и ще го изкарате като предумишлено убийство. Защо, по дяволите, е нужно да се преувеличава? Нали всъщност никой не я е изхвърлил от къщата?

— Така са я изплашили, че е напуснала.

— С какво?

— С физическо насилие, придружено със закана, че няма да е за последен път.

— От кого?

— От Карл Фреч и майка му. Те са я избутали от стаята ѝ.

— А вие какво искате?

— Искам да ми се предадат вещите ѝ, двуседмична предплата и извинение, както и уверение, че Даяна ще има препоръчително писмо от вас и че няма да бъде очернена пред бъдещ работодател. Искам в добавка и справедливо обезщетение за душевните страдания и мъки, които е претърпяла.

Бартслър се обърна към Гленмор:

— Би ли помолил жена ми да дойде заедно с Карл?

Гленмор се изправи с малко неочеквана за теглото си пъргавина и с котешки стъпки се измъкна от стаята — безшумно и бързо като пълзгаша се сянка. Прикрита радостна усмивка разтегли едва забележимо устните му.

— Преди всичко искам да получа дрехите и вещите ѝ опаковани, за да ѝ ги занеса — каза Мейсън. — Що се отнася до останалото, може би ще е добре да се посъветвате с адвоката си. Не бих желал да накърня интересите ви.

— И без адвокат ще се оправя — заяви Бартслър. — И не искам тя да напусне работа.

— Едва ли можете да очаквате, че ще остане при тези обстоятелства. Това би било невъзможно.

Бартслър помръкна.

— Всичко бих дал да не се бяха случили тези неприятности, Мейсън. Струва ми се направо необяснимо. Впрочем не чак толкова.

Ще видим.

— Работата може да се окаже по-сериозна, отколкото предполагате — предупреди го Мейсън.

— Може би е така. Харесвам това момиче. Тя се интересува от текста, който чете. Влага чувство в него. Като правило платените четци мърморят така безизразно, че ти се доспива и не можеш да се откъснеш от убийствената монотонност на гласовете им — все едно, че пътуваш дълго със самолет и се мъчиш Да не заспиш от бръмченето на перките. Ето че идват жена ми и доведеният ми син.

Мейсън стана, за да поздрави майката и младежа. Мисис Бартслър се отличаваше с ледена елегантност. Кожата, косата и фигурата ѝ показваха, че за тях се полагат постоянни грижи. Имаше вид на жена, която е на трийсет и пет, но спокойно може да мине за двайсет и осем годишна. Изглеждаше почти невероятно, че младият мъж до нея ѝ е син.

Карл Фреч беше строен, чернокос, с грижливо поддържани бакенбарди, спускащи се на два сантиметра под ухoto, както изискваше най-добрата холивудска мода. И макар донякъде да личеше, че е позор, той се държеше с необикновено за възрастта си достойнство.

Джейсън Бартслър представи Пери Мейсън и след като отново седнаха, веднага се зае да обясни защо ги е повикал.

— Пери Мейсън — заяви той — е бил ангажиран от Даяна Риджис. Тя твърди, че е била изхвърлена от къщата почти без дрехи и при унизителни за нея обстоятелства. Вие двамата знаете ли нещо за това?

Без ни най-малко да промени непроницаемата маска на лицето си, мисис Бартслър отсече смразяващо:

- Знаем цялата история.
- Добре, каква е тя? — попита Бартслър.
- Разкажи му я ти, Карл.

Младежът махна презрително.

- Бих предпочел да не говоря за това.
- Ти знаеш фактите, Карл.
- Но тя е жена, мамо. Не мислиш ли, че е по-добре една жена да говори за друга?

— Добре — съгласи се мисис Бартслър. — Момичето изобщо не биваше да постъпва на работа тук. Тя, както научих, била актриса. Трябвало е да си знае мястото и да не мърда от него. Не е подходяща за семейство като нашето.

— Какво ви пречеше да я предупредите две седмици предварително, че трябва да напусне, и да го сторите по човешки? — промълви Бартслър.

Жена му продължи хладно и е достойнство:

— Безпокоях се, че може би се чувства самотна. Намекнах на Карл, че няма да е лошо да ѝ обърне малко внимание. Той я покани да вечерят навън. Тя прекалила с алкохола и в един от баровете позволила на някакъв най-обикновен хулиган да я ухажва. Изглежда, това толкова ѝ харесало, че отказала да се върне с Карл. Едва след като се прибрали вкъщи, той разbral, че чантата ѝ е в колата. Отишъл да я остави в стаята ѝ, за да може момичето да си я намери, и открил в нея един диамантен медальон, който бях търсила целия следобед. Тогава Карл дойде при мен и аз реших лично да направя някои проверки. И други неща бяха изчезвали, откак мис Риджис живее при нас, но аз не съм я подозирала — смятах, че навсякновено съм прибрала нещата не където трябва. Мис Риджис беше гузна и избяга веднага щом влязох в стаята ѝ. Малко се притесних, че не се връща, но тъй като нямах намерение да викам полиция за кражбата, реших, че не ми остава друго, освен да изчакам. Без съмнение тя има много познати и от двата пола, с които не се стеснява да прекара нощта.

Бартслър погледна Мейсън.

— Това дава ли отговор на въпросите ви, Мейсън? Адвокатът сякаш се посмути.

— Момичето имаше синина около окото, когато дойде в кантората ми. Някой от вас знае ли нещо за това?

Мисис Бартслър хвърли поглед към Карл, който промърмори:

— Така се върна. Предполагам, че приятелчето, с което се развлечаха, когато излязох от бара, ще е по-добре осведомено по въпроса.

— Явно не за първи път ѝ се случва — заключи мисис Бартслър презрително, — тя е от този тип жени.

За момент настъпи тишина, после мисис Бартслър отново се обърна към Карл:

— Защо не настоя да я доведеш вкъщи, Карл?

С ръката си Карл направи движение, като че ли отблъскаваш нещо неприятно, и този жест бе толкова грациозен, че би очаровал всеки режисьор.

— Тя се държеше непристойно — процеди той, все едно, че с това изчерпваше всичко.

Бартслър се обърна към Мейсън:

— Доволен ли сте?

— Не.

Бартслър въздъхна:

— Вие ли ще проведете кръстосания разпит или аз?

— Бих искал да задам един-два въпроса.

— Моля.

Мейсън се обърна към Карл Фреч:

— Вие ли я поканихте на вечеря?

— Да.

— Къде?

— В „Кораловата лагуна“.

— Пихте ли?

— Да.

— И двамата или само момичето? Карл Фреч се поколеба за миг:

— Главно тя. Аз изпих само две чаши.

— Кой поръчваше напитките?

— Тя.

— На маса ли седяхте или на бара?

— На бара.

— Вечеряхте ли?

— Да.

— И после?

— Продължихме да пием.

— Къде?

— Отново на бара.

— Кой поръчваше?

— Тя.

— Вие какво правехте, докато тя пиеше?

— Ами... отпивах по малко от чашата си, после дойде онзи тип, на когото тя даваше аванси, и започна да я черпи.

— А на вас обърнаха гръб, така ли?

— В известен смисъл — да.

— В колко часа излязохте?

— В осем.

— В колко часа се прибрахте?

— Не знам точно — около десет.

— Танцувахте ли?

— Да.

— Само веднъж?

— Не.

— Преди да започне да флиртува с другия или след това?

— За бога, мистър Мейсън, не виждам защо трябва да бъда подложен на този разпит. Аз ви разказах историята. Майка ми ми вярва. Мистър Бартслър ми вярва. Не виждам защо трябва да се оправдавам пред вас.

— През този кратък период от два часа — посочи адвокатът — двамата сте излезли, отишли сте до „Кораловата лагуна“, вечеряли сте, танцували сте, на два пъти сте били на бара, момичето се е напило и вие сте се прибрали.

— Какво лошо намирате в това?

— Доста сгъстена програма — отбеляза Мейсън. — Исках просто да съм наясно.

— Всичко е ясно — тросна се раздразнено Карл.

— Тя пристигна вкъщи почти веднага след вас, така ли?

— Не съм казал такова нещо. Разбира се, че не.

— Но нали ви е заварила в стаята си, когато сте оставяли чантата?

— Не. Видях я отново чак когато влязохме с мама в стаята ѝ.

— Отидохте там, за да ѝ върнете чантата ли?

— Да.

— Защо я отворихте?

— За да преброя колко пари има. Току-виж, ѝ хрумнало, че ѝ липсват пари и че аз съм ги откраднал.

— Значи открихте чантата ѝ веднага след като паркирахте колата?

— Да.

— И веднага я занесохте в стаята ѝ?

— Да.

— И намерихте диамантения медальон?

— Точно така.

— И веднага след това отидохте при майка си?

— Да.

Мейсън се обърна към мисис Бартслър:

— Когато синът ви донесе диамантения медальон, дълго ли се бавихте, преди да отидете в стаята на момичето?

— Не, отидохме почти веднага.

— Хайде да бъдем по-точни. Отидохте в стаята на Даяна Риджис, да кажем, около пет минути след като вашият син ви показва диамантения медальон, така ли?

— Толкова, не повече — отсъди мисис Бартслър хладно.

Карл Фреч леко се намръщи.

— Струва ми се, вие заявихте — припомни му неочеквано Мейсън, — че сте отишли в стаята на майка си веднага щом сте намерили диамантения медальон в чантата?

— Не си спомням съвсем точно — загуби търпение Фреч. — Тогава не предполагах, че ще бъда подложен на такова унижение.

— Но вие заявихте, че сте намерили чантата веднага щом сте паркирали колата, че сте я занесли в стаята на момичето веднага щом сте я намерили, че сте открили диамантения медальон и веднага сте отишли при майка си. След това двамата заедно веднага сте влезли в стаята на Даяна, където сте я заварили само по пеньоар. Това означава, че тя трябва да е тръгнала от „Кораловата лагуна“ преди вас, за да може да се приbere и да свърши всичко това...

— Не е изключено да съм допуснала известна грешка по отношение на времето — намеси се мисис Бартслър с хладно достойнство. — Въщност сигурна съм, че съм сгрешила. Сега си спомням: никак не можех да повярвам, че някой в тази къща ще стигне до кражба, и започнах подробно да разпитвам Карл какво момиче е мис Риджис, как се е държала по време на вечерята. Това, което чух, не говореше много добре за нея.

— Така че е минало известно време?

— Да. Като си помисля, наистина мина известно време.

— Около петнайсет минути?

— Не съм в състояние да определя точно, мистър Мейсън.

— Би ли могло да бъде половин час?

— Възможно е.

Мейсън кимна към Джейсън Бартслър.

— Това е всичко.

— Колко искате, Мейсън?

— Първо, дрехите на мис Риджис, заплатата ѝ до днес и за още две седмици, а що се отнася до останалото, ще трябва да говоря с нея, а вие най-добре се посъветвайте с адвоката си.

— Ако ѝ дадеш и цент — нахвърли се мисис Бартслър върху съпруга си, — никога няма да ти простя! Този човек седи тук и подлага на съмнение буквально всяка дума на Карл.

Бартслър понечи да отговори, но се спря. Тогава Мейсън предложи:

— Разбира се, ако предпочитате да стигнем до съд и там свидетелите да разкажат всичко под клетва, а?, нямам нищо против.

— Оправяй се както намериш за добре, Джейсън — извъртя се мисис Бартслър. — Може би си струва да се оставим да ни изнудят и да се отървем от тази малка уличница. Без съмнение тя е замислила това още с влизането си в тази къща.

Мисис Бартслър напусна тържествено стаята. Карл стана, за да я последва.

— Един момент, Карл — задържа го мистър Бартслър. — Почакай за момент, моля те.

Младежът явно се поколеба. Сетне покорно сви рамене, обърна се и се придвижи грациозно до стола на пастранка си.

— Слушай, кучи сине — заговори Бартслър, без да повишава тон, — този номер с подставянето на диамантения медальон ти го изигра преди три години на прислужницата на майка ти. Тогава номерът ти мина, защото следобеда майка ти се оплака, че медальонът и е изчезнал, вечерта ти излезе с прислужницата и на следващата сутрин украшението беше на обичайното си място. Просто като две и две четири. Но сега трябва аз Да се разплащам. Няма нужда да признаваш пред майка си, но искам да знаеш, че ми е ясно какъв долен мошеник си. А сега се махай оттук!

Карл Фреч се поклони сякаш за да изрази достойно подчинение пред по-високопоставения, нежелание да участва в скандали и готовността на джентълмен по-скоро да се озове в неудобно и

унизително положение, отколкото дори за момент да загуби контрол върху себе си.

Вратата се затвори.

— Колко? — попита Бартслър Мейсън.

— Не мога да определя сумата, мистър Бартслър. Дойдох да прибера нещата на момичето и да видя кой е отговорен за всичко това...

Бартслър стана, отиде до сейфа и набра комбинацията. Франк Гленмор се обади:

— Аз ѝ отворих, когато се прибра вкъщи, Джейсън. Тя ме помоли да върна парите на жената, която ѝ беше платила таксито.

— Пияна ли беше? — попита Бартслър през рамо.

— Не.

— С насинено око?

— Не.

Бартслър дръпна вратата на сейфа, отключи следващата, както и едно чекмедже, и извади пачка нови шумолящи стодоларови банкноти. Преброи десет, поколеба се, сетне реши:

— Даяна е добро момиче. — И преброи още пет. Хвърли замислен поглед към Мейсън и добави:

— Ето и за вашия хонорар. — Той сложи пет банкноти до първата купчина.

— Общо две хиляди долара. Хиляда и петстотин за нея и петстотин за вас и искам документ за освобождаване от отговорност, който включва изнасилване, тежка телесна повреда, клевета, физическо насилие и каквото още може да се измисли.

— Не съм в състояние да приема каквато и да е спогодба в този момент — възрази Мейсън.

— Свържете се по телефона с вашата клиентка — подканни го Бартслър. — Хайде да уредим въпроса веднъж завинаги.

Мейсън се поколеба, после вдигна телефонната слушалка и позвъни в дома на Дела Стрийт. След миг чу гласа ѝ.

— Здравей, Дела. Как е пострадалата?

— Много по-добре.

— Как са дрехите? Стават ли ѝ?

— Като че са правени за нея. Тя е малко по-ниска, но инак всичко е наред.

— Дела, аз съм в дома на Джейсън Бартслър. Той предлага две хиляди долара, за да се спогодят и да не се стига до съд. Моят хонорар е включен в тази сума. Попитай мис Риджис как ѝ се струва това.

— Момент — извини се секретарката и до слуха на Мейсън достигна приглушеният, неразбирам шум от припредния ѝ разговор с Даяна Риджис.

Дела Стрийт отново проговори в слушалката:

— Нали никой не слуша, шефе?

— Не.

— Според нея предложението е чудесно.

— Добре, ще му дам разписка — реши адвокатът. — Мистър Бартслър ще нареди да опаковат багажа на клиентката ни и аз ще го взема. Довиждане.

Мейсън затвори телефона. Бартслър се обърна към Гленмор:

— Франк, напиши разписка на Мейсън като адвокат на Даяна Риджис. Ти познаваш Карл, маниерите му са чудесни, но методите му са груби. Напиши разписката така, че да покрива целия наказателен кодекс.

Гленмор се усмихна и мълчаливо отиде в другата стая.

— Е, мисля, че въпросът е приключен — отдъхна си Бартслър.

Мейсън само се усмихна.

— Смятате, че не е ли? — пак настръхна Бартслър.

— Не знам.

— Какво не знаете, мистър Мейсън?

— Доста неща — защо изобщо взехте на работа миг Риджис и защо държите тя да не напусне. Предупреждавам ви, Бартслър, че когато при изпълнение на професионалните си задължения се натъкна на някоя загадка, не я оставям, докато не я разплета докрай. Ако предпочитате сам да им разкажете всичко, утре в десет часа ще бъда в кантората си.

Бартслър поглади брадата си и се предаде:

— Ще бъда там в десет и петнайсет. С удоволствие ще ви разкажа цялата история — ако имате желание да я чуете.

3

Топлият южен вятър лениво влачеше по небето ниски облаци. Под тях земята, напукана през шестте месеца без капка дъжд, очакваше със затаен дъх края на сушата.

Пери Мейсън се спря да купи вестник и забеляза, че часът е почти десет. Погледна към надвисналите облаци и каза на продавача:

— Изглежда, че ще завали.

— Да, най-сетне.

Мейсън кимна и мушна сгънатия вестник под мишница.

— Не мога да свикна с тукашния климат. Половин година суша, половин година дъжд — взе да се оплаква продавачът. — В Източните щати, откъдето съм, тревата е зелена цяло лято. Тука бързо-бързо става кафява като препечена филия.

— Как е у вас, на изток, през зимата? — подметка Мейсън.

Мъжът се засмя.

— Нали от нея бягам, мистър Мейсън. Адвокатът се отправи към асансьора и две минути по-късно отключи вратата на частната си кантора.

— Здравей, Дела. Нещо ново?

— Джейсън Бартслър.

— Подраниц е.

— Изглежда разтревожен.

Мейсън хвърли вестника на бюрото, закачи шапката си и заяви:

— Готов съм да го приема, Дела. Секретарката въведе Джейсън Бартслър.

— Малко съм подраницил — промърмори той.

— Виждам.

— Не можах да мигна, Мейсън. Как, по дяволите, разбрахте, че имам някаква скрита причина да взема Дајана Риджис на работа?

Мейсън се усмихна.

— Един преуспяващ бизнесмен се обажда на една съвършено непозната радиоактриса с предложение да живее в къщата му и да му

чете. Хайде, хайде, Бартслър, и вие се пишете скептик!

Бартслър се ухили смутено.

— Погледнато така, не е...

— Продължавайте — подкани го Мейсън. Бартслър се размърда нервно на стола.

— Този брак ми е втори. Първата ми съпруга почина. От нея имах син — Робърт. Той загина на седми декември хиляда деветстотин четирийсет и първа — на двайсет и шест години — при Пърл Харбър. Дори не можаха да идентифицират трупа му.

Погледът на Мейсън изразяваше съчувствие. След миг Бартслър поде отново:

— Жivotът е много по-сложен, отколкото си мислим, и само когато погледнем назад от висотата на житейския си опит, можем да прозрем смисъла му, но тогава вече е твърде късно. И не се заблуждавайте, мистър Мейсън, прозрението идва само за миг.

Бартслър замълча за няколко секунди и пак заговори:

— Около година преди смъртта си Робърт се ожени. За момиче, което не можах да възприема. Не одобрявах нито произхода, нито средата ѝ.

— И нея ли не харесвахте? — попита Мейсън.

— Като си помисля сега, осъзнавам, че не съм изправил ни най-малкото усилие да я опозная. Бях толкова предубеден, че бе невъзможно да придобия реална представа за тази жена. Всеки път, когато я погледнеш, виждаш образа, който си бях създал за нея преди още да сме се запознали.

— И какво ѝ е лошото?

— Може би нищо. По професия е циркова артистка. Израснала е в цирка и е била акробатка на трапец.

— Колко е годишна?

— Двайсет и четири. Тоест сега е на двайсет и четири. Беше на около двайсет, когато се омъжи за сина ми.

— Или когато той се ожени за нея — поправи го Мейсън с лека усмивка.

— Е... да.

— Продължавайте. Да чуем всичко докрай.

— Когато синът ми се запознал с нея, вече не работела в цирка. Паднала от трапеца, първото ѝ сериозно падане, но получила тежка

травма в таза и вече не можела да играе. Трапецът бил единственото, с което можела да си изкарва прехраната, а ето че в един миг ѝ бил отнет завинаги. Съвсем естествено е било да си направи сметката, че Робърт е доста изгодна партия. Аз негодувах срещу този брак и това създаде пропаст помежду ни. След смъртта на моя син снаха ми Хельн започна да проявява открито своята неприязън, а пък аз съвсем недвусмислено ѝ показвах, че доколкото е имала **някаква** връзка със семейството посредством женитбата си, то тя за мен е приключила.

— Предполагам — подсети го Мейсън, — че всичко това е свързано с Даяна Риджис?

— Съвсем определено.

— Тогава най-добре ще е да ми обясните каква точно е връзката.

— Още една малка подробност, мистър Мейсън, за да разберете цялото положение. Аз дори не се бях виждал с Хельн, хм, допреди четири седмици.

— Тя ли ви потърси?

— Не, аз я потърсих. Мейсън леко повдигна вежди.

— Защо?

Бартслър се размърда смутено на стола.

— Имам основание да вярвам, че след смъртта на сина ми се е родил мой внук, през март хиляда деветстотин четирийсет и втора. И — добави той с дълбоко огорчение — че тя умишлено е скрила този факт от мен. Внук, син на Робърт. Аз...

Гласът на Бартслър се задави от вълнение. Изминаха няколко секунди, преди той да е в състояние отново да говори. Мейсън отбеляза:

— Една сметкаджийка едва ли би постъпила по този начин, Бартслър.

— И аз го осъзнавам... сега.

— Как разбрахте за внука си?

— Преди месец получих анонимно писмо, в кое го се намекваше, че за мен би било интересно да прелистя регистъра за раждане в Сан Франциско през март хиляда деветстотин четирийсет и втора.

— Какво направихте?

— Изхвърлих писмото. Бях сигурен, че това е просто началото на някакъв план за изнудване. Сетне по-размислих, проверих регистъра

и... Мистър Мейсън, ето го черно на бяло — акт за раждане. Това е надлежно заверено копие.

Бартслър го подаде на Мейсън, който го прочете внимателно и рече:

— Изглежда, не може да има съмнение. Явно става въпрос за дете от мъжки пол на Робърт и Хельн Бартслър, родено на петнайсети март хиляда деветстотин четирийсет и втора година. Предполагам, че сте говорили с лекаря, присъствал на раждането?

— Да.

— Е?

— Той също го потвърди.

— Тогава посетихте вдовицата на Робърт, така ли?

— Да. Тя живее в долината Сан Фернандо, където има малка птицеферма.

— И какво разбрахте от нея?

— Абсолютно нищо.

— Как ви прие тя?

— Изсмя ми се и без да отрече или да потвърди раждането, ме обвини, че никога не съм бил истински баща на Робърт и че съм се отнасял към нея като към последната отрепка на света. Накарал съм я месеци наред да живее с надеждата, че ще дойде ден да ми отмъсти, и тя не можела да си представи, че ще искам внук, чиято кръв е омърсена с нейната.

— Изглежда, за нея това е било голям ден — отбеляза Мейсън.

— Точно така.

— И после?

— Наех детектив.

— Постигнахте ли нещо?

— Не, поне нищо по същество.

— А именно?

— При Хельн се появи едно младо русо момиче, което, изглежда, беше вътре в играта. Мой детектив инсценира леко автомобилно сблъскване с нея и от шофьорската ѝ книжка взе името, номера на колата и тъй нататък.

— Името?

— Даяна Риджис.

— И?

— Но това не беше Даяна. Разбрах го едва когато Тя дойде да работи при мен. Коя беше другата? Може би момичето, с което живеят в един апартамент — Милдред Данвил.

Мейсън отметна глава и се намръщи.

— Твърде необичайна ситуация от правна гледна точка. Обикновено делата се водят от майки, които Искат да осигурят издръжка на децата си. А в този случай майката преспокойно си гледа работата и твърди, че никога не е имала дете. Или поне отказва да признае това.

— Но съществува акт за раждане.

— А проверихте ли в службата по демографска статистика дали няма и смъртен акт?

— Разбира се. Много се страхувам, мистър Мейсън, направо полудявам, като си помисля, че Хельн може просто да е оставила детето някъде за осиновяване. Не е искала да си създава грижи с него, нито да ми достави радостта да узнае, че имам внук. Представете си, мистър Мейсън. Моята плът и кръв! Син на Робърт, момче, което сигурно е наследило чара на баща си, неговата непринуденост, неговото магнетично присъствие. Господи, мистър Мейсън, не мога да го понеса! От адвоката — продължи с горчивина Бартслър, след като се овладя, — който се занимава с делата на корпорацията ми, разбрах, че нямам никакво законно основание за намеса, че когато бащата на детето е мъртъв, майката има право да даде детето за осиновяване, и толкоз. Всички документи относно такова дете са поверителни. Всъщност разбрах, че като изключим декларацията на майката, в някои бюра ги изгарят — по този начин веригата се прекъсва и е абсолютно невъзможно да се издири детето.

Дългите силни пръсти на Мейсън барабанеха по ръба на писалището.

— Какъв интересен и необичаен юридически проблем — промълви той.

— Моите адвокати ме уверяват, че всичко е загубено, че ако детето е било оставено за осиновяване, нищо не може да се направи, че Хельн има законното право да откаже да отговаря на въпроси, че просто няма начин да открия къде се намира детето в момента.

Мейсън сви устни.

— Когато установя, че определена концепция за дадено дело е безнадеждна, започвам да се ровя наоколо и да търся някоя друга. В крайна сметка много зависи от каква гледна точка ще подходиш при решаване на делото, тоест от това, което юристите наричат теоретична основа на правораздаването.

— Какво общо има тя?

— Понякога много. Адвокатът се нуждае от въображение. Когато тръгнеш по някой празен път, който се оказва задънен, трябва да се върнеш и да тръгнеш по друг.

— Но в това дело няма друг път. Адвокатите ми са вдигнали ръце.

Мейсън запали цигара и запуши замислено.

— Може би има.

— Какво има?

— Друг път.

— Страхувам се, че няма, Мейсън. Дори адвокат с вашата находчивост няма да намери изход от този безнадежден случай.

— Струва ми се, че мога да ви демонстрирам ролята на теорията в правораздаването — възрази Мейсън търпеливо. — Формално погледнато, синът ви се води безследно изчезнал, нали?

— Формално погледнато — да, тъй като тялото не бе намерено. Но няма никакво съмнение какво се е случило.

— Именно. И ако при разглеждане на делото изхождаме От такава позиция, попадаме в задънена улица.

— Така или иначе, сме в задънена улица.

— Но — настоя Мейсън — нека да допуснем, че е възможно синът ви да е жив.

— За това не съществува ни най-малка вероятност.

— Официално той се води изчезнал.

— Това има ли някакво значение?

— Огромно. Човек трябва да се води изчезнал в продължение на седем години, за да се приеме, че е мъртъв.

— Но ако той наистина е мъртъв, не виждам какво можем да спечелим, като чакаме седем години.

— Не разбирате ли, че при такава постановка на случая синът ви просто ще е изчезнал. Ще бъде необходимо да се чака седем години,

преди да се приеме, че е мъртъв. През тези седем години е необходимо съгласието на двамата родители, за да се даде детето за осиновяване.

Бартслър изведнъж проумя и лицето му грейна.

— Боже мой, мистър Мейсън! Вие решихте проблема! Вие успяхте!

Силно развлнуван, той стана от стола.

— Делото ни е в кърпа вързано. Ще я извикаме пред съда. Ще премахнем всякааква опасност детето да бъде дадено за осиновяване. Боже мой, защо на никой друг не му дойде наум за това?

— Аз не съм достатъчно запознат с фактите, мистър Бартслър — предупреди го Мейсън. — Просто ви предлагам един нов подход. Може би си струва да го обсъдите с адвокатите си.

— Адвокати ли? — възклика Бартслър. — Нямам време за губене с някакви си некадърни адвокати... Господи, мистър Мейсън, вие не сте адвокат, вие сте вълшебник! Изпратете ми сметката. Не, по дяволите, никаква сметка! Аз ще ви изпратя чек!

Бартслър се обърна към вратата и изхвърча от кантората. Мейсън погледна към Дела Стрийт и се усмихна.

— Закъде се е забързал така? — понита тя.

— Навярно за една птицеферма в долината Сав Фернандо — отвърна Мейсън.

4

В три и половина следобед Мейсън получи препоръчано писмо. В плика имаше чек за хиляда долара, подписан от Джейсън Бартслър, и надраскана с молив бележка: „Вие победихте!“

В пет без петнайсет Даяна Риджис се обади по телефона и развълнувано поиска да говори с Пери Мейсън по въпрос от изключителна важност. Адвокатът вдигна слушалката и чу:

— Мишър Мейсън! Случи се нещо ужасно. Някой ми е откраднал чантата с... Ох, всичко беше в нея. Вие знаете — всичко!

— Какво имате предвид под всичко? — попита Мейсън.

— Парите.

— Парите, които получихте като обезщетение от Джейсън Бартслър ли?

— Да.

— Всичките?

— Да.

— Хайде — подкани я Мейсън, — разкажете ми какво точно се случи. Къде стана това?

— В апартамента ми. Бях ужасно уморена и все не можех да се наспя. Станах сутринта, закусих и излязох да купя някои неща за ядене. Върнах се вкъщи, послушах малко радио и пак започна да ме унася. Съблякох си роклята, легнах и съм потънала в мъртвешки сън. Събудих се преди половин час и чантата ми я нямаше.

— Къде я бяхте оставили?

— Мисля, че на масата в хола — измънка извинително Даяна.

— Отнесли сте се доста небрежно с чанта, в коя го има хиляда и петстотин долара в брой.

— Сега си давам сметка за това. Но всичко стана доста странно. Исках да прибера в килера продуктите, които бях напазарувала, затова оставил чантата си на масата, свърших още някои други дреболии и ме налегна такава тежка дрямка, че не помислих нито за парите, нито за каквото и да е друго.

— Има ли някакви следа от опит за разбиване на вратата?

— Не, мистър Мейсън. Аз... почти се бях успокоила, че съквартирантката ми, Милдред Данвил, е взела чантата, само че... само че в пепелника на масата, където я бях оставила, има угарка от пура.

— Къде е съквартирантката ви?

— Не знам, мистър Мейсън. Нещо не е в ред. Няма и следа от нея. Тя също е радиоактриса. Макар в момента да не е ангажирана, обикновено поддържа постоянна връзка със студиото, а вече два-три дни не се е връщала у дома. Опитвам се да я намеря...

— Какво става с колата ви? — попита Мейсън.

— Какво да става?

— Къде я държите?

— В частен гараж.

— Някой друг има ли ключ от гаража?

— Ами да... Милдред.

— Слезте долу. Огледайте добре гаража. Вижте дали колата ви е там. Не пипайте нищо на масата в случай, че решите да извикате полиция.

— Да извикам полиция? О, мистър Мейсън, не бих могла да направя това!

— Защо?

— Ами... има известни усложнения. Не бих искала полицията изобщо да се намесва.

— Тогава защо ми се обадихте?

— Не знам, мистър Мейсън, вие винаги сте пълен с идеи и...

— Идете и погледнете в гаража, където държите колата си — повтори адвокатът. — Аз няма да съм тук, но мис Стрийт ще ви заведе в съседната детективска агенция. Ще помоля шефа, Пол Дрейк, да изпрати някой от най-добрите си специалисти да огледа апартамента ви.

— О, това е чудесно, мистър Мейсън. Аз... Ох!

— Какво има?

— Всичките ми ключове са в чантата. Нямам ключ от гаража и ще трябва да оставя жилището отключено, за да мога да се прибера. Няма резервен ключ... Почакайте! Спомних си, че всъщност има. В чекмеджето на бюрото е.

— Можете ли да разберете дали колата е в гаража, макар че е заключено? — попита Мейсън. — Има ли някакъв начин да надникнете през прозорец или...

— Да, има прозорец отзад. Изобщо не се сетих за него. Колко глупаво от моя страна. Добре, мистър Мейсън, веднага идвам, само да се облека.

— Дела Стрийт ще ви чака тук до пет и половина — приключи Мейсън и се обърна към секретарката си: — Дела, ще чакаш тук до пет и половина. Отскочи до Пол Дрейк и му предай, че на една от клиентките ми й е изчезнала чантата и ще му бъда благодарен, ако възложи случая на опитен човек. Нека да потърси някаква следа. Ако намери; тогава да се заеме с Милдред Данайл. Ако Даяна пак е останала без цент, дай й някой и друг долар.

— Колко?

— Колкото й трябват — петдесет или сто. Е, Дела, аз тръгвам.

Мейсън взе асансьора и когато излезе на улицата, забеляза, че небето се е смръщило още по-застрашително. Той се отби в клуба си, изпи един коктейл, при-, бра се у дома, изкъпа се, преоблече се и тъкмо излизаше да вечеря, когато телефонът иззвъня. Адвокатът, вдигна слушалката и чу гласа на Дела Стрийт.

— Здравей, шефе. Извинявай, че те беспокоя. Знам, че не би се заинтересувал от подобно нещо, и отначало отказах на Даяна, но после, като поразмислих, реших, че е най-добре да ти се обадя.

— Какво се е случило? — попита Мейсън. — Нещо свързано с чантата ли?

— Не, тя се намери.

— Къде?

— В Милдред Данвил. Изглежда, е било фалшива тревога.

— Какво друго се е случило?

— Милдред иска да се срещнат с Даяна в дома на мисис Робърт Бартслър на булевард Сан Фелипе номер шест хиляди седемстотин и петдесет. Намира се извън града в долината Сан Фернандо. Тя настоява Даяна да се опита да заведе и теб. Очевидно се подготвя юридическа схватка.

— По какъв проблем?

— По същия, за който говори днес с мистър Бартслър.

— Какво общо има с него Милдред Данвил?

— Не знам.

— Не искам да ме замесват в тази история — отсече Мейсън.

— И аз така предполагах.

— Кажи ми какво стана с чантата.

— Ами Даяна дойде. Заведох я при Пол Дрейк и там я чакаше един детектив. Двамата отидоха в апартамента ѝ, където още от вратата ги посрещнал звънът на телефона. Обадила се Милдред Данвил и на детектива сигурно му е дошло до гуша да ги слуша как си говорят цели петнайсет минути. Даяна разказала всичките си патила и паднал голям смях за чантата, после станало дума за работата при Бартслър и насиленото око. Накрая детективът загубил търпение, прекъснал разговора им и заявил на Даяна, че щом си е намерила чантата, той си тръгва. Тя помолила Милдред Да ѝ се обади отново покъсно и надълго и нашироко благодарила на детектива и обещала да му плати веднага щом си получи парите. При следващото обаждане на Милдред обаче явно е имало ново развитие. Във всеки случай Даяна се появи тук силно развлнувана. Изглежда, синината ѝ има някаква връзка, но каква точно, нямам представа. Както и да е, Милдред иска От Даяна да те склони да идеш в дома на Хелън Бартслър в Сан Фернандо.

— Кога? — попита Мейсън.

— Довечера в десет.

— Къде е Даяна сега?

— Току-що си тръгна. Ще се върне в девет и половина, за да разбере дали приемаш молбата ѝ. Навсярно си забелязал, че започва да вали. Чувам капките по покрива.

— Тъкмо излизах да вечерям. Искаш ли да отидем да хапнем нещо?

— Благодаря, шефе, но вече ядох.

— Добре, радвам се, че Даяна си е намерила чантата.

— Дадох ѝ двайсет и пет долара да ѝ се намират — добави Дела Стрийт. — Каза, че ще дойде утре да ги върне. Извинявай за беспокойството, шефе, но ме загризаха съмнения, че може би ще искаш да си в течение.

— Правилно — похвали я Мейсън. — Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш да пиеш едно кафе или бренди?

— Не, благодаря. Очаквам Даяна в девет я половина и...

— Хайде, ела — настоя адвокатът. — Ще те закарам у вас в девет и половина.

Дела Стрийт се поколеба.

— Хайде. Няма нужда да се преобличаш. Ела както си и ще отидем в ресторантчето, където правят унгарски гулаш, ще пийнем вино и...

— Добре — засмя се Дела. — Но не успях да се преоблека след работа, а в този дъжд сега не ми се ще да се издокарвам.

— Добре, идват след десет минути.

Мейсън затвори телефона и чу как тежкото трополене на дъждовните капки по навеса над балкона премина в зъл, дрезгав тътен.

5

Дъждът все още шибаше предното стъкло на колата, когато Мейсън спря пред жилището на Дела Стрийт. Не беше преставало да вали през цялото време, докато двамата вечеряха и разговаряха в ресторанта.

— Колко е часът, Дела?

— Точно девет и двайсет и шест.

— Имаме още четири минути. Кажи на момичето, че не мога да си играя на гоненица из предградията с непознати клиентки. Освен това не съм в състояние да взема страна, която е в противоречие с интересите на Джейсън Бартслър. От неговата бележка разбрах, че той е уредил всичко със снаха си. Ex, че дъжд! Чуй как бие по покрива на колата... Напомня ми за нещо. За какво, по дяволите?

Дела Стрийт, която се бе приготвила да отвори вратата, се спря и попита разтревожено:

— Нещо свързано с работата ли?

— Не. Нещо приятно, нещо, което — да, сещам се. Напомня ми за поройния дъжд, който се излива върху покрива на едно заведение в тропически стил. Приблизително на всеки десет минути там сякаш настъпва потоп. Искаш ли да те заведа да потанцуваме, Дела?

— Да, но какво ще правим с Даяна?

— Ще я почакаме тук, в колата — реши адвокатът. — Тя трябва да се появи през следващите четири-пет минути.

Мейсън извади табакерата си, двамата взеха цигари и запалиха. После се отпуснаха на седалките и запушиха мълчаливо, заслушани в барабаненето на дъжда върху покрива на колата и потънали в безмълвието на пълното разбирателство.

Мейсън протегна ръка и прегърна Дела. Тя се сгущи до него и отпусна глава на рамото му.

— Странен случай — проговори адвокатът. — Обикновено жената вижда в детето си връзката, която я сближава с родителите на

съпруга и. То я прави част от семейството — (един от най-важните му членове. А тук положението е точно обратното.

— Хелън Бартслър сигурно много мрази Джейсън — заключи Дела.

Мейсън дръпна дълбоко от цигарата си и огънчето ѝ проблесна.

— Няма друго обяснение. Чудя се какво ли е направил, след като си тръгна от кантората. Интересно защо ми изпрати този чек.

— Сигурно е отишъл при Хелън и е използвал новата трактовка на случая, която ти му предостави, за Да я накара да му каже къде е детето.

— Сигурно.

Отново настъпи тишина. Изведнъж Дела погледна часовника си.

— Боже мой, шефе! Десет без петнайсет е.

Мейсън посегна към ключа.

— Няма да чакаме повече, Дела.

— Горкото момиче — въздъхна секретарката. — Надявам се, че не сме я изпуснали. Дано не сме се разминали.

— Чудя се какво толкова важно става в дома на Хелън Бартслър — замисли се Мейсън. — Слушай, Дела. Ще се отбием при нея. Ще стигнем там малко след десет, ще разберем каква е работата и отиваме да танцуваме.

— Така би било най-добре — отдъхна си Дела Стрийт. — Има нещо в Даяна, което не мога да забравя. Имам чувството, че животът ѝ е нанесъл няколко силни удара и тя едва сега започва да се изправя на крака.

Мейсън включи колата на скорост.

— Добре, Дела, тръгваме.

Те се движеха бързо въпреки поройния дъжд, който поотслабна, когато навлязоха в долината Сан Фернандо.

— Ако продължава така, водата ще залее пътя. Земята не може да я попие толкова бързо. Мисля, че булевард Сан Фелипе започва някъде тук отлясно... Да, ето го. Кажи ми пак номера.

— Шест хиляди седемстотин и петдесет.

— Трябва да е най-много на километър. Птицефермата заема площ от дванайсет декара. Странно е, че номерират къщите по булевард, край който земята е разделена на парцели от четири до двайсет декара, но това е Южна Калифорния и...

— Ето я! — възкликна Дела Стрийт. — Ето там вдясно.

Мейсън спря колата.

— Никъде не свети — отбеляза секретарката.

— Според Даяна Милдред трябваше да бъде тук в десет часа, нали?

— Да.

— Разбира се, възможно е да са отменили срещата — допусна неуверено адвокатът. — Това обяснява защо Даяна не дойде. Очевидно това местенце на Хелън Бартслър е доста приятно.

— Каква е тази цистерна отстрани на къщата? — попита Дела.

— За дъждовна вода — отвърна Мейсън. — Преди човек можеше да види много такива цистерни, но откакто водоснабдяването в града се подобри, те излязоха от мода. Тази сигурно си е била открай време тук.

— Вярно — засмя се Дела, — няма по-добра вода за миене на коса от дъждовната, но сега жените от тукашните ферми ходят във фризьорски салони.

— Ще почукам на вратата — обяви Мейсън, — за да проверя дали има някой вкъщи. Дела, подай ми, моля те, фенерчето от жабката.

Дела Стрийт му подаде фенерчето и каза:

— И аз ще дойда с теб.

Те прекосиха тясната циментова пътечка, изкачиха се по дървената стълба до верандата пред входа и с помощта на фенерчето намериха звънеца. Мейсън натисна бутона. В къщата глухо иззвъня.

След този пръв кратък зов адвокатът се вслуша в безмълвния покой, царящ вътре, после натисна с палец бутона и го задържа дълго и настойчиво, завършвайки с три отривисти позвънявания.

Вътре беше тихо като в гробница. Мейсън опита внимателно бравата.

— Недей, опасно е — предупреди го Дела. Вратата беше заключена.

— Имам чувството, че ще задействаме някакъв капан — призна неочеквано секретарката.

— Аз също — сподели адвокатът. — Все пак ще хвърля един поглед наоколо, Дела.

Те тръгнаха по пътечката, която завиваше около къщата и водеше към задния вход, изкачиха се по стълбите, почукаха на вратата и след

това натиснаха бравата. И тук беше заключено.

Зад къщата теренът беше наклонен и образуваше малка долчинка. В светлия кръг от фенерчето на Мейсън най-напред изникнаха кокошарниците, накацали по високото около падинката, сегне се мянна дъното ала лъчът се стрелна обратно, спря за миг и пак се спусна Долу, шарейки напред-назад.

Някаква сгърчена фигура се чернееше неподвижна и безмълвна на земята. По русата ѝ коса се стичаха студени капки дъжд.

Мейсън чу как Дела Стрийт шумно пое дъх.

— Спокойно, Дела. Не се стряскай.

— Шефе, недей да ходиш долу.

— Само малко ще се приближа, Дела. Трябва да видя дали е жива.

— Недей! Ох, моля те, шефе, недей! Това е...

— Спокойно — повтори Мейсън, хвана я под ръка и я поведе по поставената на стръмния склон дъска с наковани напречно летви за стъпала.

Облечените в ръкавица пръсти на Дела Стрийт се впиха в ръката на Мейсън.

Адвокатът движеше непрестанно осветлението, изучавайки обстановката, и тихо, но напрегнато коментираше:

— Застреляна в тила... Навярно при опит да избяга... Виж, Дела, как лявата ръка се е вкопчила в калта. Обърни внимание на дългите бразди, които пръстите ѝ са изкопали по насипа — трябва да имат към шейсет сантиметра. В калта положително са останали някакви следи от стъпки. Хайде да огледаме... Да, явно само нейните и на още една жена. Ето оттук е паднала... Хълзнала се е около половин метър и... Какво е това?

Мейсън рязко изгаси фенерчето.

— Слушай!

В далечината, приглушен до едва доловимо стенание от поривистия вятър и шибащия дъжд, се чу вой на сирена.

Дела Стрийт изписка уплашено. Мейсън здраво я стисна за лакътя.

— Да си вървим.

Те заизкачваха стръмната стълба. Мокрото дърво, хълзгаво и коварно, им пречеше да напредват бързо. Най-после стигнаха до

равното. Фенерчето на Мейсън освети настланата с цимент пътека.

— Хайде, Дела, ти първа. Побързай!

Сирената отново нададе вой. Този път бе толкова близко, че след пронизителния писък ясно се доловя дрезгавото й бръмчене, след което загълхна.

Дела Стрийт вече беше стигнала до колата и протягаща ръка към нея, когато от една пресечка на пътя изскочиха светлини от фарове. Колата излезе от прятата, като поднесе на острия завой.

Мейсън сграбчи Дела Стрийт за китката, издържа я назад и прошепна:

— Закъсняхме. Прави се, че току-що сме пристигнали.

Кървавочервен прожектор лумна ярко и заля Мейсън и Дела Стрийт със зловещата си светлина. Полицейската кола сви рязко и спря точно зад колата на Мейсън. Отвътре изскочиха двама души, почти неразличими зад заслепяващия блясък на прожектора.

— По какъв случай е този шум? — подвикна Мейсън.

— Дявол да го вземе, това е Мейсън, адвокатът! — изропта мъжки глас.

Полицайтите изгасиха прожектора и макар фаровете на колата все още да светеха, бяха насочени настрани и не заслепяваха.

— Хванахме ви на местопрестъплението, а? — обади се лейтенант Траг.

— Следяхте ли ме? — попита го Мейсън.

Въпросът веднага породи поредица от логични асоциации в съзнанието на полицията.

— Откога сте тук? — взе да разпитва той.

— Би трябвало да ви е известно.

— Какво търсите?

— Една клиентка.

— Има ли някой в къщата?

— Хайде да видим.

— Откъде минахте?

— По булевард Сан Фелип... Но каква е тази работа — вие защо сте тук?

— Повикаха ни по телефона. Та значи имахте среща с някого тук, а?

— С една клиентка. И моля за извинение, лейтенанте, но аз все още много искам да се срещна с нея.

Без да чака повече, Мейсън тръгна по пътеката и се изкачи по дървените стъпала до верандата. Траг и двамата цивилни полицаи го следваха от двете му страни. Адвокатът натисна с палец звънеца. Още веднъж печалният самотен зов отекна във вътрешността на тъмната смълчана къща.

Внезапно Траг изблъска Мейсън настрани, задумка с юмрук по вратата, ритна я с крак и натисна бравата. После се обрна към един от полицайите:

— Бил, моля те, огледай отзад къщата.

— Веднага.

Стъпките на полицая зашлипаха в калта и не след Дълго от задната страна се задумка с юмрук, а дръжката на вратата шумно се затресе.

— Явно вътре няма никой — отбеляза Мейсън и добави: — Странно.

— С кого трябваше да се срещнете тук? — продължи да разпитва Траг.

— Името е на пощенската кутия.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Напротив.

— Защо си толкова ужасно потаен?

— Защо си толкова ужасно любопитен?

— Стига глупости! — ядоса се Траг — Както винаги извърташ.

— Би ли бил така любезен — на свой ред се заинтересува Мейсън — да ми кажеш какво те води тебе тук? Ти си от отдел „Убийства“. Да не би да имаш сведения, че...

Траг отново задумка по вратата, натисна бравата, после внимателно огледа фасадата на къщата, осветявайки я с мощно фенерче.

— Прозорците са затворени, щорите спуснати — мърмореше той. — Аз...

Прекъсна го шум от стъпки на бягащ по пътеката човек. Полицаят, който се връщаше от задния двор, извика:

— Насам, лейтенанте. Тук, отзад е.

Траг насочи светлината по стълбите и устремено поведе малката процесия покрай къщата. Ярките лъчи на фенерчето пробиха пропития с влага мрак и откроиха неподвижната фигура, просната по очи в калта на дъното на издълбаната като чаша падина.

— Вие двамата стойте тук! — кресна строго Траг на Мейсън и Дела Стрийт. — И никакво мърдане!

Лейтенантът и останалите полицаи заслизаха по хълзгавата дъсчена стълба, като наместваха внимателно краката си върху напречните летви. Когато се приближиха до трупа, те събраха глави и си зашепнаха.

Мейсън прегърна Дела Стрийт и я притисна до себе си.

— Цялата трепериш, Дела. Стегни се!

— Не мога. Боже, колко е студено, шефе! Мейсън я притисна още по-силно.

— Спокойно.

Те стояха и чакаха в дъжда. Някакъв странен клокочещ шум зад тях привлече вниманието на адвоката. Той извърна глава.

— Какво има? — сепна се Дела.

— Кранът на цистерната е отворен — обясни Мейсън. — Дъждовната вода не се задържа в нея, а веднага изтича навън. Аз...

Неочаквано фенерчето на Траг преряза очите на Мейсън и лейтенантът нареди:

— Я вие двамата най-добре си идете в колата.

— Коя е жертвата? — попита Мейсън.

Никой не му отговори. Траг поръча на един от хората си:

— Вземи фотоапарат. Да направим няколко снимки, преди да пипаме трупа. Тук в калта има следи.

Едрата фигура на облечен в дъждобран полицай се заизкачва по дъсчената стълба и по мократа мушама заискриха отразените лъчи от фенерчето на Траг. След това лейтенантът отново проговори:

— Ти остави тук Бил. Аз ще отида горе и ще помогна да извадят фотоапарата. Не се приближавай повече до трупа, докато не направим снимките. Чакай тук.

Траг с мъка се изкатери по хълзгавата дъска. С прегракнал от команди глас той нареди на Мейсън и Дела Стрийт:

— Вие двамата елате с мен!

Сетне ги отведе до колата на Мейсън и отвори вратата откъм тротоара.

— Къде е ключът? — попита лейтенантът.

— На таблото.

Светлината от фенерчето се разходи из вътрешността на колата. Траг намери ключа, завъртя го и провери дали колата е още загрята.

— Хм! — изсумтя той, като видя, че уредът показва температура като след скорошна работа на двигателя, и продължи разпита: — С кого искахте да се срещнете?

— Името е на пощенската кутия — мисис Робърт Бартслър.

— Ваша клиентка ли е?

— Не.

— Тогава за какво я търсехте?

— Мисля, че е свидетелка.

— Малко необично време за посещение при свидетели, нали?

— Научих, че ще бъде вкъщи.

— Тя очакваше ли ви?

— Не.

— Не се ли опитахте първо да ѝ телефонирате?

— Не.

— Виждали ли сте я някога?

— Не.

— Говорили ли сте по телефона?

— Не.

— Откъде разбрахте, че е свидетелка?

— Едно птиче ми каза.

— На какво е свидетелка? Какво знае?

— Ще трябва да я попитам. Затова съм тук.

Траг посочи към колата.

— Влезте вътре с мие Стрийт, седнете и чакайте. И без фокуси...

Един момент!

Лейтенантът се допря с мокрия, си шлифер до адвоката, пресегна се към таблото, угаси мотора и извади ключа.

— За по-сигурно — изръмжа той.

Мейсън и Дела Стрийт се сгущиха на предната седалка на автомобила. Траг затръщна вратата.

— Дела, ако не се лъжа, в жабката има уиски — ободри се адвокатът.

— Ако наистина има, аз съм спасена.

Тя порови из жабката и извади малка бутилка.

— Пийни си — подканни я Мейсън.

Тя отпи гълтка и му подаде бутилката.

— По-добре ли се чувствуваш? — попита той и също надигна уискито.

— Много помага. Най-сериозно, както казват в Холивуд. Няма ли отопление в колата?

— Има, разбира се, но не може да работи при изключен двигател. Ей сега ще го пусна.

Той извади от портфейла си резервния ключ, запали мотора и включи отоплението. Не след дълго спасителната струя задуха в краката им и, ги сгря. Дела Стрийт престана да трепери и се отпусна на рамото на Мейсън.

— Горката Даяна — изпъшка тя и попита с недоумение: — Как ли е попаднала там?

— Тъкмо над този въпрос и Траг ще започне да си бълска главата след малко.

— Навсярно убиецът я е докарал тук.

— Възможно е... Но къде се е дянала мисис Бартслър?

— Разбира се, ако тя... Боже мой, шефе! Какво беше това?

Мейсън я потупа по рамото.

— Спокойно, Дела. Просто светкавица на фотоапарат. Лейтенант Траг прави снимки и използва светкавица.

Те помълчаха няколко секунди, през които светкавицата продължаваше често-често да бълва зловещия си неестествен блясък. Неочаквано Дела Стрийт подскочи на седалката.

— Погледни, шефе!

— Какво?

— Ей там, на тротоара. Когато Траг светне отново, погледни към тротоара, точно до къщата. Точно... Ето... Видя ли?

— Да, нещо тъмно.

— Прилича на дамска чанта — заяви Дела и протегна ръка към дръжката на вратата.

Мейсън я задържа.

— Недей.

— Защо?

— Ако това не е веществено доказателство, то не ни трябва. Ако е доказателство, не бива да го докосваме. Лейтенант Траг има неприятния навик да се появява в най-неочаквания момент и...

И сякаш за потвърждение в този миг иззад ъгъла на къщата изскочи ослепителният сноп от фенерчето на Траг, разряза като с нож тъмнината, освети предницата на колата на Мейсън и се задържа върху нея, заливайки я с ярка бяла светлина, докато лейтенантът се приближаваше. После светлината се спусна към земята и вратата се отвори.

— Хм — изсумтя Траг, — топличко ви е тук.

— Отоплението работи — рече Мейсън.

— Как сте го пуснали? — Фенерчето на Траг се насочи към таблото. — Дявол да го вземе! — възкликна той и върна конфискувания ключ.

— Влез вътре — покани го адвокатът. — Дела, ела насам да направим място.

Дела се отмести към Пери Мейсън. Траг влезе и затвори вратата.

— Какво знаеш за трупа, Пери?

— Нищо.

— Познаваш ли тази жена?

— Не можах да видя лицето ѝ.

— Но мислиш, че знаеш коя е?

— Не мога да установя самоличността ѝ, докато не съм огледал трупа.

— Не те карам да установиш самоличността ѝ. Питам те коя мислиш, че е.

— Старая се да не мисля нищо, преди да имам сериозни основания да правя изводи.

Светкавицата на апарата отново раздра мрака.

— Какво е това? — попита Траг, сочейки нещо.

— Кое? — недоумяваше Мейсън.

Лейтенантът вдигна фенерчето и се опита да освети улицата през предното стъкло, но капките дъжд заблестяха ослепително и преградиха пътя на лъча.

— Има нещо на тротоара — заяви Траг. — Видях го, когато правиха последната снимка.

Той отвори вратата и се измъкна от колата. Светлината от фенерчето му се стрелна към тротоара и спря върху една дамска чанта.

— Хм! — Лейтенантът тръгна към тротоара, шляпайки в локвите.

— Видя ли? — обърна се Мейсън към секретарката си. — Тъкмо щяхме да сме взели чантата и да се връщаме към колата, когато Траг щеше да се появи и да ни хване на местопрестъплението.

Полицаят стигна до чантата, наведе се, клекна и зашари с фенерчето си. После се запъти към колата, но внезапно се отклони към верандата. Под навеса й провери съдържанието на чантата, върна се с пухтене при колата и пак отвори вратата. Дела Стрийт отново се отмести и Траг седна до нея. Той понечи да каже нещо, но се спря и подуши въздуха. Дела Стрийт се засмя:

— На уиски ли ви мирише?

— Искаш ли малко? — предложи Мейсън.

— Забранено е по време на дежурство — отвърна Траг неохотно — и някое от момчетата може да се разприказва, освен ако няма достатъчно за всички.

— Няма — разочарова го Мейсън.

— Нямам късмет. Коя е Даяна Риджис?

— Моя клиентка.

— Опиши я.

— Около двайсет и две-три годишна, руса, навярно малко над метър и шейсет и не повече от петдесет килограма...

— Достатъчно, това е трупът. Клиентка ли ти беше?

— Да.

— Ангажирала те е съвсем нас скоро, така ли?

— Да.

— За какво?

— За едно дело.

— Дело срещу мисис Робърт Бартслър?

— Не.

— Чакай да ти покажа как сам си се хванал на капана, виж собствената си разписка.

Лейтенантът отвори намерената чанта и извади разписка с подpis: „Дела Стрийт от името на Пери Мейсън“. С нея се удостоверяваше, че е получено възнаграждение в брой за всички услуги при разрешаване на спора с Бартслър.

— Това вашият подpis ли е? — поиска Траг потвърждение от Дела Стрийт.

— Да.

— Следователно тя е предявилаиск срещу мисис Бартслър, така ли?

— Не.

Полицаят взе да губи търпение.

— Ето го тук черно на бяло... Аха, срещу съпруга, така ли?

— Не, съпругът е починал.

— Срещу някой друг от семейството?

— Възможно е.

— Страшно много ми помагаш, няма що!

— Не ми харесва подходът ти.

— Колко беше обезщетението?

— Не си спомням.

— В чантата има хиляда и петстотин — настоя Траг.

Мейсън замълча.

— Тя е мъртва — натърти лейтенантът грубо. — Искаш да разбереш кой я е убил, нали?

— Убийство ли е?

— Явно убийство. Дупка от куршум точно в тила на малката й руса главица.

— Естествено, че бихме искали да помогнем с каквото е по силите ни — рече Мейсън.

Траг въздъхна, изчерпал окончателно търпението си:

— Ex, вие двамата! Хайде, изчезвайте. Може би ще ви потърся по-късно. Междувременно не се мотайте наоколо. Още ли сте тук?!

6

Мейсън обърна колата и пое обратно по булевард Сан Фелипе. Беше мълчалив и замислен и Дела, съобразявайки се с настроението му, се въздържаше да по — пита или да каже нещо. Дъждът се беше усилил и пред фаровете лъсна мократа бетонова лента на безлюдния булевард.

Мейсън заговори едва когато стигнаха улицата, където живееше Дела Стрийт.

— Горкото момиче! Може би, ако бяхме отишли е нея... Адвокатът не може да си позволи да се държи отвисоко, Дела. Не трябва никога да забравя, че е част; от механизма, чрез който се раздава правосъдие. Когато става въпрос за справедливост и несправедливост, няма големи и малки неща. Несправедливостта е социално зло. Господи, защо не се съгласих да отида о момичето?!

— Тогава ти можеше да се окажеш на нейно място, шефе — с лице в калта.

— Така е, но бях длъжен да поема този риск. Стигнеш ли дотам да играеш само на сигурно и да те е страх да рискуваш, значи те е страх да живееш.

— Лека нощ, шефе. — Лека. Аз...

От отрешната страна на улицата неистово иззвири клаксон, после вратата на една кола се отвори, някаква фигура изскочи и стремглаво се втурна през проливния дъжд.

— Я по-добре тръгвай, шефе — подкани го Дела Стрийт. — Сигурно е някой клиент, който ме е търсил и...

— Права си. Довиждане.

— Довиждане, шефе.

Мейсън затръшна вратата и подкара колата. Приближаващата се жена спря насред улицата, тревожно: замаха с ръка и се обърна. Фаровете осветиха лицето ѝ и откроиха синината около дясното ѝ око.

Мейсън отби обратно към тротоара, загаси фаровете и мотора, отвори вратата и Даяна Риджис се завтече към него.

— Ох, най-сетне ми олекна! Така се радвам да ви видя. Мистър Мейсън, ужасно се страхувах, че няма да дойдете. Чакам ви толкова отдавна. Но ми казаха, че мис Стрийт е излязла, а тя ми беше обещала, да се срещнем тук и... Ами вижте какво... Макар че сигурно е много късно. Нямам представа колко е часът. Часовникът ми се е намокрил и е спрял.

— За какво всъщност ви трябвам, Даяна? — попита Мейсън, хвърляйки многозначителен поглед към Дела.

— Бих искала, ако е възможно, да дойдете с мен.

— Къде отивате?

— На булевард Сан Фелипе шест хиляди седемстотин и петдесет.

— Сама ли?

— Имам среща с Милдред Данвил там.

— В колко часа?

— Срещата ни беше в десет и половина, но Милдред обикновено закъснява...

— Не ми ли казахте десет? — прекъсна я Дела Стрийт.

Даяна се втренчи замислено в нея.

— Боже мой! Да не би да беше десет!

— Не трябваше ли да сте тук в девет и половина? — обади се Мейсън.

— Опитах се да дойда, но дъждът ми попречи. Отидох да взема колата си, а трамваите бяха съвсем нередовни. Пристигнах тук в... предполагам, че беше десет без петнайсет.

— Значи от десет без петнайсет досега чакате тук, така ли?

— Да. Така мисля.

— Хайде да отидем в апартамента на Дела и да не стоим на дъжда — предложи Мейсън.

Секретарката извади ключа от чантата си и отвори външната врата. Тримата се качиха с асансьора и влязоха в апартамента. Дела запали лампите, съблече мокрия си шлифер и се отправи към кухничката да включи чайника.

— Ще направя горещ пунш — заяви тя.

— Добре — съгласи се Мейсън. — И моля те, след като приготвиш всичко, ела тук, докато водата заври.

Даяна Риджис се настани в едно кресло, кръстоса крака и като видя, че Мейсън внимателно разглежда прогизналите ѝ от дъжда

обувки и чорапи, отбеляза о усмивка:

— Май не съм обута много подходящо за такъв пороен дъжд.

— Как се свързахте с Милдред Данвил? — заинтересува се Мейсън.

— Тя ми позвъни, когато се върнах вкъщи с детектива.

— Какво каза?

— Че имала неприятности. Взела колата ми за малко и един полицай я спрял за някакво нарушение на правилника. Поискал шофьорската ѝ книжка, а Милдред няма такава. Преди известно време ѝ я отнеха, но ние сме връстнички, пък и по фигура и външност много си приличаме, така че тя използва моята шофьорска книжка. Полицаят я придружила до квартирата, защото тя го изльгала, че си е забравила чантата. Отворила вратата, убедена, че никога няма да се измъкне от тази каша, и изведнъж на масата отсреща съзряла моята чанта. Милдред веднага я грабнала. Това обяснява угарката от пура в пепелника. Полицаят пушел.

Мейсън стрелна поглед към Дела.

— И вие ѝ разказахте за преживелиците си?

— Разказах ѝ ги по телефона. Когато е взела чантата, аз съм спяла.

— И се оплакахте за окото?

— Да, и за него. Тогава детективът на Пол Дрейк реши да си тръгне и аз помолих Милдред да се обади пак по-късно. Но мина доста дълго време, докато позвъни. Когато най-сетне се чухме, тя беше много развлънтувана. Накара ме да ѝ повторя историята за насиненото око и ме помоли да се срещнем на Сан Фелипе и да направя всичко възможно да доведа и вас.

Дела Стрийт отиде в кухнята и след малко извика:

— Пуншът е готов.

Мейсън пъргаво скочи и махна на Даяна Риджис.

— Не ставайте! Аз ще го донеса.

Адвокатът влезе в кухничката, прегърна Дела Стрийт през кръста и я отведе до хладилника, далече от вратата.

— Има ли заден, вход тук?

— Да, през кухненския балкон.

— Чудесно, тогава излез оттам и отиди до входната врата.

Започни да думкаш настойчиво като полицай, само че не вдигай много

шум, да не привлечеш вниманието на съседите.

— Веднага ли?

— Щом сервираш пунша. Пийни една-две гълтки, извини се, че трябва да свършиш нещо в кухнята, и тръгвай.

— Ясно, шефе.

Мейсън се върна с два пунша и подаде единия на Даяна Риджис. Дела Стрийт застана до вратата на кухнята, държейки чашата си, от която се вдигаше пара.

— За ваше здраве! — каза Мейсън. Те бавно отпиха.

— Прекрасен пунш! — възклика Даяна Риджис. — Наистина чудесен! Много добре ми дойде.

— Ръката ви трепери — отбеляза Мейсън.

— Ужасно съм нервна тази вечер.

— Е, пуншът ще ви помогне — ободри я Дела и добави небрежно: — Имам малко работа в кухнята. Ей сега се връщам.

Тя затвори вратата след себе си.

— Познато ли ви беше името Бартслър, преди да отидете да работите при него? — заразпитва адвокатът клиентката си.

— Не.

— Знаете ли кой живее на Сан Фелипе?

— Не. Някаква приятелка на Милдред. Моля ви, мистър Мейсън, нека да отиdem там. Ужасно късно е. Срещата беше за десет часа.

— След малко. Ако Милдред, е чакала досега, ще почака още.

— А ако не е чакала?

— Тогава няма смисъл да ходим. Даяна прехапа устни.

Минутите бавно течаха в мълчание и изведнъж някой задумка с юмрук по входната врата.

— Сигурно е полиция. Какво ли пък става сега? — промърмори Мейсън.

Чашата се изпълзна от студените треперещи пръсти на Даяна Риджис, разби се на пода и горещият пунш се разля по килима.

— Хайде да се измъкнем, искате ли? — предложи Мейсън.

Тя бе онемяла от страх и само кимна с глава. Той я сграбчи за китката.

— Елате, оттук.

Адвокатът поведе изплашената млада жена през кухнята към външната стълба.

— Наведете се — прошепна той, — прозорците светят и полицията ще ни види. Бързо, снишете се и вървете така.

Приведени, те се прокрадваха по балкона в сянката и се спуснаха по желязната стълба, мокра и студена под стихващия дъжд. Стигнаха долу, измъкнаха се през изхода и се скриха на сухо под една стряха.

— А сега — проговори Мейсън със заплашителен тон — кажете ми истината.

— Тръгнах си от апартамента на мис Стрийт — промълви Даяна стреснато — и се запътих към центъра. После съобразих, че времето ми е малко и ще закъснея за Сан Фелипе, ако се върна обратно тук, пък и не очаквах, че ще дойдете. Секретарката ви не ми даде голяма надежда.

— И какво направихте?

— Отидох с такси до Сан Фелипе. Трябваше да платя двойно, за да ме закара толкова далече.

— После?

— Видях колата си паркирана пред къщата и си помислих, че всичко е наред, че Милдред вече е дошла и разговаря вътре. Платих на шофьора и го освободих. Отначало той не искаше да си тръгне — настояваше да ме чака. Но аз го убедих, че всичко е наред, и го отпратих.

— И после?

— Изкачих се по стълбите на верандата и позвъних, но никой не отвори. Това малко ме озадачи, заобиколих къщата, отидох до задната врата и почуках, но тя беше заключена. Не можех да разбера защо колата ми е там, а Милдред я няма.

— И какво направихте?

— Бях мокра до кости, а валеше като из ведро. Отидох до колата си, влязох вътре и поседях доста дълго.

След това ми стана студено, разтреперих се и реших, че нещо се е случило. В жабката си имам фенерче. Взех го, обиколих къщата отново и тогава... тогава...

— Видяхте трупа?

— Да.

— Приближихте ли се до него?

Тя кимна.

— Докоснахте ли го?

— Да.

— Милдред ли беше?

— Да.

— И след това? — подкани я адвокатът.

— Качих се в колата — ключът беше оставен на таблото — и потеглих. Известно време не знаех какво да правя, но седне ми дойде наум да се върна при мис Стрийт. Като разбрах, че е излязла, си помислих, че може би... може би... Взех, че съчиних една лъжа, повредих часовника си и се опитах да ви заблудя.

— Сега истината ли казвате?

— Честна дума — това е истината.

Близо до къщата се чуха стъпки. Една неясна сянка се плъзна по алеята, спря и се чу тихо изсвирване.

— Насам, Дела — прошепна Мейсън.

— Ох! — Гласът ѝ издаваше облекчение.

— Какво става?

— Трябва да поговоря с теб, шефе.

— Момент — извини се Мейсън на Даяна, хвана Дела под ръка и двамата се отдалечиха на няколко метра, където можеха да разговарят, без да бъдат чути.

— Случи се нещо, което, страхувам се, коренно променя нещата — обясни секретарката.

— Какво?

— Заудрях по вратата точно както ми нареди...

— И това помогна — прекъсна я Мейсън. — Тя се изплаши и ми каза истината.

— Да — отвърна Дела Стрийт, — така си и помислих. Забавих се, за да имате достатъчно време да излезете, после отворих вратата на апартамента, влязох и седнах да ви чакам.

— Продължавай — не се стърпя Мейсън.

— Едва успях да се настаня удобно, и по вратата се зачука силно и настойчиво.

— И какво?

— Стоях, без да мърдам. Не знаех кой е и не исках да рискувам.

— И?

— Почука се още два-три пъти. Седне лейтенант Траг извика: „Отворете или ще разбия вратата!“

— Ти отговори ли?

— Не, нито звук.

— А той?

— Отиде си.

Мейсън се позамисли.

— Това променя ли нещата? — разтревожи се секретарката.

— И още как! Благодарение на лейтенант Траг малката сцена, която разиграх пред Даяна Риджис, за да я накарам да каже истината, се превърна в бумеранг.

— Нима тя си въобразява, че си й помогнал да избяга...

— Точно така. Ако някога разкаже за това, ще излезе, че съм и съучастник. Никой няма да повярва на нашата версия — вече не.

— Могат ли да я обвинят в убийство?

— Защо не? Оставила е толкова следи, че не са нужни повече доказателства.

— Не мога ли да свидетелствам в съда, че нарочна сме я подвели, за да...

— Изключено — отсече Мейсън. — Знаеш колко пъти сме ги изигравали, Дела. Те просто ще си помислят, че пак им погаждаме номер, за да се измъкнем. Чудесно, къде ли е сега Траг?

— Кой знае.

— Сигурен съм, че е забелязал колата ми отпред и ме дебне да се появя. А и колата на Даяна е там.

Дела Стрийт измънка колебливо:

— Моята кола е тук в гаража...

— Изкарай я.

— Сега?

— Да. У теб ли са ключовете?

— Да.

— Добре, изкарай я.

Мейсън се върна обратно при Даяна Риджис и каза:

— Мис Стрийт ще вземе колата си и ще ви закара у дома.

— У дома? — учуди се Даяна.

— Да, някъде, където засега ще сте на сигурно място.

Зад тях изщрака ключалка и вратата на гаража се отвори. Моторът забръмча и колата на Дела Стрийт излезе на заден ход от гаража. Адвокатът помогна на Даяна да се качи.

— Накъде? — попита секретарката. И Мейсън огледа уличката.

— Вероятно наблюдават този изход. — Той махна с ръка към булеварда. — Единственият ви шанс е да се измъкнете в обратна посока.

— Не смяташ ли, че и нататък наблюдават? — поколеба се Дела.

— След няколко минути ще е сигурно, но засега имаме известен шанс.

— Ами ако ни хванат?

— Много сме зле. Сега ще се върна в твоя апартамент. Вие с Даяна се повъртете с колата. Не спирайте никъде. Не я пускай да слизи. Телефонирай ми след двайсет минути, ако сте се измъкнали. И още нещо. — Мейсън извади бележник и автоматична писалка от джоба си и ги подаде на Дела Стрийт. — Пиши: „Шефе, може малко да закъснея. Ключът е в пощенската кутия. Влез и се чувствай като у дома си. Дела“

Дела Стрийт написа бележката и върна бележника и писалката на Мейсън. Той откъсна листа, а тя му подаде ключа от апартамента.

— Хайде, Дела, карай.

Колата потегли стремително. Адвокатът почака десетина секунди и се върна в апартамента по желязната стълба. Едва се беше настанил с цигара и книга в Ръка, когато тежък юмрук задумка по вратата. Той пъхна пръст между страниците и с книгата в ръка отиде да отвори.

— А, здравей, лейтенанте. Не очаквах да те видя толкова скоро.

Траг погледна през рамото на Мейсън и отвърна троснато:

— Здравей. Търся твоята превъзходна секретарка — Дела Стрийт.

— Няма я.

— Ти тук ли живееш сега?

— Имахме уговорка да вечеряме в нощно заведение с наши приятели — обясни с усмивка Мейсън. — Не знам къде е Дела. Намерих тази бележка, когато дойдох. Така че взех ключа и влязох.

Траг внимателно огледа бележката, която Мейсън му подаде, понечи да я върне, но нещо привлече вниманието му и той я задържа. Погледа още миг, после кимна, върна бележката и предложи:

— Ако нямаш нищо против, можем да почакаме заедно. Всъщност може би ти ще ми дадеш сведенията, които ми трябват.

— За какво става въпрос?

— За услугите, които си извършил в полза на Даяна Риджис — поясни Траг. — Естествено, ти беше твърде сдържан, но аз бих искал да науча нещо повече.

— Заповядай, седни, лейтенанте. Възможно ли е да си паднал толкова ниско, че да се мъчиш, да измъкнеш от Дела Стрийт сведения, които не можеш да получиш от мен?

— Съвсем не, Мейсън, не се тревожи за това. Разбрах, че Даяна Риджис е била при Дела Стрийт рано тази вечер. Искам да проверя кога точно. И тъй като те заварвам тук, не виждам защо да не ти задам няколко въпроса.

— Много мило от твоя страна. Моля те, разположи се удобно. Мисля, че в кухнята има уиски. Да се опитам ли да открия някоя бутилка?

— Не пия по време на дежурство.

— Толкова ли са строги началниците ти?

— Не ми е толкова заради тях, но ако потрябва да Призова мис Стрийт като свидетел, не бих искал да се разбере, че съм пил от уискито й.

— Има логика в това. И защо Дела ще става свидетел?

— По ред причини. Преди няколко минути почуках на вратата, Мейсън.

— А, ти ли беше?. Тъкмо телефонирах и извиках да почакаш. Предполагам, че не си ме чул.

— Възможно е.

— И после, когато отворих вратата, нямаше никой.

— Интересно! Сигурно тогава съм проверявал колите пред къщата. Ти вероятно мислиш, че трупът е на Даяна Риджис?

— Не е ли така?

— Не.

— А на кого е?

— На Милдред Данвил, която живее заедно с Даяна и прилича много на нея.

— Така ли? А какво е положението на Даяна тогава?

— Никак не е розово.

— Много мило от твоя страна, че ми го съобщаваш. — И още имам с какво да те зарадвам. Ще трябва да се позамислиш над туй-онуй, Мейсън.

— Например?

— Както изглежда, убийството е извършено около час — час и половина след като е заваляло. Дъждът беше много силен още от самото начало.

Адвокатът кимна.

— Жената е бягала от убиеца. Повалил я е куршум, изстрелян отблизо — от около шест-седем метра. Валяло е дълго и земята е била разкаляна. При падането жертвата се е вкопчила в пръстта н по ръцете ѝ е полепнала кал. Все още личат браздите, изкопани от пръстите ѝ, а под ноктите ѝ има кал.

— Защо смятате, че убийството не е извършено два или повече часа след като е започнало да вали?

— Поради общото състояние на трупа — обясни Траг. — Разбира се, засега имаме само резултати от предварителните изследвания.

— Чудесен дъжд — отбеляза Мейсън.

— Фермерите обичат такъв дъжд. Кога ще се върне Дела?

— И аз знам колкото и ти. Нали видя бележката?

— Да, Мейсън, твърде любопитна бележка.

— Защо?

— Изглежда, че е била написана набързо.

— Изглежда... Навярно на излизане Дела се е спряла пред пощенската кутия, извадила е автоматичната си писалка и я е надраскала.

— Само че с твоята писалка и в твоя бележник! Листът е перфориран също като страниците на твоя бележник. И — продължи Траг сухо — предполагам, че забелязваш как подписът в края на бележката е замащен, явно някой е докоснал още мокрото мастило.

— Да, виждам.

— А случайно да си забелязал, че имаш мастило по десния си палец?

— Не, не забелязах — призна Мейсън, като вдигна ръка към очите си.

— Така си и помислих.

Последва пауза. Двамата мъже пушеха. Накрая Траг се обади:

— Като че ли събрахме необходимите доказателства срещу Даяна Риджис.

— Нима? — удиви се адвокатът.

— Да.

— Само защото намерихте чантата й на тротоара ли?

— Не ставай смешен. Милдред Данвил избягва с колата и парите на Даяна. Естествено, Даяна е хукнала да си ги търси.

Телефонът иззвъння.

— Ако нямаш нищо против, Мейсън, аз ще се обадя. Сигурно е за мен. Казах им да ме търсят тук, ако има нещо.

Мейсън светкавично заобиколи масата и се изпреди между Траг и телефона.

— Чудесно, лейтенанте, но аз също чакам да ме потърсят и съм дал този номер.

Мейсън вдигна слушалката. Траг застана зад него враждебно навъсен.

— Ало — започна адвокатът и добави: — Внимавай какво ще говориш.

Чу се груб мъжки глас:

— Търся лейтенант Траг. Защо, по дяволите, трябва да внимавам?

Мейсън любезно отстъпи слушалката.

— Печелиш, лейтенанте.

Траг я пое, представи се и след като послуша няколко секунди, приключи разговора:

— Добре, вземете свидетелски показания. Това е. Довиждане.

Сетне затвори телефона и се вторачи намръщено в остатъка от цигарата си.

— Нещо ново? — заинтересува се Мейсън.

— Някакъв шофьор на такси закарал на булевард Сан Фелипе русо момиче с насинено око и по описанието прилича на Даяна Риджис. Пред къщата била паркирана кола. Изглежда, вътре нямало никой, но това изобщо не обезпокоило пътничката. Тя освободила шофьора. Той се повъртял наоколо, като си мислел, че ако се окаже прав, ще я върне обратно в града.

— Уточнихте ли часа? — попита адвокатът.

— Около час след като е започнало да вали. Мейсън се прозя.

— Това, което ме заинтригува — продължи Траг, — е, че при пристигането на таксито пред къщата е имало паркирана кола. Когато ние дойдохме, там нямаше друга кола освен вашата. Възможно е да сте

били там по-рано вечерта и после да сте си тръгнали... Не, не бихте останали толкова дълго... Вероятно Даяна е натиснала спусъка и е избягала със собствената си кола, която сега е паркирана тук отпред.

— Не си ли прекалено откровен с мен? Траг го погледна в очите.

— Целта ми, Мейсън — натърти той, — е да ти покажа колко сериозни улики имаме срещу твоята клиентка, така че ако Дела Стрийт я укрива по твоето указание, да нямаш впоследствие извинение пред съда, че не си знаел какви са фактите по делото. Ако си я измъкнал под носа ми, цялата отговорност пада върху теб. Даяна Риджис ми трябва, и то като главен свидетел. Възможно е да ми потрябва и като заподозряна в убийство. И аз, мистър Пери Мейсън, се постарах най-подробно да те осведомя точно какви улики имам срещу нея и защо я търся.

— Много мило, лейтенант Траг — не му остана дължен Мейсън.

В последвалата напрегната тишина телефонният звън прозвуча като експлозия. Траг се спусна към слушалката, но по пътя си срещна рамото на адвоката.

— Вече те търсиха, лейтенанте — отбеляза той. — Не си ли спомняш?

Траг не можа да измисли какво да отговори.

— Ало, говори тихо — обади се Мейсън.

— Добре. Какво да правя сега? — чу се гласът на Дела.

— Затруднение — отвърна той.

— Затруднение ли? — озадачи се тя.

— Вкъщи.

Дела Стрийт помисли няколко секунди и попита:

— Затруднение, което не ти се нрави, шефе?

— Именно.

— Не можеш ли да го избегнеш?

— Не.

— Затруднение — повтори секретарката замислено. — Искаш да кажеш, че се налага да се плаща?

— Точно така.

— За Даяна ли се отнася?

— И за тримата.

— Трябва ли да я доведа при теб?

— Да.

- Трябва ли да говори, когато дойде?
- Не.
- Искаш да не казва абсолютно нищо, така ли?
- Да.
- Ако има нещо, което може да обясни, да се опита ли?
- Не.
- Разбрано — заяви Дела Стрийт, — тръгваме.
- До скоро виждане.

Мейсън затвори телефона.

Лейтенант Траг изсумтя, пресегна се през рамото на адвоката, все слушалката веднага щом той я остави, и набра някакъв номер.

— Ало, дайте ми радиосвързочния отдел... Ало, радио? Тук лейтенант Трат. Вече можете да спрете онази кола... Да, същата, в която Даяна Риджис и Дела Стрийт обикалят наоколо... Точно така. Добре, предайте на радиоколата да се приближи и да ги спре.

Траг въздъхна и взе шапката си.

- Е, Мейсън, желая ти сполука следващия път.
- Капанът не подейства, вали? — ухили се Мейсън.

Траг поклати глава.

— Помислих, че този път ще си сложиш главата в торбата, но ти се въздържа. Може би прояви интуиция. Може би аз преиграх. Е, човек трябва да преглъща горчивите хапове. Но ако продължаваш да си позволяващ своееволя със закона, Мейсън, ще дойде ден да те пипна в небрано лозе.

— Защо си тръгваш толкова рано, лейтенанте? — загрижи се Мейсън.

— Трябва да бъда в Управлението, когато доведат Даяна Риджис, и да се опитам да измъкна нещо от нея. Предполагам, че няма да успея.

- Ще я подведете ли под отговорност?
- Зависи. Ти ли ще я представляваш в съда?
- Все още не знам.
- Е, лека нощ, умнико.
- Лека нощ — отвърна Мейсън със същия тон.

Двамата мъже се разделиха с широки усмивки а Траг тръгна бързо по коридора.

Мейсън се върна обратно в апартамента, намери бутилката уиски в кухнята на Дела, наля си и седна да чака. След десетина минути телефонът иззвъня. Той го вдиша и чу Дела, която му заговори, задъхана от вълнение:

— Шефе, хванаха я. Предполагам, че са ни следили. Една полицейска кола ни препреши пътя, взеха Даяна със себе си, задържаха колата ми, а мен оставиха на улицата.

— Можеш ли да намериш такси?

— Малко вероятно по това време на нощта. Къде ся?

Дела Стрийт му даде адреса.

— Чакай там — нареди Мейсън, — ще дойда да те взема. Май ще трябва да отидем в кантората да напишем молба. Даяна Риджис да бъде призована пред съда.

Мейсън сложи шлифера и шапката си, изгаси лампите в апартамента на Дела Стрийт и се спря за маг с ръка върху бравата.

Сетне рязко се обърна, запали лампата, отиде до телефона и набра номера на Пол Дрейк. Отговори му нощната телефонистка.

— Обажда се Мейсън — каза адвокатът. — Намерете Пол Дрейк, ако е свободен. Ако не, издирете най-добрия детектив, който може веднага да тръгне. Дајана Риджис и Милдред Данвил живеят заедно в един апартамент на Палм Виста. Не зная номера, но детективът може да го открие в указателя на сградата. Цялата работа обаче трябва да се пипа с кадифени ръкавици. Опасно е. Полицията ще бъде там вероятно след около час. Искам от този момент до пристигането ѝ апартаментът да се постави под наблюдение.

— А след това да се наблюдава ли? — попита телефонистката.

— След това — отвърна Мейсън — вече няма да има смисъл. Но дотогава искам да знам всичко, което става там, кой влиза или излиза или дори само звъни на вратата. За по- сигурно ще трябват най-малко двама, може би и трима добри специалисти. Всеки от тях да бъде с кола. Но не чакайте да съберете и тримата — изпратете някой, който в момента е свободен и...

— Тук в кантората има един. Тръгва веднага, а до десет минути ще изпратя още двама.

— Отлично — рече Мейсън. — Аз се прибирам кантората си. Ще намина към вас след около час да видя какви сведения сте получили. Непременно да се проследи всеки, който прояви интерес към апартамента. И още нещо. Изпратете няколко опитни детективи пред дома на Джейсън Бартслър, на Пасифик Хайтс Драйв две хиляди осемстотин и шестнайсет. Дръжте къщата под наблюдение. Там живеят Джейсън Бартслър — около петдесет и шест годишен, Франк Гленмор — около трийсет и осем, мисис Бартслър — млада, хубава и зла; и Карл Фреч — двайсет и две годишен. Забележете кой кога се прибира и излиза.

— Не мога да намеря достатъчно детективи да следят всички, мистър Мейсън — обясни телефонистката. — Мога да изпратя един човек, който да ни държи в течение относно апартамента, както и детективи за тамошните посетители, но при сегашното положение...

— Добре — прекъсна я адвокатът. — Наблюдавайте апартамента, проследете посетителите и само ми съобщете какво става в дома на Бартслър. Апартаментът е по-важен. Първо се заловете с него.

Мейсън затвори телефона, загаси лампите и се отправи под студения непреставащ дъжд към колата си. Дори не се опита да разбере дали го следят, или не, а тръгна към нощната аптека, където Дела му бе казала, че ще го чака.

Изправена пред прозореца, секретарката забеляза пристигането на шефа си и тутакси притича.

Мейсън се взря в лицето ѝ, докато тя сядаше до него, и изражението ѝ го накара да се засмее.

— Никога през живота си не съм била така ядосана и отвратена от себе си! — изфуча Дела Стрийт.

— Не мисли за това — опита се да я успокои Мейсън.

— И най-големият глупак би се сетил да провери дали го следят! — укори се Дела.

— Не се трюви. Това беше клопка.

— Няма значение. Трябваше да ми е ясно, че ни следят. През цялото време в аптеката не можах да си намеря място — искаше ми се да умра!

— Нищо не можеше да направиш, Дела. Преди още да дойде в апартамента ти, Траг е знаел, че Даяна Риджис е там. Колата ѝ е била отпред. Затова е оставил някъде наблизо друга кола да ви проследи в случай, че излезете след неговото влизане. Нямаше никакъв изход, бяхме обречени на провал от самото начало. Каквото и да направеше, не можеше да избягаш от полицията, а и те щяха да те принудят да спреш в момента, в който се опиташ да им се измъкнеш.

— Така е — поуспокои се Дела, — но поне трябваше да имам достатъчно мозък да се сетя, че ме следят. А аз дори не подозирах, че някой е подире ни. Разбира, се, предполагам, че повечето време са карали без светлинни. Усетих нещо чак когато колата изфуча отзад, като че ли искаше да ни задмине, и след това ни притисна до бордюра. И

какво да видя — патрулна кола и двама огромни полицаи; ухилени като маймуни.

— Заръча ли на Даяна да мълчи?

— Да.

— Мислиш ли, че ще те послуша?

— Не знам, шефе. Предадох ѝ думите ти и ѝ втълпих колко е важно да следва съвсем точно указанията ти.

— Полицайтe казаха ли нещо?

— Попитаха я дали е Даяна Риджис.

— Тя какво отговори?

— Потвърди.

— Какво стана после?

— Попитаха я дали онази кола е нейна.

— Тя какво им отвърна?

— Да видят в документите ѝ.

— А те?

— Съобщиха ми, че ще ме закарат обратно до аптеката, откъдето ти бях телефонирала преди. Там съм Можела да сляза, защото те отивали в Управлението и Щели да вземат Даяна и колата ми. Разбира се, веднага щом ми споменаха аптеката, разбрах, че са ме следили.

— Радиотелефонът е голяма работа — рече Мейсън.

— И ти смяташ, че е било клопка?

— Разбира се. И най-неприятното е, че за малко Щях да вляза в нея.

— Как?

— Траг много внимателно ми обясни какви са уликите срещу Даяна Риджис и причините, поради кои я търси. След като вече знаех, че искат да я разпитат като свидетел по убийството и че има косвени доказателства за нейната вина, щях много добре да се наредя, ако се опитах да я укрия от полицията. А, разбира се, изкушението да го направя беше много голямо.

— И мислиш, че това е причината Траг да ти каже всичко?

— Естествено.

— Какво е целил с това?

— Да ме хване като съучастник или поне да се добере до нещо, което може да се представи пред Дисциплинарната комисия на адвокатската колегия.

— А ти се оказа твърде умен, за да влезеш в клопката?

— Не кой знае колко умен — каза Мейсън замислено. — Не съм особено блестящ тази вечер.

— Напротив, чудесен си — развълнува се Дела Стрийт. — Не се остави Траг да те хване в капана. Аз съм тази, която се държа глупаво. Сега какво ще правим?

— Отиваме в кантората да напишем молба за разпореждане Даяна Риджис да бъде призована пред съда. Ще ги принудим да направят едно от двете — или да повдигнат обвинение, или да я освободят. Само че не можем да намерим съдия, който да го издаде по-рано от утре сутринта, а това означава, че Даяна ще е в ръцете на полицията цяла нощ. Много неща могат да се постигнат за толкова време.

— Накарах Даяна да ми даде ключа от апартамента си — съобщи Дела Стрийт.

Мейсън бързо извърна глава.

— Какво да ти даде?

— Ключа от апартамента, в който живеят с Милдред. Помислих, че може би ще намерим някои доказателства там. Или поне ще искаш да хвърлиш един поглед.

— Браво! — похвали я Мейсън. — Не се сетих за това.

— Ще отидеш ли?

— Не, Дела. Опасно е. Ще ни хванат, а, дявол да го вземе, не знаем достатъчно за Даяна Риджис. Ако се опитат да я обвинят в убийство... Не, Дела, по-добре да отидем и да напишем молбата.

Те стигнаха до сградата, където се намираше кантората на адвоката. От детективската агенция на Дрейк която работеше денонощно, се процеждаше светлина в коридора. Мейсън се отби първо там.

— Има ли някакви известия? — попита той нощната телефонистка.

Тя се засмя и поклати глава.

— Изпратих един опитен човек. Шейсет секунди след като телефонирахте, той вече беше тръгнал. После заминаха още двама.

— Чудесно — кимна Мейсън. — Обадете се в кантората ми, ако нещо се случи.

Адвокатът и секретарката минаха покрай редицата от врати и стълките им отекнаха по коридора. Мейсън отключи частната си кантора и запали лампите. Дела Стрийт свали шапката и палтото си, седна зад секретарското бюро и постави листове и индиго на пишещата машина.

Мейсън започна да диктува направо, без чернова, молба от името на Даяна Риджис по повод незаконното ѝ задържане от полицията, без да е повдигнато обвинение срещу нея, което съставлява посегателство върху гражданските ѝ права и ѝ дава основание да моли за разпореждане да бъде призована пред съда. Същото да бъде официално внесено в съда и гореспоменатата Даяна Риджис да бъде освободена под гаранция от двеста и петдесет долара до разглеждането на делото въз основа на гореспоменатото разпореждане.

Мейсън тъкмо приключи да диктува, а бързите пръсти на Дела Стрийт зачаткаха по клавиатурата с все по-изумителна скорост края на последното изречение, когато телефонът иззвъня. Адвокатът вдигна слушалката. Беше нощната телефонистка на Дрейк.

— Има новости около апартамента. Детектива, изпратен пръв там, вече го нямало, когато другите двама пристигнали. Сигурно е надушил нещо.

Мейсън възклика развлнуван:

— Това е чудесно! Съобщете ми веднага щом се обади.

Адвокатът затвори телефона, извади цигара от табакерата, запали я и се обърна към секретарката си.

— Изглежда, че сме попаднали на следа, Дела.

— Каква?

— Единия от детективите, изпратен на Палм Виста, го няма — първия, който отишъл там. Нямало го, когато другите двама пристигнали.

— Полицията там ли е?

— Още не. Сигурно са заети с разпита на Даяна. Дела Стрийт раздели оригиналата и копията на молбата на спретнати қупчинки, покри пишещата машина и я остави на мястото ѝ на секретарското бюро.

— Какво ли може да е станало? — замисли се тя.

— Всичко е възможно — може да е бил някой приятел, който се опитва да се свърже с нея. Или пък някой, който търси Милдред Данвил, а може и да е нещо наистина важно.

— Например?

— Например Хелън Бартслър. Очите на Дела Стрийт светнаха.

— Мислиш ли, че е възможно?

— Не знам — отвърна Мейсън. — Дотук късметът все не беше на наша страна. Може пък сега да се обърне в наша полза.

— Нищо не ни пречи поне да се надяваме.

— Права си.

— Шефе, да предположим, че обвинят Даяна Риджис в убийство, ще я защитаваш ли?

— При нормални обстоятелства бих изчакал да видя доказателствата, но тъй като тя е убедена, че съм я измъкнал от апартамента ти, когато Траг почука — нямам избор. Не бих искал това да се разчуе — нито пред полицията, нито пред някой друг адвокат.

— Чудя се само каква е ролята на Милдред Данвил в тази история — промълви Дела.

Мейсън започна да разсъждава на глас:

— Даяна разказва на Милдред за насиненото око и Милдред силно се развълнува. Навярно не я е разтревожило това, че Карл е виновникът, а по-скоро фактът, че е бил в стаята на Даяна.

— Звучи логично — подкрепи го Дела.

— Да продължим по-нататък — предложи Мейсън. Защо влизането на Карл в стаята на Даяна е разтревожило така Милдред.

— Не виждам никаква причина.

— Откъде Карл е взел ключа, Дела?

— От чантата на Даяна.

— И какво друго е имало в тази чанта?

— Ами... не знам.

— Нещо, заради което Милдред е изпаднала в паника, когато е разбрала, че Карл Фреч е бъркал в чантата.

Зениците на Дела Стрийт се разшириха.

— Разбира се! — възклика тя. — Знам какво е!

— Да чуем.

— Мястото, където държат детето — извика Дела. — Това трябва да е било. Имало е нещо в чантата...

— Почакай — прекъсна я Мейсън. — Ако е имало нещо в чантата на Даяна, от което се разбира къде е детето, как се е озовало там?

Дела Стрийт забърза възбудено:

— Нали Милдред Данвил е взела чантата на заем? Не си ли спомняш? Тя я е взела...

— Не тогава — възрази Мейсън. — Услужила си е само с шофьорската книжка на Даяна и ключовете от колата. Всъщност чантата не е била у нея до момента, в който Даяна се е върнала от дома на Бартслър — поне доколкото знаем. Разбира се, може да я е взимала и преди, но това не ни е известно.

Телефонът иззвъня. Мейсън направо сграбчи слушалката.

— Да, да. Ало, какво става?

Нощната телефонистка от агенцията на Дрейк заговори отривисто и компетентно:

— Първият детектив се обади, мистър Мейсън. Следял е една кола. Лицето, което шофирало, отишло до вратата на апартамента и се опитало да влезе, а също надникнало и в пощенската кутия.

— Кой е номерът на колата?

— Проверихме го вече. Регистриран е на името на Хелън Ч. Бартслър, булевард Сан Фелипе шест хиляди седемстотин и петдесет.

— Кой е бил зад волана? — попита Мейсън.

— Една доста елегантна руса дама.

— Къде е тя сега? Изпуснал ли я е? Той...

— Не, проследил я е до Олив Крест Драйв две хиляди триста и дванайсет. Жената паркирала пред едноетажна къща и влязла вътре. Колата си стои на улицата. Наблизо нямало телефон, затуй детективът взел палеца на разпределителя, за да не може жената да запали и да изчезне, и изтичал да се обади и да ни докладва. Пита какво да прави.

— Кажи му, че за днес си е свършил работата, си отива вкъщи и да не мисли повече за това.

— Какво да прави с палеца на разпределителя?

— Да го хвърли в реката! — Мейсън затвори телефона и се обърна към Дела Стрийт: — Сложи си шапката. Тръгваме.

Те се спуснаха стремглаво към вратата на кантората, изгасиха лампите, изтичаха по коридора, нетърпеливо изчакаха асансьора, слязоха мълчаливо и се вмъкнаха в колата на Мейсън.

Студеният дъжд продължаваше да се лее непрекъснато и монотонно, поради което сухата топла струя, изльзвана от

отоплението, беше още по-приятна. Гумите свистяха по безлюдните улици.

С широк завой Мейсън пое по Олив Крест Драйв и включи на втора скорост, тъй като пътят залькатуши по стръмния склон на един хълм, преди да навлезе в равна живописна местност. Светлините на града проблеснаха за миг в подножието, седне гледката изчезна зад редица от къщи, покрай които Мейсън профуча, устремен към търсения адрес.

Пред номер 2312 беше паркирана кола и някаква жена седеше в нея. Мейсън се приближи и я огледа доколкото можа при оскъдното осветление на таблото.

После спря колата до нейната и се зае да наблюдава напразните ѝ опити да запали мотора.

— Неприятности ли имате? — попита той. Тя го стрелна с подозрение, но като видя Дела Стрийт до него, кимна ѝ се усмихна. Мейсън паркира колата си отпред, излезе, заобиколи и застана до нейната врата.

- Повредено ли е нещо?
- Не знам. Просто не ще да запали.
- Да имате случайно фенерче?
- Нямам.
- Няма значение, аз имам.

Той се върна до колата си и извади фенерчето.

— Хайде да вдигнем капака и да погледнем... Ще прекъсна една от тези жици и ще я приближа до свещта. Сега натиснете педала и включете — да видим дали дава искра.

— Повредата е в електрическата система — заяви Мейсън след малко. — Не се получава искра. Може би е попаднала вода в разпределителя.

Мейсън свали капачката на разпределителя, седне я постави обратно на мястото ѝ и се обърна отново към младата жена, която го посрещна с настойчив въпрос в очите.

- Да нямате разправии вкъщи? — засмя се адвокатът.
- Какво искате да кажете? — настръхна тя.
- Някой нарочно е повредил колата ви. Палецът на разпределителя е свален. Докато не го подмените, няма да можете да тръгнете, освен ако не ви теглят.

Лицето на жената се разкриви в гримаса на раздразнение.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — предложи Мейсън.

— Имате ли въже за теглене?

— Да, но ще ви бъде доста трудно по нанадолнището при тези хълзгави пътища. Трябва да умеете да карате зад друга кола. Теглили ли са ви друг път?

— — Не.

— Мога да ви закарам където искате, но първо трябва да задам някой друг въпрос на хората тук. Кой беше номерът, Дела?

— Две хиляди триста и дванайсет — отвърна тя.

— Ще взема фенерчето да проверя — заяви Мейсън. — Трябва да е някоя от тези къщи.

— Точно пред нея сте — рече жената.

— А, така ли?

— Ако не е тайна, кого искате да разпитате в тази къща?

По лицето на Мейсън се изписа учудване.

— Случайно излизам оттам — продължи жената.

— Нима! Позволете ми да ви се представя. Казвам се Мейсън.

Адвокат съм и...

— Да не сте Пери Мейсън?

— Същият.

— О!

— Разследвам един случай по поръчение на мой клиент. Разбрах, че мога да открия следа, и то много важна, на този адрес.

Младата жена явно се развълнува.

— Бихте ли ми казали... за какво се отнася случаят?

— Защо не — отвърна той. — Разследвам изчезването на едно дете. Едно...

— Мистър Мейсън, как открихте този адрес?

— Това е нещо, което нямам право да кажа.

— Да не сте ангажиран от... от един човек, чието първо име е Джейсън?

— Изглежда, че знаете нещо по въпроса — усмихна се адвокатът.

— Права ли съм? — настоя тя.

— Е, откровено казано — призна Мейсън, — има вероятност мистър Джейсън Бартслър да ме ангажира за проучването на някои факти във връзка със сина му и евентуално с внука му, но засега още

не го е направил. В момента съм зает с разследването на определена хипотеза относно едно убийство.

— Убийство?

— Да.

— Но, мистър Мейсън, аз... Кой е убит?

— Една млада жена на име Милдред Данвил.

Настъпи кратка тишина, после жената в колата заяви:

— Аз съм Хелън Честър Бартслър. Бях омъжена за Робърт Бартслър.

— Аха! — възклика Мейсън.

— Предполагам, че сте тук, за да разпитате Ела Броктън?

Тя успя да зададе въпроса си с подкупващ тон, сякаш не разпитваше, а приканваше събеседника си да сподели с нея тайна. Мейсън остана безмълвен.

— Мисля, че няма да имате голяма полза от разговор с Ела точно сега, мистър Мейсън. Тя е разтревожена... Пък и не знае нищо... Мистър Мейсън, сигурен ли сте, че Милдред Данвил е убита?

— Полицията мисли така.

— Къде?

— На булевард Сан Фелипе. Май номерът беше шест хиляди седемстотин и петдесет.

— Боже господи, мистър Мейсън, та там живея аз.

— Наистина ли? — учуди се Мейсън и добави след миг: — Сигурно бихте искали да присъствате, когато разпитвам Ела Броктън.

Хелън Бартслър се измъкна от колата, стъпи на тротоара и затръшна вратата.

— Щом настоявате за разпит в този час, разбира се, че искам да присъствам.

— Хайде, Дела — каза Мейсън.

Тримата се отправиха под студения дъжд към малката едноетажна къща. Хелън Бартслър позвъни и почти веднага вратата се отвори от шейсетгодишна жена, висока, с приведени рамена, широка уста с тънки устни и разтревожени черни очи.

— Ела — заговори Хелън Бартслър, — това е мистър Пери Мейсън, адвокат... Не успях да разбера името на лицето, което е с вас, мистър Мейсън.

— Дела Стрийт, секретарката ми.

— Искат нещо да те питат, Ела — обясни Хельн Бартслър.

— Мене? Да ме питат? — повтори жената с уморен, равен тон, който с нищо не издаваше душевното ѝ състояние.

— Да. Във връзка с...

— Момент — прекъсна я Мейсън. — Бих предпочел аз да задавам въпросите, мисис Бартслър, без да уточнявам какво ме интересува, преди да съм чул отговорите.

Хельн Бартслър се поколеба и се съгласи неохотно:

— Добре, щом настоявате.

— Влезте — покани ги Ела Броктън със същия равен, безизразен глас.

Влязоха в една стая, където пламъкът на газта гореше над изкуствените пънове и хвърляше весели отблясъци.

— Съблечете се. Ще закача палтата ви в антрето. Седнете — покани ги мисис Броктън.

— Дай да ти помогна, Ела — предложи Хельн Бартслър, взимайки шлифера на Дела Стрийт.

— Всички ще помогнем — намеси се Мейсън. — И моля ви, мисис Бартслър, не забравяйте, че държа да разпитам мисис Броктън, преди да е узнала каквото и Да било за случая.

— Вие не сте от полицията — възнегодува Хельн Бартслър. — Струва ми се, че мога да кажа на мисис Броктън каквото пожелая. Щом е извършено убийство, тя има право...

— Убийство! — възклика жената и замръзна с ръка върху дръжката на вратата към антрето.

— Милдред Данвил — заяви Хельн Бартслър предизвикателно.

— Така ѝ се пада! — откликна жената.

— Изглежда, сметнахте за необходимо да съобщите това на мисис Броктън — отбеляза Мейсън. — Предполагам, че имате причина.

— Не виждам защо изобщо трябва да се съобразявам с вас, мистър Мейсън.

— Чудесно! — отвърна адвокатът. — Сега всичко е ясно. Вие сте на едната, страна, а аз съм на другата.

— Точно така! — сопна се Хельн Бартслър. — Виж какво, Ела, този човек няма никакво право да ти задава въпроси и ти не си длъжна да му отговаряш.

— Абсолютно вярно — съгласи се Мейсън, — И нещо повече, трябва да ви предупредя и двете, че моите интереси може да са в разрез с интересите на мисис Бартслър и че тя присъства на този разговор по свое желание. Предлагам ѝ да си отиде и да си намери адвокат, който да я представлява в случай, че тя има намерение да води борба.

— За какво да водя борба? — попита Хельн Бартслър.

— Укривали сте от хората дете, нали?

— Просто държах в неведение Джейсън Бартслър, че има внук — отвърна тя. — Не знам как е разбрал.

— А защо?

— Защото беше безкрайно жесток, злобен и непочтен. Не искам детето ми да бъде изложено на такова влияние. Запознах се с настоящата мисис Бартслър и сина ѝ Карл — това са хора на място. А Джейсън ме смяташе за по-долна от прахта под краката му, за проститутка, която се интересува само от парите му. Както и да е, сега сметките ни са уредени... Май се разприказвах повече, отколкото трябва.

— Да, във ваш интерес е да мълчите — каза Мейсън. — Ще попитам мисис Броктън някои неща.

— А ти не си длъжна да му отговаряш — предупреди я Хельн Бартслър.

Те влязоха в хола и седнаха. Мейсън се държеше съвсем свободно — отвори табакерата си, предложи цигари на останалите, разположи се на стола и се обърна към мисис Броктън:

— Предполагам, че не възразявате. Виждам, че има пепелници наоколо.

— Моля, пушете.

— Какво знаете за малкия Робърт Бартслър? — заразпитва адвокатът.

Ела Броктън хвърли бърз поглед към мисис Бартслър.

— Тя се грижеше за него — намеси се Хельн Бартслър. — До момента, в който Милдред го отвлече.

— Вижте какво, мисис Бартслър, мисля, че ще е по-добре да не отговаряте на въпросите вие. В края на краишата аз се опитвам да разпитам мисис Броктън.

— Нямате никакво право да ми нареждате какво да правя и какво да не правя.

— Как е била убита Милдред Данвил? — заинтересува се Ела Броктън.

— Някой я е застрелял в тила.

Черните очи на възрастната жена проблеснаха.

— Сама си е виновна.

— Ела? — възклика Хельн Бартслър.

— Така е — настоящата със същия упорит, безизразен глас.

Изведнъж Хельн Бартслър реши:

— Мисля, че е по-добре н двете да си мълчим, Ела.

— Откога не сте виждали детето? — обърна се Мейсън към Ела Броктън.

— Откакто Милдред Данвил го отведе. — Този път в гласа на жената прозвуча горчивина. — Предупредих мисис Бартслър какво може да се случи. Стана ми ясно веднага щом видях израза на лицето ѝ онзи ден, когато дойде да вземе детето.

— Достатъчно, Ела — отсече Хельн Бартслър.

Мейсън се облегна назад и запуши мълчаливо.

Хельн Бартслър впи в него студения си проницателен поглед. Под бялорусите ѝ, почти невидими вежди очите ѝ се взираха, без да мигнат.

— Добре — заяви Мейсън. — Мога да получа тези сведения от другаде. Хайде, Дела, да тръгваме.

Двамата бяха на половината път към изхода, когато Хельн Бартслър се обади:

— Как разбрахте за Робърт?

— Изглежда, този въпрос много ви тревожи — засмя се Мейсън.

— Честно казано — да.

— Мисля, че ще е най-добре да се посъветвате с адвокат.

— Вече го направих! — Очите ѝ светнаха тържествуващо. —

Знам правата си.

— Като вдовица на Робърт Бартслър?

— Да, и като вдовица на човек, който е изчезнал по време на военни действия. Ако искате да знаете, мистър Мейсън, с Джейсън Бартслър успяхме да постигнем пълна спогодба по въпроса.

— В брой ли?

— Не съм казала такова нещо.

— Спогодбата подписана ли е?

— Ще бъде веднага щом... По-добре да ви оставя сам да разберете това, като сте толкова умен.

— Благодаря, така и ще направя. Хайде, Дела, да вървим.

Хельн Бартслър последва Мейсън и Дела Стрийт до вратата.

— Не зададохте никакви въпроси за подробностите около убийството — отбеляза Мейсън с усмивка. Пропуснахте ли?

— Какво искате да кажете?

— Ами кога и къде е бил Намерен трупът и тъй нататък. Хората понякога задават такива въпроси, ако бъде намерен труп близо до дома им.

— Вас не бих попитала!

— Забелязах това. Лека нощ. Вратата се затръшна с негодувание.

Мейсън помогна на Дела Стрийт да се качи в колата, зави обратно и се спусна стремглаво по стръмния склон, за да спечели време. После спря пред една денонощна закусвалня и поръча на секретарката си:

— Дела, обади се по телефона в отдел „Убийства“. Поздрави лейтенант Траг от мен и му кажи, че Хельн Бартслър, която живее в къщата на булевард Сан Фелипе шест хиляди седемстотин и петдесет, може да бъде намерена на Олив Крест Драйв две хиляди триста и дванайсет, но ще трябва да побързат.

— Нещо друго? — попита Дела.

— Ами — поде Мейсън шаговито — можеш да му предадеш моите почитания и да го попиташи, дали възнамерява да ни поставя нови клопки.

8

Колата на адвоката спря пред жилището на секретарката му. Мейсън я притисна към себе си и нежно ѝ пожела:

— Лека нощ.

Тя затвори очи и подаде устни. След няколко секунди Мейсън я пусна, излезе от колата, заобиколи и отвори вратата откъм нейната страна.

— Уморена ли си? — попита той.

— Малко.

— Поспи по до късно сутринта. Между другото — добави той с пресилена небрежност — нали спомена, че си взела ключовете на Даяна. Я по-добре ми ги дай.

Дела Стрийт затършува из чантата си и извади ключовете от апартамента, както и малкия ключ от пощенската кутия, който беше прикачен към тях.

— Хайде, влизай в колата — рече тя. — И изобщо не си въобразявай, че с този изкуствен небрежен тон си ме заблудил. Ако възнамеряваш да ходиш там, идват и аз.

— Студено е, вали, а и...

— Нито ми е студено, нито ще ми стане нещо от малко дъжд. Изсуших се и се загрях като препечена филийка. Хайде. Няма начин да ме разубедиш.

Мейсън се поколеба.

— Знаеш, че не разполагаме с много време — напомни му Дела Стрийт. — Полицайте не са чак толкова тъпи.

Мейсън се върна в колата, включи мотора и фаровете и потегли.

— Какво ще стане — запита Дела, — ако полицайтите ни хванат в апартамента?

— Няма да ни хванат, защото няма да влезем. Правил съм всякакви щуротии, но чак толкова луд не съм.

— Тогава защо отиваме?

— Заради пощенската кутия. Спомняш ли си, че Хелън Бартслър се е завъртляла край нея? Надали е ходила до апартамента на Милдред само за да позвъни и да си отиде. Просто не ми се вярва.

— А, сега разбирам. Помислих, че искаш да се качиш горе.

Мейсън зави и паркира точно пред сградата Палм Виста. Отвори вратата и изскочи в студения дъжд, който продължаваше да се лее.

— Шефе, в дъното на уличката е паркирана кола — забеляза Дела Стрийт.

— Това е човекът на Пол Дрейк.

— Да, вярно. Бях забравила, че си оставил хора да наблюдават.

Мейсън запали клечка кибрит и я задържа между шепите си, така че детективът на Дрейк да види лицето му и да го познае.

— Не ми се ще да си губят времето и да ни следят, Дела — обясни той. — Стой тук и не мърдай, ей сега се връщам. Само ще погледна в пощенската кутия.

Мейсън изтича по стълбите, пъхна ключа в ключалката, отвори металната вратичка и извади плик, на който с молив беше надраскано името и адреса на Даяна. Мушна писмото в джоба си, затвори вратичката и се върна обратно.

— Явно е написано набързо. — Мейсън извади плика от джоба си, повъртя го в ръцете си, разгледа го на светлината на таблото и се зае внимателно да го разпечатва с помощта на молив. — Не е добре залепен. Ще се отвори и без да се разкъса.

— Тук ли ще го прочетем? — попита Дела Стрийт.

— Не. По-добре да тръгваме. Полицията може да се появи всеки момент.

Мейсън запали мотора, измина няколко преки, светна лампичката в колата и постави писмото така, че да могат двамата с Дела да го прочетат.

Мила Даяна,

Много е трудно да ти обясня какво се случи Един: полицай не хвана, че съм паркирала колата за по-дълго от позволеното време и нямам книжка. Казах му, че съм се отбила до магазина за около час да напазарувам и съм забравила чантата си вкъщи. Той заяви, че ще ме приджузи

да си я взема. Какъв ужас! Налагаше се да продължа играта докрай. Качихме се горе, отворих вратата и що да видя — ти си спиш, миличка, по бельо в спалнята, а чантата ти лежи на масата. Грабнах я и преди полицаят да те е забелязал, измъкнах шофьорската ти книжка и го накарах да зяпне от учудване. Използвах момента, докато той я разглеждаше, да затворя вратата на спалнята. Бях ужасно закъсняла за една работа и бързах да тръгна, а не можех да оставя чантата пред очите на полицая, та се принудих да я влача със себе си през цялото време. След около час я отворих отново — миличка, ти сигурно си обрала банки!

Ще ти я върна веднага щом мога. Опитах се да ти се обадя, но те нямаше. Пиша ти набързо, докато чакам — чакам като обезумяла развръзката на най-важното нещо в живота ми. Ще ти се обадя пак по-късно. Мила, ако нещо се случи с мен, искам да вземеш всички мои вещи и непременно да погледнеш в кутията от бисквити на най-горната полица в килера. Там съм описала живота си, а и част от твоя — периода, за който предпочиташ хората да не знайт. Ще донеса чантата довечера. Междувременно ще ти звъня всеки път, когато съм близо до телефон. С обич и благодарност,

твоя
Милдред Данвил

Мейсън прочете писмото, намръщи се и го завъртя в ръката си.

— От другата страна има надраскан някакъв номер — три хиляди деветстотин шейсет и две игрек зет.

— Какво ли означава? — зачуди се Дела.

— Не знам. Сега нямаме време за разсъждения.

— Искаш да кажеш, че си решил да отидеш за дневника?

— Точно така.

— Полицията ще...

— Дори цялата полиция в града да се събере, пак няма да се откажа. Чакай тук и ако аз...

Дела Стрийт отвори вратата.

— Не ставай глупав! Мислиш ли, че ще те оставя Да отидеш там без мен?

— Ти нищо не можеш да направиш, Дела, и...

— Само си губиш времето — отбеляза Дела и изскочи навън в дъжда. — Да вървим.

Те тръгнаха бързо по мокрия тротоар и спряха до една от паркираните в малката уличка коли. Мейсън се приближи до шофьора.

— Здравейте, мистър Мейсън — прошепна детективът на Дрейк.

— Полицията още ли не е дошла? — осведоми се Мейсън предпазливо.

— Не е.

— Нищо не разбирам. Ние отиваме в апартамента. Ако някой се появи, натисни клаксона. Два пъти, ако е неизвестно лице, три пъти, ако е полицията. В такъв случай запали колата и тръгни веднага щом дадеш сигнала, ясно?

— Ясно.

— Ще отскочим съвсем за кратко. Мисля, че ще успеем. Няма да се бавим повече от пет минути.

— Добре. Ние ще наблюдаваме.

Мейсън и Дела Стрийт прекосиха улицата. Ключът на Даяна леко отключи входната врата.

— Качваме се пеша — нареди Мейсън. — На втория етаж е. Запомни, Дела, при нужда аз ще давам обяснения, а ти само ще мълчиш.

Стигнаха до вратата на апартамента. Мейсън отключи и запали лампата.

— Не бива да се прикриваме, Дела. Играем си с огъня и ако не го правим смело, сигурно е, че ще се опарим... Да видим къде е килерът. Май е тук. Потърси кутията от бисквити, а аз ще отида в спалнята ще хвърля един поглед... Не си сваляй ръкавиците. Сигурно ще търсят отпечатъци от пръсти, когато дойдат.

Дела Стрийт отвори вратата към малката кухничка и запали осветлението. Мейсън отиде в спалнята, натисна ключа на лампата и внимателно огледа леглата. И двете бяха застлани, но едното беше измачкано, като че ли някой бе спал върху покривката. Имаше два скрина и една тоалетка. Мейсън погледна към вратата на банята. Приближи се до нея и тъкмо сложи ръка на бравата, когато от улицата

прозвуча остро изсвирване на клаксон. След миг клаксонът се чу още веднъж. Мейсън почака, но трети сигнал не последва.

Той се втурна към спалнята, пресегна се да загаси лампата, не можа да намери ключа, тръшна вратата, хвърли се към изхода, изгаси осветлението и извика:

— Хайде, Дела.

Дела Стрийт отвърна ядосано от килера:

— Не мога да намеря тази проклета кутия от бисквити!

Мейсън загаси лампата в кухнята и изтича при секретарката си.

— Някой идва. Вече няма къде да мърдаме. Я, какво е това горе... Леле, леле!

По коридора се чуха стъпки и той мъркна.

Адвокатът се скри в тъмната кухня, Дела Стрийт угаси светлината в килерчето. Стъпките се спряха пред вратата на апартамента.

Звукът от допир на метал в метал беше почти недоловим, а ключът се завъртя така предпазливо, че бравата едва изщрака, когато се отключи.

Вратата бавно се отвори.

В продължение на две-три безкрайни секунди нищо не се случи. Този, който беше отворил, стоеше на прага и се ослушваше; слабата светлина, която идеше от коридора зад него, очертаваше зловеща сянка върху изтъркания килим.

Сянката се раздвижи.

Неканеният посетител прекрачи безшумно в стаята и се обърна да затвори вратата. Движението му беше мълниеносно и светлинната от коридора изчезна, преди Мейсън или Дела Стрийт да успеят да го огледат. Превърнат в мъглива фигура, той прекоси на пръсти стаята и клекна пред открехнатата врата на спалнята.

Мейсън бутна Дела Стрийт назад, леко и внимателно премина през кухнята и застана до вратата, откъдето можеше да наблюдава спалнята. След малко усети как Дела се притиска до рамото му.

Ивицата светлина, която се процеждаше през открехнатата врата на спалнята, изчезна зад мъжката фигура.

Сантиметър по сантиметър човекът избута вратата на осветената спалня и постепенно силуетът му се открои.

— Това Карл Фреч ли е? — прошепна Дела Стрийт. Стискачки ръката ѝ, Мейсън я предупреди да мълчи.

— Да. Карл е.

— Връщам се в килера — прошушна Дела и се влезна бързо и безшумно през кухнята.

Адвокатът продължаваше да наблюдава Карл Фреч.

Младият човек остана на прага на спалнята няколко секунди и след това явно реши, че този, който е оставил лампата да свети, е в банята.

С котешки стъпки той се прокрадна до банята, натисна дръжката, отвори предпазливо и направо се изуми, когато откри, че там няма никой.

На улицата иззвири клаксон, после още веднъж и още веднъж и в същия миг някаква кола потегли по булеварда.

Карл Фреч замръзна стъпisan на мястото си, после тихичко се отправи към Мейсън, който стоеше невидим в тъмнината.

Изведнъж от стълбището долетя шум — няколко души се изкачваха, трополейки силно.

Карл Фреч застана в напрегнато очакване. За момент се ослуша, после се върна обратно и застана на прага на спалнята.

Стъпките стигнаха до площадката на стълбището и се спряха пред вратата на апартамента. Някой нехайно почука и почти веднага ключът изщрака в ключалката.

Карл Фреч мигновено изчезна, като затвори себе си вратата на спалнята.

Входната врата се отвори и трима мъже нахълтаха в апартамента. Единият от тях запали лампите.

— Добър вечер, сержант Холкъм — поздрави Мейсън с известно безгрижие в гласа си.

Лицето на сержанта помръкна.

— Пак ли ти?!
— Пак аз.

Холкъм килна шапката ла главата си.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Тъкмо се канех да направя инвентаризация — отвърна Мейсън и когато Дела Стрийт се приближи към него, добави: — С помощта на секретарката си.

— А за мен си крадец, влязъл с взлом — тросна се Холкъм.

— Надявах се, че си преодолял навика си да правиш прибръзани изводи.

— Дрънкай колкото си щеш, умнико! Заради теб ме преместиха от отдел „Убийства“. Послушах те, ти ме направи на маймуна. Вече не слушам, а действам.

— Твоя работа. Двамата цивилни полицаи, които придружаваха сержанта, вдигнаха към него очи в очакване на заповеди.

— Как влезе? — заразпитва Холкъм.

— Моята клиентка Даяна Риджис ми даде ключа от апартамента си с молба за една услуга.

— Хм! — изсумтя Холкъм. — Нейния ключ ли?!

— Точно така — отвърна Мейсън, — а предполагам, че вие сте взели ключа от Милдред Данвил и сте дошли да направите оглед.

— От колко време сте тук?

— Не знам. Може би от пет-десет минути. Защо не огледате апартамента, сержант?

— Точно това правя. Намерихте ли нещо?

— Нищо съществено.

— Не ми харесва, че ви заварвам тук. Откъде да знам, че ключът ти е даден от твоята клиентка с молба да дойдеш тук?

— Щом аз ти казвам.

— Ами — Холкъм се поколеба за миг — не разбра ли, че вече не ти вярвам?

— Тогава престани да задаваш въпроси — тросна се Мейсън.

Холкъм изви глава към спалнята.

— Огледайте наоколо, момчета. Аз ще се занимая с тези.

Двамата полицаи отидоха до спалнята и отвориха вратата. След миг единият извика:

— Сержант, прозорците към аварийния изход са отворени. Май някой слиза... Хей, ти! Ела тук! Стой или ще стрелям!

Холкъм се спусна към спалнята.

— Един младеж току-що слезе по аварийната стълба — викна полицаят — и избяга по уличката.

— Не стойте тук като заковани — изрева Холкъм, — тичайте да го хванете. Какво, по дяволите, сте зяпнали?

Двамата полицаи се втурнаха през хола, излязоха от апартамента и се спуснаха по стълбището.

— Сядай тук и никакво мърдане! — нареди Холкъм На Мейсън.

— Да не би случайно да искаш да ме арестуваш? — осведоми се адвокатът.

— Още не знам — отвърна Холкъм. — Само че бъда сигурен, на твоите въдици повече не се хващам. Какво има в джобовете ти?

— Лични вещи.

— Кой се измъкна, през аварийния изход? Твойят човек, Пол Дрейк ли?

Мейсън замълча.

— Бива си те, Пери Мейсън, обикаляш с твоя детектив, ровиш за доказателства, преди да е дошла полицията, и се мъчиш да ни попречиш да се доберем до фактите. А сега слушай внимателно, умнико. Ако ти или Пол Дрейк сте измъкнали нещо оттук, ще те обвиня в кражба. Разбра ли? Ще те тикна в затвора.

Мейсън запали цигара и се обърна към Дела:

— Моля те, седни. Страхувам се, че сержантът е доста войнствено настроен.

Откъм стълбището се чуха тежки стъпки. Един от полицайте, изтичал навън, се върна.

— Избяга, сержанте.

— По-живо, вземете колата! — ревна Холкъм ядосано.

— Джим вече тръгна. Обикаля улиците наоколо. Помислих, че може би тук имате нужда от помощ.

— Добре, наблюдавай тези двамата — нареди Холкъм. — Аз ще огледам наоколо.

Сержант Холкъм започна да претърска апартамента, като отваряше чекмеджетата и шкафовете. Мейсън пушеше мълчаливо. Холкъм отново се върна при Мейсън.

— Подразбрахме, че Милдред Данвил е оставила някакъв дневник.

— Така ли? — учуди се адвокатът.

— А този дневник — продължи сержант Холкъм — може да се окаже доказателство.

— За какво?

— За някаква следа, която ще ни насочи към убиеца.

— Разбира се, сержанте — изтъкна Мейсън, — никой от нас не знае какво има в дневника, ако приемем, че изобщо го има.

— Не знам какво има в него, но може би ти знаеш — намръщи се Холкъм.

Мейсън повдигна вежди.

— Ще постъпя като джентълмен — обяви Холкъм. Няма да претърсваме мис Стрийт, ако ми даде честната си дума, че не е взела нищо от апартамента. Теб ще претърсим, Мейсън. Ако не открием у теб предмети, които могат да послужат като доказателствен материал, ще те пуснем.

— Ще ме претърсите? Мен? — не можа да повярва Мейсън.

— Точно така.

— Без заповед?

— Да.

— Няма да стане — каза Мейсън спокойно.

— Почакай да дойде Джим — закани се Холкъм. — Досега си се измъквал безнаказано, Мейсън, но оттук нататък всеки път, щом се сблъскаш с мен, здравата ще си патиш.

— Опитай се да ме претърсиш без заповед и гледай ти да не си изпатиш.

Измина малко повече от минута и по стълбището отново се разнесе шум от стъпки, после в стаята влезе третият полицай.

— Нищо не направихме с онзи, дето се измъкна през аварийния изход, сержанте — обясни той, — но една кола е паркирана близо до ъгъла. Регистрирана е на името на Джейсън Бартслър. По-надолу по уличката е спряла още една кола и един мъж седи в нея. Накарах го да си покаже шофьорската книжка. Детективът е от агенцията на Дрейк, изпратен със задача да наблюдава мястото. Повече нищо не каза.

— Джейсън Бартслър — промърмори сержант Холкъм. — Добре, момчета, задръжте колата. Притиснете детектива. Ако Дрейк го е пратил тук да наблюдава, той е видял човека, който избяга през аварийния изход. Накарате го да го опише. Кажете му, че става въпрос за кражба с взлом, и ако откаже да даде показания пред полицията, ще му отнемем разрешителното и ще отровим живота на целия екип. Франк, отведи тези двамата със себе си.

— Мога ли да попитам какво възнамеряваш да правиш? — заинтересува се Мейсън.

— Ами питай, умнико — рече сержант Холкъм, — защото без друго щях да ти кажа. Арестуван си за нарушаване неприкосновеността на чуждо жилище, както и за укриване на улики и спъване на съдебното разследване. Ще те изпратя в затвора. Дела Стрийт също. Ще ви задържим като заподозрени. За нищо на света няма да ви претърсим без заповед. Всички задържани в затвора обаче се претърсват. Взимат им се вещите срещу разписка. Щом не искаш с добро, ще стане с лошо. Нямам нищо против. Хайде, приятелче, води ги.

9

Голяма силна крушка с бял порцеланов рефлектор хвърляше ярка светлина от тавана. Чиновникът, приемащ вещите на задържаните, седеше в ъгъла на стаята, преградена с решетки. Пред погледа на арестувания се издигаше тесен проход, препречен с решетка зад гърба му стоманена врата го отделяше от по-широк коридор.

Пери Мейсън, с побеляло от гняв лице, стоеше безмълвен в безсилието си, стиснал устни в тънка линия, разрязваша лицето му. Очите му пламтяха, но той мълчеше.

Сержант Холкъм, с килната назад шапка, се ухили на двамата плещести полицаи, застанали до бюрото на чиновника.

— Това ли е всичко, момчета?

— Това е — отговори единият от тях.

— Ще запазим писмото, в което се споменава дневникът като доказателство — заяви Холкъм. — Изглежда, че са го откраднали от апартамента. Дневникът не е в Мейсън, така че вероятно е в секретарката. Обадете се на началничката на женския отдел. Ако не е и в мис Стрийт, то е само защото не са успели да го вземат, преди да се появим. Сега си спомням, че когато пристигнахме, Мейсън стоеше до вратата на кухнята. Предполагам, че секретарката му е била в килера.

Холкъм плъзна по бюрото един тежък плик към Мейсън.

— Арестуван си за спъване на съдебното разследване — параграф сто трийсет и пет от Наказателния кодекс, а също и за нарушаване неприкосновеността на чуждо жилище. Можеш да си излезеш под гаранция. Ще си получиш вещите обратно, като подпишиш тази разписка на гърба на плика — тук е всичко с изключение на писмото. То е доказателство. Областният прокурор ще те уведоми кога ще бъдеш призован пред съда.

— Предполагам, че ти е ясно колко нередно е всичко това? — Гласът на Мейсън беше одрезавал от потискания гняв.

— Как може на мен да ми е ясно! — ухили се сержант Холкъм.

— Аз съм само едно тъпо ченге. Ти си умникът. Ако намираш нещо

нередно, оплачи се на съответните власти. Междувременно, Мейсън, не си въобразявай, че ще си играем на криеница с доказателствата по това дело. Имаме начин да получим каквото искаме.

Мейсън замълча.

— Разбира се — продължи Холкъм, — ако държиш да се явиш пред съдията и да го накараш да те освободи под гаранция, ще трябва да почакаш до утре сутринта, но в такъв случай ще преспиш в килията. Макар че можеш и в момента да си излезеш. От теб се иска само да се подпишеш. По някое време все ще трябва да си сложиш подписа и да си отидеш, така че по-добре го направи сега и си спести една нощ в затвора. Но ако настояваш всичко да стане както му е редът, а не да бъдеш освободен по незаконен начин, Ще трябва да почакаш, докато излезеш оттук със заповед От съда. Това мен хич не ме засяга. Ето я вратата.

Мейсън взе автоматичната писалка, която беше описана като част от вещите му, и се разписа на гърба на плика. Чиновникът, приемащ вещите на задържаните, откъсна незалепената част на плика заедно с Разписката и описа на съдържанието и ги постави в картотеката. Цялата тази история го беше изпълнила с безкрайно отегчение и той не се опитваше да го прикрива.

Сержант Холкъм се обърна към пазача при стоманената врата:

— Хайде, отваряй. Освободен е под гаранция. Мейсън излезе. Зад него сержант Холкъм се изкиска звучно:

— Дявол да го вземе! Какъвто си буквоед и искаш всичко да е според закона, си помислих, че ще останеш в затвора, докато съдията те освободи. Довиждане, скъпи!

Мейсън прекоси чакалнята, също оградена с решетки, изкачи няколко стъпала до друга стоманена врата, където пазачът завъртя голям пиринчен ключ, дръпна резето и пусна адвоката да излезе навън, далеч от неприятната сладникава миризма на дезинфекционни средства, в изпълнената с прохлада нощ.

Там го чакаше Дела Стрийт. Само с един бърз поглед към лицето на Пери Мейсън тя разбра всичко. Приближи се до него и го хвана под ръка.

Двамата се отправиха бавно под дъждъа към паркинга, където адвокатът беше оставил колата си. С побеляло от гняв лице той влезе и завъртя ключа.

— Сега знам как се чувстват хората, когато извършват убийство — продума Дела Стрийт.

— Претърсиха ли те? — попита Мейсън.

— Една полицайка ме съблече съвсем гола и ме претърси от глава до пети.

— Какво направиха с дневника?

— Нямаше дневник.

Мейсън отмести погледа си от арматурното табло, обърна се и впи очи в лицето на Дела Стрийт.

— Не го ли взе?

— Разбира се, че го взех. Но когато чух сигнала, че идва полицията, забелязах на една полица половинка хляб. Издълбах средата и мушнах дневника вътре, натъпках обратно средата и хвърлих хляба в кофата за боклук. След това дойдох при теб до вратата, където ме видя сержант Холкъм.

По лицето на Мейсън постепенно се изписа облекчение.

— Браво! — похвали я той.

Адвокатът изкара колата на заден ход от паркинга, тръгна бавно напред и зави по мократа от дъжда улица, после даде газ, превключи скоростите и полетя.

— Ще се опиташ ли да го вземеш? — поиска да узнае Дела.

— Не. Веднага щом сержант Холкъм разбере от полицийката, че дневникът не е бил в теб, ще зачака да направим точно това.

— Искаш да кажеш, че ще ни следят?

— Не нас. Ще поставят хора около апартамента да го наблюдават. Ще ни оставят да влезем и на излизане ще ни арестуват отново.

— Имат ли право да го направят?

— Не.

— Шефе, що се отнася до мен, аз... Как ненавиждам този човек!

Мейсън замълча.

— Това тъпо животно — продължи Дела Стрийт с горчивина. — Преместиха го от отдел „Убийства“, защото ти го направи за посмешище, а сега той действа от позицията на силата. Дали няма да намерят дневника в кофата за боклук?

— Възможно е да не го намерят. Спомни си, че Карл Фреч се измъкна през аварийния изход. Отначало сержант Холкъм няма да знае

какво да мисли, после, преди да му дойде наум, че си скрила дневника някъде из апартамента, ще си спомни за мъжа, който избяга. Ще стигне до извода, че дневникът е в него.

— А после?

— Трудно е да се каже. Може да реши, че там е бил някой от хората на Пол Дрейк, и да се опита да притисне Пол до стената. Може да измъкне Джейсън Бартслър от леглото му. А може и да попадне на следа, водеща към Карл Фреч.

Последва дълго мълчание.

— Къде отиваме? — запита Дела Стрийт.

— Вкъщи.

— Ще предприемеш ли нещо спрямо Карл?

— Не.

— Дали Карл е разбрал, че бяхме там?

— Може да се е забавил достатъчно дълго и е чул част от разговора ни със сержант Холкъм.

— Смяташ ли, че знае за дневника?

— Нямам представа.

— Какво търсеше?

— И за това нищо не мога да кажа.

— Тръпки ме побиха, когато го видях как се приближава на пръсти към, спалнята. Не бих искала да ме намери заспала вътре. Във вида му имаше нещо толкова застрашително... Шефе, а той откъде е имал ключ от апартамента?

— Когато чантата на Даяна Риджис е била в него — предположи Мейсън, — той без съмнение е взел отпечатъци от всички ключове и си е извадил дубликати.

— А защо?

— Може просто от желание да продължи любовната гонитба или пък заради нещо друго.

Отново замълчаха. Колата се движеше по пустите улици и накрая спря пред апартамента на Дела Стрийт.

— Лека нощ — пожела адвокатът.

Дела го погледна загрижено.

— Шефе, моля те, преодолей го.

— Кое?

— Гнева, който потискаш.

Мейсън се насили да се усмихне.

Дела понечи да излезе от колата, но се спря и го погледна. Обви с ръце врата му и привлече главата му към своята. Устните им се сляха в дълга целувка, после изведнъж тя се освободи от прегръдката на адвоката.

— Така! А сега трябва да престанеш да мислиш за сержант Холкъм. Не забравяй да изтриеш червилото от устните си. Лека нощ, шефе.

10

Утринното слънце ярко грееше над окъпаните от дъжд сгради на града. По синьото небе нямаше и следа от облаке. През източните прозорци в кантората на Мейсън струеше мощен сноп от лъчи и плискаше овално езеро от злато върху бюрото, което Дела Стрийт внимателно избърса от прахта и после спусна щорите така, че слънцето да не блести.

В този момент Мейсън отключи вратата на частната си кантора.

— Здравей, Дела, успя ли да поспиш?

— Малко. А ти?

Адвокатът се засмя и поклати глава.

— Така бях побеснял, че не можах да мигна. Дела, ако обичаш, обади се на Пол Дрейк и го помоли да дойде веднага.

Секретарката пъхна парцала за прах в едно от чекмеджетата на бюрото си, вдигна телефона и се свърза с Пол Дрейк. Мейсън отиде да остави шапката и пардесюто си в гардероба. Дела Стрийт приключи разговора и съобщи:

— Идва веднага.

Адвокатът кимна, понечи да седне на бюрото си, промени решението си и закрачи напред-назад. — Не можеш ли да го обвиниш в незаконен арест или нещо от този род? — попита Дела Стрийт.

— Ако взема да се обаждам, ще стана за смях на целия град — всички ще разберат какво се е случело. Неведнъж съм ги нравил на луди, та не върви сега да се разхленча, че не ме гладят с перо, но все някой ден това животно ще ми падне в ръцете. Лейтенант Траг е опасен, защото е умен. А Холкъм е просто един самонадеян, нагъл, тъй полицай, който се мисли за много отракан. Той...

Дрейк почука по уговорения начин на вратата и Дела стана да му отвори.

— Здравей, Дела — поздрави Дрейк и се усмихна на Пери Мейсън. — Какви ги вършите вие двамата?

— Защо?

— Не можах да спя дяла нощ.

— Аз също — съобщи Мейсън.

— Твойт стар приятел сержант Холкъм нещо пак се е развилиял, дори по-страшно отпреди. Мислех, че са го преместили.

— Явно е успял да спечели благоволението на началниците си — обясни Мейсън. — Какво искаше от теб, Пол?

— Дойде и ме измъкна от леглото, за да ми каже, че един от детективите ми укрива от него някакъв дневник. После ме обвини, че съм бил в апартамента на Даяна Риджис с теб, откраднал съм дневника и съм избягал през аварийния изход.

— Ти какво му отговори?

— Бях така смаян, че дори не можах да се ядосам. Струва ми се, че в крайна сметка ми повярва, но бях ужасно изненадан и започнах, да се защитавам. Позвъних на детектива, който е наблюдавал — апартамента, и го попитах какво е станало. Той видял как една кола, собственост на Джейсън Бартслър, се приближила и спряла пред сградата, после някакъв млад мъж отишъл до входната врата, отключил я съвсем самоуверено и влязъл. Естествено, Детективът предположил, че човекът живее там, но тъй като онзи надникнал в пощенската кутия на Даяна, моят човек за всеки случай взел номера на колата. Другият детектив ти сигнализирал, като натиснал два пъти клаксона.

— Видял ли е мъжа да слиза през аварийния изход? — попита Мейсън.

— Не. Изходът е откъм уличката и моят човек не е могъл да го наблюдава от мястото, където бил паркирал. Полицията пристигнала веднага, след като въпросното лице влязло вътре. Другият детектив запалил колата, сигнализирал ти според уговорката и се измъкнал оттам, а онзи избягал. Холкъм се държал грубо и се опитал да измъкне нещо от детектива. Но той се направил на глупак и казал, че това било най-обикновена задача — трябвало да проследи една руса жена с насинено око, когато излезе от къщата, и не обърнал особено внимание на хората, които влизали. Детективът ми е умен — много по-умен от Холкъм, така че успял да го убеди.

— А ти как се справи с Холкъм?

— След като се намърмори, че не сме съдействали на полицията, аз се разсъних и се ядосах достатъчно, за да му отвърна както трябва.

Така се отървах от него и мисля, че дори го сплаших малко.

— А после, Пол?

— Веднага щом разбрах, че колата е на Джейсън Бартслър, отидох до кантората и взех всички доклади от детективите, наблюдавали дома на Бартслър. Научих, че един мъж — явно Карл Фреч, доведеният син на Джейсън Бартслър, е излязъл с кола, а се е приbral вкъщи по малките часове с такси.

— Предаде ли тази информация на сержант Холкъм?

— Не — отвърна Дрейк. — Холкъм дори не знае, че сме наблюдавали дома на Джейсън Бартслър. Той забелязал мой човек пред вратата на Даяна Риджис така че трябваше да му Обясня защо е там. За всичко останало си мълчах.

— Случило ли се е нещо друго в дома на Бартслър?

Дрейк се засмя.

— Тази сутрин на разсъмване сержант Холкъм и още няколко полицаи отишли там и разбудили всички. Лампите светили доста дълго, след което полицайт със сурови лица извели Карл Фреч и го закарали в Управлението. По моя преценка той е все още там.

Мейсън сви лакти, мушна палци под мишниците на жилетката на костюма си, закрачи из стаята и започна да обмисля получената информация.

— Сержант Холкъм се разприказва, та разбрах, че си имал доста тежка нощ, Пери.

Мейсън стисна решително устни.

— Някой ден ще го накарам да ме запомни, горилата му с горила!

— А какво стана с изчезналия дневник? — заинтересува се Дрейк.

— Все още го няма.

— Току-що ми дойде наум, че полицията ще вземе строги мерки спрямо всеки, който го укрива.

— Да правят каквото искат.

— Предполагам, че в дневника има нещо за миналото на Даяна Риджис — нещо, което много ще им помогне при разследването.

— Ами! — възрази Мейсън. — Очакват да намерят нещо в ущърб на Даяна ѝ да го разгласят чрез вестниците. Каквото и да е, то няма да бъде признато за доказателство и те го знаят, затова разчитат

на репортерите. Когато момичето се яви пред съда, съдебните заседатели ще си спомнят какво са, прочели за нея. Това е стар полицейски трик — по този начин заседателите узнатават факти, които не биха могли да бъдат представени като доказателства.

— Е, аз не познавам законите, Пери, но няма ли някакъв закон, според който е подсъдно да се укриват доказателства?

Мейсън кимна.

— Просто ти казвам — продължи Дрейк, — че Холкъм наистина е взел тази история много присърце, има чувството, че дневникът му се е изпълзнал изпод носа като по чудо, така че ще вдигне голямаpara около него. Ако дневникът е в теб или знаеш къде е, моят съвет е да се погрижиш за собствената си безопасност.

— По дяволите сержант Холкъм! — изруга Мейсън. — Ако в миналото на моята клиентка има нещо тъмно, то положително няма връзка с това убийство.

— Откъде знаеш?

— Защото не е възможно.

— То може да подскаже мотива.

— Не ставай смешен. Да предположим, че наистина е имало дневник, воден от Милдред. А Милдред и Даяна са стари приятелки и живеят заедно. Защо изведнъж Даяна ще поиска да убие Милдред за това, че знае нещо?

— Защо изобщо би искала да я убие? — учуди се Дрейк.

— Тя не я е убила.

— Полицията мисли, че е.

— Глупости! Пол, според последното писмо, което Милдред е изпратила на Даяна, а то може би е последното нещо, което тя е писала, Милдред е взела чантата на Даяна, защото един полицай я хванал за някакво дребно нарушение и поискал да провери шофьорската ѝ книжка. Тя няма книжка и затова използвала изтърканата лъжа, че я е забравила в къщи, а полицаят решил да отиде с нея в апартамента и да провери. Искам да открия този полицай.

— Имаш ли някаква представа по кое време се е случило това?

— Може би някъде рано следобед.

— Вчера ли?

— Да.

— И сигурно не знаеш къде?

— Вероятно на една-две пресечки от жилището, защото Милдред е казала на полицията, че е отскочила да напазарува набързо и е забравила да си вземе чантата. Полицаят отишъл с нея в апартамента и тя, естествено, е трябвало да вземе със себе си чантата на Даяна, заради шофьорската ѝ книжка, и да се представи за приятелката си.

— Ще се опитам да го открия. — В гласа на Дрейк се долавяше съмнение.

— Искам пълен списък на всички, които са влизали и излизали От къщата на Бартслър.

— Не забравяй, Пери — напомня му Дрейк, — че моите хора са отишли там едва към полунощ. Повечето неща са просто догадки. По всяка вероятност мисис Бартслър е излязла към два и половина следобед. Нямало я цялата вечер и се прибрала към единайсет. Бартслър излязъл към пет часа и се приbral към десет. Карл Фреч излязъл в шест, върнал се в десет и четирийсет и пет, останал е вкъщи само петнайсет минути, след това — в единайсет — заминал някъде с колата на Бартслър и се приbral с такси в два без десет. Съдружникът на Бартслър, Гленмор, е излязъл около обяд, върнал се е в девет и половина и повече не е ходил никъде.

— С кола ли е бил? — попита Мейсън.

— Да, с личната си кола.

— Доста оживено е било през цялото време.

— Вярно.

— Пол, знаеш ли в колко часа започна да вали снощи?

— Според официалните данни е заваляло в седем и четирийсет и седем минути. В хипотезата на полицията за убийството дъждът играе важна роля, както сигурно знаеш, Пери. Положението на трупа и следите по земята показват, че смъртта е настъпила известно време след започването на дъжда.

Мейсън се замисли и примижа.

— Колко време след това, Пол?

— Ами някъде около час — час и половина. Полицията смята, че смъртта е настъпила между осем и девет часа.

— Точно какви улики имат срещу Даяна?

— Твърде рано е да се каже. По-голямата част от информацията Ми дава един мой приятел журналист, който получава сведения направо от полицията. Но мога да те уверя, Пери, че доказателствата,

които имат срещу нея, са доста солидни. Анализът на калта по обувките на Даяна например показва, че тя е от същото място, където е намерен трупът. Около трупа са останали следи от стъпки, които са се запазили така Добре, че при пристигането си полицията е могла без колебание да установи, че са на Даяна. Тези доказателства не са достатъчни, но разследването продължава и сигурно ще се открият нови. Теорията на полицията е; че Милдред Данвил побягва, когато разбира, че приятелката ѝ иска да я убие, Даяна отваря чантата си, изважда пистолета и стреля, при което изпуска чантата. После се приближава до трупа, навежда се и взема нещо — това, заради което извършва убийството. На полицията ѝ се ще да вярва, че това нещо е Дневникът. Сега ти е ясно защо писмото, което си намерил, е твърде важно, нали?

— Знаеш ли какво пише в това писмо?

— Разбира се, пълното му съдържание ще бъде отпечатано във вечерните вестници.

— Проклетият му Холкъм! — възмути се Мейсън.

— За него писмото е доказателство — напомни му Дрейк.

Мейсън отново закрачи из стаята.

— Ако пък им хрумне — продължи детективът, — че писмото е подправено, има много неща в тяхна подкрепа — фактът, че е намерено в теб, а не в пощенската кутия, че си адвокат на Даяна, и още други този род.

— Така е — съгласи се Мейсън, — но щом веднъж успеем да докажем, че Милдред е взела чантата на Даяна, полицията ще трябва да докаже, че собственичката си я е получила обратно. Залавяй се за работа и виж дали можеш да откриеш онзи полицай.

Дрейк се надигна от мекото кресло, в което се беше разположил.

— Добре, ще пратя хора — дано успеят да го намерят.

— Ако го намериш — предупреди го Мейсън, — карай го да даде показания; Нека да документират истината, преди Холкъм да го е объркал и предубедил.

— Мислиш ли, че Холкъм би направил подобно нещо?

— Точно така мисля, дявол да го вземе! Готов е на всичко, само и само да осъди Даяна, защото е лично заинтересован.

— Тръгвам — заяви Дрейк. — Трябва ли все още да се наблюдава къщата на Бартслър?

— Да.

— Малко трудно е при сегашното развитие на нещата. Могат да ги забележат.

— Ако ги забележат, ще решат, че са от полицията. Нека да продължат наблюдението при Бартслър, както и на апартамента на Милдред и Даяна. Искам да знам какво става там.

— Ще те държа в течение — обеща Дрейк и излезе.

— Много ми се ще да знам какво е казал Карл в полицията — обади се Дела.

— И на мен. Както си го знам, Холкъм земята ще продъни, но ще намери дневника. Ще иска чрез вестниците да опетни Даяна. Само гледай как ще се раздуха историята със синината.

— Защо?

— Защото просто не можеш да свържеш насилено око с представата за почтена жена. За голяма част от читателите жена с насилено око е напълно способна да извърши убийство. Това, което не ми е ясно, е защо Милдред се е развлнувала така, когато е чула за синината на Даяна. Може би защото Карл Фреч е преровил чантата ѝ. Ако Милдред и друг път я е взимала на заем, можем да се досетим какво я е разтревожило. Но да предположим, че има някаква друга причина. Да предположим, че не Карл, а...

Извъння телефонът с нерегистрирания номер, известен най-много на пет-шест души в града.

— Да. Ало. Какво има? — обади се Мейсън.

По жицата прозвучава сухият, лаконичен глас на Пол Дрейк:

— Май губиш, Пери.

— Защо?

— Полицията е открила оръжието, с което е извършено убийството.

— Къде?

— В апартамента на Даяна Риджис, на дъното на коша с дрехите за пране.

— Тогава нарочно е било подхвърлено там — ядоса се Мейсън.

— Ето какво е правил Карл Фреч, когато...

— Спокойно, Пери, спокойно. Все още не си чул всичко.

— Казвай тогава.

— По него има отпечатъци от пръстите на Даяна. И това са единствените намерени отпечатъци.

— Друго има ли?

— Не ти ли стига?

— Стига ми с излишък! — Мейсън затвори телефона.

11

Даяна Риджис седеше от другата страна на гъстака метална мрежа, която разделяше масата между затворниците и посетителите. От едната страна се навърташе надзирателката, а от другата един полицай внимателно наблюдаваше някой да не се опита да предаде нещо през мрежата.

Мейсън беше доближил ухо към преградата, а Даяна, чието пострадало око бе придобило тъмнозеленикав оттенък, се беше навела към него и шепнеше.

— Какво има в миналото ви, което искате да скриете? — попита адвокатът.

— Какво да има — нищо.

— Сигурна ли сте?

— Да.

— Разведена ли сте?

— Да.

— По ваша вина или по негова?

— По негова, заради жестокостта му.

— По дяволите — ядоса се Мейсън, — през цялото време се опитвате да скриете нещо от мен. Не можете ли да разберете, че сама си вредите, като криете фактите от адвоката си.

— Май трябваше да ви кажа за пистолета — призна на тя унило.

— Може би си заслужаваше да го споменете — заяви Мейсън саркастично, — ако държахте да се отнасяте честно към адвоката си.

— Мишър Мейсън, моля ви, недейте.

— За мен вече е невъзможно да се откажа от този случай — продължи Мейсън, — а вие ме разигравате. Хайде, разкажете ми за пистолета и се постарате да говорите истината.

— Мишър Мейсън, никога не съм ви лъгала, само за пистолета не ви споменах, защото мислех, че е на Милдред и че тя се готови да извърши нещо отчаяно.

— Откъде знаете, че е на приятелката ви?

— Виждала съм го в нея.

— Кога?

— През последните две-три седмици. Тя... Тя носеше пистолет със себе си.

— Защо?

— Не знам.

— Кога открихте пистолета?

— Снощи.

— Кога точно?

— Още първия път, когато се върнах от апартамента на мис Стрийт. Реших, че ще отида вкъщи да видя дали има някаква бележка от Милдред. Взех такси.

— В колко часа стигнахте?

— Не знам.

— Приблизително колко време след като си тръгнахте от апартамента на мис Стрийт?

— Не повече от петнайсет минути.

— Валеше ли?

— Да, дъждът беше започнал, може би преди двайсетина минути.

— Къде беше пистолетът?

— Отгоре на тоалетката.

— И какво направихте?

— Естествено, почудих се какво търси там. Взех го и го разгледах, след това го сложих в чекмеджето на тоалетката, после си помислих, че може би... Не исках някой да го види отгоре, отидох до коша с прането и го мушнах вътре.

— Защо?

— Не знам. Просто се тревожех за Милдред. Боях се, че се е забъркала в някаква неприятна история. Беше ми казала, че се готови за някаква отчаяна постъпка.

— И после?

— Тръгнах отново към апартамента на мис Стрийт, но валеше, а и освен това се тревожех да не би на Милдред да се случи нещо лошо, затова взех такси и отидох направо на булевард Сан Фелипе.

— За колко време стигнахте?

— Доста пътувах. Сигурно към двайсет и пет — трийсет минути.

— А колко беше часът, имате ли представа?

— Трябва да е било около осем и половина или Девет без четвърт.

— И какво направихте?

— Точно това, което ви разказах и преди, мистър Мейсън. Известно време се озъртах, после влязох в колата си и зачаках, след това излязох, заобиколих къщата и тогава открих трупа на Милдред, после се качих в колата и се върнах обратно, за да се опитам да намеря мис Стрийт, но нея я нямаше и... Това е чистата истина.

— А сега слушайте, Даяна — започна Мейсън, — да си говорим честно. Трупът на Милдред беше открит с лице, заровено в калта. Имаше бразди, изкопани от пръстите й, когато се е вкопчвала в калта. Вашата история просто не може да бъде вярна, защото, ако убийството е извършено с този пистолет, то *трябва да е било извършено след започването на дъждъ*.

— Какво да правя? Това е истината, мистър Мейсън.

— Какво разказахте на полицията?

Тя отмести поглед.

— Боже мой! — разсърди се Мейсън. — Не можете ли да говорите откровено с мен? Какво казахте на полицията?

Очите на Даяна се напълниха със сълзи.

— Казах им всичко.

— Наредих ви да си държите устата затворена.

— Знам, но те — ох, всичко беше наред, докато не намериха пистолета. След това се държаха толкова злобно и подигравателно, така тържествуваха... направо ме измъчиха с натяквания за отпечатъците от пръстите ми върху пистолета. Тогава им казах истината.

— Но — разгневи се Мейсън — това не може да бъде истината. Милдред е била убита едва след като е започнало да вали.

Даяна замълча.

— Вижте какво — настоя Мейсън, — опитвате се да прикриете някого. Намерили сте този пистолет известно време след като сте видели трупа, не преди това. Скрили сте го и...

— Не, мистър Мейсън, честна дума. Заклевам се.

— Как — попита твърдо адвокатът — е възможно този пистолет да бъде използван при убийството, то е извършено след началото на

дъжда... Един момент!

Мейсън смръщи вежди и заговори развълнувано:

— Вижте какво, Даяна, трябва да ми кажете самата истина. Не бива да се отдалечавате от нея дори на косъм.

— Това е истината, мистър Мейсън. Неочаквано адвокатът стана от стола и даде знак на надзирателката, че разговорът е приключи.

— Добре — кимна той на Даяна. — Залавям се за работа. Но ако лъжете, мислете му — ще ви лепнат най-тежката присъда: за предумишлено убийство.

Мейсън излезе от затвора и отиде до колата, дето го чакаше Дела Стрийт.

— Е? — попита тя.

— Твърди, че е видяла пистолета, преди да отиде до Сан Фелипе — обясни Мейсън. — Това означава, че го е намерила съвсем скоро след като е заваляло.

— Но не е възможно убийството да е било извършено тогава — възрази Дела Стрийт. — Следите, които пръстите са изкопали в калта, показват, че жертвата е била убита едва след като е заваляло.

Мейсън бавно кимна.

— Значи тя лъже — отбеляза секретарката с горчивина.

— Не — отвърна Мейсън, — има една малка възможност, една почти невероятна хипотеза, която би могла да ни помогне. Може би момичето казва истината.

— Не ми се вярва.

— Какво се прави с цистерната за дъждовна вода в края на сухия сезон, Дела? — запита Мейсън.

— Не знам, защо? Каква връзка има това?

— Изпразва се старата вода, останала в цистерната. След това се оставя дъждът да измие мръсотията от покрива и кранът на цистерната се затваря, за да се събере нов запас от дъждовна вода.

— Е, и какво от това?

— Вчера, когато е станало ясно, че ще завали, съвсем естествено е било човек да отвори крана на цистерната и да остави старата вода да изтече. И, разбира се, тази вода е изтекла в падинката в задния двор, там, където беше намерен трупът, така че е възможно убийството да е било извършено, преди дъждът да е започнал, и там да е имало кал, по която са останали следите от пръстите.

— Шефе! — възкликна Дела Стрийт. — Сега си спомням. Когато бяхме там, ти каза, че кранът е отворен.

Мейсън кимна.

— Въпросът е дали можем да го докажем.

— Аз мога ли да бъда свидетел?

— Забеляза ли водата да изтича през крана?

Тя намръщи чело и се замисли, след малко призна:

— Не. Спомням си забележката ти, че кранът е отворен, но всъщност не се обърнах да погледна.

— Ето, видя ли? — натърти Мейсън.

— Ами ти? Ти не можеш ли да бъдеш свидетел?

— Не, щом съм адвокат на подсъдимата. А дори и да стана свидетел, мислиш ли, че съдебните заседатели биха ми повярвали? Не, Дела, ще трябва да разчитаме на снимките на полицията. На тях би трябало да личи, че през крана на цистерната изтича вода.

— Каза ли това на Даяна?

Мейсън поклати глава.

— Защо? Това би дало на момичето известна надежда, нещо, за което да се хване, нещо...

— И полицията да разбере, че тя се надява на нещо, и да я обработват, докато открият какво е то, и ние да загубим още преди да сме започнали. Не, Дела, единствената надежда да използваме тази теория е да оставим прокурора да изгради обвинението си върху предположението, че убийството е било извършено около час след като е започнало да вали, и после да го стъписаме с нашата теория и да му покажем, че е възможно Милдред да е била убита преди това. Това е единственият начин да обясним как е възможно пистолетът да е бил намерен преди убийството.

Дела Стрийт се вкопчи в ръката му.

— Господи, шефе! Толкова съм развълнувана! Дано да успеем!

Мейсън запали колата и изрече мрачно:

— По дяволите, трябва да успеем. Има някаква здрава връзка между Даяна и Милдред, поради която Даяна е била дълбоко, фанатично предана на приятелката си. Видяла е пистолета на Милдред и го е скрила, без да ми каже. Открила е трупа на Милдред и без да съобщава на никого, се опита да ме накара да отида там с нея. Това не е случайно, тук има нещо по-дълбоко.

— Попита ли я какви неприятности е преживяла в миналото?

— Не.

— Защо?

— Страхувах се, че щом веднъж ми разкаже всичко, ще й стане по-лесно да заговори и втори път — пред полицията. Накарах ѝ се, че крие факти от мене и си тръгнах. Сега тя ще скърца със зъби и ще мълчи пред полицайите до второ причество — поне се надявам, че ще мълчи.

12

На предварителното заседание по делото срещу Даяна Риджис прокурорът се подсмиваше самодоволно — признак, че смята победата си в кърпа вързана. След няколко позорни поражения, нанесени му от Пери Мейсън, за Клод Дръм, предводителя на обвинението, беше истински празник най-после да му падне такъв сигурен случай, дето дори да искаш, да не можеш да загубиш.

Хладнокръвно, тържествуващо, със замах, Дръм започна да представя фактите, ефектно подчертавайки всяко доказателство и нанасяйки ударите си точно и самоуверено, все едно забиващо пирони в ешафода, на който щяха да обесят Даяна Риджис.

За да може по-пълно да се наслади на неминуемата си победа, той представяше доказателствата така педанично и внимателно, сякаш говореше не на предварително разглеждане, а пред съдебни заседатели, като, естествено, си даваше сметка, че зад него репортерите от вестниците водят бележки върху показанията на всеки свидетел и ги подкрепят със снимки от коридорите на съдебната палата след оттеглянето на съда.

Първо Дръм призова домоуправителката, която потвърди, че обвиняемата Даяна Риджис е съквартирантка на Милдред Данвил и че Милдред Данвил е мъртва. Свидетелката видяла трупа в моргата и познала без всякакво съмнение съквартирантката на Даяна Риджис.

След това Дръм представи дежурния от щатската метеорологична служба, който заяви, че през целия ден на убийството времето било мрачно, но заваляло едва в седем и четирийсет и седем. Първите три минути поръмляло леко, сетне се излял необикновено силен пороен дъжд, който продължил около два часа и впоследствие понамалял, макар че количеството на падналия валеж в резултат на бурята — разразила се според официалния бюлетин в седем и четирийсет и седем и приключила в шест и трийсет и две сутринта — Достигнало до седемдесет и два милиметра.

Д-р Джордж З. Пърлън, лекарят, извършил аутопсията, даде показания, че е приел трупа към един часа след полунощ. Смъртта била причинена от трийсет и осем калибров курсум, който пробил тила над шиповидния прешлен и проникнал нагоре в главата. По негово мнение, съдейки по състоянието на трупа при предаването, смъртта била настъпила четири до пет часа по-рано. Заключението му се основавало на температурата на тялото, както и на „други фактори“.

— Имате думата за въпроси — обяви Клод Дръм.

— Докторе, според вас смъртта е настъпила само четири часа преди вашия преглед, така ли? — попита любезно Мейсън.

— Да.

— С други думи, в девет часа предишната вечер?

— Да.

— И смятате, че не е възможно да е настъпила повече от пет часа преди прегледа?

Лекарят се поколеба.

— Е, за определяне условните граници на времето, в което е настъпила смъртта, разбира се, трябва да се вземат предвид някои променливи фактори...

— В състояние ли сте да отговорите на въпроса, докторе?

— Разбира се. Точно това правя в момента.

— Не съвсем. Дайте ми точен отговор. Възможно ли е смъртта да е настъпила повече от пет часа преди прегледа?

— Да, има такава възможност — отговори лекарят раздразнено.

— Аз ви обяснявам кога имам основание да смяtam, че е настъпила смъртта. Ако желаете да се впуснем в областта на безпочвените предположения, границите могат да се разширят и до осем-девет часа. Само че този срок е много малко вероятен, да не кажа направо фантастичен.

— Не ме интересува личното ви мнение, докторе, а преценката ви, произтичаща от установените от вас факти. Правилно ли ви разбрах, че е възможно смъртта да е настъпила осем-девет часа преди да видите трупа?

— Да, може да се приеме, но е почти невероятно.

— Кои са най-широките граници, в които смятате, че е възможно да е настъпила смъртта?

— Ами най-късно в десет и половина и най-рано в шест часа предната вечер, ако държите да стигаме до абсурдни и крайни предположения.

— В шест предишната вечер ще рече седем часа преди да прегледате трупа?

— Да.

— Като казахте девет часа, всъщност не бяхте напълно убеден, че това е възможно, нали, докторе?

— Това е крайната граница на най-невероятната възможност.

— Но макар и малка, все пак съществува вероятност смъртта да е настъпила осем часа преди момента на прегледа.

— Ако ще стигаме до крайности при тълкуването на доказателствата по делото — да, съществува.

— Медицинските доказателства ли подразбирате, докторе?

— Да.

— Тогава можем да приемем, че крайните граници на времето, в което е настъпила смъртта, са осем-девет часа преди прегледа в един часа след полунощ. Така ли е?

— Мм, да, ако затворим очи за вероятностите.

— Благодаря ви — приключи Мейсън, — това е всичко.

Клод Дръм продължи с разпита на лекаря.

— Вашите отговори на въпросите на мистър Мейсън — усмихна се той ободрително на д-р Пърльн — се отнасяха до крайните граници, нали?

— Напълно.

— Границите, в които е възможно смъртта да е настъпила при най-необичайните, най-невероятните от медицинска гледна точка обстоятелства?

— Точно така. Обстоятелства, които са невъзможни, едва ли не фантастични.

— Тогава, докторе, бихте ли определили в кой период най-вероятно е настъпила смъртта? Моля ви да изхождате не от мнението си, а от тълкованието на медицинските факти.

— Смъртта най-вероятно е настъпила четири-пет часа преди момента, в който видях трупа.

— И на какво се основава това заключение, докторе?

— Отчасти на степента в развитието на rigor mortis^[1].

— И каква беше в случая тя, докторе?

Лекарят се поизпъчи на стола — бе се почувствал в свои води.

— Rigor mortis се проявява първо в челюстите, обикновено три до пет часа след смъртта. После се разпространява по мускулите надолу към врата, гръденния кош, ръцете, корема и краката. В трупа на убитата rigor mortis се наблюдаваше първоначално само в мускулите на челюстта, но преди да извърши по-подробна аутопсия, аз изчаках, за да преценя скоростта, с която се развива. Въз основа на това смяtam, че смъртта е настъпила четири до пет часа преди прегледа. С други думи, в периода между осем и девет предишната вечер.

— Благодаря ви — каза Дръм с тон на джентълмен, който се обръща към друг джентълмен. А усмивката му показваше както на съдията, така и на свидетеля, че опитите на един непочтен адвокат да внесе неяснота в ситуацията са били умело осуетени.

— Предполагам — приключи той, — че мистър Мейсън няма какво повече да пита.

— Имам един-единствен въпрос — заяви Мейсън нехайно.

— Чудесно — отсече Дръм.

Усмивката, с която Мейсън се обърна към лекаря, беше леденостудена.

— Възможно ли е смъртта да е настъпила до девет часа преди вие да прегледате трупа, докторе?

— Както заяших — отвърна лекарят тежко и с достойнство — състоянието на rigor mortis е определящият фактор. Rigor mortis има свойството да се развива в най-общи граници във времето...

— Възможно ли е смъртта да е настъпила девет часа преди вие да прегледате трупа? — прекъсна го Мейсън.

— Опитвам се да обясня, мистър Мейсън.

— Не искам обяснения, искам отговор. Отговорете на въпроса ми и ако желаете, можете да обясните след това, но настоявам да отговорите на моя въпрос. Възможно ли е смъртта да е настъпила девет часа преди да прегледате трупа?

За момент настъпи напрегнато мълчание.

— Да или не? — подканни адвокатът. — Възможно ли е смъртта да е настъпила девет часа преди да прегледате трупа?

— Да! — почти изкрештя измъченият лекар.

Мейсън се усмихна на него и на Дръм. Сдържано, за разлика от разгневения свидетел, той сложи край на разпита:

— Благодаря ви, докторе, това е всичко.

Лейтенант Траг застана на свидетелското място, описа служебното си положение и опит, спомена продължителността на стажа си в отдел „Убийства“. После разказа как късно вечерта на двайсет и шести предишния месец, в деня на убийството, отишъл до жилището, което се намира на булевард Сан Фелипе шест хиляди седемстотин и петнайсет, където намерил трупа на Милдред Данвил, проснат зад къщата с лице в калта — валял дъжд вече от около три часа. На тротоара пред къщата лейтенантът намерил чанта, която впоследствие обвиняемата разпознала като своя собственост. В чантата имало освен обичайните женски принадлежности към хиляда и петстотин долара в брой, както и шофьорска книжка на името на обвиняемата.

Дръм предложи свидетелят временно да бъде освободен, за да се покажат карти и скици на мястото на престъплението. Тъй като нямаше възражения от страна на защитата, съдът разреши съответният служител да заеме свидетелското място и да представи в карти разположението на двора на булевард Сан Фелипе шест хиляди седемстотин и петдесет.

Траг се върна на свидетелското място и върху различните карти, които бяха приети като доказателства, отбеляза със знака „X“ местата, където са били намерени трупът и чантата. След това се спря на организираното от него щателно претърсване на апартамента, наеман от обвиняемата и покойната. В коша с дрехите за пране лейтенантът открил трийсет и осем калибров пистолет, по чието дуло направил някои скрити знаци, за да може да го разпознае. Прокурорът му подаде един пистолет и Траг заяви, че е същият, който е намерил.

Дръм помоли оръжието да бъде прието като веществено доказателство и увери съда, че именно с този пистолет, както ще потвърди експертът по балистика, е било извършено убийството. Обръщайки вниманието на съда върху факта, че е настъпил обичайният час за обедна почивка, той изрази желанието на обвинението заседанието да бъде прекъснато.

Съдията хвърли поглед към часовника, кимна с глава и разпусна съда до два часа следобед.

Пол Дрейк си проби път през препълнената зала и се приближи до Мейсън.

— Намерихме полицая, Пери.

— Онзи, който хванал Милдред Данвил в нарушение на правилника за уличното движение?

— Да, колата била паркирана за по-дълго от разрешеното време.

— Къде е той? — попита Мейсън развълнувано.

— В кантората ми, Пери. Много трудно го намерих. Дежурил като заместник един-единствен път в района през въпросния ден.

— Хайде да вървим при него — разбърза се Мейсън. — Как се казва?

— Филип С. Реймс.

— Що за човек е, Пол?

— Доста симпатичен. Разбира се, знаеш ги полицайите. Имат твърде разтеглива памет, щом стане въпрос за служба, и обикновено мразят да дават показания, които могат да разбият обвинението на пух и прах.

— Добре, хайде да поговорим с него. Ако можем, ще го накараме да даде показания.

— Как върви делото, Пери?

— Почти както очаквах. В момента градят основите. По дяволите, Пол, имам факти, върху които мога да построя защитата, но не знам дали ще успея да ги потвърдя. А ако не установя фактите чрез доказателства, съм загубен. Знам едно — кранът на онази цистерна за вода беше отворен. Съвсем ясно си го спомням. Още не съм видял снимките на полицията, но се страхувам, че... Е, все нещо ще измисля, когато му дойде времето. Да вървим сега при Реймс.

[1] Трупно вкочанясане (лат.). — Б. пр. ↑

13

Филип С. Реймс беше широкоплещест, добре сложен полицай, около трийсетте, който гледаше на живота с недоумяващо неодобрение и като че ли се опитваше да схване нещо, което винаги се оказваше малко над умствените му възможности.

Когато Дрейк му представи Мейсън, той го изгледа смиръщено.

— Исках да ви попитам за онази млада жена, която си забравила шофьорската книжка — подхвана Мейсън нехайно.

Реймс кимна.

— Спомняте ли си името ѝ?

— Не.

— Ще я познаете ли, ако я видите отново?

— Да. Мисля, че да.

— Можете ли да си спомните обстоятелствата, при които сте я задържали, мистър Реймс?

— Важно ли е? — настръхна полицаят.

— Един мой клиент се интересува извънредно много от подробностите около този случай — усмихна се Мейсън.

Реймс поглади тила си и се почеса зад ушите.

— Е, не я глобих. Не беше нещо сериозно. Беше останала по-дълго на място с ограничено време за паркиране и тъкмо се готвех да ѝ напиша квитанция за глоба, когато тя се появи. Обикалях района малко по-бързо от обикновено и не е изключено да е закъсняла, както тя навярно с право твърдеше, само с пет минути. Реших да проверя документите ѝ и когато ѝ ги поисках, тя реагира като човек, който кара без книжка. Нали знаете, обикновеното извинение — изтичала да напазарува набързо и забравила чантата си в апартамента, забелязала това едва след като тръгнала, и решила, че няма смисъл да се връща, защото в магазина имала кредитна сметка.

Мейсън размени бърз поглед с детектива.

— Продължавайте, Реймс. Какво направихте?

— Попитах я къде живее. Не беше много далече — на около петшест преки, затова реших да я изоблича. „Добре — рекох, — щом твърдите, че колата е престояла само пет минути повече от разрешеното, оставете я тук, а аз ще ви откарам до апартамента, за да вземете чантата си и да ми покажете шофьорската си книжка, после ще ви върна обратно.“

— Как го прие тя?

— Не много добре — отвърна Реймс. — Веднага разбрах, че съм я хванал натясно, или поне така ми се стори, а рядко греша.

— И какво стана?

— Ами качи се с мен в колата. Не ѝ се искаше, но или трябаше да го направи, или да плати глобата. Отидохме у дома ѝ, тя отключи вратата и представете си, чантата ѝ лежеше на масата. Отвори я и извади шофьорската си книжка.

— Проверихте ли отличителните белези?

— Разбира се, че проверих.

— И после?

— Почувствах се много глупаво — призна полицаят. — Много рядко правя такива тъпи грешки, така че я закарах обратно до колата ѝ, пошегувахме се малко и ѝ обясних, че след тази случка е по-добре винаги да носи шофьорската си книжка със себе си, формално погледнато, дори пет минути закъснение след разрешеното време за паркиране съставлява нарушение и макар този път да не я глобявам, да се пази да не я хвана отново. Премълчах, че работя по заместване и могат да минат два месеца, преди отново да дойда в този район.

— Спомняте ли си къде беше паркирана колата?

— Да. Случайно мога да ви покажа точното място — беше спряла само на сантиметър от един пожарен кран. Имате ли карта на града? Дайте да ви го посоча.

Дрейк разгъна голяма карта на града. Полицаят се наведе над нея, извади от джоба си малък химически молив, навлажни го, обиколи масата, за да се ориентира, и след това отбеляза малка точка върху картата.

— Точно тук. Ето го пожарния кран, а тя беше паркирала от тази страна. Престояла е поне час и пет минути, а може дори час и половина.

— В състояние ли сте да разпознаете младата жена?

— Мисля, че да. Доста хубава беше — руса, със синьо-зелени очи и облечена в синьо — много приятно момиче.

Мейсън отвори куфарчето си и извади оттам снимката на Милдред Данвил.

— Тази ли е?

— Изглежда позната. Трудно е само по снимка... Постойте, виждал съм тази снимка някъде. Хей, в какво ме забърквате вие?

— Просто се опитваме да ви накараме да разпознаете едно момиче по снимка — заяви Мейсън.

— Момент, момент. Снимката беше във вестниците. Я да я погледнем.

Реймс се обърна и взе един вестник от масата дъното на кантората на Дрейк.

— Дявол да го вземе! Не случайно снимката се видя позната. Разбира се, ето! Милдред Данвил, момичето, убито от русата си съквартиранка. Леле, леле, ама това може да се окаже много важно!

— Сигурен ли сте — настоя Мейсън, — че тази е младата жена, която ви заведе в апартамента си и ви показва шофьорската си книжка?

Реймс се усмихна.

— Е, мистър Мейсън, вие си гледайте вашата работа, аз ще си гледам моята. Редно е първо да докладвам в полицията, преди да давам повече сведения.

— Вашите показания са записани от стенографка, Реймс — обясни Мейсън, — и ще ви бъда благодарен, ако я почакате да възпроизведе записките си, за да ги подпишете.

— Стенографка ли? Къде?

— В съседната стая и стенографира чрез системата за вътрешна връзка. Нали знаете, когато е на собственото си бюро, може много по-точно да води бележки...

— Какво е това, клопка ли?

— Разбира се, че не — опита се да го успокои Мейсън. — Никой не е искал от вас нищо освен истината.

— Първо трябва да докладвам и няма да подпиша никакви показания, докато не получа разрешение от областния прокурор. Изпратете копие от записките си до него и...

— Направихте ли някакво изявление, което не отговаря на истината?

Реймс се ухили.

— Брей, че умен адвокат! Всичко е наред. Вие си гледайте вашата работа, аз ще си гледам моята. Довиждане, момчета.

— Спомняте ли си — продължи да разпитва Мейсън — приблизително по кое време се случи тази история?

Реймс се засмя, отвори вратата и излезе.

— Е — рече Мейсън, — това е то.

— Мислиш ли, че ще ти помогне? — загрижи се Дрейк.

Адвокатът се усмихна.

— Разбира се, че ще ми помогне, особено ако накараме стенографката ти да впише в официалния документ последната част от разговора. От нея личи, че Реймс е предубеден, и стига да може, не би направил нещо, което не е в интерес на обвинението. Какво става с апартамента, Пол? Полицията още ли го наблюдава?

— Съмняваш ли се? Сержант Холкъм го е оградил така, че и птиче не може да прехвръкне.

— Някой наблюдава ли входа?

— Не наблюдава входа, ами направо живее в апартамента и не мърда оттам по двайсет и четири часа в денонощие. Носят му храна три пъти дневно. При сержант Холкъм няма празно — ще държи охраната до второто пришествие или поне докато осъдят Даяна Риджис.

— Значи Карл Фреч е успял да ги убеди, че не е взел онова, което Холкъм търси?

— Никой не знае какво е станало с Карл Фреч. Държали го в Управлението дванайсетина часа и го освободили. Предполагам, че добре са го обработили, но явно някак си се е оправил. Твърде хитър е.

— Холкъм няма никакво право да държи човек вътре в апартамента — намръщи се Мейсън. — Ако иска, може да постави пост пред вратата, но да прати човек да живее...

— Когато сержант Холкъм е решил да постигне нещо, не се спира пред разни формалности. Кара си както си иска, пък другите да му мислят. Не би ли могъл да получиш наредждане от съда...

— Само да се опитам, и веднага ще се издам пред Холкъм, че онова нещо, което и двамата търсим, е все още в апартамента и аз се мъча да се отърва от неговия човек, за да го взема.

— Така е — съгласи се Дрейк.

— Слушай, Пол, накарай някой детектив да ги изиграе и...

— Няма начин — прекъсна го Дрейк, — няма никакъв начин при положение, че полицията пази.

— Ще бъде уж случайно, уж...

— В никакъв случай, Пери. Нито един частен детектив няма да поеме риска да измъкне нещо изпод носа на полицията. Прекалено опасно е. Ако го хванат, ще му отнемат разрешителното и ще остане без работа.

Мейсън свъси вежди и сведе очи към килима.

— По дяволите, Пол, трябва да измъкнем дневника от апартамента.

— Точно в този случай с нищо не мога да ти помогна, Пери. Полицайт ще ме познаят. Ще познаят и теб, и Дела Стрийт, а на други не би се доверил.

Пък и кой би се решил да свърши такава работа?! Помисли какво можеш да измъкнеш от полицията, дето е бил с Милдред Данвил.

— По всяка вероятност ще ми запушчат устата, като го накарат да даде твърде неясни показания. Дори Съм сигурен — той ще се закълне, че не е в състояние да разпознае чантата и да каже дали Милдред е взела своята или на Даяна. В никакъв случай няма да признае, че шофьорската книжка, която е видял, е била на името на Даяна Риджис. Ще заяви, че не си спомня името.

— Значи на Даяна лошо ѝ се пише?

— Повече от лошо, освен ако не успея да се добера до нови факти. Разбира се, това е само предварително разглеждане. Дори да дадат по-нататъшен ход на делото, не всичко е загубено. Но много ми се ще да им попреча да я чернят по вестниците... Има нещо, което трябва на всяка цена да направим, Пол. Трябва да минем по стъпките на Милдред Данвил в деня на убийството. Поне в това отношение Реймс ни даде материал за работа. Посочи ни мястото, където колата ѝ е била паркирана най-малко за час и пет минути. Какво е търсила там? Какво има наоколо?

— Не мога да ти кажа веднага — отвърна Дрейк, — но ще разбера. Ще изпратя хора да проучат и да съставят карта на квартала, като отбележат всяка сграда и опишат предназначението и обитателите ѝ.

Мейсън кимна.

— Ще хапна нещо и се връщам в съда. Между другото, Пол, кой събира боклука от онези апартаменти?

— Не знам. Защо? — засмя се Дрейк. — Мислиш, че можеш да накарааш боклукчията да влезе и да вземе твоя дневник?

— Човек никога не знае — отвърна Мейсън нехайно. — Мога да стана боклукчия и...

— Избий си го от главата — предупреди го Дрейк. — Човекът на Холкъм ще те познае както и да се маскираш. А ако те пипнат с онзи...

— Ще видим, ще видим. Може пък да се получи. Моля те, Пол, разбери кой събира боклука и ми съобщи след края на следобедното заседание.

— Добре — обеща Дрейк сухо, — но запомни съвета ми. Не си играй с Холкъм, той е опасен. Знае, че търсиш нещо, което е в апартамента. Той също го търси. При него няма празно и е безжалостен. Та приятелю, ако знаеш къде е този дневник, по-добре го забрави.

Мейсън гледаше заряно в простора.

— Намери боклукчията — повтори той. — и незабавно прати човек да го следи. Може скоро да ми потрябва.

14

Съдията Уинтърс влезе в залата точно в два часа, изгледа над очилата си адвокатската маса и каза:

— Защитникът и прокурорът присъстват, обвиняемата също. Моля, господа, продължавайте. Струва ми се, че лейтенант Траг от отдел „Убийства“ даваше показания. Ако обичате, лейтенанте, да продължим.

Траг отново застана на свидетелското място. Клод Дръм прочисти гърлото си и извади един дебел кафяв плик.

— Лейтенанте — започна той, — ще ви покажа някои снимки, направени във ваше присъствие, макар и не лично от вас. Ще ви помоля да ги разгледате една по една и да кажете дали на тях вярно са отразени мястото на престъплението и местоположението на трупа, така както сте ги видели, когато са ви извикали в къщата на булевард Сан Фелипе.

Лейтенант Траг прехвърли снимките, като бегло погледна всяка една от тях.

— Да, всичка е отразено вярно — потвърди той.

Дръм взе снимките.

— Ще представим тези снимки последователно като отделни веществени доказателства. Първата гледа към пътя и показва трупа с лице към земята. Втората...

— Момент — прекъсна го Мейсън. — Искам да ги видя една по една и ако се наложи, да разпитам свидетеля по всяка от тях, преди да бъдат приети като доказателство.

Дръм се изненада.

— Нима поставяте под съмнение точността на тези снимки?

— Не знам, не съм ги видял.

— Предполагам, че обвинението има доказателства за автентичността им? — намеси се съдията Уинтърс.

— Разбира се — отвърна Дръм. — Ако е необходимо, ще я докажем поне с петима свидетели. Аз и без това се канех да призова

като свидетел фотографа, направил снимките, но не исках лейтенант Траг отново да се оттегли от свидетелското място и да прекъсва показанията си. Обаче, ако е необходимо...

— Нямах намерение да поставям под съмнение автентичността на снимките — каза Мейсън, — но ми се струва, че имам право да задам някои въпроси относно изобразеното на снимките, с цел да проверя паметта на лейтенанта.

— Добре — постанови съдията Уинтърс, — ще имате тази възможност.

— Формално погледнато, струва ми се, че имам право да проверя чрез разпит паметта на свидетеля, преди снимките да бъдат приети като доказателство.

— Щом настоявате — отново се съгласи съдията Уинтърс, — няма причина да не постъпим така. Все пак — добави той с известен укор, — струва ми се, че това не е от особено значение.

— Мога ли да видя снимките? — попита Мейсън.

— Можете да видите първата снимка, която в момента представям като доказателство — отвърна Дръм с достойнство.

— Добре. — Мейсън взе първата снимка. — Лейтенант Траг, тази снимка показва трупа, проснат по лице, както е бил открит. Не са го преместили, преди да направят снимката, нали?

— Точно така.

— Предполагам, че снимката е с изглед към пътя?

— Да, сър.

— И на нея се вижда един ъгъл от къщата?

— Да, сър.

Мейсън се вгледа внимателно в снимката, после извади от джоба си лупа и продължи да я изучава през нея. Накрая запита:

— Лейтенанте, тази снимка е била направена почти веднага след като пристигнахте на местопрестъплението, нали?

— Да, сър.

— Можете ли да кажете колко време след това?

— Не повече от петнайсет минути.

— Да сте пипали нещо?

— Какво искате да кажете? Никой не е докосвал трупа.

— Друго да сте пипали?

— Нищо, което може да има връзка с убийството. Мейсън се поколеба за миг и върна снимката на Дръм.

— Нямам възражения — заяви той. — Снимката може да се приеме като доказателство.

— Втората снимка — продължи Дръм — показва следите от стъпките в калта, които водят към тялото на убитата и след това се връщат към дъсчената стълба. Обвинението твърди, че тези отпечатъци са били оставени от обвиняемата.

— Нямам възражения относно тази снимка — рече Мейсън. — Дайте да видя другите и ще... благодаря ви... Всички могат да бъдат приети без възражения като доказателство.

Адвокатът се завърна на мястото си.

Даяна Риджис го погледна разтревожено. Мейсън отбягна погледа ѝ.

Дръм изчака секретаря на съда да подпечата и номерира снимките, след което продължи да разпитва лейтенант Траг.

— Лейтенанте, разговаряхте ли с обвиняемата относно следите от стъпки, които се виждат на тази снимка — веществено доказателство номер десет?

— Да.

— Къде?

— В Управлението на полицията.

— Да сте упражнявали някакъв натиск върху нея — с обещания или заплахи?

— Не, сър.

— Кой присъстваше?

— Фотографът, който направи снимките, помощникследователят, един от сътрудниците ми и обвиняемата.

— Вие бяхте ли там?

— Да, аз провеждах разпита.

— Даде ли показания подсъдимата и какви?

— Ще се опитам да възпроизведа точните ѝ думи — поде Траг с ледена усмивка. — „Имах среща с Милдред на този адрес в десет часа, но пристигнах с колко минути по-рано. Видях колата си паркирана до къщата и разбрах, че Милдред е там. Платих си таксито, изкачих се по стълбите и позвъних на звънеца. Никой не отвори. Къщата беше тъмна. Това ми се стори доста странно, заобиколих къщата и почуках на

задната врата. Отново никой не отвори. В задния двор видях пътека, която водеше към падинката под кокошарниците, и забелязах, че там лежи нещо. Знаех, че в жабката на колата имам фенерче. Отидох да го взема и се върнах. Тогава видях, че в падинката лежи човек. Слязох долу и коленичих до него. Беше Милдред — мъртва. Това е всичко, което знам. Едва тогава разбрах, че нещо се е случило.“

— Разговаряхте ли с обвиняемата за пистолета, който беше представен като веществено доказателство номер четири от страна на обвинението?

— Лично аз не — отговори Траг. — Разпитът е бил проведен от друг полицай — сержант Холкъм.

— А, да — спомни си Дръм. — Ще приズова сержант Холкъм малко по-късно. Мисля, че засега това е всичко, лейтенант Траг. Защитата иска ли да продължи разпита?

Мейсън кимна, изправи се и започна:

— Лейтенант Траг, в момента, в който пристигнахте на местопрестъплението, валеше дъжд, нали?

— Да, сър.

— Силно ли валеше?

— Да, сър.

— И трупът беше открит в плитката падинка в задния двор?

— Да, сър.

— Падинка, в която се беше събрала доста вода?

— Да, сър, имаше вода.

— Вода, която се беше стекла от по-високите части наоколо?

— Не знам колко от водата се беше събрала по този начин. Мисля, че земята беше попила по-голямата част от дъжда — каза Траг предпазливо. — Но дъждовната вода би се стекла там от по-високите части.

— Сигурен ли сте в това?

— Да, сър.

— Обръщам вниманието ви върху снимката — веществено доказателство на обвинението номер седем, и ви питам дали дъждовната вода не се събира в голямата цистерна, която е била поставена и очевидно поддържана с цел...

— Мисля, че тук сте прав — прекъсна го Траг. — Струва ми се, че водата от покрива се изливаше в тази цистерна.

— В момента, когато дойдохте на местопрестъплението, водата изливаше ли се в цистерната?

— Мисля, че да, сър.

— И в долната част на цистерната има кран?

— Мисля, че да.

— Тогава по-голямата част от съbralата се в падинката вода трябва да идва предимно от тази цистерна?

— Не съм казал такова нещо — заяви Траг.

— Сега ви питам — това факт ли е, или не?

— Мисля, че не.

— Защо не, лейтенанте?

— Струва ми се, че кранът на цистерната не беше отворен. Бих искал да погледна още веднъж снимката, моля.

Мейсън му я даде.

— Направи ми впечатление, че я гледахте с лупа — отбеляза Траг с усмивка.

Мейсън се наведе и подаде на Траг джобната си лупа. Той разгледа снимката внимателно.

— Както се вижда, господин съдия, от крана не изтича вода.

— Снимката — заяви Мейсън — говори сама за себе си. Питам ви какво си спомняте, лейтенанте? Кранът отворен ли беше или затворен?

— Мисля, че беше затворен.

— Това е всичко. Нямам повече въпроси. — Мейсън се върна на адвокатската маса, без да издаде с нищо, че му е бил нанесен съкрушителен удар.

— Извикайте Хельн Честьр Бартслър — нареди Дръм.

Хельн Бартслър излезе напред, вдигна ръка, облечена в ръкавица, закле се и застана на свидетелското място.

— Вие живеете на булевард Сан Фелипе шест хиляди седемстотин и петдесет, нали?

— Да.

— Откога?

— От около година.

— Работили ли сте някъде през това време, мисис Бартслър?

— Имам малка птицеферма, която е доста доходна.

— Не сте ли работили извън фермата?

— Не.

— Познавате ли починалата Милдред Данвил?

— Да.

— Откога я познавате?

— От около три-четири години.

— Тя била ли е някога при вас на работа?

— Да.

— Кога?

— В началото на хиляда деветстотин четирийсет и втора.

— За колко време?

— За два-три месеца — когато родих и непосредствено след това.

— После срещахте ли се?

— Да. Останахме приятелки.

— Видяхте ли я през нощта на двайсет и шести?

— Не, сър.

— А на сутринта на двайсет и седми?

— Видях трупа.

— Кога се срещнахте за последен път преди двайсет и седми?

— Не си спомням точно. Два-три дни преди това.

— Разговаряхте ли с нея по телефона?

— Да.

— Имаше ли нещо необикновено, свързано с този разговор?

— Да.

— Какво? — попита Дръм.

Съдията Уинтърс се размърда неспокойно и погледна към Мейсън.

— Имате ли някакви възражения относно компетенцията или обосноваността на въпроса?

— Не, господин съдия.

— Тогава отговорете на въпроса.

Мисис Бартслър вирна брадичката си.

— Милдред Данвил — отвърна тя с тих, ясен глас — отвлече сина ми. Аз се опитах да си го взема обратно.

Съдията Уинтърс подскочи като ужилен и изгледа смръщено свидетелката.

— Казахте, че починалата е отвлякла сина ви, така ли?

— Да.

В напрегнатата тишина моливите на репортерите заскърцаха отчетливо.

— Кога беше извършено отвличането? — попита Дръм.

— Синът ми — обясни свидетелката — беше доверен на грижите на Ела Броктън, която живее на Олив Крест Драйв номер две хиляди триста и дванадесет. Докато работеше при мен, Милдред много се привърза към детето. Оттогава е идвали няколко пъти да го види и два дни преди смъртта си — на двайсет и четвърти — убедила мисис Броктън да не...

— Вие бяхте ли там? — прекъсна я Дръм.

— Не, сър.

— Следователно случилото се ви е станало известно впоследствие от думите на мисис Броктън?

— Да.

— Тогава няма да навлизаме в това. Ще го установим чрез други показания.

— От страна на защитата няма възражения — обади се Мейсън.

— Но тя не е очевидец, а съди по чужди думи — отсече Дръм.

— Разбира се! — съгласи се съдията Уинтърс. — Но щом този факт може да бъде установен чрез други доказателства и защитата не възразява да го приемем сега...

— Не съм търсил този отговор — каза Дръм рязко. — Но ако така се разбира въпроса ми, по-добре да го оттегля. Предпочитам да установя фактите по установения ред.

— Добре — постанови съдията Уинтърс.

— Разговаряхте ли по телефона с починалата за сина ви?

— Да.

— Кога?

— Имахме два-три разговора след отвличането.

— И какво каза тя? Предайте същността накратко.

— Бих искал показанията да бъдат по-подробни — намеси се Мейсън.

— Добре. Какво каза тя при първото си обаждане?

— Каза, че е взела сина ми при себе си и е склонна да преговаряме относно опеката му.

— Опеката на вашия син?

— Да.

Съдията Уинтърс се наведе напред, намръщи се и изгледа свидетелката изпитателно.

— Предложила ви е да преговаряте относно опеката на вашия син?

— Да.

— Какво право има тя да повдига този въпрос?

— Беше много привързана към момчето. Искаше да ме принуди да се съглася да й го давам от време на време.

— И вие съгласихте ли се?

— Не.

— Какво направихте?

— Казах й, че ако не върне момчето при мисис Броктън, ще бъде арестувана за отвличане.

— Как реагира тя?

— Затвори телефона.

Съдията Уинтърс се облегна на стола замислен и намръщен.

— И после? — продължи Дръм.

— На следващия ден Милдред Данвил се обади отново и ме обвини, че съм откраднала момчето от нея.

— Значи синът ви вече не е бил при нея?

— Така твърдеше тя. Разбира се, хитруваше, за да не бъде арестувана за отвличане.

Съдията Уинтърс отново се наведе напред.

— Къде е синът ви сега? — попита той нетърпеливо.

Хелън Бартслър го погледна в очите.

— Не знам.

— Властите уведомени ли са?

— Да, господин съдия — отвърна Дръм. — Прави се всичко възможно да се открие момчето. Досега усилията са напразни. По молба на засегнатите страни до този момент се старахме да запазим в тайна тази страна на делото.

Един от репортерите погледна часовника си и бързо излезе от залата. След миг го последваха и други.

— Удивително! — възклика съдията Уинтърс.

— С позволението на почитаемия съд ще заявя, че както личи от вече изнесените доказателства, обвиняемата е въвлечена в заговор с

Милдред Данвил за отвличане на детето...

— Възразявам! — прекъсна го Мейсън. — Злопоставящи умозаключения като това съставляват съдебно нарушение. Нищо подобно не е доказано.

— Просто съобщих до какво ще ни доведат доказателствата — трося се Дръм. — Имам право да заявя това предварително.

— Времето за встъпителна реч изтече — напомни му Мейсън. — А и нито имате, нито можете да изявите такива доказателства. Само се стремите да извлечете максимална полза от безпочвения извод, до който бихте искали да стигнете, ако ги имахте.

— Достатъчно — намеси се съдията Уинтърс. Ако обвинението има някакви доказателства, нека да ги изложи и да ги остави да говорят сами за себе си. Междувременно моля да прекратите пререканията си. Продължете, мистър Дръм.

— Помислете сега за двайсет и шести. Разговаряхте ли с Милдред Данвил на тази дата?

— Да.

— Къде?

— По телефона.

— И какво ви каза тя?

— Каза ми, че знае къде е синът ми и че може да ми го върне, ако й съдействам и се съглася на някакво разумно споразумение с нея относно опеката му.

— Каза ли ви къде се намира детето?

— Не.

— Спомена ли, че ще дойде у вас да ви види?

— Не.

— А вие какво ѝ отговорихте?

— Отговорих както и преди, че ако не ми върне сина, ще поискам да я арестуват за отвличане.

— А тя?

— Успокой ме, че се надява да го вземе и доведе, и ме увери, че когато ми обясни всичко, сигурно ще се отнеса с по-голямо разбиране към молбата ѝ. Твърдеше, че станала жертва на злоупотреба с доверието ѝ и че нямала други интереси освен щастието на сина ми.

— Кога каза, че ще доведе детето?

— Онази нощ.

— В колко часа?

— Към десет.

— Съобщи ли ви къде ще го доведе?

— Да, при Ела Броктън на Олив Крест Драйв две хиляди триста и дванайсет.

— И как постъпихте вие?

— Веднага след разговора излязох от къщи, отидох до дома на Ела Броктън и зачаках. Чаках часове наред, едва ли не до полунощ. След това си помислих, че може да не съм разбрала правилно, скочих в колата си, отидох до нейния апартамент и позвъних. Никой не отвори. Направо обезумях от притеснение. Върнах се при Ела Броктън и продължих да чакам. Останах там, докато дойде полицията.

— И нямахте никаква представа, че Милдред Данвил е отишла до дома ви на булевард Сан Фелипе шест хиляди седемстотин и петдесет?

— Не.

— А сега, моля, кажете името на сина си — подкани я Дръм.

— Робърт Бартслър.

— Баща му е Робърт Бартслър, нали?

— Да.

— Жив или мъртъв е бащата?

— Мъртъв е. Беше убит на седми декември хиляда деветстотин четирийсет и първа.

— Живи ли са родителите на съпруга ви?

— Да — баща му.

— Имало ли е някакви спорове между вас и бащата на съпруга ви относно детето?

Хельн Бартслър сви устни.

— Мишър Джейсън Бартслър, дядото на момчето беше особено зле настроен към мен от първия ден на женитбата ми. Смяташе ме за авантюристка, която се е оженила за сина му заради парите. Той направи всичко възможно да разруши брака ни.

— Всичко това има ли връзка с делото? — Съдията стрелна укорително Дръм и после се взря замислено в Мейсън.

— Има, ще дойда до нея — заяви Дръм.

— Моля ви, направете това веднага, за да разбера защо смятате, че тези показания имат отношение към делото.

— Знаете ли къде е работила обвиняемата през последните три-четири седмици преди двайсет и шести, датата на убийството? — обърна се прокурорът към свидетелката.

— При мистър Джейсън Бартслър — отвърна тя ясно и високо.

— Благодаря — приключи Дръм. — Защитата може да продължи разпита.

Мейсън кимна и поде нехайно:

— Мисис Бартслър, вие, разбира се, знаете за цистерната за дъждовна вода при къщата на булевард Сан Фелипе?

— Естествено.

— Редовно ли я използвате?

— Да. Като източник на мека вода за пране и за миене на коса.

— Знаете ли колко литра вода побира тази цистерна?

— Не, сър. Не знам.

— Известно ли ви е дали водата в нея е била пред свършване на двайсет и шести вечерта?

— Не, нямам представа.

— Не сте направили никакъв опит да проверите колко вода е останала вътре?

— Абсолютно никакъв. Просто използвам дъждовната вода, когато ми потрябва, и знам само, че цистерната не беше празна.

— На двайсет и шести вечерта, когато видяхте, че се заоблачава и вероятно ще завали, вие отворихте крана, за да изтече водата от миналия дъждовен сезон, нали?

— Това е некомпетентен, несъществен и необоснован въпрос, който няма никаква връзка с делото — намеси се Дръм.

— Не смяtam, че е несъществен и необоснован — постанови съдията Уинтърс, — само че не е своевременно зададен.

— Наистина не виждам как е възможно това да има отношение към делото — възрази Дръм.

— Не бих искал да гадая линията, която ще поеме защитата — подчертa съдията Уинтърс, — но ако се съди по вече дадените показания и снимките, приети като доказателствен материал, най-вероятно обвинението ще твърди, че убийството е било извършено доста време след началото на дъжда, когато земята вече се е разкаляла.

— Точно така — потвърди Дръм.

— Следователно — продължи съдията Уинтърс, — ако се окаже, че преди началото на дъждъ цистерната е била изпразнена и водата се е оттекла в падинката в задния двор, където е бил открит трупът, този факт няма да е без значение за косвените доказателства, които показват кога е било извършено убийството.

— И все пак няма основателен повод за този въпрос.

— Прав сте, по този пункт подкрепям възражението ви — постанови съдията Уинтърс. — Защитата ще трябва сама да го обоснове.

— Добре — усмихна се Мейсън, — ще потърся друг подход. Мисис Бартслър, както заявихте в отговор на прокурора, вие сте излезли от къщи към шест часа, нали?

— Малко след шест.

— И сте се върнали чак след полунощ?

— Точно така. Върна ме полицията. Някой се беше постарал да повреди колата ми и да уведоми полицията къде да ме намерят.

— Имахте ли нещо против полицията? — запита Мейсън. — Не вярвам да сте се крили от нея.

— Предпочитам да се придвижвам без чужда помощ.

— Значи не сте се прибирали вкъщи или в близката околност от шест часа вечерта до късно след полунощ?

— Точно така.

— Не сте се приближавали до фасадата на къщата?

— Не.

— Кога за последен път бяхте близо до нея?

— Когато излизах, малко след шест.

— Кога за последен път ходихте в задния двор?

— Не знам, по някое време следобед.

— Приближавахте ли се до крана на цистерната този следобед?

— Имам същите възражения — отново се обади Дръм. —

Разпитът не се провежда правилно.

— Ако ми позволи уважаемият съд — рече Мейсън, — обвинението попита свидетелката кога е излязла от дома си, което ми дава право да оспоря нейния отговор чрез щателен разпит относно отделните части на къщата.

Съдията Уинтърс се усмихна.

— Възражението се отхвърля.

— Кога за последен път бяхте при крана на цистерната?

— При крана ли?

— Да.

— Имате предвид крана, от който изтича водата?

— Да.

— От дни не съм ходила там. Тоест не съм го пипала, ако това имате предвид.

— А детето Робърт, относно което дадохте показания, е ваш син от починалия вя съпруг Робърт Бартслър — момче, родено четири месеца след предполагаемата смърт на съпруга ви, нали?

— Да.

— Уведомявали ли сте Джейсън Бартслър, че има внук?

— Възразявам. Въпросът е некомпетентен и неуместен и разпитът не се води правилно.

— Подкрепям възражението — постанови съдията Уинтърс. — Въпросът явно се отнася до някакъв разговор, който трябва да се е състоял преди три години.

— Не, господин съдия — поясни Мейсън, — въпросът ми е дали тя изобщо някога е съобщила на свекъра си за раждането на детето.

По лицето на съдията Уинтърс се изписа изненада.

— Да не би да се съмнявате... Добре, възражението се отхвърля.

Хелън Бартслър отвърна ясно и спокойно:

— Не, не съм. Този себичен тиранин, безсърдечен баща не обичаше нито сина си, нито мен и никога не ме е признавал за член от семейството. Смятам, че раждането на сина ми не е негова работа.

Съдията Уинтърс се наведе напред, недоумявайки.

— Искате да кажете, че този човек изобщо не е разbral, че има внук?

— Никога не съм му казвала — заяви Хелън студено.

Съдията Уинтърс поклати глава.

— Продължете — кимна той към Мейсън, но погледът му остана прикован върху свидетелката.

— А след отвлечането на сина ви свързахте ли се с Джейсън Бартслър? — продължи разпита Мейсън.

— Не.

— И нямахте основание да мислите, че онази вечер Милдред Данвил ще дойде в дома ви на булевард Сан Фелипе?

— Не, нямах. Очаквах я в дома на Ела Броктън на Олив Крест Драйв две хиляди триста и дванайсет.

— Благодаря ви — завърши Мейсън, — това е всичко.

Съдията Уинтърс се наведе напред.

— Съдът има няколко въпроса. Мисис Бартслър, правилно ли разбирам, че поради вашата убеденост в нежеланието на мистър Бартслър да ви приеме в семейството сте решили да му отмъстите, като скриете от него раждането на сина си?

— Не, господин съдия, не съм го крила. Просто не го уведомих. Актът за раждането на детето беше своевременно и надлежно зарегистриран.

— Ала така и не сте му съобщили?

— Не.

— За да си отмъстите за отношението му към вас?

— Не. Направих го в интерес на сина си. Дядо му е жесток човек. Той се гордее с факта, че е циник. Безсърден е и се подиграва на всичко. Нежността му е чужда. Винаги търси някакви задни помисли. Не исках синът на Робърт да се повлияе от неговите критерии и да преценява баща си според тях. Не исках да познава дядо си — заради доброто на момчето.

— И това беше единствената причина?

— Да, господин съдия. Съдията Уинтърс въздъхна.

— Добре — заяви той, но гласът му издаваше, че никак не е убеден. — Обвинението да призове следващия свидетел.

Дръм продължи с разпита на обичайните свидетели — експертът по балистика даде показания за анализа, направен на куршумите, изстреляни от пистолета, приет вече като доказателство, и за сравнението, направено под микроскоп между експерименталните куршуми и смъртоносния куршум, изваден от мозъка на Милдред Данвил. Характеристиките им съвпадали напълно — доказателство, че смъртоносният куршум е изстрелян от същия пистолет.

Друг експерт зае свидетелското място и даде по-казания, че е огледал пистолета, и показва увеличени снимки на намерените върху оръжието отпечатъци от пръсти.

— Всички те — заяви той — са били оставени от едно и също лице.

Сравнявайки ги със снимки на отпечатъците от пръстите на обвиняемата, той доказа с отегчителни подробности съвпадението им.

— Открих върху пистолета — обясни той — не по-малко от седем различни отпечатъка, всеки от които имаше такива прилики с тези на обвиняемата, че можем без всякакво съмнение да заявим, че са оставени от нея. А що се отнася до няколкото размазани отпечатъка върху пистолета, макар при тях да няма гаранции за разпознаване докрай, съществуват достатъчно сходни елементи, за да е твърде вероятно и те да са от обвиняемата, а и липсват данни да са от друго лице. С други думи, всички разпознаваеми отпечатъци върху пистолета са били оставени от подсъдимата, а за останалите няма основания да се твърди, че са от друго лице.

Тези показания явно направиха силно впечатление на съдията Уинтърс и той прекара дългия следобед в разглеждане на скучните доказателства, като проверяваше различните отпечатъци и сам сравняваше сходните елементи.

В четири и трийсет делото беше отложено за следващата сутрин.

Мейсън и Дела Стрийт се върнаха в кантората:

— Виждаш ли какво става, Дела! Прекрасно знаем, че Хельн Бартслър лъже. Тя положително е отворила крана на цистерната за дъждовна вода. Няма как обаче да докажем, че лъже, особено като имаме предвид вид, че от снимките не личи дали кранът е бил отворен и дали водата е изтичала, или не. Можех да я накарам неволно да се издаде, ако съдията Уинтърс не беше предугадил какво се стремя да докажа и каква е целта на въпроса ми. Това ѝ подейства като предупреждение, след което тя за нищо на света не би признала, че е отворила крана.

— Мислиш ли, че тя е извършила убийството — попита Дела Стрийт.

— Трудно е да се прецени. Знаем, че не казва истината. Лъже за телефонния си разговор с Милдред Данвил, лъже, че не е знаела за уговореното посещение на Милдред в десет, може би лъже и за часа, в който е излязла от къщи. Твърде вероятно е да лъже и за крана на цистерната, за да подкрепи останалите си лъжи.

— Защо хората лъжат така? — запита Дела Стрийт с негодувание.

— За да спасят кожите си. Правят го изключително често, когато е извършено убийство. Вземи например Хельн Бартслър. Може би тя няма нищо общо с убийството, но е знаела, че Милдред Данвил трябва да дойде в десет часа. Приблизително по това време се е прибрала вкъщи, намерила е трупа на Милдред, проснат по очи в калта, и е решила, че е най-добре да се измъкне и да си създаде алиби. И в разговора ѝ по телефона с Милдред, когато са се уговаряли за срещата, е имало нещо, което тя крие. Ето защо е отишла при приятелката си Ела Броктън, за да си осигури алиби. Съществува слаба надежда да оборим това алиби, ако успеем да хванем Ела Броктън натясно. Но вероятността е само едно на сто. А от друга страна пък, как лейтенант Траг е узнал за трупа? Вероятно от анонимно телефонно обаждане — но кой се е обадил? И защо? И каква е причината Милдред Данвил да се привърже толкова силно към сина на Хельн? Налага се да открием какво и защо се е случило и нямаме други средства освен детективското издирване и логическото разсъждение. Иначе ще продължаваме Да си задаваме безцелни въпроси и да се лутаме безпомощно в мрака на задълнени улици.

— Вярно — рече Дела Стрийт, — но как ще установки какво наистина се е случило?

— На първо място — заяви Мейсън — трябва да изясним защо колата на Милдред Данвил е била паркирана толкова дълго точно на онова място и да разберем защо разказът на Даяна за това как са й насинили окото е имал такъв ефект върху Милдред. Как мислиш, защо едно насинено око е причинило толкова вълнения?

— Сигурно защото Карл е бил в стаята на Даяна и е тършувал из нея — предположи Дела. — Това трябва да е главното... Там се е намирало нещо, заради което тя толкова се е разтревожила. Но какво?

— Откъде да знам.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Довечера ще се опитаме да вземем дневника.

— Шефе, не си играй с огъня.

— Зная, Дела, но трябва. Сега разбирам какво чувства лекарят, който седи край леглото на пациента и е безсилен да го спаси. В края на краишата, Дела, адвокатът е един вид лекар, който се бори за справедливост. По дяволите! Само ако можех да установя какво се е случило на двайсет и шести обеда, щях да успея да намеря някакво

слабо място в доказателствата на обвинението или да се установи, че клиентката ми е виновна.

— Шефе, не можеш ли да направиш нещо с алибите на Хельн Бартслър? Ако Хельн е знаела, че Милдред е мъртва... Защо е ходила до апартамента ѝ?

— Вероятно за да види Даяна, но тогава би била... Чакай малко! — намръщи се Мейсън. — Сещам се за една причина.

— Каква?

— Да пусне писмото за Даяна в пощенската кутия.

— Разбира се! — възклика Дела. — Възможно е да е отишла единствено заради писмото. Но защо?

— Искала е Даяна да го получи. Само че откъде го е взела и как? Дали Милдред ѝ го е дала?... Чакай малко. Писмото сигурно е било написано по някое време следобеда преди разговора иа Милдред с Даяна и все пак именно Хельн трябва да го е пуснala в пощенската кутия. Защо е било толкова важно да бъде намерено там? Дявол да го вземе! Не можем да си позволим повече да се лутаме. Просто се налага да си изясним всичко до утре сутринта. Да проумеем от какво са продиктувани различните действия, да възстановим случилото се. Да вървим при Пол Дрейк, Дела, и да го накараме да се залови за работа.

15

Когато Мейсън и Дела Стрийт влязоха в кантората на Пол Дрейк, той вдигна поглед от бележките, над които работеше.

- Здравей, Пери. Как върви делото?
- Върви, ама срещу нас.
- Имам най-различни новини за теб.
- Казвай.

— Мисис Джери Крейсън е съседка на Ела Броктън и живее на Олив Крест Драйв две хиляди триста и девет — точно срещу къщата на Ела Броктън. Съседката си вре носа навсякъде и устата ѝ хлопа като ханджийска порта, но иначе е умна и наблюдателна и не се стряска лесно.

- Какво знае? — попита Мейсън.

— Явно твърде много, Пери. След изчезването на детето се е заела да наблюдава какво става отсреща. На двайсет и шести вечерта в къщата било тъмно и със сигурност до девет часа там е нямало никой. Около девет, в най-големия дъжд, Ела Броктън се прибрала с такси и била сама до около единайсет и петнайсет, когато Хелън Бартслър пристигнала, паркирала колата и влязла. Почти веднага друга кола спряла наблизо, някакъв мъж слязъл от нея и отворил капака на автомобила на мисис Бартслър.

- Твойт детектив, нали? — обади се Мейсън.
- Аха, взимал е палеца на разпределителя, за да се обади по телефона и да получи наредждания.
- Най-сетне щастието ни се усмихва — разцъфна доволен адвокатът.

- Само че тези факти не стават за съда.
- Защо?

— Между мисис Крейсън и Ела Броктън съществува стара вражда. Ела Броктън се оплакала в полицията от семейство Крейсън, че ѝ влизат в двора, и се стигнало до арест. Обвинила мисис Крейсън, че ѝ отровила котката, и навярно са се намерили някакви косвени

доказателства. Типична съседска вражда. И още нещо, Пери, ще ми бъде страшно неприятно, ако в съда стане ясно, че мой агент е развалил колата, за да може да докладва по телефона. Направил го е, защото не е имал друг изход. Надавал се е, след като се обади, ако жената е все още в къщата, да постави палеца на място, все едно нищо не е било. Ако пък я свари да се опитва да запали колата, да се притече на помощ като добър съсед, случайно паркирал наблизо, да порови из автомобила и да върне частта, докато уж преглежда електрическата система.

— И все пак това е щастлив обрат — повтори Мейсън — Досега всичко беше срещу нас. По целия пистолет има отпечатъци от пръстите на Даяна. Това, което ме вбесява, е, че не мога да проумея причините, криещи се зад различните постъпки. Защо фактът, че Карл Фреч е бил в стаята на Даяна Риджис и я е ударил по окото, толкова е развълнувал Милдред.

— Сигурно си на погрешна следа — предположи Дрейк.

— Не може да бъде, Пол. Когато чула разказа на Даяна за приключенията ѝ, отначало Милдред го възприела нормално. Но след като премислила в продължение на четири-пет минути, очевидно се развълнувала, уговорила срещата за десет часа и се обадила отново на Даяна. Карл Фреч и насиненото око на Даяна имат някакво скрито значение. Други новини, Пол? Научи ли името на боклукчията?

— Договорът за събиране на боклука е притежание на жена, дяволски умна жена, която...

— Тя не ми върши работа — прекъсна го Мейсън. Не ми трябва, щом е умна. Кой всъщност събира боклука?

— Събира го един мъж на име Ник Модена. Има алчен поглед.

— Точно той ме интересува. Къде да го намеря?

— Върви в кантората си и ще ти го намеря до половин час. В момента е на работа.

— Добре. Нещо друго?

— Една русокоса красавица от моята агенция се е запознala с Карл Фреч.

— Определил ли ѝ е среща?

— Още не. Дай му малко време.

— На него не му трябва време.

— Тя е добър детектив.

— Може ли да се защитава?

— Навсякъде и по всяко време — засмя се Дела.

— Силна ли е?

— Тежи около шейсет килограма и изглежда толкова скромна, като че ли е расла в саксия, а знае твърде много неща.

— А ако играта загрубее?

— Била е шампионка по бокс и е участвала в показни мачове с мъж за спаринг партньор. Добра е. Иска да знае докъде трябва да позволи на Карл да стигне в случай, че ѝ определи среща.

— Е — рече Мейсън безпристрастно, — не ѝ плащаме само за да излезе и да се държи срамежливо. От друга страна, не бих искал да я карам да го остави да прекали. Нейната задача е да събере информация. Кажи ѝ да се постарае да разбере колкото се може повече, но най-добре сама да прецени.

— Много добър агент е — похвали я Дрейк, — неведнъж съм я използвал. Доста неща е готова да изтърпи, за да измъкне сведения, и обикновено успява.

— Добре. Ето какво ме интересува относно Карл Фреч: какво му е казала полицията, какво е отвърнал той и после какво са обяснили на Джейсън. Всичко още е прясно в съзнанието на младежа и той би трябвало да се разприказва.

— Сигурно ще се разприказва. Той е странен тип.

— Нещо друго?

— Изглежда, че Хелън Бартслър се е сдобрila с дядото. Двамата се заговориха веднага щом съдът се оттегли, и все още си приказват.

— Аха — отбеляза Мейсън, — това би могло да означава нещо. Кой пръв е подал ръка, знаеш ли?

— Джейсън разчути леда. В началото тя се държеше резервирано, после той ѝ каза нещо и тя започна да се държи малко подружелюбно.

— Е, всичко това ще ни помогне, Пол. Разбира се, то не обяснява отпечатъците от пръстите върху пистолета, както и някои други обстоятелства, но може би цялата картина ще започне да се изяснява. Повикай ме, като откриеш боклукчията.

— Следят го. Моят агент ми се обажда всеки път щом камионът за смет спре за по-дълго и той успее да намери телефон.

— Добре, следващия път, когато ти позвъни, разбери къде е. Ще отида да си поговоря с този Модена.

— Ще ти се обадя. Би трябало... Телефонът иззвъня.

— Почакай, може да е той.

— Ало — обади се Дрейк, кимна към Пери Мейсън и отново заговори в слушалката. — Къде си, Джим?

После послуша, отбеляза си нещо на лист хартия и продължи:

— Добре, Мейсън иска да се свърже с него. На Уошингтън ли? Аха, аха... Тръгнал е към апартамента, където... разбирам. Добре. Чудесно, Мейсън ще бъде там след малко. — Дрейк закри слушалката с Длан. — Джим Мелроуз се обажда. Искаш ли да продължи да следи Модена, след като ти се свържеш с него?

— Не, повече няма да ми е необходим — отвърна Мейсън.

Дрейк каза на детектива:

— Джим, щом се появи Мейсън, можеш да си вървиш. Мейсън ще дойде на Уошингтън. Ти ще бъдеш непосредствено зад камиона, нали? Добре. Довиждане.

Дрейк затвори телефона и се обърна към адвоката:

— Ще го намериш на Уошингтън. Джим ще го следва.

Мейсън вдигна ръка в знак на одобрение.

— Добра работа свърши, Пол. Тръгваме. Искаш ли да дойдеш, Дела?

— Разбира се.

— Тогава побързай.

Те се втурнаха по коридора към асансьора, слязоха долу, изтичаха до паркинга и бързо се качиха на колата на Мейсън.

— Не е ли ужасно рисковано? — попита Дела Стрийт.

— Кое?

— Това, което правиш сега.

— Аха — съгласи се Мейсън, като умело провираше ше колата през движението. — Винаги има риск когато човек се залови за работа.

— Ами ако сержант Холкъм вземе дневника?

— Това — призна Мейсън — би било твърде лошо.

— А ако ти го вземеш и сержант Холкъм разбере?

— А това би било твърде добре — засмя се Мейсън.

— Не разбирам.

— И сержантът няма да разбере. Дела Стрийт въздъхна и се отказа да пита повече.

— Добре — усмихна се тя, — печелиш както винаги. Хайде, давай.

Те излязоха бързо от Уошингтън и бяха на по-малко от три преки от Корнайз, когато видяха камиона за смет да спира на една малка уличка. Детективът на Дрейк, който се движеше след него, забеляза Мейсън и Дела Стрийт и със знак нм пожела успех. Мейсън му кимна и той си тръгна.

Адвокатът зави в уличката, паркира точно зад камиона и беше вече вън от колата, когато един нисък мургав мъж с топли кафяви очи, гъсти черни вежди и тъмна четинеста брада слезе от камиона. Униформата на боклукчията, първоначално бяла, беше посивяла от пране и осеяна с петна.

— Ти ли си Ник Модена? — попита Мейсън. Топлите кафяви очи се вдигнаха към него и го стрелнаха подозително.

— За какво ти е Ник Модена?

— За една работа.

— Да не е никаква шмекерия?

— Нещо добре платено.

— Ти кой си?

— Казвам се Серж.

— Добре, Серж. Кво искаш?

— Да спечелиш петдесет долара — усмихна се Мейсън.

— Аз да спечеля петдесет долара? — почти извика Модена.

— Да, ти.

— За кво? Къв е номерът?

— Няма номер.

— Кво ще правя?

— Ще събереш боклука.

— Колко пъти?

— Веднъж.

— Къде?

— На тази улица.

— Кога?

— Веднага.

Модена погледна към Мейсън и после към Дела Стрийт.

— Петдесет долара, Серж, така ли?

— Точно така.

— Кво да направя?

— Знаеш ли жилищната сграда Палм Виста? — побита Мейсън.

— Разбира се. Нали събирам боклука.

— Как го събиращ?

— Слагам го в кофа, обръщам я, изправвам я и я връщам обратно.

— Не, питам те: във всеки апартамент поотделно ли ходиш?

— Да не съм луд?! Разбира се, че не.

— Как изхвърлят боклука от апартаментите?

— Отде да знам? Може би го изнасят отпред и портиерът го изхвърля в голяма кофа. Аз взимам голямата кофа.

— Този път ще бъде по-различно. Ще отидеш до апартамента на втория етаж. Ще почукаш на вратата. Когато ти отворят, ще кажеш, че си дошъл за боклука, и ще ти го дадат. Ще слезеш долу при колата, ще го изхвърлиш и това е всичко.

— Всичко?

— Да, всичко.

— И ще получа петдесет долара?

— Ако донесеш боклука, ще получиш петдесет долара.

— Ами ако не го донеса?

— Тогава няма да получиш нищо.

— Кой ще ми отвори?

— Мой служител — заяви Мейсън небрежно. — Тоест един, на когото плащам част от заплатата. Предполага се, че той работи за мен, както и за някои други.

— Що не му кажеш сам?

— Искам ти да спечелиш петдесет долара.

Модена поклати глава, премигна, премести поглед от Мейсън към Дела Стрийт и после пак към Мейсън.

— Нещо не е в ред.

— Петдесет долара — повтори Мейсън, отвори портфейла си и извади пет банкноти по десет долара. — Веднага щом пристигнеш с боклука.

Модена сви рамене и разпери ръце, като че ли се предава.

— Че кво ни пречи?

— Нищо — рече Мейсън и се върна обратно в колата.

Модена се качи на шофьорското място в камиона за смет. И двете коли излязоха на заден ход от уличката. Мейсън последва буботещия камион до жилищната сграда Палм Виста.

— Как мислиш, какъв е шансът ни? — попита Дела Стрийт.

— Доста по-голям от този на противника — отвърна Мейсън. — В края на краищата храната сигурно вече се е вмирисала, а и Модена е съвсем автентичен. В случай че полицаят реши да погледне през прозореца, ще види камиона за смет на улицата. Ако не им е известно как обикновено събират боклука, и през ум няма да му мине, че има нещо нередно.

— Ако не успеем — разтревожи се Дела Стрийт, — ще разберат къде е дневникът.

— Може би да — може би не.

— Е — засмя се секретарката, — ако не друго, то не може да се отрече, че Ник Модена е доста хладнокръвен.

Ниският набит мъж слезе от камиона за смет, тръгна по уличката към задната врата, отвори я и изчезна в сградата. Вървеше нито много бързо, нито много бавно, с обичайната ритмична походка на човек, който има работа и гледа с известно, но не и прекалено нетърпение да я свърши по-скоро.

Дела Стрийт се втренчи в часовника си и взе да брои секундите. Мейсън не откъсваше очи от камиона.

— Боже мой, шефе! Минаха три минути и десет секунди — вълнуващо се Дела. — Нещо лошо се е случило.

Мейсън само поклати глава и продължи да съзерцава камиона.

— Четири минути! — съобщи Дела. Мейсън мълчеше.

— Пет минути! — В гласа на Дела се долови нотка на паника.

— Ще му трябва известно време да отиде до горе и да се върне — успокои я Мейсън.

— Пет минути и трийсет секунди... Ох...

Модена излезе от сградата, крачейки безгрижно и поклащащи кофата за боклук.

Мейсън запали мотора и се приближи до него.

— Това ли искаш? — попита Модена скептично.

Мейсън извади петдесет долара.

— Искам ей това парче хляб.

— Господи! — възклика Модена, грабна петдесетте долара и се загледа в Мейсън, който извади парчето стар хляб от кофата за боклук.

— Имаше ли някакви трудности? — запита адвокатът.

— Трудности? Не. Човекът отвори вратата. Казах му, че съм дошъл за боклука. Той попита кой ме праща. Казах му — Серж. Той рече: — Добре. По дяволите!

Дела Стрийт зяпна от ужас.

— Погледни към прозореца, шефе!

— Забеляза ли ни?

— Да.

Изведнъж един прозорец на втория етаж се отвори. Някакъв полицай подаде глава навън.

— Хей — извика той, — какво става там долу?

Мейсън весело му махна с ръка.

— Хей, вие! Какво, по дяволите, правите? — изкрещя полицаят.

— Събираме боклука — отвърна Мейсън весело и хвърли изсъхналия хляб на задната седалка и отвори предната врата.

— Скачай вътре, Дела.

Развявайки поли, Дела пъргаво се мушна в колата. Полицаят в апартамента на Даяна Риджис се надвеси застрашително от прозореца. Лицето му беше потъмняло от гняв.

— Хей, вие — ревна той. — Елате тук с това или... Мейсън включи на скорост и натисна педала на газта. Мощната кола тутакси набра инерция и профуча надолу по улицата. Адвокатът се обърна към Дела Стрийт и се засмя:

— Така е вече много по-добре.

— Искаш да кажеш по-зле.

— Защо?

— Полицаят те позна. Взе и номера на колата. Ще накара Модена да се качи горе и той ще каже, че си му платил да...

— Събере боклука — прекъсна я Мейсън.

— Но ти се представи за сержант. Полицаят в апартамента помисли, че...

— Не. Представих се като Серж.

— Но това не е истинското ти име.

— Точно така. Човек има право да използва псевдоним винаги когато пожелае, стига да не се представя за някой друг.

— Но ти си взел веществено доказателство.

— Получих парче изхвърлен хляб. Дела Стрийт въздъхна примирено.

— Котка по гръб не пада! Ясно, че и този път ще се измъкнеш безнаказано, макар че надмина себе си по нахалство.

— Тъкмо това ми е най-приятно — че всичко е неприкрито и явно. Вземи хляба, Дела, и виж дали дневникът е още там.

Дела се пресегна към задната седалка, взе хляба, измъкна средата, която беше поставила, и извади покрития с меки кожени корици дневник, навит на стегнат цилиндър.

— Провървя ни, Дела — усмихна се Мейсън.

— Засега — отбеляза тя.

— Това е достатъчно. Не можеш да искаш от съдбата повече от един шанс. Останалото трябва да направиш сам.

— Ами ако сержант Холкъм прибегне отново до насилие?

— Нека. Само че то няма да му помогне.

— Защо?

— Защото ще стоим далеч от кантората — обясни Мейсън. — Ще потърсим някое сигурно място и ще прочетем този дневник страница по страница. След това ще го сложим в плик и ще го изпратим по пощата на твоя адрес. И докато Холкъм открие къде е дневникът, всичко ще е приключило.

— Това ще бъде ужасен шамар за сержант Холкъм!

— Недей, Дела, че ще ревна от жал! — засмя се Мейсън.

16

Мейсън и Дела Стрийт се настаниха в две съседни кресла във фоайето на един от малките крайградски хотели и обясниха на администратора, че очакват свой приятел.

Адвокатът извади от джоба си подвързания в кожа дневник, разтвори го върху дръжките на креслата вдясно и двамата с Дела се зачетоха в историята на едно вече мъртво момиче.

Дневникът започваше преди около пет години с едно романтично увлечение, което очевидно беше обагрило представите на авторката за живота с розовия блъск на оптимизма. Записките бяха правени през ден-два и бяха пълни с любовни излияния.

Мейсън бързо прехвърли тази част, макар че Дела, чийто поглед се спираше тук-таме на някое изречение, невинаги охотно се съгласяваше да се обърне страницата.

После идваха дни на съмнение и най-накрая на Разочарование. Събитията от цяла седмица и дори от десет дни се описваха наведнъж в по два-три реда: дни на опасения, на страдания, на тревога.

После се появяваше Хельн Бартслър и един подробен разказ за странната, граничеща с невероятното връзка, възникнала между двете жени.

Едната — Хельн Бартслър — беше вдовица, загубила любимия си съпруг и отблъсната от свекър си, озлобен циник, смятащ снаха си за авантюристка, подмамила сина му. Другата — Милдред Данвил — беше измамена в любовта жена, на която предстоеше да стане майка.

Хельн изразила възмущението си от странните закони на обществото. Ако детето било нейно, то можело гордо да вдигне глава като потомък на герой. Като дете на Милдред Данвил щяло да бъде белязано завинаги.

На двете жени не им трябвало много, за да стигнат до решението да разменят ролите си. Те били еднакви по възраст, ръст и тегло и много си приличали. Достатъчно било при консултацията с един известен лекар Милдред да се представи като мисис Робърт Бартслър и

да покаже брачното свидетелство. По-късно лекарят без колебание подписал акта за раждане и оформил документите на детето като син на покойния Робърт Бартслър и Хельн Честър Бартслър.

Отначало Милдред възнамеряvalа да даде детето за осиновяване, но след като се представила под чуждо име, нямало защо да бърза и малките ръчички се вкопчили здраво в сърцата на тези две самотни, разочаровани жени. Те отлагали въпроса с осиновяването, докато и двете разбрали, че никога няма да могат да предприемат такава стъпка.

По-късно между приятелките се появили търкания и дошъл краят на близостта им, породена от нещастието. Всяка от тях заживяла свой собствен живот и Милдред Данвил започнала да вижда Хельн Бартслър в нова светлина.

Наблюденията, отразени в дневника, постоянно охладняваха и накрая разочарованата Милдред Данвил даваше окончателната си точна преценка за Хельн Бартслър — студена, пресметлива, себелюбива, отмъстителна жена, чиято първоначална щедрост се бе оказала част от зловещия й план да „си разчисти сметките“ с омразния свекър — Джейсън Бартслър.

Вече не само Дела, но и Мейсън четеше с интерес.

Изглежда, че Милдред Данвил бе имала някаква житетска философия, изградена с цената на големи мъки, тъй като животът не й бе дал друга възможност, но все пак тази изстрадана философия й бе дошла на помощ, когато Хельн Бартслър скрила детето й, отказвайки да сподели плановете си за него.

Милдред отишла при адвокат и той я уверил, че няма никакви законни права. Прочитайки тези редове, Мейсън промърмори:

— Очевидно не й е повярвал, помислил е, че си измисля.

— Е, не можеш да го обвиниш — отвърна Дела. — Милдред съзнателно е предоставила на Хельн Бартслър правото на притежание — ако този термин може да се употреби за дете. Не е ли трагично, шефе? Помисли си за тази майка, която, след като е преживяла толкова, изведнъж разбира, че не може да вижда рожбата си.

Мейсън кимна.

— Хайде да погледнем последните записи. Те биха могли да хвърлят известна светлина върху случилото се.

— О, шефе, нека да не прескачаме средата. Нека...

Мейсън бързо прелисти страниците и поклати глава.

— Не знам кога сержант Холкъм ще започне контраатаката си. Да се опитаме да разберем каквото можем за събитията, довели до убийството.

— Шефе, струва ми се, че не бива да пропускаме да разберем как се е запознала с Даяна и... каква е тайната в живота на Даяна.

— Вярно — съгласи се Мейсън. — Дай да видим. Това е станало преди около две години, нали?

Адвокатът прехвърли набързо страниците и посочи:

— Ето.

В дневника се разказваше за срещата с Даяна и се обрисуваше тогавашния ѝ вид — измъчена, тревожна, бягаща от нещо, което не може да забрави. Споменаваше се истинското ѝ име и се загатваше за убийството на съпруг.

— Боже мой! — възклика Мейсън. — Спомням си този случай! За известно време съпругата беше под подозрение. Не я арестуваха, но десетки пъти я викаха в полицията на разпит. Случаят беше в Сан Франциско и досега остана нерешен. Значи ето какво е заплашвало Даяна. С тези факти Холкъм направо би я разпънал на кръст.

Мейсън отново се върна към дневника и зачете как Даяна потърсила при старата си приятелка Милдред Данвил убежище от любопитните погледи на хората в стремежа си да забрави премеждията си и на свой ред да бъде забравена. Милдред ѝ предложила да заживее под ново име и в нова среда. По това време Милдред била радиоактриса. Убедена, че с хубавия си глас Даяна също ще може да си изкарва прехраната по този начин, тя я представила в студиото и ѝ помогнала да получи някои малки роли.

— Е — въздъхна Мейсън, — ето го тук черно на бяло. Само да му падне, сержант Холкъм веднага ще го предаде на вестниците и с Даяна е свършено.

— Нима могат да използват стария случай като доказателство? — заинтересува се Дела.

— Няма да е необходимо. Вестникарската кампания ще унищожи момичето още преди да стигне до съдебните заседатели.

— Какво ще правиш? — разтревожи се Дела Стрийт.

— Ще се опитам да разбера защо насиненото око на Даяна е довело до убийството на Милдред — заяви Мейсън.

— Мислиш ли, че е така?

— Изглежда, има някаква определена връзка.

Мейсън разлисти страниците и се намръщи разочаровано.

Последната записка, от двайсет и четвърти, бе твърде кратка:
„Казват, че влезлият във владение е по-силен от закона, и аз ще се
възползвам от това.“

Дела Стрийт погледна към Мейсън. В куфарчето му имаше дебел
кафяв плик. Той го извади, написа отгоре домашния адрес на Дела
Стрийт, залепи марки, пусна го в пощенската кутия пред хотела и си
отдъхна.

— Готово.

— А сега какво? — попита Дела Стрийт. Мейсън се засмя.

— Отиваме направо в кантората, да не би да потрябваме на
сержант Холкъм. Много по-добре е да приключим с това сега,
отколкото да чакаме до среднощ проклетият глупак да ни измъкне от
леглата, защото имал заповед.

— Дойде моментът да поиграем по гайдата му, така ли?

— Сега ние ще свирим, а сержант Холкъм ще играе по нашата
гайда — ухили се Мейсън.

Двамата се качиха в колата и адвокатът бавно подкара към
кантората си.

— По дяволите, Дела, трябва да има някаква причина, нещо... О,
господи!

— Внимавай! — изпища Дела.

Мейсън рязко завъртя волана, избягна идващата насрещна кола,
отби към тротоара и изключи мотора. Дела Стрийт го погледна
тревожно.

— Заспа ли, какво ти стана?

— Боже мой, Дела! Открих отговора.

— Отговора на какво?

— На цялата тази проклета история, а трябваше да го разбера
много по-рано. През цялото време е бил пред очите ни.

— Какво искаш да кажеш? — недоумяващо Дела.

— Ами, разбира се, Дела, спомни си разказа на Даяна за
насиненото й око — заобяснява Мейсън. — Тя сигурно е повторила на
Милдред по телефона съвсем същото...

Наблизо се чу предупредително ръмжене на сирена, която все
още не беше набрала достатъчно мощ, за да завие пронизително, и

накара Мейсън да вдигне поглед.

Две полицейски коли ги обградиха — отпред и отзад.

— Ох — въздъхна Дела.

Зад тях стоеше обикновена радиопатрулна кола, но пътят им отпред бе препречен от специална полицейска кола. Пръв от нея се втурна в атака сержант Холкъм, последван от лейтенант Траг.

Мейсън извади табакерата от джоба си и я поднесе към Дела.

— Искаш ли?

Адвокатът палеше цигарата на секретарката си, когато разяреното лице на сержант Холкъм се появи в Рамката на прозореца.

— Какво, по дяволите, си позволяваш? — изрева той Войнствено.

— Паля цигара — отговори Мейсън.

— Тръгвайте с мен в Управлението.

— Имаш ли заповед?

— Не ми трябва.

— Защо?

— Ти извърши углавно престъпление.

— Престъпление? — Мейсън повдигна вежди учудено.

— Кражба.

— Стига глупости, сержанте — възрази Мейсън. — Трябва да си по- внимателен. Дори в полицейската ти книжка с инструкции пише да се държи по-добре.

— Кражба с взлом — продължи сержант Холкъм. — И не си въобразявай, че не мога да го докажа. Хванахме оня боклукция. Казани как си го подкупил за петдесет долара да секачи горе и да измами человека от охраната да ти даде боклука. Предполагам, че това, което си търсили, е било в парчето хляб.

— И това се нарича кражба с взлом? — разсмя се Мейсън.

— Кражба чрез измама.

— Но нали вашият човек е дал на боклукцията парчето хляб?

— Е, тогава е незаконно присвояване.

— Не — заяви Мейсън, — точно обратното. Има закон за изоставена собственост, която е съвсем различна от собствеността, оставена на съхранение. Парчето хляб е било изхвърлено и доброволно дадено. Но ти, сержанте, забравяш, че аз представлявам Даяна Риджис и че тя ще подаде молба писмото на Милдред Данвил да бъде

официално признато за нейно последно завещание. Ще поиска също така да бъде определена за изпълнителка на завещанието. При тези обстоятелства и като имаме предвид факта, че Даяна е единствената наследница според завещанието на Милдред Данвил, аз не само имам право, но съм и задължен да взема някои лични вещи.

— Е, няма да спорим за формалности — не се предаде Холкъм.
— Вече си навлече белята и...

— Разбира се — намеси се лейтенант Траг спокойно, — щом Мейсън застава на позицията, че е взел парчето хляб на съхранение като част от имуществото, ние ще прегледаме дневника, сержанте, и ако се окаже, че са укрили доказателство, тогава...

— Какво доказателство? — прекъсна го Мейсън.

— Не знам.

— По-добре първо разбери, лейтенанте.

— Не прекалявай, Мейсън — предупреди го Траг.

— Нямам такова намерение. Ако става дума за някакъв дневник, лейтенанте, не разбирам как можете да го смятате за доказателство. Не ми е ясно дори как можете да го представите в съда, независимо какво пише в него. Както и да е, сигурно вие си знаете работата. А между другото мога ли да ви попитам как успяхте да ме откриете толкова бързо?

— Обявихме обща тревога по радиото — отвърна Траг мрачно.
— Веднага щом колата откри номера ви, ни съобщиха и ви проследиха по радиотелефона.

— Действително това е голяма работа — рече Мейсън. — Огромно предимство за полицията.

— Остави шагите — прекъсна го сержант Холкъм. — Къде е дневникът?

— Не бих те излъгал, сержанте — увери го Мейсън, — защото това ще означава, че укривам дневника, а това не бих направил, за да не би случайно да се окаже, че е доказателство.

— Добре, умнико, къде е?

— Дневникът е при чично.

— Чично?

— Чично Сам — поясни адвокатът. — Пуснат е в пощата с надлежно залепени марки и ако смяташ, че е доказателство, сержанте, обърни се към пощенските власти на Съединените щати. Може би ще

откриеш някакъв начин да ги накараш да ти предадат правилно адресиран и облепен с марки плик.

Лицето на Холкъм помръкна. В продължение на няколко секунди цареше пълна тишина.

— На мен тия номера не ми минават — избухна най-накрая сержант Холкъм. — Той иска само да ни забави...

— Той казва истината — намеси се Траг.

— Откъде знаеш? — настоя Холкъм.

— Защото това е най-простото, най-хитрото и, позволите, най-ефектното нещо, което може да се направи! — призна лейтенант Траг огорчено.

Мейсън, който усети нотка на поражение в тона на лейтенанта, завъртя ключа и запали колата.

— Е, господа, това е всичко, което знам.

— Знаеш ли какво пише в дневника? — попита Холкъм.

— Разбира се — отвърна Мейсън.

— И какво пише?

— Доникъде няма да стигнеш така, сержанте — обади се Траг. — Ще отидем при областния прокурор и ще видим дали не можем да измислим някакъв начин да вземем дневника от пощата.

Холкъм окончателно загуби контрол над себе си:

— Да го завлечем в Управлението и...

— И — прекъсна го Мейсън с усмивка — вестниците ще разкажат как вашият полицай е дал парчето хляб. Това ще бъде чудесна реклама! Наистина ще помогне на Даяна. Като си помисля, сержанте, няма да държа на формалностите и да ви искам заповед. Ако желаете да ме арестувате, няма да кажа и „гък“.

Лейтенант Траг сложи ръка върху рамото на сержант Холкъм.

— Хайде, сержанте, да вървим при областния прокурор.

Мейсън включи на скорост и потегли. Дела Стрийт въздъхна:

— Господи, шефе, ръцете ми са мокри от пот.

— Не ми говори сега, мила, струва ми се, че е най-добре да съсредоточа вниманието си върху шофирането. Подозирам, че ако по пътя до кантората наруша с нещо правилника за движение, ще бъда обвинен в опасно шофиране в нетрезво състояние. Полицейската радиокола се движи точно зад нас.

17

Дела Стрийт последва Пери Мейсън по дългия коридор. Адвокатът завъртя секретния ключ, отвори вратата на частната си кантора и ѝ направи път. Тя го дръпна нетърпеливо за ръката.

— Казвай!

Мейсън се засмя, метна шапката си по посока на закачалката, ритна вратата и ѝ напомни:

— Чака ни работа.

— Знам, но хайде, казвай.

— Първо един телефонен разговор, Дела — рече Мейсън. — Свържи ме с кантората на Пол Дрейк.

Тя направи гримаса.

— Добре де, мълчи си. Ако умра от напрежение насред кантората, лейтенант Траг положително ще те обвини в убийство.

Като нищо! — съгласи се Мейсън. — А ако той не го направи, сержант Холкъм ще ме бие с гумена палка, докато си призная. Свържи ме бързо с Пол и после ще поговорим.

След миг Пол Дрейк беше на телефона.

— Пол — започна Мейсън, — какво влияние имаш върху пресата?

— Никакво, но имам връзки тук-там. Една детективска агенция, която иска да процъфтява, трябва да има приятели навсякъде.

— Не знам в кой от вестниците е било — продължи Мейсън, — нито кога, но предполагам, че е било преди около седмица. Искам да откриеш кой е дал обява във вестника с обратен адрес пощенска кутия номер три хиляди деветстотин шейсет и две игрек зет.

— След колко време ти трябва? — попита Дрейк.

— Толкова скоро, че дори ти ще се изненадаш.

— Няма.

— След пет минути.

— Поне час.

— Пет минути.

— Хайде, четирийсет и пет.

— Пет минути! — Мейсън затвори телефона.

Дела Стрийт се намръщи замислено.

— Какъв е този номер? — попита тя.

— Не си ли спомняш?

— Струва ми се познат... Ах, да! Беше надраскан с молив на гърба на един от листовете от писмото на Милдред Данвил.

— Точно така, само че не номерът беше на гърба на листа.

— Какво искаш да кажеш?

— Писмото — обясни Мейсън — беше написано на гърба на листа.

— Не те разбирам.

— Листовете са откъснати от бележник с големина около десет на двайсет сантиметра. От хартията лъхаше лек аромат — като на пудра за лице.

— Искаш да кажеш, че Милдред е носила тези листове в чантата си?

— Навярно да. Искала е да си запише нещо, затова влязла в някое магазинче, купила е бележник и го е сложила в чантата си. Малко по-късно е отбелязала номера в бележника и още по-късно, когато е решила да пише на Даяна, просто е откъснала този лист, обърнала го е и е написала писмото на гърба му.

— Откъде знаеш, че това е номер на пощенска кутия, даден в обява във вестник?

— Не знам — призна Мейсън, — но се обзалагам, че е така. Четири цифри и две букви след тях не е номер нито на телефон, нито на къща. Прилича на пощенска кутия, чийто номер обикновено се дава в края на обявите.

— И какво общо има всичко това с насиненото око на Даяна? — учуди се Дела Стрийт.

— Насиненото око не е важно — отвърна Мейсън.

— А какво тогава? Това, че Карл Фреч е бил в стаята ѝ?

— Не.

— Нищо не разбирам.

— Възпълна жена, която накуцва.

— Съвсем се обърках, обясни! — промърмори Дела Стрийт и се намръщи.

— Възпълна жена, която накуцва — повтори Мейсън. — Така се изрази Даяна, когато ни разказа историята с окото, и без съмнение е дала същото описание и пред Милдред...

— Имаш предвид жената, която е искала да предаде на Джейсън Бартслър някаква мина?

— Дали наистина? — усъмни се Мейсън.

— Какво наистина?

— Е искала да му продаде мина.

— Мислиш, че... Боже мой, шефе! — възклика Дела Стрийт. — Мислиш, че някъде във вестника е имало обява, която е гласяла приблизително следното: *Опитна възпитателка, която има подход към децата и къща с голям заден двор, приема желаещи за дневна детска градина или...*

— Точно така.

— Тогава — гласът на Дела Стрийт затрепери от вълнение — Милдред Данвил е взела момчето от Ела Броктън и го е завела при тази жена.

— Продължавай — насърчи я Мейсън, — на прав път си.

— Но как Бартслър се е свързал с тази жена?

— Не той, а тя се е свързала с него.

— Как?

Представи си, че ти си една почтена, опитна възпитателка и при теб се появи русокоса красавица с малко момченце. Нейното име е Данвил, а името на детето е Робърт Бартслър. Тя е много разтревожена и търси къде да остави детето — най-вероятно за няколко дни, докато намери подходящ апартамент, прислужница...

— Ами разбира се — не се сдържа Дела Стрийт. — веднага щом русата красавица си е тръгнала, жената е започнала да търси в телефонния указател името Бартслър.

— Точно така.

— И тъй като това не е често срещано име, тя е намерила само един Бартслър. Позвънила е, Джейсън Бартслър е вдигнал телефона и тя му е казала, че някаква млада руса жена с тайнствено поведение е поверила на грижите ѝ дете на около три години, на име Робърт Бартслър...

— Продължавай — подкани я Мейсън, когато тя спря.

— Боже мой, шефе, дъхът ми секва, като си помисля какво може да се е случило след това!

— Вярно е — въздъхна Мейсън, — че разполагаме с твърде малко факти в подкрепа на всички тези заключения, но засега това е единствената версия, която изцяло обяснява случилото се. Възпълна жена, която накуцува. Милдред Данвил завежда детето при тази жена и то изчезва. Няколко дни по-късно, бъбреики по телефона, Даяна й разказва как здравата са я цапнали по окото и на Милдред й е много забавно. След това Даяна обяснява как е пристигнала пред къщата, без да има пари да си плати таксито, и срещнала по стълбите възпълна накуцуваща жена. Когато й отворили, жената поискала да види мистър Бартслър. — Но нали за някаква мина, шефе? — намръщи се Дела.

Мейсън поклати глава и се усмихна.

— Така е казала на помощника, и то едва след като е разговаряла с Бартслър по телефона. Естествено, Джейсън не е могъл да й отвори, след като преди не го е правил, и надали би се радвал, ако на прага му застане случайна жена и заяви пред който й попадне: „Идвам във връзка с внучето.“

— Господи, шефе, направо треперя от вълнение! Сякаш иглички ме бодат по цялото тяло. Виж го ти Джейсън Бартслър каква подмолна игра е захванал! Божичко, ако...

Нерегистрираният телефон иззвъння властно и призовно. Мейсън вдигна слушалката и чу Пол Дрейк:

— Слушай, Пери, недей да смяташ, че винаги ще става толкова бързо. Обикновено би ми отнело час, но просто ми проработи късметът и попаднах на...

— Остави сега тези работи — прекъсна го Мейсън. — Кое е лицето?

— Мисис Дж. С. Кенард. Живее на Лобъйнд Авеню номер три хиляди шестстотин деветдесет и едно. И още нещо открих, Пери. Недалеч от мястото, където Милдред е паркирала колата на Даяна, има малък детски магазин. Преди няколко дни една руса жена с малко момченце е купила дрешки оттам. Трябвало да й ги преправят по мярка за другия ден, но закъснели, и когато жената дошла да ги вземе, наложило се да почака. Този път момчето не било с нея. Не им показах снимката на Милдред, защото се страхувах, че могат да разпознаят

убитата жена и да се свържат с полицията, но всичко чудесно съвпада по време, положително е била Милдред.

— Добра работа свърши — похвали го Мейсън. — А какво пише в обявата, която мисис Кенард е дала във вестниците?

— Господи, Пери, не знам. Бързах да свърша. Успях да намеря човек, който да я издири чрез касата, и не си направих труда да проверя съдържанието. Дай ми още двайсет-трийсет минути и мога...

— Няма смисъл — прекъсна го Мейсън. — Така или иначе, знам какво пише в нея. Грабвай си шапката и палтото, Пол.

— Точно отивах да вечерям — запротестира Дрейк. — Цял ден работя, не съм обядвал...

— Ако си напълниш джоба с шоколадчета от чекмеджето на бюрото си, няма да имаш нужда от вечеря поне за известно време — посъветва го Мейсън. — Има ли в кантората ти някой детектив, на когото можеш да се довериш?

— Тук е едно момиче, което точно пише доклад върху друг случай — отвърна Дрейк. — Само тя е...

— Руса ли е или кестенява?

— Руса. Виждал си я — Анита Дорсет.

— Добре, извикай я да дойде с нас — нареди Мейсън. — Може да ни потрябва, а може и да не ни потрябва. Ще се срещнем при асансьора, Пол. — Ей, Пери, смили се. Умирам от глад. Аз... — Точно след десет секунди — отказа да слуша Мейсън и затвори телефона. — Записа ли адреса? — обърна се той към Дела Стрийт.

— Да, Лобъйнд Авеню три хиляди шестстотин деветдесет и едно.

— Добре, да вървим.

Мейсън грабна пардесюто си от дрешника, помогна Дела да се облече, прекоси кантората с големи крачки и отвори вратата. Задържа я да mine Дела, после я пусна да се затвори сама. Когато секретът изщрака, те вече вървяха по коридора към асансьора. Адвокатът извика асансьора, а в коридора се появи Пол Дрейк с висока, стройна руса жена, която изглеждаше на възраст между двайсет и пет и трийсет и две години.

— Познавате ли се с Анита Дорсет? — представи я Дрейк.

Мейсън повдигна шапката си. Дела кимна и се усмихна.

Червената лампичка на асансьора проблесна и тежката врата се отдръпна плавно. Докато влизаше в асансьора, Дрейк каза нерешително:

— Поне един сандвич, Пери...

— Взе ли си шоколадчетата? — прекъсна го Мейсън.

Дрейк кимна мрачно.

— Тогава изяж едно от тях.

— Никак не ми се иска, Пери. — Защо?

— Развалят ми вечерята.

— Още по-добре, тъкмо ще престанеш да говориш за ядене — отвърна Мейсън. — Хайде да вървим. Анита Дорсет посрещна с добродушна усмивка в очите жалостивата гримаса, в която се сви лицето на Пол Дрейк.

— Шоколадът ми се връща обратно в гърлото, Пери — изстена той.

— Чудесно. Значи става двойно по-хранителен. Но ако предпочиташ, не си разваляй апетита, Пол. Може би ще имаш възможност да се нахраниш след няколко часа.

Дрейк въздъхна, извади четири шоколадчета от джоба си и предложи на всеки по едно. Дела Стрийт и Анита Дорсет отказаха. Мейсън си взе, махна обвивката, отхапа и се запъти към паркинга, където беше оставил колата си.

— С твоята кола ли ще вървим? — обади се Дрейк.

— Аха.

— А защо не с моята? — Гласът на Дрейк звучеше умолително.

— Ако бързаш, ще умра от страх.

Мейсън поклати глава и като продължаваше да дъвче, тръгна към колата си. Дрейк все така мрачно разкъса обвивката на своя шоколад, понечи да си отчуши, но после бавно го върна в джоба си.

— Мога да изтърпя още половин час — примери се той. — Може би ще се отвори някаква възможност да похапнем.

— Виж какво, Пол — разпореди се Мейсън. — Вземи колата си и ме следвай. Мис Дорсет ще дойде с теб...

— Тая няма да стане — прекъсна го Дрейк, — няма да карам след теб. Ако ти харесва да те арестуват, няма да ти преча. Но не желая повече...

— Е, добре. Ще се срещнем пред номер три хиляди шестстотин деветдесет и едно на авеню Лобълънд. Вероятно ще те изпреварим. Качвай се в колата си и тръгвай натам. Когато пристигнем, може да се окаже, че има някаква работа за теб.

Лицето на Дрейк просветна.

— Виж, това е нещо друго. Няма да се забавим повече от десетина минути.

— И ако спреш някъде по пътя да си купиш сандвич — предупреди го Мейсън, — няма да ти възложа друг случай, докато си жив.

Лицето на Дрейк помръкна.

— Този проклетник чете мислите на хората — възмути се той пред Анита Дорсет. — На човек дори не може да му мине нещо през ума, без началството да го разбере.

Мейсън бързо отвори вратата на колата си. Дела вече чакаше от другата страна и с леко и грациозно движение се настани на седалката.

Адвокатът включи мотора още преди да е затворил вратата, и се измъкна на заден ход, докато Дрейк примирено се качваше в колата си.

Номер 3691 на Лобълънд Авеню се оказа скромна, добре поддържана едноетажна къща, с обширен заден двор и покрита с лозница веранда. Целият дом сякаш изльчваше атмосфера на спокойствие и порядъчност.

— Няма смисъл да чакаме Пол — реши Мейсън. — Той се влачи с позволена скорост според правилника. Хайде да поогледаме, Дела.

— Искаш да кажеш да влезем?

— Разбира се. Ще звъннем на вратата.

— А ако тя каже, че...

— Най-вероятно не си е вкъщи. Прозорците до един са тъмни. Хайде да видим дали вътре има някой.

Двамата тръгнаха по широката циментова пътека, която водеше към верандата, оградена така, че малки деца спокойно биха могли да си играят, без да има опасност да паднат.

— Май си прав — отбеляза Дела. — Точно на детска градина прилича.

Мейсън натисна звънеца.

— Градим голяма теория върху съвсем дребен факт, но имам чувството, че не грешим.

От вътрешността на къщата прозвуча далечен и приглушен звън. Мейсън натисна отново звънеца, след това заедно с Дела заобиколиха и отидоха в задния двор. В слабата светлина, която проникваше тук от уличната лампа, се откроиха люлки, пясък за игра, дървена къщичка и макет на платноходка, дълга около девет метра, с малка каюта и ниска мачта.

— Ти наистина беше прав! — възклика Дела. Мейсън наблюдаваше намръщено задния двор.

— Забелязваш ли нещо необичайно, Дела?

— Само това, че бих искала да бъда дете и да ме пуснат да се полюлея на воля.

— Доста майсторска дърводелска работа е хвърлена тук, нали?

— Аха.

— Една такава поръчка сигурно би излязла доста скъпо.

— Явно, че е правено по поръчка.

— Само че не по установените цени, а като услуга — имало е майстор наемател или близък приятел.

Дела кимна.

— Тази лодка — отбеляза тя — е определено нещо ново. Не съм виждала другаде такова нещо. Обзалагам се, че на децата им е много приятно да се катерят по нея и да си играят на пирати. Гледай — светлина от фарове пред къщата. Трябва да е Пол Дрейк.

Мейсън и Дела Стрийт заобиколиха, излязоха пред къщата и видяха Пол Дрейк и Анита Дорсет да слизат от колата.

— Пол — прошепна Мейсън, — в задния двор е пълно с развлечения за деца — голяма дървена лодка, почти като истинска, люлки и какво ли не. Прозорците на една съседска къща светят. Отидете там с мис Дорсет и вижте какво можете да научите. Дали мисис Кенард е организирала детска градина и изведнъж я е зарязала, изобщо завържете разговор. Кажете, че Анита Дорсет иска да се занимава с нещо подобно и се интересува от дърводелеца, работил при мисис Кенард. Опитайте се да разберете колкото можете повече за него.

— Защо, Пери?

— Възможно е той да знае къде е мисис Кенард — предположи Мейсън.

— Заслужава си да се опита — съгласи се Дрейк. — Предполагам, че няма да вечеряме, докато не я открием. Хайде, Анита, да вървим.

Мейсън и Дела Стрийт се загледаха след тях и видяха как входната врата на съседната къща се отвори и в блесналия златист кръг се изправи един мъж. Разговорът не се чуваше, но се чу как мъжът се обърна и извика жена си, която се присъедини към групата. Тихият разговор продължи дълго, после Анита Дорсет извади бележник от чантата си и записа нещо.

Вратата се затвори. Дрейк и Анита се върнаха при адвоката и секретарката му.

— Е? — нетърпеливо подкани Мейсън.

— Детската градина е съществувала до двайсет и шести миналия месец. След това жената изчезнала като дим.

— Без обяснения? — учуди се Мейсън.

— Позвънила по телефона на съседката си и я помолила да каже на всички клиенти, че детската градина се затваря, защото притежателната ѝ е била в контакт с болни от шарка и е под карантина, да им обясни, че не го е обявила официално, за да не затрудни приемането на децата в други детски градини. Това се сторило ужасно подозително на съседката и макар че направила каквото я помолили, любопитството да разбере повече и нуждата да поклюкарства не ѝ дават мира. Мисля, че можем да се върнем там и да чуем много неща, след като... Ами по-късно, след...

— След какво? — заинтересува се Мейсън.

— А, нищо. Просто след известно време. Адвокатът се засмя.

— Искаше да кажеш след вечеря, Пол, и почти се издаде. Добре, какво разбрахте за дърводелеца?

— Казва се Търстън. Живял е под наем у мисис Кенард и после си намерил работа в монтажен завод и се преместил по-близо до него.

— Научихте ли адреса му?

— Не, но няма да е трудно, освен ако и той не се крие.

— Добре, Пол, свърши тази работа, и то бързо — нареди Мейсън. — Искам да откриеш този Търстън и да вземеш от него сегашния адрес на мисис Кенард. Няма да е лесно. Ще трябва бързо да се ориентираш в обстановката и да измислиш някаква приемлива история, за да получиш сведенията. Веднага щом имаш резултат,

свържи се с мен и не оставяй Търстън нито за миг да се размисли и да предупреди мисис Кенард. Сигурно ще се наложи доста да се поизпотиш.

— А ти къде ще бъдеш? — попита Дрейк.

— При Джейсън Бартслър или в кантората си. Първо позвъни в кантората. Ако не съм там, обади се в дома на Джейсън Бартслър и кажи, че се налага да говориш с мен. Обясни, че си ми клиент и че трябва веднага да ми дадеш важни данни за документите, които ти изготвям.

— Добре — кимна Дрейк, — а сега най-важното. За кога ще искаш всичко това?

Мейсън хвърли поглед към Дела Стрийт и намигна.

— Спокойно, Пол, не е толкова бързо.

— Какво? — възклика Дрейк с недоверие.

— Гледай само да го свършиш преди вечеря.

18

Мейсън позвъни в дома на Джейсън Бартслър и Карл Фреч му отвори.

— Добър вечер — поздрави адвокатът. Карл Фреч отвърна любезно и изискано:

— Добър вечер. Мистър Бартслър очаква ли в ???

— Би трябвало — натърти адвокатът.

Карл Фреч си придаде вид на надменна незаинтересованост, на безкрайно отегчение от житейското ежедневие, който съответстваше на обичайната му поза, като особено внимателно се стараеше да подчертава безразличието си към важността на настоящите посетители.

— Влезте, моля — покани ги младежът учтиво, но без ентузиазъм. — Ако обичате, седнете за няколко минути — добави той и изчезна към другата част на къщата.

Дела Стрийт вдигна ръце, сви пръсти и оголи зъби.

— Как искам да разкъсам това животно! — изръмжа тя.

Мейсън се ухили.

— Непоносимо, ужасно животно! Да можех да го видя смачкан, принуден да свали маската си...

Вратата се отвори.

— Мистър Бартслър ще се радва да ви види — съобщи Карл с такъв тон, сякаш бе извършил някаква голяма услуга. — Обясних му, че сигурно става въпрос за нещо много важно.

— Колко мило от ваша страна! — рече Дела Стрийт със сарказъм.

Карл Фреч повдигна вежди бавно и превзето.

— Моля — провлачи той с тон, който можеше да се изтълкува и като светска превземка, и като преднамерено оскърбление.

Мейсън и Дела Стрийт минаха по познатия път и влязоха във всекидневната, която Джейсън Бартслър използваше за кабинет.

— Добър вечер — кимна Мейсън.

— Здравейте, Мейсън. Добър вечер, мис Стрийт. Каква е причината за посещението ви?

— Идвам от името на Даяна Риджис — обясни Мейсън.

— Какво става с нея?

— Бихте могли да й помогнете.

— Как?

— Като помогнете да оттеглят обвинението срещу нея.

— Страхувам се, че няма да е възможно, Мейсън.

Доказателствата изглеждат твърде сериозни. Има известни неща, които вие все още не знаете — научих ги поверително от обвинението, във връзка с въпросите, които ми бяха зададени. Нямам право да ги разкрия, но все пак ще ви кажа, че се опитвате да гребете срещу течението. Мисля, че няма да успеете, Мейсън.

Адвокатът предложи цигара на Дела Стрийт, после и на Бартслър, но той отказа и взе пура от табакерата си. На свой ред Мейсън не прие предложената му пура, поднесе огънчето на Дела и сам запали.

Поемайки дълбоко дим, адвокатът изпъна дългите си крака, кръстоса глезени и се усмихна на Бартслър.

— Приветлива, приятна, възпълна жена, която накуцва. Какво знаете за нея?

Очевидно Бартслър не беше очаквал такъв въпрос. Изненадан и озадачен, той се вторачи замислено в Мейсън.

— Нищо.

— Помислете.

— Не е необходимо. Не познавам такава жена.

— Да се опитам ли да опресня паметта ви, Бартслър? — настоя Мейсън.

— Няма да е зле.

— Да се върнем към преживяното от Даяна Риджис с доведения ви син. Прибирайки се през въпросната вечер с такси, Даяна е срещнала някаква ваша посетителка, чието име обаче е забравила...

— А, почакайте за момент — прекъсна го Бартслър. Спомням си. Онази жена, която искаше да ме види за някаква безумна сделка с мини.

Мейсън се намръщи. Гласът на Бартслър звучеше като че ли точно в момента си е припомнил този случай. Ако този човек се

преструваше, то го правеше съвършено.

— Е — попита Бартслър, — накъде биете? Какво общо има тя с това?

— Може би много нещо, Бартслър. Хайде сега ми кажете точно за какво искаше да говори с вас.

— За никаква мина.

— Измислете нещо по-добро.

Руменината, която заля лицето на Бартслър, както и гневът в очите му бяха съвсем неподправени.

— Не ми харесват нито тонът ви, нито подходът ви, Мейсън. Обяснявам ви съвсем точно причината за нейното посещение.

— Твърде необичаен час за жена, която иска да разговаря относно продажбата на никаква мина, нали?

— Точно така си помислих и аз — съгласи се Бартслър. — Не можах да разбера защо Франк Гленмор я пусна да влезе. Разбира се, обяснението й беше твърде правдоподобно — работела през деня и можела да излиза само вечер, пък н не възнамерявала да продава мината, но после разбрала, че понякога купувам такива мини и какво ли не още. Но кажете ми, Мейсън, защо смятате, че тя има никакво особено значение? Дали защото е видяла Даяна Риджис да слизи от таксито ние дала пари на заем, за да плати на шофьора? Разбира се, това е безспорен факт, но не мога да разбера каква връзка има с делото. Заемът е бил върнат.

— Спомняте ли си името ѝ? — попита Мейсън нехайно.

— Да, казваше се Кенард и притежаваше по-скоро неразработен участък, отколкото мина. С други думи, имаше изгледи за добро находище, непроверени обаче на практика, а мен такива сделки съвсем не ме интересуват.

Мейсън наблюдаваше внимателно Бартслър и пушеше мълчаливо, лицето му беше като издялано от гранит.

— Вашата посетителка, мисис Дж. С. Кенард, живее на Лобъртд Авеню три хиляди шестстотин деветдесет и едно — заяви той. — До деня, в който ви е потърсила, тя се е занимавала с една твърде интересна и дори необичайна дейност. Може би трябва да го наречем професия.

— Каква именно? — заинтересува се Бартслър. — И откъде знаете толкова много за нея?

— Организирала е детска градина. Това говори ли ви нещо?

— Така ли! — едва ли не извика Бартслър. — Искате да кажете, че е възможно да знае нещо за моя внук? Тя...

— Имаме всички основания да предполагаме, че вашият внук ѝ е бил доверен — продължи Мейсън. — А след посещението си при вас тя е изчезнала. Та престанете да увъртате и...

Ръката на Бартслър се стрелна през масата, палеца му яростно натисна едно копче и някъде в съседната стая се раздаде звън.

— Точно така, ей сега ще разберем всичко — ядоса се той.

След миг Франк Гленмор подаде глава през вратата, видя посетителите и им се усмихна за поздрав.

— Добър вечер, мис Стрийт. Добър вечер, мистър Мейсън. Какво има, Джейсън?

— Влез, Франк, и седни — нареди му Бартслър. Нещо в тона му накара Гленмор да го погледне озадачено.

— Спомняш ли си мисис Кенард, която ни посети преди две-три вечери? — попита Джейсън без всякакъв увод.

— Да, една възпълна жена. Струва ми се, че накуцваше. Участькът ѝ се намира в района, който усилено се проучва напоследък...

— За какво ти каза, че иска да разговаря с мен? — продължи да питат Бартслър.

Гленмор повдигна вежди.

— Ами, естествено, за продажбата на мината си.

— И ти присъства, когато тя разговаря с мен?

— Да.

— През цялото време?

— Да.

— И за какво говори тя? Какво разисквахме?

— Ами, разбира се, мината ѝ. Беше донесла проби, които ти показва, и документи за собственост, сведения за местонахождението и неща от този род. И...

— И ти присъства по време на целия разговор?

— Да.

— Кой я изпрати, когато си тръгваше?

— И двамата.

Бартслър се обърна към Мейсън:

— Нямаме достатъчно присуга, та се оправяме сами както можем. Вярвам, че разбирате накъде бия?

Адвокатът кимна.

— Мога ли да попитам за какво е всичко това? — заинтересува се Гленмор с неприкрито любопитство.

— Мейсън смята, че мисис Кенард може би знае нещо за внука ми — обясни Бартслър.

— За... какво? — учуди се Гленмор.

— Внука ми — отвърна Бартслър, като наблюдаваше съдружника си с присвiti очи. — Имам известно основание да вярвам, че няколко месеца след смъртта на сина ми жена му е родила дете. Това стана ясно в съда днес.

— Ах... Господи! Боже мой, Джейсън, никога не си ми казвал...
Минали са почти три години! Внук!

— И този внук е бил скрит от мен.

— Скрыт? Не можа ли да получиш съдебно нареддане?

— Въсъщност вдовицата на Робърт винаги е отричала съществуването на дете. Едва днес, на свидетелското място, призна.

Гленмор остана безмълвен. По лицето му съвсем ясно личеше, че думите на Бартслър силно са го разтърсили.

— Хайде, Франк, да се върнем към...

— Момента, в който тя дойде — прекъсна го Гленмор. — Спомням си съвсем ясно, защото в началото си помислих, че Даяна е пристигнала с нея. Даяна ми обясни, че не е, но...

Джейсън Бартслър подскочи на стола.

— Откъде знаеш, че не е дошла с нея, Франк?

— Ами и двете казаха... — Гленмор замълкна, сякаш внезапно обзет от съмнение.

— Продължавай — каза рязко Бартслър. — Хайде да изясним това. Откъде знаем, че не са дошли заедно и не са измислили тази история? Има ли нещо, което доказва, че не са били заедно, Франк?

Гленмор произнесе бавно, като човек, който обмисля:

— Доказателства няма... Ако искаме да бъдем съвсем точни.

— Държа да бъдем съвсем точни — заяви Бартслър.

— Спомням си, че чух звънела. Помислих си, че Карл ще отвори.

Беше доста късно и реших, че може някой да търси него.

— Ясно. Продължавай.

— След като изчаках около минута или минута и половина, отидох до вратата.

— Чу ли се второ позвъняване?

— Струва ми се, че да, но не съм сигурен. Спомням си, че почаках, но после започнах да се тревожа, че човекът може да си отиде. Знаех, че Карл е на горния етаж и бях сигурен, че ще слезе.

— Но той не слезе, така ли? — Не. Той беше... Всъщност Даяна каза, че тогава е бил...

— Разбирам — прекъсна го Бартслър. — Да се върнем към това, което се случи, когато ти отвори вратата.

— Така... Жената стоеше точно пред вратата и като че ли тя беше позвънила, а и Даяна беше там и точно зад Даяна — шофьорът на таксито...

— Само едно такси?

— Да.

— Това решава въпроса.

— Не, Джейсън, не бива да прибързваме. Дори не съм сигурен дали не чух шум от отдалечаваща се кола и, разбира се, жената би могла да дойде с трамвай. Имаше вид на жена, която би го направила.

— Тя ли ти каза, че е платила сметката на Даяна?

— Опитвам се да се сетя. Мисля, че Даяна каза: „Забравила съм си някъде чантата и трябваше да взема пари на заем от тази жена, за да си платя таксито.“ Аз я успокоих, че ще се погрижа да ги върна, и тя хукна нагоре по стълбите. По дяволите, Джейсън, мисля, че не са дошли заедно.

— Кое те кара да мислиш така?

— Начинът, по който стана всичко. Беше съвсем естествено... Не допускам, че са достатъчно добри артистки, за да ме накарат да повървам... А освен това там беше и шофьорът на таксито. Той все още стоеше и прибираще парите в джоба си. Чу какво каза Даяна и не се изненада. Щеше да се изненада, ако бяха дошли с едно и също такси.

— Освен ако Даяна не е изиграла някой номер, че е неин ред да плати, и после уж открила, че чантата и я няма.

— Може, но все пак ми се струва, че не е било така. И още нещо, Джейсън. Ако тази жена е имала някакви други намерения, освен да продаде мината си, тя е истинска артистка. Нямаше нито едно

движение нито една нейна дума, които да не отговарят на представата за жена на средна възраст, наследила или спечелила мина от щастливо капиталовложение или рисковани спекулатии. По дяволите, тя реагираше съвсем естествено. Както винаги в такива случаи вярваше, че мината ѝ ще бъде много доходна, и искаше да си осигури дял от печалбите.

— Тук съм съгласен с теб — призна Бартслър. — И на мен все това ми се върти в ума, откакто се заговорил. Цялото ѝ държане беше толкова типично, че няма как да е престорено. Не е възможно да се държи по този начин, ако наистина няма мина за продаване. Вижте какво, Мейсън, възможно ли е вие да сте на погрешна следа?

— Възможно е — призна Мейсън, — но фактите, които имаме, ме карат да вярвам, че вашият внук е доверен на грижите ѝ.

Лицето на Бартслър неочаквано се промени.

— Слушайте, Мейсън, не може ли да е точно обратното? Не може ли да е дошла да ми продаде мината си и после, докато е била тук или след като си е тръгнала... Не, невъзможно е... Или пък е взела детето след това — или дори детето е било при нея, без тя да знае кое е, и по-късно е свързала имената? Мисълта ми е, че може да сме на правилна следа, но да гоним не когото трябва. Разбиращ ли ме, Франк?

— Да. И аз си мислех същото, но се въздържах... Бартслър се обади нетърпеливо:

— Казвай всичко, което ти mine през ума. Никой друг не е от значение за мен в момент като този.

— Не искам да си пъхам носа, това е всичко.

— Това е толкова важно за мен, че всичко останало не ме интересува. Говори, нека другите да вървят по дяволите.

— Според мен — започна Гленмор — жената трябва да е научила за внука ти след или поне по време и а посещението си тук.

— Кого е видяла мисис Кенард, преди да разговаря с мистър Бартслър? — запита Мейсън.

— Никого. Тя телефонира, представи се и съобщи, че притежава мина, която иска да продаде. Имала проби, показващи наличието на много висококачествена руда, и поради предстоящата разработка на мината се налагало да говори с нас вечерта. Помоли, ако е удобно, да я приемем.

— И после? — попита Мейсън.

— Предложих ѝ да намине някой ден през седмицата. Съвсем не очаквах, че ще дойде същата вечер, и толкова късно. Смятах, че под вечер разбира рано привечер.

— И с никой друг не се е срещала? — Чакайте да помисля... Поканих я да влезе и разговарях с нея. После отидох при Джейсън да известя, че го чакат, и да му обясня, общо взето, предложението ѝ. Попитах дали ще я приеме.

Точно така — потвърди Бартслър. — Описа ми накратко предложението ѝ и аз ти казах, че сигурно няма да ме заинтересува, но след като жената е дошла ще поговоря няколко минути с нея.

— А през това време — спомни си Гленмор — тя беше в приемната и има вероятност... Но не виждам какво значение би имало това.

— Каква вероятност? — запита Бартслър.

— Възможно е мисис Бартслър или Карл Фреч да са минали през стаята. Но разбира се, те не биха могли да разменят повече от една-две думи.

В продължение на няколко секунди беше тихо, след това Бартслър каза многозначително на Гленмор:

— Моля те, Франк, провери това.

Гленмор изглеждаше смутен.

— Малко трудно ще е сега.

— Е, опитай.

— И ще ми бъде неудобно. Смяtam, че лесно можеш да ме разбереш.

— Е, щом имаш такова чувство... Кажи на Карл да дойде веднага и помоли мисис Бартслър също да бъде така любезна. Обясни ѝ, че е много важно.

Гленмор кимна и излезе от стаята. Бартслър задъвка пурата си.

— По дяволите, Мейсън — размишляваше той, — не е възможно и все пак трябва да е станало така.

— Може би — предложи Мейсън, — тъй като става въпрос за вашата съпруга и вашия доведен син, най-добре е да се направи двойна проверка, за да не се стигне до недоразумение. Не бих искал сляпо да приема нещо, което може в действителност да не съществува, особено щом то засяга вашите отношения.

— Ние със съпругата ми сме женени отдавна — заяви Бартслър, — няма вече чувства, които да ме заслепяват, и съм наясно, че за нея това поначало е било чиста сделка. Искала е да разполага с пари. Искала е положение. Искала е влияние. И както обикновено става, когато някой се опитва да продаде нещо, което не е за продан, купувачът не получава какво желае.

— А вашият доведен син? — попита Мейсън.

— Моят доведен син — повтори Бартслър с известно огорчение. — Няма защо да си кривя душата за този лигльо. Направо плаче за един хубав ритник. Той е надуто, самомнително, лицемерно, егоистично, суетно магаре.

— Доста пълен портрет — забеляза Мейсън.

— Нямам време, иначе бих намерил какво още да добавя. Той е способен на всичко най-лошо. Преизпълнен е от идеята, че трябва да живее като велик актьор, и е готов да направи всичко, абсолютно всичко за това, само не и да работи. Карл е едно от многото нищожества, които искат да започнат направо от върха.

— А майка му? — заинтересува се Мейсън.

— Тя е много привързана към него. Мисли, че в него са събрани качествата на всички най-големи холивудски звезди.

— И е готова на всичко, за да задоволи амбициите му?

— Да.

— Предметът на разговора ни, разбира се, е много деликатен — вметна Мейсън.

— По дяволите, няма значение! — избухна Бартслър ядосано. — Когато казвам „всичко“, разбираам не по-зле от вас какво означава това. Тя би изльгала. Би откраднала. Сигурно би убила, за да...

— За кого говорите? — чу се студен, изискан глас от другия край на стаята.

Бартслър вдигна поглед, видя жена си, стана и заговори:

— Мила, сигурно си спомняш мистър Мейсън и мис Стрийт?

— Добър вечер — поздрави тя хладно и после се обърна към Бартслър: — За кого говореше, Джейсън?

Джейсън срещна погледа ѝ.

— Дявол да го вземе, щом искаш да знаеш — за теб.

— Разбираам. И да не би случайно да искаше мистър Мейсън да ти бъде адвокат в бракоразводното дело?

— Е, хайде да не...

Тя се усмихна ледено.

— Ако беше направил това, щеше да бъде малко прибързано.

Утре следобед аз подавам молба за развод.

В продължение на един-два кратки мига Бартслър помълча, сетне процеди през стиснати зъби:

— Хубаво, тъкмо ще се сложи край на всичко.

— О, не, съвсем не — отвърна тя мило. — Това е само първият изстрел. Както ще потвърди мистър Мейсън, въпросът за нашето имущество тепърва ще се решава.

— Ако мислиш, че ще измъкнеш никакви пари за себе си и за твоя нехранимайко...

— Стига, Джейсън — прекъсна го тя рязко. — Мене можеш да обиждаш, щом смяташ, че имаш право като съпруг. Но сина ми остави на мира. Него го издържам аз и той по никакъв начин не зависи от теб.

— Ти го издържаш! — изсумтя Бартслър. — Взимаш пари от мен и му ги даваш.

— И все пак парите, които му давам, са мои.

— И затова той има толкова проклето самодоволно, независимо поведение — кипна Бартслър. — Държи се така, като че нищо не ми дължи на този свят, дори и уважение.

— Не знаех, че ти дължи нещо — промълви мисис Бартслър ледено. — Ако искаш уважение, трябва да Умееш да го вдъхваш.

— Ей сега ще му го вдъхна! Само да е направил това, което мисля, че е...

— Какво мислиш, че е направил?

— Мисля, че... Нека първо да чуем какво ще каже. Франк Гленмор влезе на пръсти в стаята и леко лопати глава.

— Няма ли го? — попита Бартслър.

— Не.

— Ако търсите Карл — обади се мисис Бартслър, — той ще се приbere доста късно. Доколкото знам, излезе на среща.

— С чия кола? — попита Бартслър.

— Не се беспокой, Джейсън, с моята.

— Проклетият разглезнен самохвалко! — изруга Бартслър. — Само да избяга...

— Престани да го обиждаш, Джейсън. Всъщност той няма абсолютно нищо общо с теб. За него изцяло и напълно отговарям аз. Разбира се, той е горчиво разочарован, че не можа да замине отвъд океана като по-здравите си връстници...

— Разочарован! — избухна Бартслър. — И таз добра! Този жалък страхливец не би се приближил и на хиляда мили до мястото, където може да пострада кожицата му...

— Достатъчно, Джейсън.

— Разочарован! — продължи Бартслър, сякаш не я чу. — Не, няма да иде в окоп на предната линия. Тапа от шампанско да изгърми, и той едва се сдържа да не се навре под масата от страх. Дай му пушка и...

— Искал си да ме видиш? — прекъсна го мисис Бартслър. — Предполагам, че имаш някаква причина. Ако е било само за да ме унижаваш и да обсъждаш измислените си оплаквания срещу сина ми, предупреждавам те, че все още не съм подала молбата за развод. Мога да я променя и да включа унижението, на което сега ме подлагаш. Мистър Мейсън и мис Стрийт ще свидетелстват, че бях извикана тук единствено за да изслушам непристойната ти тирада срещу сина ми.

Бартслър въздъхна.

— Безсмислено е да говорим. Познаваш ли една жена на име Кенард?

Тя сmrъщи вежди.

— Кенард... Кенард... Не, Джейсън, мисля, че не.

— Тя е възпълна, към шейсетгодишна, накуцва и има майчински благ поглед — описа я Бартслър. — Беше тук, ако не се лъжа, на двайсет и четвърти вечерта. Сигурно ще се сетиш, защото същата вечер Карл удари Даяна...

— Джейсън, много бих искала да се въздържаш от подобни обвинения. Карл не е удрял онова същество. Поставяш ме в много неудобно положение, като първо приемаш, че Карл би ударил жена, и второ, че думата му не означава абсолютно нищо. Това е една от причините повече да не мога да живея с теб или под твоя покрив. Проявяваш изтънчена форма на морална жестокост, достатъчна да...

— Достатъчна да ти даде някакъв повод да хукнеш при адвоката си, за да искаш издръжка — прекъсна я Бартслър.

— Наистина, Джейсън, не виждам защо трябва да продължаваме този разговор. Ако не престанеш упорито да намесваш Карл в него, страхувам се, че ще трябва да се оттегля. Но ако има някои сведения, които мога да ти дам, нещо, което би те улеснило в работата ти, или нещо, което би ти помогнало...

— Спомняш ли си тази жена? Виждала ли си я изобщо?

— Сега, след като ме подсети, струва ми се, че да.

— Къде?

— Мисля, че чакаше в приемната. Не ѝ обърнах особено внимание, просто забелязах една жена, която, общо взето, отговаря на това описание.

— Видя ли я как ходи?

— Не.

— А Карл видя ли я? — Ще трябва да попиташ Карл. — Къде е той?

— Излезе.

— С кого?

— Не виждам какво значение има това — отвърна тя. — но просто защото не искам да имаш чувството, че крия от теб нещо, което може да ти бъде от полза за работата ти, ще ти кажа. Излезе с една много изискана млада жена с приятна външност. Но очевидно за теб няма никакво значение къде е той. Мисля, че ни най-малко не го разбиращ, нито го обичаш, така че каквото и да прави, не те засяга.

— Обич, по дяволите — изруга Бартслър. — Няма да тръгна да го целувам! Искам да изясня дали е разтварял с тази Кенард.

— Съвсем сигурна съм, че не е, Джейсън. Ако жената е била тук, за да се срещне с теб, убедена съм, че Карл е стоял на страна. Знаеш така добре, както и аз, че той много внимава никога да не ти пречи по какъвто и да е начин, никога да не ти даде и най-малкия повод за...

— Знам — прекъсна я Бартслър, — добре е бил обучен.

Тя кимна покорно, завъртя се и бързо напусна стаята с вдигната глава.

— Добре. — Бартслър кипеше от яд. — В дяволска каша съм се забъркал. Не ме гледайте така, Мейсън. Знам, че ѝ дадох коз в ръцете. Знам, че това ще прозвучи ужасно, когато го напише в молбата за развод, как в присъствие на мои познати съм я извикал и съм поставил под съмнение намеренията ѝ, говорил съм против сина ѝ и изобщо съм

я изложил на присмеха в подигравките на моите приятели и колеги и всичко това ѝ е причинило дълбоко и мъчително душевно страдание.

— И отгоре на това ни най-малко не ни помага да открием мисис Кенард — заяви Мейсън.

— Не е така — възрази Джейсън. — Вече съм сигурен, че мисис Кенард е дошла и е използвала предложението за сделка с мината като претекст да влезе. Докато е чакала да я приема, жена ми я е хванала, измъкнала е истинската причина за посещението ѝ и е решила, че един внук ще попречи на плановете ѝ. Дявол да го вземе, Франк, разбери всичко, което можеш, за тази жена. Нареди да я следят! Наеми детективи за целта! Тази жена ми трябва. Искам да науча какво ѝ е било казано и от кого.

— Ще се заема с това веднага — обеща Гленмор. — Моля да ме извините, отивам да се обадя на детективската агенция, с която работим, и ще им възложа да се занимаят със случая.

Телефонът иззвъня.

Гленмор се обади и предаде слушалката на Мейсън.

— Вас търсят. Един клиент, който настоява, че трябва да ви съобщи нещо изключително важно.

— Да. Ало — поде адвокатът.

Пол Дрейк заговори:

— Слушай, Пери, не си въобразявай, че винаги можеш да разчиташ на такъв успех. Просто ни провървя. Открихме Търстън и той знае адреса ѝ. Тя не се е сетила, че някой може да направи опит да се свърже с нея чрез Търстън. Изглежда, той е възлюбления ѝ приятел. Оставила му е новия си адрес веднага щом се е изнесла.

— Той знае ли защо го е сменила?

— Искаш да кажеш защо е изчезнала?

— Да.

— Не. Вземи молив и си запиши адреса. Аз ще задържа Търстън, за да не може той да ѝ съобщи, че я търсят.

— Като го заведеш на вечеря, предполагам — подсказа Мейсън.

Дрейк се изкиска.

— Точно това си мислех да направя — призна той. — Поканих го да дойде с нас на вечеря.

— Ох, този твой стомах! — изпъшка Мейсън. — Какъв е адресът?

— Отседнала е при сестра си, която се казва Ръфин, на булевард Килман хиляда сто деветдесет и едно. А сега, моля да ме извиниш, Пери, защото ми се струва, че мистър Търстън е гладен, и не бих искал да го изпускам от погледа си. Ще поръчам чудесни дебели крехки пържоли с пържени картофи, коктейли, салата, пай с кайма — всичко това на служебна сметка. Чудесия! А ти как си, как ти се отразява шоколадът?

От другата страна на линията се чу изщракване. Мейсън затвори телефона и се обърна към Бартслър:

— Според мен или внукут ви е при тази жена, или тя знае къде е — при положение, че наистина имате внуц. Исках да разбера какво се крие зад нейното посещение и това е единствената причина, поради която ви потърсих.

— На всяка цена ще го разберем — заяви Бартслър.

— А какво е правил Карл Фреч в апартамента на Даяна? — попита Мейсън.

— Каза, че не е ходил там — отвърна Бартслър. — Продължава да твърди, че бил излязъл с някакво момиче. Паркирали колата и излезли. Някой откраднал колата. Най-накрая каза името на момичето. Полицията провери. Тя потвърди и така свърши всичко.

— Ние тръгваме — съобщи Мейсън. — Ако разберете, че Карл е разговарял с мисис Кенард, моля, съобщете ми. Ще ви бъда много благодарен.

— Непременно — обеща Бартслър, — но след като открия жената. Няма да ви издам къде се намира тя, Докато не разговарям с нея. Тук вече интересите ни се разделят.

— Ясно — рече Мейсън. — А сега ще ви пожелаем Лека нощ. Много работа ни чака.

Джейсън Бартслър ги придружи до вратата.

— Мисля, че сме доста близко до финала — заяви той, преди да затвори.

Навън в колата Дела забеляза:

— Нито думица за примирянето с Хельн. Мейсън кимна, потънал в размисъл.

— Пол ли се обади?

— Аха.

— Открил ли е мисис Кенард?

— Мисля, че да.

— Сега там ли отиваме?

Мейсън рязко сви зад ъгъла.

— Право там.

Дела Стрийт въздъхна:

— Моля те, шефе, подай ми едно от онези шоколадчета.

19

Колата на Мейсън зави по булевард Килман. Дела Стрийт следеше номерата.

— Девет хиляди... десет хиляди... единайсет хиляди... това трябва да е — къщата със светлата мазилка ей там вляво.

Мейсън закова колата до тротоара, загаси светлините и изключи мотора. Нощта беше студена и ясна и звездите, блеснали с пълната си прелест, сякаш приближаваха земята по-близко до себе си.

Мейсън и Дела Стрийт се изкачиха по стълбите и позвъниха. Зад затворената врата се чуха стъпки. Напрегнал слух, адвокатът веднага долови неравномерните им удари — една тежка и след това една лека, една тежка — една лека, една тежка — една лека. Пръстите на Дела Стрийт докоснаха ръката му.

— Боже мой, шефе — прошепна тя, — това е някой, който куца. Вратата се отвори.

Една възпълна жена с прошарена коса и проницателни решителни очи, около които се разпростираше мрежа от фини бръчки, придаващи на лицето ѝ доброжелателно изражение, им се усмихна.

— Мисис Ръфин? — попита Мейсън.

— Не — отвърна тя. — Съжалявам, мисис Ръфин я няма.

По лицето на Мейсън се изписа разочарование.

— Много жалко. Трябваше да я видя по работа — въз връзка с едно наследство.

— Наследство? — възклика жената и наостри уши. Мейсън кимна.

— Един роднина, който... Е, може би е по-добре да изчакам мисис Ръфин...

— Аз съм сестра на мисис Ръфин, мисис Дж. С. Кенард. Може би щом за нея има наследство, ще има и за мен.

— А, вие ли сте мисис Кенард? — отвърна Мейсън, като извади от джоба си бележник и започна да развръща страниците. — Защо съм си записал, че живеете на авеню Лобълънд?

— Заповядайте, влезте. — По лицето на жената се появи широка усмивка. — За няколко дни съм на гости при сестра си. Не беше добре, е, недотам, че да пази стаята, просто нерви. И аз реших да ѝ помогам в домакинството за известно време.

— Разбирам — кимна Мейсън и остави мисис Кенард да ги въведе с Дела Стрийт в една удобна, макар и евтино обзаведена всекидневна.

— Моля, седнете — покани ги мисис Кенард — и ми кажете за какво става въпрос. Чудя се дали не е чичо Дъглас. Винаги съм мислила, че може би има някакви имоти.

Мейсън се усмихна.

— Е, само за да спазим обичайната процедура, мисис Кенард, позволете да ви задам няколко въпроса, преди да отговоря на вашите — не защото изпитвам и най-малко съмнение относно вашата самоличност, а защото съществува известен ред, който е задължителен при подобни случаи.

Мисис Кенард скръсти ръце в ската си и на лицето ѝ засия усмивка.

— Разбира се, млади човече, започвайте веднага.

— Вдовица ли сте, мисис Кенард? — поде Мейсън.

— Точно така. Мистър Кенард почина през хиляда деветстотин трийсет и четвърта.

— И не сте се омъжили повторно?

— Не.

— А сестра ви?

— Мисис Ръфин е разведена.

— Това е лошо — намръщи се Мейсън.

— Защо?

— Защото в много случаи решенията за развода не са ясно формулирани по отношение на имотното положение, така че създават възможност на адвокатите да твърдят, че не цялото имущество е било разделено.

— Но нали имуществото, което тя получава по наследство, е само нейно, така че съпругът няма права върху него, независимо от обстоятелствата?

— В общи линии е така — обясни Мейсън, — но ние изпитваме инстинктивен ужас, щом попаднем на случаи, при които има развод,

въпреки че не е чак толкова страшно, когато съпругата получава имуществото, а не разведеният съпруг. При обратните случаи много често се получават усложнения. Имате ли деца, мисис Кенард?

— Не.

— А сестра ви?

— Тя има син.

— Над или под двайсет и една години?

— О, над двайсет и една. Сестра ми е по-възрастна от мен, а момчето й — чакайте да помисля — Ралф трябва да е над трийсет. Женен е, има едно дете.

— Сестра ви работи ли?

— В момента не. Но допреди два месеца работеше в едно сладкарско предприятие.

— А вие?

— Аз работя — усмихна се тя.

— Мога ли да попитам какво?

— Ами през последните няколко месеца организирах детска градина. Толкова много жени работят сега и няма къде да си оставят децата, а и е почти невъзможно да се намери опитна домашна помощница. Градината се оказа доста доходна.

— Напоследък работите ли?

— О, да.

— Много интересно. Как намирате клиентела, мисис Кенард?

— Просто пуснах обява във вестника — засмя се тя. — Направо ще се изненадате, като чуете колко много жени доведоха децата си при мен. Разбира се, първо са ме проучили и после дойдоха да разговаряме. Но никак не ми беше трудно да си създам клиентела.

— Това наистина е много интересно. А имате ли клиентка на име Милдред Данвил, която бе убита преди няколко вечери?

До този момент мисис Кенард се усмихваше добросърдечно и приветливо, като човек, който държи да направи много добро впечатление и гори от желание да помогне, давайки сведения. Въпросът ѝ подейства като удар и тя се опита да не промени израза на лицето си. Но резултатът беше ужасна пародия.

— Тя е оставила при вас дете — продължи Мейсън — на име Робърт Бартслър и тъй като историята, които ви е разказала, не ви се е сторила много убедителна, вие много сте се разтревожили и сте се

опитали да откриете в телефонния указател някой на име Бартслър. Намерили сте мистър Джейсън Бартслър и сте му позвънили. А сега хайде да ни разкажете какво се случи след това, мисис Кенард.

Мисис Кенард премигна, навлажни с език устните си, но замълча.

Мейсън се усмихна приветливо.

— Появявайте, мисис Кенард, ще бъде най-добре да разкриете картите си. В края на краищата знаете, че е било извършено убийство. Вие сте свързана по някакъв начин с него и това ви поставя в много сериозно положение.

— Да не сте полудели! — извика мисис Кенард.

— Може би ще ни кажете къде се намира детето?

— Не знам.

— Ще отречете ли, че дете на име Робърт Бартслър е било оставено при вас?

— Не помня имената на всички деца.

— Когато най-неочеквано сте напуснали и затворили дневната си детска градина, сте заявили, че имало опасност децата да се заразят от шарка.

— Мисля, че бях в контакт с болни.

— И все пак ни казахте, че сте дошли тук, за да се грижите за сестра си.

— Ами да. Едното не пречи на другото, нали?

— Взехте ли някое дете с вас, когато напуснахте Детската градина?

— Не, разбира се.

— Значи тук няма никакви деца?

— Разбира се, че не.

Мейсън стрелна с очи Дела Стрийт, а след това обходи с поглед стаята и го спря на един голям речник, поставен върху малка масичка. Взря се многозначително в речника, после в Дела и отново в речника и в Дела. Проследявайки погледа му, тя смръщи вежди, после изведнъж се усмихна и едва забележимо кимна. Мейсън се обръна отново към мисис Кенард:

— Разговаряхте ли с мистър Бартслър за нещо друго — освен за евентуална продажба на някаква мина?

— Не, разбира се.

— Как избрахте да се обърнете именно към него?

— Един приятел ме насочи.

— Кой е този приятел?

— Един майстор, който ми изпълни една поръчка и който разбира от мини.

— Вие го познавате отдавна, така ли?

— Да.

Дела Стрийт незабелязано се приближи до масата с речника.

— Ах, какъв чудесен речник! — възхити се тя.

Мисис Кенард се обърна и я погледна с все още премрежени като след силен удар очи. Дела Стрийт посегна към речника.

— Това седмото издание ли е? — попита тя, вдигна речника на около петдесет сантиметра от масата и после го остави уж ненадейно да се изхлузи от пръстите ѝ.

— Изпуснах го — изпища стресната секретарката.

Ударът от тежката книга върху пода и писъкът на Дела Стрийт вдигнаха неочеквано силен шум, който накара всички да замрат в напрегнато очакване на отклик.

— О — извини се Дела, — много съжалявам. — замълча.

Някъде от съседна спалня жално проплака дете и миг по-късно ревна с пълно гърло.

— Хайде, Дела — подвикна Мейсън, тръгвайки по посока към шума.

Водени от плача на детето, Мейсън и Дела Стрийт вървяха предпазливо през тъмната непозната къща, налучквайки пипнешком пътя и ключовете на лампите.

Намериха детето в една от спалните към двора. Мейсън светна.

— О, горкичкото! — възклика Дела Стрийт, приближи се до креватчето му и го взе.

То веднага престана да плаче. Дела му се усмихна и избрса сълзите му.

— Здравей, бебко — засмя се тя. — Как се казваш?

— Робърт Бартслър. Скоро ще стана на три годинки и моят татко няма никога вече да се върне — изпя на един дъх момчето, сякаш казваше стихотворение, което бе научило наизуст.

След това отново се разплака.

— Какво да го правя? — попита Дела.

— Облечи го — отвърна адвокатът. — Сложи му нещо топло и го приготви за излизане.

Мейсън се втурна към предната част на къщата и завика:

— Мисис Кенард! Мисис Кенард! Никой не отговори.

— Мисис Кенард! — викна още по-силно той пред прага на хола, където усети, че го лъха струя студен въздух.

— Мисис Кенард! — Адвокатът най-сетне се озова в антрето пред зейналия изход и видя, че колата му, която беше паркирал насреща, е изчезнала.

20

Мейсън завъртя шайбата на телефона и набра „централа“.

— Ало, ало, централа, свържете ме спешно с полицията! Побързайте, моля... Ало, Управлението на полицията ли е? Искам да говоря с лейтенант Граг.

— Няма го — чу се в отговор отсреща.

— Кой е дежурен в отдел „Убийства“?

— Сержант Холкъм.

— Свържете ме със сержант Холкъм. На телефона е Пери Мейсън. Обаждам се по спешност.

— Да, какво има? — попита след миг сержант Холкъм.

— Тук е Пери Мейсън. Моля, сержант Холкъм, веднага да изпратите полицейска кола на един адрес.

— Не може да бъде!

— Слушай, разбери ме правилно. Открих причината за убийството на Милдред Данвил и мисля, че знам кой е убиецът. Трябва бързо да се изпрати полицейска кола в къщата на Джейсън Бартслър, за да предотврати още едно убийство. Също и достатъчно полициаи, за да сме сигурни, че нищо няма да се случи, докато пристигна.

— Брей, какъв умник си бил! — подигра се Холкъм. — И предполагам, че като се хванем на въдицата, ти ще изпратиш на мястото репортери, като им разкажеш своята версия, за да излезе, че и полицията е убедена в нея. Съжалявам, Мейсън. Сам си изплети кошница. Що се отнася до нашия отдел, ние знаем кой уби Милдред Данвил и защо.

— Виж какво, Холкъм — зае се да го уговоря Мейсън търпеливо, — не мога да ти изложа по телефона съображенията си, но съм абсолютно сигурен, че ако не изпратиш хора в дома на Джейсън Бартслър, ще бъде извършено второ убийство.

— Добре, ако това се случи, няма да забравя, че май и ти си бил замесен в него и ще можеш да обясниш на съда как така знаеш толкова

много, а пък не си съучастник. Щом толкова много бързаш, защо самият ти не отидеш там?

— Някой ми е откраднал колата.

— Ах, така ли? Колко неприятно... Ха, ха, ха! Довиждане, Мейсън!

Адвокатът затръшна слушалката, щом чу изцркването в другия край на линията. Поколеба се за миг, огледа се за телефонния указател и като не го намери, позвъни на „Справки“.

— Моля, дайте ми домашния телефон на Джейсън Бартслър. Извънредно важно е.

— Момент, как се пише последното име?

— Б-а-р-т-с-л-ъ-р. И моля ви, побързайте.

— Момент.

Около петнайсет секунди по-късно гласът отново се обади:

— Номерът е Уестгейт деветдесет и шест четирийсет и три.

— Благодаря — отвърна Мейсън и започна светковично да набира номера.

След малко някой попита:

— Кой номер набирате, моля?

— Уестгейт деветдесет и шест четирийсет и три.

— Момент.

След кратко забавяне гласът каза:

— Изглежда, линията е повредена. Ще съобщя да поправят. Бихте ли се обадили малко по-късно? Мейсън чукна с показалец по вилката на телефона, освободи линията и позвъни на таксиметровата служба.

— Може ли спешно да изпратите такси на булевард Килман хиляда сто деветдесет и едно?

— Съжалявам, но нямам свободни таксита в района.

— Но случаят е спешен. Въпрос на живот и смърт...

— Всички така казват — промърмори отегчено момичето. — Ако е толкова спешно, извикайте полицията или линейка. Мисля, че мога да ви пратя такси след трийсет минути, ако това ви устрои.

— Не ме устрои — изскърца със зъби Мейсън.

— Добре. Дочуване.

Мейсън завъртя номера на детективската агенция на Дрейк. Обади се нощната телефонистка.

— Пери Мейсън е на телефона. Къде е Пол? — попита я той.

— Каза, че отива да вечеря с някого...

— Ох, господи! — изпъшка Мейсън. — Имаш ли представа къде?

— Да. Остави телефон, на който мога да го намеря, ако стане нещо изключително важно.

— Обади му се — нареди Мейсън. — Кажи му за нула време да дойде на булевард Килман хиляда сто деветдесет и едно. Ще го чакам. Постой. Има ли някой в кантората, който може да дойде тук по-бързо от него?

— Не, мистър Мейсън, няма. Мисля, че мистър Дрейк...

— Добре тогава. Пол и Анита Дорсет са поканили на вечеря един човек на име Търстън. Кажи на Пол Да остави Анита с Търстън, а той самият да скочи в колата и да пристигне колкото е възможно по-бързо.

— Добре, мистър Мейсън.

Мейсън затвори телефона и закрачи из стаята. Дела Стрийт влезе с детето на ръце.

— Гледай, шефе, колко е сладък!

Мейсън разсейно кимна в знак на съгласие.

— Готови ли сте да тръгваме?

— Да. Навлякла съм го добре, за да му е топличко.

— Трябва да се измъкнем оттук, а няма как — рече Мейсън. — Мисис Кенард е откраднала колата ми и сигурно е тръгнала да търси подкрепления. Не мога да накарам полицията да, действа и от таксиметровата служба отказаха да ми изпратят кола. Омръзнало им е да ги лъжат, че е въпрос на живот и смърт. Та така, Дела. Ще трябва да ги принудим да действат, щом не чуват с добро.

Той отново набра централа.

— Моля, свържете ме спешно с Управлението на полицията. Ало — заговори Мейсън веднага щом получи връзка. — На телефона е Джейсън Бартслър. Намирам се в дома си на Пасифик Хайтс Драйв две хиляди осемстотин и шестнайсет. Някакъв човек с маска на лицето се опитва да влезе през задната врата. Веднага изпратете патрулна кола.

От другата страна запитаха със странно спокойствие:

— Кой е телефонният ви номер, мистър Бартслър.

— Уестгейт деветдесет и шест четирийсет и три — отвърна Мейсън рязко.

— Човек с маска ли казахте?
— Да.
— Виждате ли го?
— Да. Побързайте! Изпратете хора или ще избяга.
— Мистър Джейсън Бартслър ли е на телефона?
— Да.
— От вашия телефон ли се обаждате?
— Да. За бога, изпратете някого, какво ви става?!

— Съжалявам, но първо затворете да ви се обадя за потвърждение. Току-що получихме заповед от сержант Холкъм да не обръщаме внимание на обаждания от вашия телефон, без да ги проверим. Изглежда, че някакъв адвокат се опитва да накара полицията да изпрати там кола, за да прокара чрез вестниците своята позиция по някакво дело за убийство. Нали разбирате, мистър Бартслър? А сега затворете да ви набера. Уестгейт деветдесет и шест четирийсет и три. Хайде, затворете.

Мейсън тресна телефона и изруга под нос.

— Какво има? — попита Дела.

— Този проклет глупак Холкъм! — избухна Мейсън. — Ще пукне от страх да не го подмамя публично да открие някакви подхвърлени доказателства и да гръмне по вестниците!

— И какво ще правим сега? — недоумяваше Дела.

— Пол Дрейк е на път към нас, или поне би трябвало да бъде, ако се е нахранил. Господи, надявам се, че няма да му позвънят точно когато му поднасят пържолата. Загаси лампите, Дела.

— Всичките ли?

— Всичките в тази стая. Почни от онзи край, а аз ще се погрижа за тоя.

Мейсън щракна един от ключовете, а Дела Стрийт загаси лампиона.

— И в останалите стаи свети — напомни тя.

— Няма значение — отвърна Мейсън, — важното е тук да е тъмно.

— Защо?

— Така сме чудесни мишени за всеки, който реши да стреля през прозореца.

— Боже мой, шефе! Мислиш ли, че има такава опасност?

— Възможно е — промълви Мейсън. — Не знам в какво точно се замесваме, но като цяло картината започва да ми се изяснява.

— Хайде, шефе, изплюй камъчето. Шшт, тихо, Робърт. Всичко е наред. Аз съм Дела Стрийт и съм приятелка на майка ти. Искаш ли да отидеш при мама?

Това накара детето отново да заплаче.

— Искам мама — хлипаше то.

— На гости ли беше тук? — запита го Мейсън.

— Искам мама — изплака детето сънено.

Хайде, шефе — подкани го Дела Стрийт, — казвай какво става.

— Целият случай беше ясен като на длан, а аз не го виждах.

— Защо?

— Защото не взех предвид нещо, което е толкова просто, че не му обърнах внимание.

— Кое?

— Времето.

— Какво общо има това?

— Да се върнем към нощта на двайсет и шести. Даяна се е прибрала от разходката след десет часа.

— Е, какво от това? Искам да кажа: защо е толкова важно?

— Тя видяла мисис Кенард, която току-що била пристигнала. Даяна се качила на горния етаж. Намерила Карл в стаята си. Скарали се. Карл много спокойно и умело я ударил по окото и след това излязъл. Даяна изпаднала в лека истерия. Сложила си студени компреси на лицето. Полежала във ваната, докато спаднат оттоците на краката ѝ, избърсала се и си обула обувките си, защото била забравила да вземе чехлите си в банята, облякла пеньоара си и след това се скарала с мисис Бартслър, вследствие на което изтичала нания етаж. Облякла палтото си, което било в дрешника, и тръгнала да излиза, когато чула гласове. Решила, че не бива да се показва с подутото си око, и изчакала в дрешника около десет-петнайсет минути всички да се разотидат, за да поговори с мистър Бартслър. И после, когато си мислела, че всичко е наред, отворила вратата, за да излезе, и видяла, че Бартслър и Гленмор тъкмо изпращат мисис Кенард до вратата. И тъй като не искала мисис Кенард да види насиненото ѝ око, избързала и излязла преди тях и тръгнала към аптеката на ъгъла. Оттам решила да отиде в апартамента си и да прекара нощта в него.

Открила, че няма в себе си дори пари за телефон, и тръгнала пеша. Стигнала до апартамента и нямала ключ. Не искала да буди домоуправителката, за да ѝ отключи, защото болезнено съзнавала, че е облечена с дълго кожено палто, под него пеньоар, обувки и нищо друго. Затова отишла на автобусната спирка и чакала Милдред да се върне в апартамента. От време на време звъняла на Милдред с монетата, която взела от някакъв непознат.

— Е? — не се стърпя Дела, щом Мейсън замълча.

— Събери всички тези факти, Дела — настоя Мейсън, — и обърни особено внимание на времето. Свържи го с това, което знаем сега, и ще видиш защо е толкова абсолютно и крайно необходимо да отидем в дома на Джейсън Бартслър...

Щом чу познатата фамилия, детето отново се разплака.

— Недей, мило — успокой го Дела. — Не плачи. Затвори си очичките и по спинкай.

— Светни.

— Не, време е за сън.

— Искам мама.

— След малко ще бъдем при нея, пиленце.

— И леля Милдред.

— Да, миличко.

— Ти си много добра.

— Спинкай, спинкай, миличко.

— Искам чичкото да ми разкаже приказка.

— Не може. Чичкото има работа. Трябва да мисли.

— Защо?

— Защото трябва.

— За какво мисли?

— За много важни неща. Сега трябва да мълчиш.

— Разважи ми приказка.

— Не знам приказки, пиленце.

— Разважи ми за Джак и бобеното стъбло.

— Забравила съм я.

— А мама знае всичко за Джак и бобеното стъбло.

— Да, мило. Но сега не бива да говориш.

— Светни.

— Не може, трябва да стоим на тъмно. Искаш ли след малко да се повозиш в кола?

Мейсън стана и се приближи до прозореца. Повдигна щорите и погледна в двора.

— Шефе, я по-добре се дръпни от този прозорец.

— Искам да видя Дрейк, когато дойде — рече Мейсън. — В случай, че наистина дойде. Боже мой! Защо ли се бави? Чакай малко. Появиха се светлини от фарове иззад ъгъла... Стой така, Дела. Стой и не мърдай. Не е абсолютно сигурно, че това е Пол Дрейк. Не се движи. Искам да загася лампите в преддверието, така няма да ме видят, ако застана до вратата.

Мейсън угаси светлината в коридора и предпазливо се изправи до изхода. Завъртя ключалката и откряхна вратата няколко сантиметра. С бързина, несвойствена за неговата спокойна, отпусната, добросърдечна природа, Пол Дрейк измъкна характерната си Фигура от колата и се втурна по пътеката към къщата.

Мейсън извика през рамо:

— Всичко е наред, Дела! Давай! По-живо!

Адвокатът отвори вратата.

— Здравей, Пол. Имаш ли пистолет?

— По дяволите, не, Пери. Защо?

— Няма значение. Хайде да тръгваме. Дела носи детето.

Внимавай да не се спънеш, Дела.

— Какво става с лампите? — попита Дрейк. — Светят откъм задната страна на къщата. Не можеш ли да запалиш тези...

— Не, не — отсече Мейсън. — Никакви лампи, Пол. Хайде да се махаме оттук.

— Що за тайнственост, да не се занимаваш с отвлечане?

— Нещо такова. Дай да ти помогна по стълбите, Дела. Внимавай сега... Седни на задната седалка... Пол, ти седни там, аз ще карам.

— Ох, господи! — изстена Дрейк. — Тя не е свикнала на твоето каране. Остави аз да...

— Сядай от тази страна — рязко нареди Мейсън. — Аз ще карам.

Дрейк въздъхна и се качи от дясната страна на колата. Мейсън седна зад волана, затръшва вратата, натисна газта и включи на втора скорост преди още моторът да е запалил.

— Внимавай за шапката си — пошегува се мрачно Дрейк с Дела Стрийт. — Потегляме!

Колата се отдели от тротоара, набра инерция, гумите ѝ изсвириха на завоя и подскочи, когато Мейсън ВКЛЮЧИ на четвърта скорост.

— Дръж здраво детето, Дела — предупреди я Мейсън.

— Държа го.

Момченцето извика от удоволствие и се вкопчи с все сила в Дела.

— Тихо — нареди Пол Дрейк през рамо. — Още си твърде малък да разбираш живота, не знаеш на какво е способен този глупак зад волана. За бога, Пери, имай милост! Къде отиваме?

— В дома на Джейсън Бартслър.

Стига колата да издържи толкова дълго и нищо да не ни се изпречи на пътя — измърмори Дрейк полушеговито. — Ако наистина искаш да не ми изтъркаш гумите, Пери, просто взимай завоите на две колела. Така ще стане по-бързо — като велосипед, — а другите две няма да се износят... Хей, какво правиш!... Аз само се пошегувах. За бога, Пери, успокой се! Намали малко!

От задната седалка Дела Стрийт въздъхна дълбоко и с облекчение.

— Е, това е последният завой преди къщата на Бартслър.

Момченцето изпища от удоволствие.

— Exaaa...

— Говори само от свое име, синко — рече Дрейк през рамо.

Дела Стрийт се засмя — явно от нерви.

— Получих нови сведения от кантората, Пери — каза Дрейк, — за онова писмо. Милдред е накарала едно момче на велосипед да го предаде. Дала му половин доллар. То казало на родителите си, когато прочело за убийството. Видяло снимката ѝ и си помислило, че я познава, и после, когато прочело адреса... Боже господи, Пери, внимавай!

Мейсън натискаше педала на газта почти докрай и без да обръща внимание на знаците и светофарите по булеварда, се промъкваше покрай малкото коли по пътя. Детето на задната седалка настояваше да стои право, а Дела Стрийт здраво го държеше. Пол Дрейк мълчеше мрачно.

Зад тях се появи червена светлина и зави сирена. Дрейк се завъртя и отбеляза лаконично:

— Е, Пери, намери си го. Мейсън още по-силно натисна газта.

— Остават още четири-пет преки. Нямаме време да спираме и да обясняваме.

Полицейската кола заръмжа още по-силно, Мейсън увеличи скоростта, но полицията не изостана. Сирената запища пронизително, принуждавайки другите коли да замръзнат на място, което само допълнително улесни Мейсън да подкара с пълна скорост.

Полицейската кола направи опит да го догони, но от един момент нататък двете коли се понесоха бясно по булеварда на постоянна дистанция.

— Ей сега ще започнат да се целят по гумите — предупреди Дрейк. — Когато стрелят по шофьора, не е толкова страшно. Винаги се прицелват по-високо, но стрелят ли по гумите, непременно улучват някой от пътниците.

— Дръжте се. Това е ъгълът — извика Мейсън.

Той зави остро, натисна педала на спирачката, отпусна го, натисна го отново, пак го отпусна и залегна над кормилото.

По паважа се появиха дълги следи от горяла гума, която засвистя по-силно от сирената. Колата поднесе, после рязко се изправи, стъпи отново на четири колела и полетя напред като стрела. След две преки Мейсън закова до тротоара.

Зад тях полицейската кола също спря, издавайки остьр звук. Мейсън беше вече отворил вратата и тичаше по пътеката към дома на Джейсън Бартслър. От полицейската кола се чу рязка заповед:

— Спри или ще стрелям!

Мейсън се обрна.

— Бързай, проклети глупако! Трябва да предотвратим убийство!

Полицаят остана непоклатим.

— Спри или ще стрелям!

Мейсън спря. От вътрешността на къщата се чу изстрел. След половин секунда изгърмя още един, куршумът проби големия прозорец откъм фасадата и там зейна дупка, около която се появиха пукнатини.

Мейсън махна на полицайите.

— Бързо! Пригответе се за стрелба.

От вътрешността на къщата се раздаде трети изстрел.

— Направи нещо, Пол! — изстена Дела Стрийт. След това пусна детето и затича към полицейската кола.

— Това е Пери Мейсън, адвокатът. Опитва се да предотврати убийство!

— Мейсън е, вярно — достигна до ушите на секретарката.

Пол Дрейк се измъкна от колата.

— Грижи се за детето, Дела — викна той и се втурна към задната страна на къщата.

Полицайт също се разтича — един по стъпалата към входната врата, а друг заобиколи към вътрешния двор.

В къщата изтрещяха още два последователни изстрела. Мейсън се хвърли с цялата си тежест върху вратата, но отхвръкна обратно. Полицаят до него вдигна приклада на пушката си и го стовари с все сила върху рамката на прозореца, който гледаше към предната веранда. Стъклото иззвънтя, полицаят бутна с крак назъбените парчета, останали отдолу, и скочи в осветеното помещение.

Мейсън го последва толкова бързо, че сенките им се сляха. От вътрешността прозвучаха рязка заповед, пукот от пистолет, гърмеж от пушка и накрая настъпи тишина.

Лампите във всекидневната, която Джейсън използваше като кабинет, светеха. Вратите бяха отворени.

— Насам — извика Мейсън.

— Почакай — рече полицаят. — Спокойно. Първо ще отворим входната врата.

— Не, не, насам. Тук има труп.

Полицаят погледна към мястото, което му сочеше Мейсън. През вратата се виждаха рамото и ръката на човек, проснат на пода. Ръката държеше автоматичен пистолет.

Полицаят се поколеба, след това тръгна рязко, като държеше пушката си готова. От задния прозорец се чу глас:

— Хей, Бил, един човек избяга оттук. Пол Дрейк го хвана, но не успя да го задържи. Онзи се откопчи точно когато се приближавах. Изкрешях му да спре, а той се прицели в мен и аз стрелях. Успя да избяга през задния двор в уличката. Но го улучих. Оставил е следи от кръв.

— Тичай и го хвани! — изрева полицаят. — Какво чакаш?

— Реших първо да съобщя.

— Добре, вече ми съобщи! Не го изпускат! Тук има труп.

Полицаят и Мейсън влязоха в стаята. Върху килима на всекидневната бе проснат Джейсън Бартслър. От крака, който беше свит под тялото му, бавно изтичаше червена струйка.

Мейсън коленичи и хвана китката на Бартслър.

— Пулсът му е добър — съобщи адвокатът. — Трябва да го обърнем и да видим дали има други рани.

— Вземи пистолета от ръката му — нареди полицаят.

Мейсън обърна Бартслър на другата страна. Пистолетът се изпълзна от безчувствените му пръсти. Без да се бави, адвокатът разтвори халата и повдигна горнището на пижамата, разгърна го, а полицаят, който все още държеше пушката в едната си ръка, смъкна с Другата панталоните и огледа тялото.

Един куршум беше пронизал крака на Джейсън Бартслър точно при дясното коляно и беше излязъл през прасеца. Изглежда, че това беше единствената рана.

Мейсън се наведе и помириса дулото на автоматичния пистолет. С него току-що беше стреляно.

— Припаднал е от шока — обади се той. — Изглежда, че куршумът е улучил ставата. Хайде да го вдигнем на кушетката и да му дадем малко бренди.

— Ей, слушай — заповяда полицаят, без дори да помръдне, за да изпълни молбата на Мейсън, — я сега ми кажи туй-онуй. Какво става тук?

Той отиде до входната врата, отключи я и се върна.

— Някой се е опитал да убие Джейсън Бартслър — заяви Мейсън.

— На мен ми се струва, че Джейсън Бартслър се е опитал да убие някого.

— Ще има възможност да ви разкаже, когато дойде в съзнание. Дайте сега да го вдигнем на тази кушетка.

Адвокатът намери бренди, навлажни устните на Бартслър, доближи го под ноздрите му и се обърна към полицията:

— Най-добре ще е да извикате линейка.

Навън отново засвири сирена, затрептя и замлъкна. Една кола приближи и спря до тротоара пред къщата.

— По звука прилича на линейка — обади се полицаят.

— Не знам как е пристигнала тук, ако не по телепатия — отбеляза Мейсън.

Клепачите на Бартслър потрепнаха. Мейсън мушна ръка под главата му.

— Пийте. — И наля бренди в гърлото му.

Бартслър преглътна, закашля се и после протегна ръка към чашата.

— Улучих ли го? — попита той.

— Все още не знам — отвърна Мейсън. От верандата се чуха тежки стъпки. Няколко души се втурнаха един през друг в стаята и се спряха, когато забелязаха хората вътре. Лейтенант Траг погледна към полицая от радиоколата, към човека на кушетката и към Мейсън.

— Какво е станало? — поискава да узнае той.

— Франк Гленмор се е опитал да убие Джейсън Бартслър. Мисля, че пристигнахме навреме. Един от полицайите стрелял по Гленмор, докато той се е измъквал през задната врата.

Преценявайки бързо положението, Траг нареди на полицая от радиоколата:

— Добре, вървете и помогнете на колегата си. Вижте дали може да откриете Гленмор. Ние ще се погрижим тук. Как се чувствате, Бартслър?

— Доста зле — промълви раненият. — Какво можем да направим за това коляно?

— Ще извикаме линейка — успокои го Траг и се обърна към Мейсън: — Съжалявам, че не дойдохме по-рано. Нямаше ме. Когато се върнах, Холкъм ми каза за телефонния разговор. Въобразяваше си, че е постъпил умно, смяташе, че искаш да подхвърлиш на полицията подставени от теб фалшиви доказателства и да им придадеш достоверност.

— Знам.

— Вината не е изцяло негова — промърмори Траг, после се обърна към Бартслър: — Можете ли да ни кажете какво се случи?

Бартслър протегна ръка към втората чаша бренди, която Мейсън му подаваше, и започна:

— Някой се обади на Гленмор. Чух, че разговаря доста развлечено. Малко след това исках и аз да позвъня, но телефонът не

даваше никакъв сигнал. Бях много учуден. Погледнах отзад и видях, че жиците са прерязани. В този момент започнаха да ме обхващат подозрения. Отидох до бюрото и взех автоматичния си пистолет. Но не подозирах Гленмор. Подозирах жена си. Гленмор влезе. Попита ме нещо и мина зад стола... Не знам какво ме накара изведнъж да се усъмня, погледнах в огледалото и видях, че държи пистолет. Скочих от стола и посегнах към пистолета си, а той стреля. Улучи ме в коляното и ме повали на земята. Все още не бях успял да извадя пистолета си. Бях напълно безпомощен и видях как Франк внимателно се прицелва. В очите му прочетох намерението му да ме убие. В този момент се чу полицейска сирена и свистенето на гуми иззад ъгъла — и това обърка Гленмор. Той погледна неспокойно през рамо и стреля прибързано. Извих тялото си така, че куршумът мина покрай главата ми и се заби в пода. Мисля, че изсвиствия покрай мен на по-малко от два сантиметра. Тогава измъкнах пистолета си и Франк побягна. На вратата се обърна и двамата стреляхме. Не знам да ли го улучих, или не. Стрелях още веднъж напосоки, когато той се обърна и побягна. Мисля, че тогава го улучих, защото той се препъна, хвана се за вратата, обърна се и стреля отново. Полудявах от болката и шока. Чух тропота на тичащи хора и... навсярно съм припаднал... Това е всичко. А вие как така сте тук, Мейсън?

— Предположих, че ще стане така — обясни Мейсън. — Знаех, че Милдред Данвил е взела внука ви от Хелън и го е скрила някъде. Имах причини да мисля, че той е при мисис Дж. С. Кенард. Спомняте ли си, че тя е идвала при вас вечерта, когато на Даяна й насибли окото?

— Да, да. Само че тя искаше да ме види във връзка с един минен участък.

— Така е казала. Но ето какво наистина се е случило. Милдред Данвил не ѝ вдъхнала доверие. Жената знаела името на момчето — Робърт Бартслър. Потърсила в телефонния указател, намерила само един Бартслър и позвънила. Обадил се Франк Гленмор. Тя му обяснила, че дете на име Робърт Бартслър е оставено при нея от някаква жена на име Милдред Данвил, и попитала дали всичко е наред. Гленмор бързо преценил, че ако успее да се добере до детето, ще получил голяма власт. Явно знаел за предстоящия развод. Близко до ума е, че е възнамерявал да даде детето на онзи, който предложи най-

висока цена. Не знам какво точно е било положението тук, но е съвсем ясно какво се е опитал да направи Гленмор. Повикал е мисис Кенард и когато тя позвънила на вратата, измислил предлога за минния участък, за да заблуди Даяна. Не очаквал, че когато отвори, ще има свидетели. Завел мисис Кенард в някоя от стаите, за да уговорят подробностите и да сключат сделка. След това я довел при вас, като предварително я подучил как да ви предложи минния участък. Предполагам, че поголямата част от разговора е водил Гленмор.

— Точно така. Но къде е внукът ми, Мейсън? Ако сте го открили...

— Спокойно — рече Мейсън. — Ще стигна и до това. Искам да изясня другите неща, докато лейтенант Траг е тук. Всъщност трябваше по-рано да разгадая какво се е случило тук. Ако си спомняте, Гленмор каза, че е разговарял с нея само няколко минути, преди да я доведе при вас, а вие също сте разговаряли с нея не повече от няколко минути. И все пак ние знаем, че тя трябва да е престояла в къщата около четирийсет и пет минути, а може би и по-дълго. И тъй като вие сте я приели за десетина минути, явно, че Гленмор я е задържал, за да обсъдят всичко надълго и нашироко. В крайна сметка са стигнали до сделка и Гленмор си е оплел кошницата. Вие сте били в ръцете му.

— Долен измамник — изруга Бартслър. — Бях го хванал във финансови манипуляции и исках да изясня тази работа. Настоях да извикаме експерт счетоводител и човекът щеше да дойде утре. Но не съм си представял, че положението е било толкова сериозно.

— Според уговорката с Гленмор — продължи Мейсън — мисис Кенард отишла с малкия Робърт да живее при сестра си, като много внимавала да не я проследят. Но когато разказвала на Милдред как са ѝ насинили окото, Даяна споменала, че една възпълна жена, която накуства, е звъняла на вратата ви при пристигането ѝ. Милдред веднага разбрала какво се е случило. След такова недвусмислено описание не било трудно да се досети, че Гленмор сигурно е подкупил мисис Кенард да я предаде. Тогава Милдред решила да се сдобри с Хельн Бартслър и се уговорила да се срещне с нея в десет часа. Но преди Хельн да отиде на срещата, Франк Гленмор бил вече там и накарал Милдред да замълъкне завинаги.

— А откъде е разbral, че Милдред го е разкрила? — попита Бартслър.

— Обяснението може да бъде само едно. След като научила чрез Даяна за разговора на Гленмор с мисис Кенард, Милдред е направила фаталната грешка да телефонира на Гленмор и да го изобличи. Може би е Щяла да успее по този начин, ако мотивът на Гленмор е бил само алчност, но струва ми се, че ще открием и други, все още неразкрити причини, поради които е искал да държи в ръцете си Джейсън Бартслър. Бил е притиснат до стената и нищо не е можело да го възпре. Твърде вероятно е Милдред да го е поканила да Доведе детето в дома на Хелън. Вместо това той е отишъл там, готов на всичко, но не и да се откаже от детето, докато не получи онова, което иска. Милдред е имала пистолет. Направила е глупостта да прибегне до него. Гленмор ѝ го е отнел и в безумното си отчаяние я е застрелял, след това е изтрил отпечатъците от пръсти, занесъл го е в апартамента на Милдред и го е оставил на такова явно място, където Даяна със сигурност да го види и пипне.

— Как е влязъл там? — попита Траг.

Мейсън се усмихна.

— За човек в неговото отчаяно положение някаква си ключалка на обикновена външна врата не може да бъде сериозна пречка.

— Ако наистина е така — отбеляза Траг, — то Хелън е лъгала, че...

— Разбира се — прекъсна го Мейсън нетърпеливо. — Опитваше се да спаси собствената си кожа. Поначало на Хелън не ѝ е било лесно и без усложненията с това убийство. Тази история има много страни, които ние все още не знаем, лейтенанте. Излишно е сега да губим време с тях. Но когато е видяла, че сигурно ще вали, Хелън е отворила крана на цистерната...

— Тук беше напълно прав — призна лейтенант Траг. — Един от полицайите от отдел „Убийства“ дойде при мен след заседанието на съда днес и ми каза, че си спомня ясно как кранът на цистерната е бил отворен и от него е изтичала силна струя.

— Това е един от най-важните моменти в делото — кимна Мейсън, — защото доказва възможността Милдред да е била убита, преди да завали. И в действителност е била убита значително по-рано, отколкото предполагахте.

— А внукът ми? — намеси се Бартслър. — По дяволите, искам да видя внука си. Ей сега някой проклет доктор ще ме приспи с

упойка... Искам да видя внука си.

Мейсън се обърна към един от полицайите:

— Бихте ли помолили мис Стрийт, която чака навън в колата, да доведе тук момченцето? Кажете ѝ, че е безопасно и че не крием нищо от полицията.

Сержантът погледна към Траг за потвърждение.

— Върви — нареди лейтенантът.

Отвън долетя шум от стъпки на човек, който зави тичешком по пътеката откъм задния двор към къщата, изтрополи глухо по верандата и накрая полицаят от патрулната кола нахълта в стаята, улови погледа на лейтенант Траг, кимна и доложи:

— Дрейк го откри под навеса за дърва в съседната къща. Ще трябва да побързате, лейтенанте. Има ли стенограф тук?

Траг свъси вежди и огледа хората около себе.

— Оставете на нас детето и вземете със себе си Дела Стрийт — предложи Мейсън.

— Ще трябва да побързате — повтори полицаят. Траг закрачи решително и пресреща Дела Стрийт на вратата.

— Бързо, мис Стрийт, елате с мен. Имате ли писалка и бележник в чантата си?

Тя кимна.

— Ще издържите ли на изпитанието да запишете едно предсмъртно признание?

Тя кимна отново.

Мейсън взе момченцето от секретарката си, даде ѝ знак да мълчи и влезе в стаята с малкия Робърт Бартслър.

21

Дела Стрийт се сгущи до Пери Мейсън на предната седалка на колата. Адвокатът превключи скоростите и се отдалечи от голямата къща, където хората безредно се тълпяха, репортерите от вестниците щракаха със светковиците на фотоапаратите си и задаваха въпроси.

— Доста неприятно, а, Дела? — попита Мейсън загрижено.

— Доста неприятно, но не непоносимо. Бил е улучен с едри съчми в гърба. Не са го уцелили в гръбнака, но... Е, разбира се, това беше краят му и те бяха доста груби, за да може предсмъртните му показания Да се приемат в съда. Казаха му, че умира, и го накараха да повтори, че знае това.

— Той призна ли?

— Да, всичко. Но за теб няма нищо ново. Лейтенант Траг се удиви колко точно си успял да възпроизведе случай и до най-малките подробности. Гленмор е отговарял за експлоатацията на мините и е получавал процент върху тонажа от натрошена руда. Всичко е доста объркано, но важното е, че в някои от мините са попаднали на твърде богата на метал руда и Гленмор започнал нелегално да я смесва с обикновена скална маса, така че да получи същия краен продукт. Естествено, много по-лесно му е било да добавя отпадъчната скала, отколкото да копае. По този начин е получавал почти двойна печалба. Неминуемо някои от отборните служители в мината е трябало също да бъдат въвлечени. У Бартслър се зародили съмнения и Гленмор се заел да търси някакъв коз срещу него, нещо, което би... Какво да ти обяснявам, всичко останало ти е ясно.

— Той спомена ли, че момчето не е внук на Бартслър?

— Не, честно казано, шефе, мисля, че не е знал. Очевидно е смятал, че Милдред Данвил просто се е намесила в играта и е отвлякла детето... Боже господи! Това пък какво е?

Мейсън изви колата така, че фаровете осветиха една фигура, която куцукаше по улицата.

— Човек, когото явно са нападнали и ограбили... Но това е Карл Фреч!

Мейсън отвори вратата и изскочи на тротоара.

— Здравейте, Фреч. Какво се е случило? Фреч му хвърли поглед, който очевидно трябваше да бъде изпълнен с достойнство и презрение, и отмина.

— Ей! — подвикна Мейсън. — Какво се е случило? Младежът дори не се обърна назад.

— Исках да поговоря с него — обясни Мейсън на Дела Стрийт — и да му съобщя за събитията вкъщи... Е, добре, нека си върви.

— За бога, какво ли може да му се е случило? — попита Дела Стрийт.

Мейсън се засмя:

— Забрави ли, че беше излязъл с жена от агенцията на Пол Дрейк? Тя имаше задачата да получи сведения, но да не го оставя да прекалява. И ако си спомняш, въпреки скромния си вид девойчето е шампион по бокс в категория перо за жени и е излизало на ринга с мъж като спаринг партньор. Явно, че Карл се е главозамаял от побойническия си успех. Ако иска да играе ролята на пещерен човек, би трябвало да изучи мъжкото изкуство на самозащита.

Дела Стрийт се разсмя.

— Само да го види Даяна! Чудесно са го подредили — до утре сутринта окото му ще посинее.

— Детективите на Пол Дрейк си ги бива — отбеляза адвокатът, — но колите му са в ужасно състояние.

— А как ще се приbere Пол, като му взехме колата?

— Полицията ще го закара. Тъй като е присъствал по време на престрелката, ще го вземат за свидетел и ще го задържат още час-два. Междувременно, Дела, нас ни чака една задачка.

— Аз съм ясновидка: Отиваме да хапнем.

— И да се отървем от вкуса на шоколада. Повдига ми се от него — призна Мейсън.

— На мен също — засмя се Дела.

— Може би ще намерим някъде чудесна сочна пържола с гъби, картофи по лионски и франзели на филийки, препечени до златистокафяво, които да хрупкат...

— И тъй като е късно вечерта — намеси се Дела Стрийт — ѝ няма да имаме повече клиенти, може да поръсим малко стрит чесън върху хлебчетата, а?

— И да изпием бутилка червено вино — добави Мейсън.

— Какво ни бави? — попита Дела Стрийт.

— Само страхът сержант Холкъм да не ни хване, че караме с превищена скорост — призна адвокатът с усмивка.

— Как ще съобщиш на Бартслър, че момчето не му е внук?

— Не ставай глупава! Изобщо няма да му кажа.

— Значи ще го оставиш да...

— Защо не? — попита Мейсън. — Момчето остана сираче. Никой не знае кой е баща му. Майка му е убита. Според акта за раждане той е син на Робърт Бартслър и има законното право да носи името Робърт Бартслър младши. Бартслър има много пари, а малчуганът ще помогне на Хельн й Джейсън да се сдобрят...

— Но няма ли Бартслър да разбере? Няма ли да види, че детето не прилича на никого от семейството? Че...

Мейсън се засмя:

— Дела, трябваше да видиш как Бартслър се радва на детето, за да разбереш как тълкуваме фактите според желанията си. Преди да дойде линейката и да му поставят упойка, той видя малкия и кълна се, че в този момент бе забравил за болката в коляното. Лицето му сияеше и като се има предвид какъв заклет скептик е, прояви удивително лековерие.

— В какъв смисъл?

— Търсеше общи семейни черти. Според него момчето имало челото на майка си и устата на баща са, а очите му били точно копие на очите на майката на Бартслър и...

— Боже господи! — възклика Дела. — И това от устата на скептик, който се гордее с факта, че трудно може да бъде убеден в каквото и да било.

— Точно така. Още един пример на каква доверчивост е способен човек въпреки всичките си усилия да изповядва непоклатим, суров скептицизъм, когато става въпрос за нещо, в което иска да повярва. Колко хора могат да се погледнат в огледалото и да се видят такива, каквито са в действителност? Те виждат въображаемия образ,

който са изградили за себе си — с десет-двойсет години по-млади, отколкото са.

Дела Стрийт се разсмя:

— Това вече се отнася за жените.

— Не, жената е по-честна към себе си, малко по-критична в оценката си. Жените не се самозалъгват като мъжете. Те са и по-романтични, но и по-реалисти.

Мейсън зави и влезе в една странична уличка.

— Спомняш ли си това уединено място, Дела? — въодушеви се той. — Тук сервират чудесни питки, запечени със сирене и подправки отгоре.

— О, да! — възклика Дела. — И имат чудесно вино. Отдавна не сме идвали тук, шефе.

— С Пол Дрейк често се срещахме тук — спомни си Мейсън. — Чудя се дали Пол е успял да довърши вечерята си. Така и не разбрах.

Мейсън и Дела Стрийт влязоха в малкия ресторант. Оберкелнерът ги позна и ги настани в едно сепаре.

— Какво ще правиш с дневника на Милдред? — заинтересува се Дела Стрийт, след като изпиха по един коктейл, придружен със зелени маслини.

— Ще го изгоря — заяви Мейсън — с подходяща церемония. В края на краищата адвокатът е нещо като лекар, само че лекарят лекува телата на хората, а адвокатът съзнанието им. Макар че по — добре да се възползваме от възможността за едно изнудване в името на доброто.

— Хельн ли искаш да сплашиш?

— Да. АКО се държи добре и се отнася с Бартслър както трябва, ще й обещаем, че няма да показваме дневника на никого.

— Ще я обвинят в измама ли?

— Точно така.

— А Бартслър? На него кой ще му държи юздите?

— Разчитам на внука му. Той...

— О, боже? Ето го и Пол Дрейк пристигна.

Дрейк се изправи до масата им.

— Мини навътре, Пери. Да не си мислите, че ще вечеряте само двамата, без мен?

— Какво става? — попита Мейсън. — Не беше ли свършил с вечерята, когато те повиках по телефона?

Дрейк се намръщи, сякаш се мъчеше да си припомни нещо отдавна отминало.

— А, вечерята. Хапнах, хапнах. Не стигнах до десерта, но си хапнах. Само че оттогава много вода изтече.

— Искаш да кажеш, че пак си огладнял и смяташ да натрапиш компанията си на нашата вечеря? — намигна закачливо Мейсън.

— Точно така — заяви Дрейк — Дойде ми наум, че сте тук. Онези проклети полицаи ме оставиха да се връщам с такси. Разходите са за твоя сметка. Леле майчице, как не останахте у Бартслър още пет минути?!

— Защо?

— Трябаше да видите Карл Фреч.

— Видяхме го.

— Къде?

— На улицата, около две преви преди къщата. Вървеше пеша.

Дрейк отметна глава и се разсмя. — Малко преди да се прибере, се обади детективката, за да ми докладва. Спомняте си, че е участвала като боксьор в...

— Да, спомням си. Какво ти докладва?

— Накарала е Карл да признае, че е бил в апартамента на Даяна.

Той се увлякъл да се хвали как е заблудил полицията.

— Защо е ходил в апартамента, Пол?

— Трябва ли да ти обяснявам?

— Само за това ли?

— Само за това. Според сведенията младежът е един нахален женкар, който с изнудване и юмруци допълва така наречения си чар. Похвалил се на моята детективка, че нито една жена не могла да му устои. Направил восьчни отпечатъци от ключовете на Даяна.

Твърдял, че когато едни мъж удари яко една жена, след това тя изпитва инстинктивно биологично желание да му се отдаде.

— Продължавай — усмихна се Дела Стрийт, — започна да става интересно.

— Не забравяй, че детективката ми докладваше доста набързо и по телефона. Наложи се да запази по-пикантните подробности за по-късно. Но за да измъкне сведенията, тя оставила у Карл впечатлението, че е попаднал на лесна бройка, и когато разбрал, че си е направил сметката без кръчмаря, той решил да прибегне до физическо насилие.

Детективката ми смята, че си е счупила кокалче на ръката. Колата на Карл останала при нея, а той се приbral пеша.

— И как му се е отразило всичко това. Пол?

— Трябаше да го чуеш как ридае пред лейтенант Траг. Имаше няколко избити зъба и фъфлеше като...

— Някой идва — прошепна Дела Стрийт.

Мейсън вдигна поглед и видя един мъж от друга маса, който беше оставил дамата си и се приближаваше към него.

— По дяволите, Дела — измърмори адвокатът — изглежда, че никога няма да ни оставят насаме.

— Е, ще си тръгна, щом се сърдиш — засмя се Дрейк. — Канех се да потанцувам с Дела преди...

Човекът застана до сепарето и леко се изкашля.

— Извинете, че ви прекъсвам — започна той, — но вие сте Пери Мейсън, нали? Виждал съм ви в съда, Мистър Мейсън, цяла вечер се опитвам да се свържа с вас. Когато влязохте тук, помислих, че съдбата ви е довела. Просто трябва да се посъветвам с вас за нещо, което ме беспокои. Нещо твърде мистериозно и много важно.

Мейсън се усмихна и поклати глава.

— Не преди да изпия още един коктейл, да хапна ордьовър, порция пържола и...

— Ще почакам — настоя тревожно мъжът, — стига само да се съгласите да разговаряте с мен.

— И ще ядем чесън — предупреди го Мейсън. — За какво става въпрос?

— За една рибка.

— Да не би случайно да се шегувате?

— Не, не, за една златна рибка.

— И е важно?

— Разбира се, че е важно. Идва ми да полудея. Но няма да ви задържам повече, мистър Мейсън. Ще ви чакаме там с дамата и ако пийнете едно бренди с нас след вечеря, ще ви разкажа историята в основни линии.

СЛУЧАЯТ С ПАЛТОТО ОТ ВИЗОН

1

Пери Мейсън и секретарката му Дела Стрийт излязоха от съда, където прекараха тежък ден. Разпитаният под клетва свидетел се бе оказал хитър и уклончив, адвокатът му ги заливаше с процедурни възражения и само благодарение на огромното си умение Мейсън бе успял да измъкне важните факти.

Адвокатът и секретарката му влязоха в ресторантa на Морис Албърг и се уединиха в дъното, в преградено със завеса сепаре. Дела въздъхна с облекчение и вдигна поглед към мъжественото лице на шефа си.

— Чудя се как издържаш. Аз съм като изцеден лимон.

Морис Албърг нарочно отпрати келнера и дойде лично да обслужи видния си клиент.

— Уморен ли сте, мистър Мейсън? — запита той.

— Ужасно — призна адвокатът.

— Сигурно цял ден сте били в съда?

Мейсън кимна.

— Взимахме показания, Морис — обясни Дела и посочи стенографския си бележник. — Аз ги записвах.

— Две двойни бакарди — поръча Мейсън, — с повечко лимон.

Морис предаде поръчката на келнера, после предложи:

— Имаме чудесни печени пилета. А пържолите са просто мечта.

Той целуна красноречиво върховете на събраните си пръсти.

— Какво е това, Морис? — засмя се Дела Стрийт. — Откъде го измисли?

— Кое, пържолите ли?

— Не, жеста.

Собственикът на ресторантa грeйна в усмивка.

— От киното. Трябваше да видите обаче какъв боклук сервира онзи от филма — от пръв поглед си личеше, че пържолите му са като подметки.

— Остави жестовете сега — посъветва го Мейсьн. — Дай ни две дебели, сочни пържоли, много картофи по лионски, филийки с масло и...

Той погледна въпросително към Дела Стрийт. Тя кимна.

— Чесън — добави адвокатът.

— Чудесно! — възклика Морис Албърг. — Идвам веднага. Най-хубавите!

— Крехки и сочни — напомни Мейсьн.

— Най-хубавите — повтори Албърг и изчезна зад зелената завеса.

Мейсьн поднесе табакерата си към Дела Стрийт, запали цигарата ѝ, сетне сам дръпна дълбоко от своята, бавно изпусна дима и притвори очи.

— Ако онзи стар козел беше казал истината веднага, вместо да увърта — изсумтя той, — щяхме да свършим за петнайсет минути.

— Е, нали накрая успя да го накараш да си признае.

— Накрая — подчerta Мейсьн. — Все едно, че се опитвах да хвана живак с голи ръце. Щом му задавах въпрос, той започваше да говори за какво ли не, усукваше, извърташе, измъкваше се, подмяташе лъжливи улики, мъчеше се да промени разговора.

— Забеляза ли, че му зададе един и същи въпрос точно дванайсет пъти?

— Не съм броил колко пъти, но тъкмо с това обърнах хода на нещата. Задавах му въпроса, той започваше да разтяга локуми, аз го изчаквах, докато свърши, и отново му задавах същия въпрос със съвсем същите думи. Той се опитваше да ме подведе с нещо друго. Кимах внимателно, като че ли приемах всичко, и го подтиквах към нови постижения на словесното извъртане. Накрая му зададох същия въпрос със съвсем същите думи.

Адвокатът се подсмихна, когато си спомни случилото се.

— В крайна сметка това го пречути — отбеляза Дела Стрийт. — След като се предаде, вече беше лесен.

Морис Албърг донесе коктейлите, които искряха розови и студени във високите чаши.

Мейсьн и Дела Стрийт се чукнаха и мълчаливо вдигнаха тост. Съдържателят на ресторанта, който ги наблюдаваше от входа, сви рамене.

— Как само си говорите с поглед!

— Мистър Мейсън се уморява да говори с думи — отвърна Дела Стрийт леко смутена.

— Разбира се, на адвокатите им идва до гуша от приказки — изломоти Морис Албърг, замазвайки не тактичната си забележка.

— Пържолите ще станат ли скоро? — попита Мейсън.

Съдържателят кимна.

— Хубави ли са?

— Най-хубавите! — С жест, който приличаше на благословия, Морис излезе заднишком от сепарето и завесата падна след него.

Мейсън и Дела Стрийт изпиха коктейлите си на спокойствие, след това Албърг се появи отново с табла, на която бяха натрупани чинии с цвъртящи пържоли, картофи по лионски и нарязани франзели, апетитно препечени до златистокафяво и блеснали от разтопеното масло и настъргания чесън.

— Кафе? — попита той. Мейсън вдигна два пръста.

Албърг кимна, оттегли се и след малко се върна с голяма кана кафе, две чаши с чинийки, сметана и захар.

После в течение на няколко минути си намираше работа около тях: наля вода в чашите, провери дали има достатъчно масло. Очевидно не му се тръгваше. Мейсън хвърли многозначителен поглед към секретарката си.

— Не те разбирам, Морис — поде той. — Направи чудесен жест на гостоприемство, като взе поръчката ни, но да ни сервираш самият ти е ненужно престараване.

— Имам неприятности — въздъхна собственикът на ресторант.

— Сигурно всички имаме. В наше време никой не ще да работи освен началството... Все едно. Вие, приятели, сте дошли тук, за да забравите неприятностите си. Хапнете си спокойно.

Зелената завеса се спусна отново. Щом Мейсън довърши пържолата си, Албърг пак се приближи.

— Морис очевидно има проблеми, шефе — заключи Дела Стрийт.

Мейсън вдигна поглед.

— Ама че идиотщина! — не се сдържа Албърг.

— Кое? — попита Мейсън.

— Тази моя келнерка — направо е луда, абсолютно луда!

— Мисля, че проблемът е юридически, шефе — обади се Дела Стрийт закачливо. — По-добре внимавай.

— Точно така, по дяволите, юридически проблем е — избухна Морис Албърг. — Как бихте постъпили вие с момиче като това?

— Какво му е на момичето? — полюбопитства адвокатът.

— Работи при мен от пет дни. Днес е първо число от месеца — време за плащане. Казах ѝ това. Приготвил съм ѝ чека. Като я гледам, явно е зле с парите. А малко след като вие дойдохте, тя се изпари.

— Как така се „изпари“? — заинтересува се Мейсън.

— Излезе през задната врата и не се върна.

— Може да е отишла до тоалетната — намеси се Дела Стрийт.

— Тогава какво ще търси на улицата?! — възрази Морис Албърг.

— Измъкнала се през задната врата, хвърлила престилката си и дим да я няма. И при това без шапка, без палто, хем знаете какъв студ е.

— Може би не е имала палто — предположи Дела Стрийт.

— Разбира се, че има. Оставила го е в шкафа. Някога е било чудесно палто. Сега е проядено от молци.

— Проядено от молци? — учуди се Мейсън. — Какво е палтото?

— От най-хубавите.

— Би ли уточнил, Морис? — запита Дела.

— Визон — най-хубавият, прояден от молци.

— Продължаван, Морис — подкани го Мейсън, — нека да чуем какво още те гризе.

— Ами... не ми харесва тази работа. Обзалагам се, че полицията я търси.

— Защо мислиш така?

— Жената, която мие съдовете, я видяла през прозореца, който гледа към уличката. Хвърлила си престилката на земята и побягнала като луда. Заряза и мен, и чека с надницата си за пет дни, и коженото си палто, и ресторант, пълен с разгневени клиенти. А аз не подозирах — мислех, че обслужва масите и всичко е наред. После звънецът зазвъня — ето, и сега продължава, чувате ли? Дела Стрийт кимна.

— Готовачът — продължи Албърг — го натиска, когато храната е готова за сервиране. Сега там са се натрупали поръчките на нашата Дикси. Мислех, че обслужва някоя маса, а тя се изпарила. И какво следва от това? Храната изстива, клиентите побесняват, а момичето се носи по улицата като антилопа. Що за идиотщина!

— Е, и какво направи ти? — попита Мейсън.

— Накарах другите момичета да поемат по още една маса и аз самият се хванах за работа. Ама какво чудо, умът ми не го побира! Работи пет дни и после побягва като заек.

Мейсън бутна чиниите на страна. Погледът му издаваше, че е заинтригуван.

— Тя знаеше, че ще й платиш, така ли?

— Да. Исках да й дам парите преди половин час. Беше заета. Каза, че ще си ги вземе по-късно.

— Значи не е имала намерение да напуска, поне тогава.

Албърг сви рамене.

— Следователно — продължи Мейсън, — щом е хукнала така внезапно, някой е влязъл и я е изплашил.

— Полицията — реши Албърг. — Търсят я. Моля ви да поемете моята защита.

— Идвали ли са детективи? — попита Мейсън.

— Май не... Чисто и просто тя се изпари.

— Бих искал да видя палтото й, Морис.

— Палтото — повтори Морис. — Точно то ме тревожи. Какво да правя с него? Парите са си нейни. Може да ги получи когато поиска. Но палтото — ами ако е ценно? Кой ще отговаря за него? Какво да го правя?

— Остави го някъде на съхранение — посъветва го Мейсън. — Дай да му хвърлим един поглед.

Албърг кимна и отново изчезна.

— Сигурно е видяла някой да влиза — я детектив, я някой друг... — предположи Дела Стрийт.

— Почакай — прекъсна я Мейсън. — Нека да не прибързваме с изводите, Дела. Първо да огледаме палтото.

Албърг го донесе. Дела Стрийт неволно възклика:

— Жалко! Ах, колко жалко!

Дори от разстояние се забелязваше, че палтото е проядено от молци. По предницата му съвсем ясно личаха проскубаните дупки в гладката лъскава кожа. Щетите може би нямаше да бъдат толкова очебийни, ако беше някое по-евтино палто, но на тази разкошна кожа личаха съвсем ясно.

Дела Стрийт стана от масата, грабна палтото, намери бързо
марката му и възкликна:

— Господи, шефе, та това е истински визон от „Колтън и
Колфакс“!

— Навярно го е купила преоценено — намеси се Албърг.

— Едва ли — усъмни се Мейсън. — Струва ми се, че не би било
трудно да се поправи. Има места, на които биха могли да се зашият
нови парчета... Да, погледнете...

— Ами разбира се — съгласи се Дела Стрийт. — Проядено е
само на два-три места по предниците. Биха могли да се вмъкнат
кожички и ще заприлича на ново. Нито един търговец на стари вещи
не би продал такова палто в това състояние. Би дал да го поправят и
после ще му вземе хубава цена.

— И палтото е на келнерката, така ли? — попита Мейсън.

— Или е нейно, или го е откраднала — отговори Албърг. —
Може би в началото е било опасно да го държи при себе си и от немай-
къде го е тикнала за седмица-две в някой шкаф, където са го намерили
молците.

— А може някой приятел да й го е подарил, след което е
изчезнал, и тя е решила, че сигурно е откраднато — отбеляза Мейсън
замислено. — Във всеки случай тук има загадка, а аз обичам
загадките, Морис.

— Аз пък не ги обичам — натърти съдържателят на ресторант.

Мейсън огледа внимателно палтото, особено по страничните
шевове.

— Смяташ, че марката е фалшивка? — попита Албърг.

— Марката е истинска — отвърна Мейсън. — Възможно е да е
взета от друго палто и да е прищита тук... Стой, какво е това? Този
шев е нов. Конците са малко по-различни на цвят.

Пръстите му опипаха хастара около новия шев.

— Тук има нещо, Морис.

Мейсън погледна собственика на ресторант и след това се
поколеба.

— Ти командваш — рече Албърг.

По лицето на адвоката се изписа напрежение.

— Има някои особени обстоятелства във връзка с този случай,
Морис.

— На мен ли ще го обясняваш?

— Да предположим, че от самото начало палтото е било купено от тази млада жена — започна Мейсън. — Това означава, че тя някога е била доста добре материално. После навярно ѝ се е наложило набързо да замине някъде и го е оставила. Не е могла сама, нито е имало на кого да възложи да се погрижи за него.

— Е, и? — попита Дела.

— След известно време — продължи Мейсън, — през което молците са нападнали палтото, тя се е върнала, вече изпаднала в твърде затруднено положение. Била е отчаяна. Отишла е да си вземе коженото палто. Облякла го е. Не е имала достатъчно пари да даде да ѝ го преправят или изкърпят или както там се нарича поправката на кожено палто.

— Наистина беше закъсала — обади се Морис Албърг.

— Дошла е в ресторанта и е започнала работа. Трябва да е била твърде зле, за да се реши да стане келнерка. И когато чекът ѝ е бил готов и тя е знаела, че трябва само да си го поиска от Морис, изведнъж я обхванала паника и побягнала, зарязвайки палтото и парите си.

Морис Албърг присви очи.

— Аха. Като те слуша човек, веднага му става ясно като две и две — четири. Лежала е в затвора. Възможно е да е застреляла приятеля си по време на скандал. Измъкнала се е незаподозряна, но се е страхувала да я видят с коженото палто.

— Тогава защо не го е оставила някъде на съхранение? — попита Дела Стрийт.

— Не е искала да се разбере, че е замесена в убийство. Извършила го, е, но не са я хванали... Чакайте, може да е карала пияна и да са я арестували. Дала е фалшиво име, за да не разбере никой коя е. Получила е присъда три месеца затвор и ги е излежала под фалшиво име. Ами да, на мен ми се представи като Дикси Дейтън. Веднага си личи, че е фалшиво име... Точно така, лежала е в затвора. Дела Стрийт се засмя:

— С въображение като твоето, Морис, би трябвало да пишеш романи.

— С въображение като моето — отвърна Морис унило — виждам как полицията вече влиза в ресторанта. В такава каша се забърках — престъпник да работи тук. Ако я търси полицията, ще

излезе, че съм я укривал... Много важно, че имам приятели в Управлението. Каква полза от това?

— Давай, давай — засмя се Дела Стрийт. — Ех, как се навиваш, Морис. Още малко, и ще се изкараш осъден за убийство, вързан на електрическия стол, а газовата ка...

— Спри! — Морис я прекъсна така рязко, че гласът му прозвучава като изстрел от пистолет. — Дори на шега не го казвай.

За момент настъпи тишина, сетне Албърг се успокои и кимна енергично.

— Това е. Някога е била богата. Сетне се е забъркала в нещо. Може би — марихуана. Да, да. Отишла е на събиране на наркомани и са я хванали. Тикнали са я за шест месеца в затвора. А палтото е останало в шкафа и не е имало кой да се погрижи за него. Та докато излезе от затвора, са се завърдили молци...

— Та е влязла значи в затвора богата — усмихна се Мейсън, — а е излязла без пукната пара.

Албърг се замисли над казаното и се намръщи.

— Как така? — попита той.

— Не питай мен — отвърна Мейсън. — Това е твоята теория. Аз само ти показвам слабите ѝ страни. Ако тя е била богата светска дама, хваната на наркоманско събиране, и е излежала шест месеца затвор, тогава защо, като е излязла от затвора, се е принудила да започне работа като келнерка?

— Е — промълви Албърг, — туй наистина е труден въпрос.

— Разкажи ни как тя избяга — подкани го Мейсън. — Какво точно се случи, Морис? Трябват ни факти, а не твоите свободни съчинения.

— Ами тя просто си излезе — заразправя Албърг, — както ви казах. Чух, че звънецът, който готвачът натиска, когато храната е свалена от печката и е готова за сервиране, иззвъння няколко пъти. Не обичам да го чувам, защото означава, че келнерките не успяват да се справят с работата.

— Колко келнерки имаш? — попита Мейсън.

— Пет и един мъж, който обслужва сепаретата в тази част на ресторанта. Работи при мен отдавна. Най-добре е да сервираш в сепаретата, защото там се получават най-големи бакшиши.

— Добре, продължавай, какво стана с келнерката?

— След като чух звънца, няколко пъти ходих да проверя какво е положението. Храната в чиниите, натрупани на полицата до печката, изстиваше. Запътих се да се разправя с келнерките. Тогава един от клиентите ме спря с въпрос защо храната се бави толкова. Попитах го кой го обслужва и той ми я описа. Разбрах, че е Дикси. Потърсих я наоколо. Нямаше я. Всичката храна на полицата беше за масите на Дикси. Изпратих едно от момичетата в тоалетната. „Измъкни я оттам — рекох, — не ме интересува лошо ли ѝ е, или не, измъкни я оттам.“ Но тя не беше там. Тогава жената, която мие съдовете, ми каза, че я видяла. Излязла през задната врата и избягала по уличката. Както обикновено, когато се случи нещо непредвидено, човек първо трябва да се погрижи за клиентите, така че накарах момичетата да разнесат храната по масите, всяка от тях да поеме по още една маса и... После дойдох при вас да ви се оплача.

— Келнерката дружеше ли с някое от момичетата?

— С нито едно. Все си мълчеше.

— Никакви приятелки ли нямаше?

— Държеше се на страна. Другите келнерки я смятаха за надута

— заради това и заради палтото от визон.

— Аха, ясно... — промърмори Мейсън.

Един келнер дръпна зелената завеса и докосна Албърг по рамото.

— Извинявай, шефе, дошла е полицията.

— Ох — изпъшка Албърг и безпомощно погледна през рамо. — Настани ги в някое сепаре, Тони. Не искам хората в ресторанта да видят как полицията ме разпитва... Знаех си, че работата ѝ не е чиста... — Всички сепарета са заети — прекъсна го келнерът.

Албърг изстена.

— Покани ги тук — предложи Мейсън.

Лицето на съдържателя на ресторана просветна.

— Наистина ли нямате нищо против?

— Щом сме стигнали дотук, по-добре да караме докрай.

Албърг се обърна към келнера:

— Цивилни ли са или в униформа?

— Цивилни.

— Доведи ги — нареди той. — Донеси още няколко стола, Тони, кафе и пури, хубави пури — от най-хубавите.

Келнерът се оттегли. Албърг се обърна към Мейсън:

— Много мило от ваша страна, мистър Мейсън.

— Дреболия. Още повече, че умирам от любопитство. Как мислиш, какво търсят?

— Какво търсят? Какво търсят? — развълнува се Албърг. — Търсят момичето, разбира се, и палтото от визон. Дори и да не е било откраднато, ще го вземат като доказателство. След две седмици ще го носи приятелката на полицая. Какво да правя с него? Аз...

— Слушай — намеси се Дела Стрийт, — сложи го на облегалката на стола ми. Ще помислят, че е мое.

Албърг бързо метна палтото на облегалката на Дела Стрийт.

— Не бих искал да крия нищо от тях — измърмори той, — но не ми се ще да намерят тази дреха тук. Знаете как ще изглежда историята във вестниците: „Полицията намира откраднато визоново палто у една от келнерките в ресторана на Албърг“ — и всички веднага ще си помислят, че е откраднатото от някоя клиентка.

Завесата се вдигна и келнерът каза:

— Тук, моля.

Двама цивилни полицаи влязоха в сепарето. Единият от тях посочи Албърг.

— Този е.

— Здравейте — поздрави другият. — Сядайте, момчета, сядайте — разбъбри се Албърг. — Всички сепарета са заети, а ние с мята приятел точно разговаряхме, така че той предложи...

— Това е Мейсън, адвокатът — прекъсна го единият от полицайите.

— Точно така. Точно така. Пери Мейсън, адвокатът. Е, момчета, какво има? С какво мога да ви бъда полезен?

— Господа, мис Стрийт, моята секретарка — представи я Мейсън.

Полицайтите изсумтяха в отговор. Никой от тях не каза името си. Говореше по-дребният от двамата. Келнерът донесе още два стола, кафе и пури.

— Мога ли да ви предложа още нещо? — попита Албърг.

— Не е необходимо — отказа същият полицай. — Кажи му да донесе една голяма кана кафе. Аз го обичам с много сметана и захар. Колегата ми го пие чисто. Е, Албърг започвай по същество.

— За какво?

— За келнерката, знаеш.

— За коя келнерка?

— За тази, която избяга — отвърна полицаят. — Хайде да не губим време в празни приказки. Какво, по дяволите, те прихваща? Да не си замесен?

— Не разбирам — рече Албърг. — Защо питате мен? Тя работеше тук. Забелязали сте я и тя ви е забелязала и е избягала.

Полицайтите размениха погледи. Този, който водеше разговора, попита:

— Какво искаш да кажеш с това, че ни е забелязала?

— Не ви ли е забелязала?

— Не, по дяволите!

— Тогава защо избяга? — учуди се Албърг.

— Точно това сме дошли да ни обясниш.

— А откъде знаете, че е избягала?

— Някой се опитал да я накара да се качи в една кола, която била паркирана на уличката. Тя се дърпала. Мъжът имал пистолет. Стрелял по нея два пъти. Тя побягнала, стигнала до улицата и една кола, която бързала да мине, преди да се смени светлината на светофара, я бълснала. Шофьорът в нея не е виновен. Светофарът на ъгъла давал зелено. Човекът в другата кола, онзи с пистолета, се измъкнал на заден ход от уличката и бързо избягал.

Морис Албърг прокара ръка по плешивото си теме.

— Ах, дявол да го вземе!

— Та затова искаме да научим какво има около нея, какво се е случило. Носила е чантата си. Така разбрахме, че се казва Дикси Дейтън и че работи тук. Свидетели заявиха, че е келнерка, която излязла тичешком от уличката. Пред задния вход намерихме келнерска престилка. Жената, която мие съдовете, твърди, че е хукнала с всичка сила. Грабнала чантата си и дори не спряла да свали престилката си, докато не излязла навън... А сега ни кажи какво знаеш за нея.

Морис Албърг поклати глава.

— Току-що разказах на мистър Мейсън всичко, което знам. Дойде да работи тук. Изглежда, се нуждаеше от пари. Бях приготвил чека да й платя.

— Как е истинското й име?

— Дикси Дейтън — това е името, което ми каза.

— Прилича на фалшиво.

— И на мен ми се стори така — призна Албърг, — но това име ми даде и аз го написах на чека.

— Има ли номер на социална осигуровка?

— Разбира се.

— Кой е?

— Не мога да си спомня. Написан е на гърба на чека.

— Ще го видим, Какво я накара да избяга?

— Нямам представа.

Изглежда, полицайтите смятаха, че по-важно е да допият кафето си, вместо да направят оглед.

— Някой видял ли е от какво се е уплашила?

— Май че не.

— Върви да провериш.

Морис стана и отиде в ресторантата. Дела Стрийт се усмихна любопитно.

— Господи, как успяхте да се появите толкова бързо?!

— Извикаха ни по радиото — обясни един от полицайтите. — А вие какво общо имате с тази история?

— Нищо — отвърна Мейсън. — Точно привършвахме вечерята и си говорехме с Морис. Той ни разказа за келнерката, която избягала.

— А той откъде е разbral?

— Поръчките се натрупали, храната изстивала, а клиентите започнали да се оплакват от обслужването.

В този момент Албърг се върна.

— Не можах да разбера какво я е уплашило, освен...

— Коя маса е обслужвала?

— Някоя от четирите, които ѝ бях определил. Тръгнала с таблата, на която имало три чаши с вода и тон чинийки с масло. Само това знаем със сигурност и нищо повече.

— Три чаши? — натърти Мейсън.

— Точно така.

— Ето ти и ключа към загадката — рече полицаят. — Обикновено хората вечерят сами, на двойки или четворки. Група от трима души е нещо необичайно. Това обяснява нещата. На една от масите ѝ е имало трима души? Тръгнала е да занесе поръчката и ги е познала. Или те са я познали.

Албърг кимна.

— Къде са тримата?

— Все още тук. Но не бих искал да ги разпитвате.

— Защо?

— Защото са ядосани, задето трябваше да чакат.

— Няма значение — отсече полицаят, — ще ги разпитаме.

— Не може ли да стане по-незабелязано?

— По дяволите с тези глупости! — кипна полицаят. — Някой се е опитал да убие момичето. Тя се е изплашила от хората на онази маса. Какво ще им цепим басма! Ще бъдат страшни късметлии, ако не ги закараме в Управлението. Хайде, Бил, да вървим.

Полицайтите допиха кафето и дръпнаха столовете си назад. Албърг ги последва, като протестираше нерешително. Мейсън погледна към Дела Стрийт.

— Горкото момиче — промълви тя.

— Хайде да хвърлим един поглед — предложи Мейсън.

— На какво?

— На тримата.

Той тръгна напред и избра място, откъдето можеха да наблюдават масата, до която Морис Албърг заведе полицайтите. Те не си дадоха никакъв труд да прикрият намеренията си. Всеки трябваше да разбере, че не се шегуват.

Компанията се състоеше от двама мъже и една млада жена. Мъжете бяха прехвърлили средната възраст, а жената беше към трийсетте.

Полицайтите дори не сметнаха за нужно да седнат и да се престорят, че са техни приятели. Те застанаха до масата и проведоха разпита. Проведоха го основно. Поискаха им шофьорските книжки, карти и всякакви други документи за установяване на самоличността.

Останалите клиенти обръщаха любопитно глави Разговорите в ресторанта заглъхнаха, докато накрая всички открито наблюдаваха малката драма, която се разиграваше на масата. Мейсън докосна ръката на Дела Стрийт.

— Забележи самотния мъж, който яде пържолата си — прошепна той. — Добре го разгледай.

— Не разбирам, кого?

— Онзи, набития, с решителното изражение. Седи на маса съвсем сам. Има доста гъсти вежди, остра черна коса и...

— Да, да, виждам го. Е?

— Забеляза ли как яде?

— Какво толкова има?

— Яде пържолата си като автомат — отбеляза Мейсън, — прегъща храната колкото е възможно по-бързо. Челюстите му дъвчат припряно, но ножът и вилицата му работят с отмерен ритъм. Иска да приключи с вечерята. Забележи, че той е един от малкото хора, които не обръщат абсолютно никакво внимание какво става на масата, където полицайтите разпитват онези тримата.

Дела Стрийт кимна.

— При това седи на около три метра от нея. Би могъл да чуе какво се говори, ако иска, ала той просто си седи и яде. Виж как се движат челюстите му. Забележи как яде с постоянно темпо. Старае се да не стане ясно, че бърза, но не му се ще да си остави храната и да излезе, а съм сигурен, че изгаря от нетърпение да се махне.

— Наистина лапа като хала — съгласи се Дела Стрийт.

Те наблюдаваха мъжа в продължение на няколко секунди.

— Неговото присъствие означава ли нещо? — попита Дела Стрийт.

— Да.

— Какво?

— Деветдесет процента съм сигурен, че полицията действа прибръзано — каза Мейсън.

— Не разбирам.

— Ами помисли си. Келнерката напълва три чаши със студена вода, взема три порции масло, стига до помощната маса близо до кухнята и хуква да бяга.

Дела Стрийт кимна.

— Значи — продължи Мейсън, — когато е излязла от кухнята, тя е знаела, че трябва да обслужи трима души на масата.

— Естествено — засмя се Дела Стрийт. — Три чаши вода и три порции масло означават, че на масата има трима души.

— И какво става? — попита Мейсън.

— Не виждам нищо неправилно в теорията на полицията — намръщи се Дела Стрийт. — Когато е огледала по-добре хората на

масата, тя познала един от тях или и тримата и нещо я е изпълнило с такъв ужас, че веднага е побягнала.

— А как е разбрала, че на масата има трима души, които трябва да бъдат обслужени?

— Сигурно ги е видяла, когато е отивала за чашите с вода.

— Откъде ги е видяла?

— Ами... Вероятно... Вероятно ги е видяла да влизат.

— Точно така. Не е могла да ги види от кухнята.

— Но е могла да ги види, когато е излязла от кухнята, носейки поръчката на някоя друга маса.

— Всичките ѝ маси са наблизо — посочи Мейсън. — Ето там са — и четирите една до друга. Значи, ако за първи път е видяла тримата, докато е обслужвала някоя от другите маси, това означава, че е била близо До тях.

— А, ясно — рече Дела. — Значи смяташ, че не е избягала, защото е видяла тримата отблизо, когато е излизала от кухнята.

— Така е според полицията, но фактите не подкрепят теорията ѝ. Дела Стрийт кимна.

— Следователно — продължи Мейсън — защо да не предположим, че онези тримата изобщо не са ѝ направили впечатление, че ги е видяла на входа, когато е носила поръчката на друга маса, че когато се е върнала в кухнята, е взела таблата, сложила е върху нея три чаши с вода и три порции масло и е тръгнала към масата. И едва тогава е забелязала някой, който току що се е появили и който наистина е означавал нещо за нея.

— Имаш предвид мъжа, който яде пържола?

— Много възможно да е бил мъжът, който яде пържола. При положение, че едно момиче побягва в ужас през задната врата на ресторант, по-близко до ума е, че се е изплашило от един човек, който я е наблюдавал, отколкото от компания, погълната от собствените си проблеми и разговори. Ето защо — продължи Мейсън — в такъв случай този, който изведнъж стане от масата, без да дояде храната си, ще предизвика подозрение у полицията.

Дела Стрийт кимна.

— От друга страна, ако този човек набързо изгълта храната си, то полицията пак може да го заподозре.

Дела отново кимна.

— Следователно — заяви Мейсън, — ако човекът, който е причината за бягството на Дикси Дейтън, е видял, че полицията води разпит в ресторана, той би направил опит да се измъкне колкото е възможно по-бързо, без по някакъв начин да предизвика подозрения. Ето защо, Дела, трябва да обърнем внимание на този човек, който се храни с такава отмерена бързина. Нека да видим дали ще си поръча десерт, или ще изпие втора чаша кафе. Ако погледне часовника си и се държи така, като че ли има среща, ако небрежно повика келнерката, плати сметката си и не дочака рестото...

— Боже господи, шефе, точно това прави в момента! — възклика Дела Стрийт, а в същото време набитият мъж отмести чинията си, погледна часовника си, взе чашата с кафе, допи го, после вдигна пръст да привлече вниманието на келнерката.

— Бързам за среща — каза той с ясен глас. — Моля, сметката. Не желая десерт, благодаря.

— Смяташ ли — обърна се Мейсън към Дела Стрийт, — че можеш да изиграеш ролята на детектив? Бягай навън, Дела, и виж какво ще направи нашият човек, когато излезе. Може би ще успееш да вземеш номера на колата му. Проследи го, ако е възможно, но не рискувай. Може да стане опасно, ако той разбере, че го следиш. Веднага би заподозрял мъж, но една хубава жена би могла и да успее. Ще ми се да науча нещо повече за това приятелче... По-добре би било, ако и двамата отидем, но полицайт ще искат да говорят с мен, преди да си тръгнат. Малко мнителни са. Моето присъствие тук беше прекалено своеевременно.

— Ще се опитам — обеща Дела Стрийт и добави: — Предполагаш, че тук се крие нещо много повече от онова, което Морис ни каза, нали?

— Да. — Мейсън ѝ подаде ключовете от колата си.

— А палтото от визон?

Адвокатът се поколеба.

— Ако полицайт започнат да задават въпроси — продължи Дела, — ще чуят за коженото палто и ще го поискат.

— Е, нека го вземат — реши Мейсън. — В края на краищата те правят каквото могат, за да изяснят случая.

— Помислих си за Морис Албърг. Той разчита на нас, а явно беше много против полицията да разбере за палтото.

— Добре, Дела — отсече Мейсън. — Облечи го.

Секретарката си сложи палтото и застана като на тръни до изхода на сепарето.

— Надявам се, че не те е забелязал, нали, Дела?

— Кой го знае. Уж не се оглежда и не се интересува от нищо наоколо, а прави впечатление на човек, който не пропуска и най-малкото движение.

— Вече е готов да тръгне. Не поемай никакви рискове, Дела — повтори предупреждението си Мейсън. — Дръж се като момиче, нахранило се вкусно след работа и тръгнало да се прибира.

— Момиче, което работи с такова палто?

— Точно такова момиче го е носило преди теб — напомни ѝ Мейсън.

— По дяволите, така е — съгласи се Дела Стрийт. — И виж какво ѝ се случи. Е, шефе, тръгвам.

— И внимавай, не се престаравай. Просто вземи номера на колата и никакво следене. Възможно е да пострадаш. Все още не знаем какво стои зад всичко това.

Дела Стрийт се сгуши в разкошната кожена яка и после с вирната брадичка и поглед, вперен право пред себе си, излезе спокойно от ресторанта.

От ъгъла на сепарето Мейсън наблюдаваше края на полицейския разпит и набития човек, който подаде номера на гардероба, получи дебело връхно палто и тъмна мека шапка и излезе в нощта.

Морис Албърг доведе полицайите отново в сепарето.

— Какво стана с момичето, което беше с теб? — попита единият от тях.

— Отиде си вкъщи — отговори Мейсън. — И аз си тръгвам, Морис. Изчаках само за да си платя.

— Няма какво да плащаш — каза Албърг. — За сметка на ресторанта е.

— Моля ти се... — запротестира Мейсън. — Това...

— За сметка на ресторанта е — повтори Албърг твърдо.

Очите му многозначително стрелнаха Мейсън.

— Какво открихте там? — попита адвокатът.

— По дяволите — изруга единият от полицайите, — страхотна бъркотия! Момичето просто е избягало, и точка. Тези тримата

положително нямат нищо общо с това.

— Кои са те?

— Не са от града, тоест двама от тях не са. Жената е оттук. Познатата стара история. Тя работи като секретарка в търговския отдел на една тукашна фирма. Мъжете са клиенти от друг град. Опитват се да се развлечат в компания, тоест опитваха се. Вече им се е отъяло от страх.

— Как така да се развлечат в компания? — заинтересува се Мейсън.

— Попитали жената дали има някоя приятелка. Тя се обадила на съквартирантката си. Тримата вечеряли и убивали времето, докато дойде, за да отидат някъде да се забавляват. Така наплашихме мъжете, че сега горят от желание да се върнат в хотела и да си напишат отчетите. Толкова силно треперят, че се чудя как обувките още не са паднали от краката им.

— А жената? — попита Мейсън.

— Всичко е наред. Не познава келнерката — това е абсолютно сигурно. Видяла я, когато оставила таблата с трите чаши вода... Приятна жена, но явно доста си е походила. Секретарка е в търговския отдел. Ако е необходимо, утре ще проверим в службата ѝ.

— А какво е изплашило келнерката? — намеси се Албърг.

— Откъде, по дяволите, да знаем? — отвърна полицаят с раздразнение. — Може би е видяла някой приятел отвън, а може да си е помислила, че го е видяла, яли може би някой ѝ е телефонирал. Следствието ще покаже. Утре ще проверим в болницата как е и ако е в съзнание, ще я разпитаме. Няма какво повече да правим тук.

По лицето на Морис Албърг се изписа облекчение.

— И аз съм на това мнение. Тук няма нищо, което да я изплаши. Сигурно е било телефонно обажддане... На хората не им е приятно, когато полицията дойде и започне да ги разпитва кого са поканили на вечеря. Току-що загубих трима клиенти.

— И на нас не ни е приятно — оправда се полицаят, — но при тези обстоятелства се налагаше. Добре, Албърг, пак ще се видим.

Полицайт излязоха. Албърг се обърна към Мейсън и избърса челото си.

— Какво ли не се случва на човек — изпъшка той.

— Дела излезе да събере някои сведения — обясни Мейсън. — Взе коженото палто със себе си. Предположих, че не искаш полицайтe да го видят.

— Разбира се, че не искам. Забелязах, когато мис Стрийт излезе. Беше облякла палтото. Безкрайно съм доволен. Умирах от нетърпение полицайтe да се махнат. Но се пазех да не се издам. Тогава щяха да си помислят, че се опитвам да скрия нещо, и щяха да се бавят тук до безкрай. Вие ще ми бъдете адвокат, мистър Мейсън.

— Какво очакваш от мен? — попита Мейсън. — Като те гледам, май ти си наумил нещо...

— Задръжте коженото палто — прекъсна го Албърг. — Ако някой се появи да търси келнерката, да пита за нея, за парите й, за каквото и да е, ще го изпратя при вас. Вие ще ме представлявате докрай. Съгласен ли сте?

— Какво искаш да кажеш с „докрай“?

— Ами — докрай.

— За теб не може да има никакви последствия — изтъкна Мейсън. — Щом не си я познавал...

— Знам, знам. В такъв случай няма да са необходими никакви действия. Няма да правите нищо и ще ми изпратите сметката. Ще бъде добре и за вас, и за мен, мистър Мейсън. Но ако нещо се случи, вие ще ми бъдете адвокат.

— Добре — прие Мейсън. — Щом не искаш, не си длъжен да ми казваш.

— Какво не съм длъжен да казвам?

— Оново, което премълчаваш.

— Значи мислите, че има нещо, което премълчавам?

— Защото още не съм го чул.

Морис вдигна ръце.

— Ах вие, адвокатите! Нищо не приемате на доверие. Детективите са нещо по-различно. От адвокатите се страхувам. Преди известно време наех детективи. И добре си свършиха работата.

— За какво ти бяха те, Морис?

— Имах неприятности. На всеки може да се случи. Тогава ми трябваха детективи. Сега ми трябва адвокат. Най-добрят!

— Чудесно! — Мейсън се засмя на вълнението на Албърг. — А сега, Морис, щом е за сметка на ресторанта, ще седна отново и ще си

хапна от твоя ябълков пай, докато чакам Дела Стрийт.

— Тя ще се върне ли? — попита Албърг.

— Разбира се — увери го Мейсън. — Излезе просто за да изнесе коженото палто, без полицайите да задават въпроси.

— Радвам се, че си отидоха. Можеха да не действат така, че да загубя клиентите си. Само как ги разпитваха, всички говорят за това. Сега трябва да вървя. Ще обиколя масите да успокоя хората.

— Какво ще им кажеш? — полюбопитства Мейсън.

— Какво ли? Всичко друго, но не и истината... Цял куп лъжи ще трябва да наговоря. Ще им кажа, че онези тримата паркирали колата си пред ресторента и някакъв пиян шофьор връхлетял отгоре ѝ. Бълснал я отзад. Полицията издирвала собствениците, за да разбере дали ще съдят пияния. Затова и проверявала шофьорските им книжки.

Мейсън се засмя.

— Много късокрака ти е лъжата, Морис. Съмнявам се, че ще убедиш клиентите си.

— Няма да мълкна, докато не ги накарам да повярват.

Мейсън се върна в сепарето, прекара в тревожно очакване десетина минути, сетне завесата се дръпна и Дела Стрийт, плътно загърната в коженото палто и с почервеняло от студа лице, заяви:

— Ударих на камък.

— Сядай и разказвай — подкани я Мейсън!

— Ех — въздъхна секретарката унило, — и аз съм един детектив...

— Какво се случи, Дела?

— Той излезе на улицата, тръгна по тротоара ѝ изведнъж спря едно минаващо такси и скочи в него. Аз се престорих, че това не ме интересува, докато се отдалечи, но взех номера му. Сетне започнах отчаяно да се оглеждам за такси.

— Не ти ли провървя?

— Никак. Разбираш ли, той не беше стигнал до първата пресечка, когато хвана колата. Късметът беше на негова страна. Естествено, беше си направил добре сметката.

Мейсън кимна.

— За разлика от мен. Някакви хора излязоха от ресторента, поръчаха такси и портиерът изтича със свирката си. Естествено, следващото такси ме подмина, за да услужи на портиера.

— Изтърва ли нашия човек? — попита Мейсън.

— Търпение, още нищо не си чул. Изтичах до ъгъла, защото там такситата минаваха и в двете посоки, и зачаках, докато накрая едно се зададе по проката. Спрях го и скочих в него. Казах на шофьора: „Искам да догоня едно такси, което току-що мина по Осма улица и на ъгъла зави надясно. Не знам накъде е тръгнало след завоя, но натиснете газта докрай и да се надяваме, че ще го настигнем.“ Шофьорът на таксито подкара с бясна скорост. Профучахме по улицата, завихме надясно на ъгъла, тръгнахме по проката и той попита: „Ще познаете ли таксито, като го видите?“ А аз отвърнах: „Видях номера му — осемстотин шейсет и три.“

— И какво стана после?

Секретарката направи жест на отвращение.

— Аз бях в такси осемстотин шейсет и три.

— Какво? — учуди се Мейсън.

— Точно така. Мъжът беше взел таксито, завил на ъгъла, изминал две трети от пресечката, платил на шофьора и се качил в собствената си кола, която през цялото време била паркирана до тротоара.

— Охо — възкликна Мейсън, — значи е разбрали, че го следиш.

— Мисля, че не, шефе. Струва ми се, че просто е взел предпазна мярка, за да се убеди, че никой не го следи. Разбира се, като се е качил в таксито, е могъл да наблюдава улицата зад себе си. Ето защо първо се е движил в обратна посока. По този начин се е подсигурил, че който реши да го следи, ще трябва да го стори с кола.

Мейсън се подсмехна.

— Поне трябва да му признаем, че е умен, а фактът, че ти си се опитала да проследиш таксито, в което си седяла, придава на цялата история нещо интересно, артистично.

— Много ми е неприятно, че ме направи на маймуна — призна Дела Стрийт.

— Не теб — успокои я Мейсън. — По-скоро себе си направи на маймуна.

— Как така?

— Келнерката е избягала, защото се е изплашила или е била изплашена от някого — обясни Мейсън. — Нямахме начин да разберем какво или кой е причината. Сега знаем.

— Искаш да кажеш, че той се издаде?

— Разбира се. Фактът, че прилягна до всички тези хитрини, доказва, че е човекът, когото търсим.

Мейсън застана на входа на сепарето и направи знак на Морис Албърг.

— Колко от клиентите ти са редовни, Морис? Какъв процент?

— Повечето са редовни.

— Както разбирам, мъж и жена или четирима души могат да попаднат тук съвсем случайно. Възможно е или ресторантът да им е бил препоръчан, или просто да са търсили къде да хапнат и да се отбили тук.

— Точно така.

— От друга страна — продължи Мейсън, — твърде вероятно е човек, който идва тук и вечеря сам, да е редовен посетител.

— Да, така е.

— Дали би могъл да ми кажеш името на онзи набит посетител с гъстите вежди, който седеше на онази маса?

— А, онзи ли? Забелязах го — отвърна Албърг припряно. — Не го познавам. Не е идвал тук преди.

— Добре ли го видя?

— Не много добре. Не видях лицето му. Гледах го как се държи. Човек трябва да внимава с мъжете, които идват сами, такъв може да се опита да досажда на някоя жена и тогава загазва. Ако не ни създава неприятности, ние не правим нищо, ако пие, ако закача жените, тогава предприемаме нещо. Ето защо наблюдаваме мъжете, които идват сами. Следях този — той си гледаше работата. Бих искал и полицията да си гледа своята.

Мейсън кимна.

— Защо питаш? — неочеквано се заинтересува Албърг.

— Просто се чудех — отвърна Мейсън, — исках да разбера кой е.

— Защо?

— Помислих си, че съм го виждал някъде.

В продължение на няколко секунди Морис Албърг, се взираше в лицето на Мейсън.

— Дяволски лошо е — заяви той тържествено, — че се опитваме да се заблудим един друг. Никой не иска да направи първата стъпка. И

двамата знаем твърде много за човешката природа. И нищо не печелим от това... Лека нощ.

2

Мейсън се спря до уличния телефон, който се намираше на една пряка от ресторанта на Морис Албърг, и позвъни на лейтенант Траг от отдел „Убийства“.

— Лейтенанте, обажда се Пери Мейсън. Ще ми направиш ли една услуга?

— По дяволите, не — изруга Траг.

— Защо не?

— Защото ще ми докара неприятности.

— Но ти още не знаеш за какво става дума.

— Ами! Ако не беше нещо, от което да бягаш като от огън, ти никога не би ми позвънил...

— Спокойно, не бързай — прекъсна го Мейсън. — Не се горещи. Ще направиш добро на една жена, бълсната от шофьор, който вероятно не е виновен. Бягала е от някой, който се е опитал насила да я качи в колата си. Свидетелите твърдят, че е имал пистолет и...

— Да не е онази пред ресторанта на Албърг?

— Същата.

— Какво общо имаш с нея?

— Вероятно нищо, но ми се струва, че момичето е в опасност. Слушай сега какво искам. Тя сигурно е в болницата за спешни случаи. Не знам колко сериозно е пострадала, но съм готов да платя за самостоятелна стая и медицинска сестра, която да се грижи само за нея.

— По дяволите, така ли?

— Точно така.

— И защо е тази филантропия?

— Опитвам се да помогна на момичето.

— Защо?

— Защото ми се струва, че ако бъде оставена в общото отделение на болницата, ще бъде убита.

— Какво говориш, Мейсън! Щом пациентът влезе в бол...

— Знам — прекъсна го Мейсън. — Знам, че това е идея-фикс. Глупав съм. Имам изопачени представи за действителността. Видял съм твърде много договори, стигнали до съдебни процеси. Твърде много бракове, завършили в бракоразводните зали. И твърде много различия в мненията, довели до убийства... Адвокатът никога не чува подробностите за един нормален, щастлив брак. Никога не вижда договора, който приключва без различия в мненията и двете страни са доволни. И какво? Става циник... Сега въпросът е ще ми помогнеш ли ла преместим момичето от болницата за спешни случаи в стая, за която никой, абсолютно никой, освен лекуващият лекар, няма да знае?

— И друго какво? — попита Траг.

— Това е всичко.

— Защо?

— Защото се беспокоя за нея.

— Познаваш ли я?

— Никога през живота си не съм я виждал. Поне не така, че да я запомня. Може би съм я мярнал, когато влизах в ресторант на Морис Албърг. Случайно бях там, когато стана всичко това.

— Не е ли твоя клиентка? Нямаш ли никакви интереси, свързани с нея?

— Абсолютно никакви. Но обещах на Морис Албърг, че ще се погрижа за нея, и му поръчах да препраща при мен всеки, който...

— Добре — реши Траг. — Съгласен съм. Ще уредя въпроса по частен път и ще ти изпратя сметката.

— Благодаря. — Мейсън затвори телефона. Когато се върна обратно в колата си, адвокатът каза:

— А сега, Дела, би ли свалила палтото за малко, за да разгледам мястото, където хастарът е защит насекоро? Напипах нещо под него.

— Сигурна съм, че е просто никаква подплънка — засмя се Дела Стрийт. — Шивачите понякога трябва да пооправят фигурите на жените.

— Съвсем не приличаше на такава подплънка — отвърна ѝ Мейсън. — Свалий палтото, момиче, и хайде да се захванем със загадката на Морис Албърг и визоновото палто.

Дела свали дрехата. Мейсън спря колата, запали лампичката, разпори с джобното си ножче няколко бода от шева и отвори цепка в

хастара. После пъхна два пръста вътре и като с щипци измъкна едно малко картонче.

— Какво, за бога, е това? — удиви се секретарката.

— Изглежда, е разписка от заложна къща в Сиатъл, номерът на заложената вещ е шест хиляди триста осемдесет и четири I и тази вещ може да бъде освободена по всяко време в течение на три месеца, като се плати сумата от осемнайсет долара, таксите за съхранение и един процент месечна лихва.

— Ох, че банална история — разочарова се Дела Стрийт. — Бедното момиче е трябвало да заложи семейни бижута, за да се измъкне от Сиатъл, и се е постарало да не загуби разписката от заложната къща.

— Бижута за осемнайсет долара, Дела? — възклика Мейсън. — Несправедлива си към семейството. Ще отидем до Детективската агенция на Дрейк и ще помолим Пол Дрейк да ни свърже с колегата му в Сиатъл. Ще изпратим разписката с въздушна поща и ще откупим заложената вещ. Така поне ще получим нещо, което струва осемнайсет долара и сведения за стотици Долари. Тогава ще можем да продадем предмета, дори и да не можем да продадем сведенията.

— А ако сведенията се окажат безполезни? — попита Дела Стрийт.

— Ще се наложи да си ги чукам на главата — отвърна Мейсън, — но дотогава ще сме научили много повече за Морис Албърг.

3

Беше-около девет и половина, когато Мейсън отключи вратата на частната си кантора и завари Дела Стрийт да разпределя на бюрото му току-що отворената поща.

— Здравей, Дела, какво ново? — попита Мейсън, отиде до гардероба и остави шапката си.

— Морис Албърг се обади.

— По какъв повод?

— Един застрахователен агент потърсил келнерката.

— Имаш предвид Дикси?

— Точно така. Той е представител на дружеството, в което е застрахована колата, ударила Дикси.

— Бързо работят — отбеляза Мейсън. — Прекалено бързо.

— Какво искаш да кажеш?

— Гледат да ускорят нещата, за да платят колкото може по-малко обезщетение... Не, дори и това не искат.

— Така поне изглежда.

Мейсън се спря до бюрото си. Прокара върха на пръстите си по гладко обръснатата си брадичка и погледна намръщено към книжата на бюрото си с невиждащи очи.

— Това е нещо ново.

— Не те разбирам. Мислех, че застрахователните дружества винаги постъпват така.

— Едно време беше така — обясни Мейсън. — Някои все още го правят, но повечето постъпват коректно. Ако срещу тях са предявили иск, те се стараят да платят разумно и справедливо обезщетение. Но в този случай една млада жена избягва през задната врата на ресторантa и се втурва право под идващата кола, която, разбира се, я бълсва.

— Още не мога да схвана какво искаш да кажеш — настоя Дела Стрийт.

— Не можем да кажем, че шофьорът на колата, която я е ударила, е бил невнимателен, освен ако има нещо, което не знаем. Карал е по

пътя и явно се е движел с умерена скорост. Може би цялото му внимание е било насочено към това да мине, преди светофарът на ъгъла да се смени, но той е бил прав, като е очаквал, че всички по улицата ще се съобразяват със светофара. И изведнъж момичето хуква от тротоара, тича, заслепено от ужас, и изскача право пред него.

— Може да е пил преди това.

— Денните сочат, че е спрятал колата почти веднага. Нищо не показва, че е пил, и все пак след няколко часа идва човек от застрахователното дружество и иска да уреди обезщетението... Какво му е казал Морис Албърг?

— Да дойде тук и да говори с теб, защото ти се занимаваш с всичко, свързано с Дикси Дейтън.

— Обзалагам се, че отговорът му е накарал онзи човек да се позамисли — засмя се Мейсън.

— Смяташ, че няма да дойде?

— Смятам, че надали иска да си има работа с адвокат — отново се засмя Мейсън. — Той... Чакай малко, Дела. Възможно е и това да е опит да открият къде се намира момичето. Този човек може просто да... Казал ли е името си на Морис Албърг?

Дела Стрийт кимна.

— Джордж Файет.

— Преди колко време се обади Морис?

— Малко след девет.

Телефонът на бюрото на Дела Стрийт иззвъня и тя вдигна слушалката.

— Да, здравей, Гърти... Кой е?... Момент.

Секретарката закри с ръка микрофона и се обърна към Мейсън:

— Той е тук.

— Кой?

— Джордж Файет.

— Доведи го, Дела — ухили се Мейсън. — Бързай, да не промени решението си и да си тръгне. Искам да видя как изглежда и да му задам няколко въпроса.

Дела Стрийт каза:

— Идвам веднага, Гърти. — И затвори телефона.

Адвокатът се разположи на стола зад бюрото си, а секретарката излезе, за да доведе Джордж Файет в частната кантора на Мейсън.

След миг тя се върна сама.

— Какво стана? — попита рязко Мейсън. — Тръгнал ли си е?

Дела Стрийт впйтателйо затвори вратата и прошепни.

— Шефе, същият е.

— Моля, кой?

— Човекът, когото се опитах да проследя снощи, онзи, който седеше сам на маса...

— Искаш да кажеш, че той е там отвън и се представя за агент на дружеството, застраховало колата, която бълснала Дикси Дейтън?

— Точно така.

Мейсън грабна телефона.

— Гърти, веднага ме свържи с Детективската агенция на Дрейк. И лично с Пол Дрейк, ако можеш. Извини ме пред Файет, ще го приема след минута. Внимавай да не те чуе. Кажи му, че водя междуградски разговор.

Мейсън погледна часовника си.

— По телефона можем да изгубим много време, Дела. Кантората на Пол е на две крачки по коридора. Може би ще е най-добре да отидеш...

— Момент... Гърти ни е свързала с Пол.

— Ало, Пол, обажда се Пери Мейсън.

— Ох, ох, как си, какво правиш?

— Остави това, Пол, работата е бърза.

— Слушам.

— Има един човек в кантората ми. Представил се е като Джордж Файет. Не знам дали е истинското му име, или не. Много се съмнявам. Искам да го проследите. Да разберете кой е, къде ходи и какво прави.

— С колко време разполагам?

— Ще го задържа колкото е възможно повече — обеща Мейсън, — но ми се струва, че мога да разчитам най-много на пет-десет минути. Пол, той е около трийсет и пет годишен, висок около метър и шейсет и седем, но сигурно тежи деветдесет и два килограма. Тъмен е и има гъсти вежди — и е в състояние да те изиграе. Ще дава вид, сякаш е напълно погълнат от собствените си работи, но ще бъде дяволски нащрек.

— Познавам този тип хора — рече Дрейк. — Ще се занимаем с него.

— Много искам да вземете номера на колата му, да разберете кой е и тъй нататък.

— Добре. Смяташ, че разполагам с десетина минути?

— По-добре разчитай на пет. Почти сигурен съм, че ще успея да го задържа десетина минути, но е възМОЖНО да усети, че нарочно го бавя, и да си тръгне.

— Ще изпратя един човек, който да го изчака и да слезе с него в асансьора. Пери, осигури ми поне пет минути.

Мейсън затвори телефона и се обърна към секретарката си:

— А сега, Дела, върви и го задръж около минута. Усмихни му се мило и му предай, че водя междуградски разговор. Увери го, че току-що са ме потърсили от Ню Йорк и че ще му съобщиш веднага щом свърша. После отиди при телефонистката и ѝ кажи да чака, докато се изкашляш. Когато се изкашляш, да каже, че съм свършил с разговора. Разбра ли?

— Аха. Кога да се изкашлям?

— Когато гостът започне да става неспокоен. Задръж го колкото можеш повече. Трябва ни време. Ако видиш, че става нервен, кашляй.

— Тръгвам — заяви тя и безшумно излезе в преддверието на кантората.

Едва затворила вратата, Дела Стрийт се втурна обратно.

— Шефе, тръгнал си е.

— Какво? Кога?

— Гърти каза, че в момента, в който те е свързала с кантората на Пол Дрейк, той станал, усмихнал ѝ се мило и заявил: „Ще се върна след секунда.“. И излязъл.

Мейсън скочи така рязко, че въртящият се стол зад бюрото му се бълсна в стената. Адвокатът заобиколи писалището, дръпна вратата на частната си кантора и извика:

— Хайде, Дела. Повикай Пол! Да вървим?

Мейсън изтича до ъгъла на коридора и погледна към асансьора. Никой не се виждаше. После се спусна към асансьора и яростно заблъска бутона.

Дела Стрийт, която тичаше на пръсти след него, се отби в Детективската агенция на Дрейк.

Една сигнална лампичка засвети в червено, премигна и после асансьорът спря. Мейсън скочи вътре и каза на момчето:

— Слушай, приятел, давай направо на партера, без да спираш. Много е важно. Хайде!

Момчето дръпна лоста и кабината се стрелна надолу.

— Какво се е случило? — попита то.

— Искам да хвана един — обясни Мейсън.

Кабината плавно спря. Вратата се плъзна и се отвори. Портиерът ги посрещна гневно:

— Какви са тия своеволия, Джим?

— Аз съм виновен — извика Мейсън и се спусна през фоайето към улицата.

Адвокатът се огледа и в двете посоки и не забеляза ни следа от човека, когото търсеше, но му стана ясно, че оживеният тротоар създава чудесна възможност на всеки да се смеси с пешеходците и да изчезне. После се приближи до платното, погледна дали няма току-що тръгнало такси, забеляза едно на ъгъла, спряло на червено, и измина тичешком половината път до него, преди светофарът да се смени и то да се отдалечи.

Мейсън се върна при входа на зданието и видя там Пол Дрейк, Дела и един от детективите на Дрейк.

— Нямаме късмет — въздъхна той. — Не е тук. Хайде да претърсим паркингите. Дела, ти го познаваш. Тръгнете с детектива и претърсете долния паркинг. Пол и аз ще се заемем с отсрещния. Ако видите нашия беглец, спрете го.

— Как? — попита Дела Стрийт.

— Не ме интересува как, важното е да го спреш — обърна се Мейсън към детектива. — Престори се, че те е настъпил или ударил, или нещо друго, само го спри. Обвини го, че е чукнал калника на колата ти. Настоявай да видиш шофьорската му книжка.

— Да си послужа ли със сила, ако се наложи?

— По дяволите, да. Хайде, Пол.

Пол Дрейк и Мейсън се втурнаха по платното, провряха се между движещите се коли, като не обърнаха внимание на сърдитите протести на клаксоните, прекосиха улицата и стигнаха до паркинга.

— Ако е дошъл с колата си — каза Мейсън, — ще го хванем на едното или другото място. Внимавай да не изпуснеш никого от излизящите, Пол. Аз ще дам сигнал на Дела.

Адвокатът се върна до платното, направи знак с ръка и се обърна към Пол:

— Ела да огледаме хубаво и да се уверим, че той просто не си седи в колата.

Пет минути по-късно Мейсън трябваше да се признае за победен. Той прекоси улицата и отиде при Дела и детектива, които го чакаха.

— Е, май загубихме. Все пак не разбирам как е могъл да слезе долу и да изчезне като дим, а в това време...

— Таксито? — подсети го Дела.

— Мисля, че беше празно. Струва ми се, че не е възможно да е успял, Пол. Накарах момчето от асансьора да слезе долу, без да спира. Изтичах до платното... Ако е имал преднина... Но стига, да отидем да поговорим с момчетата от асансьорите и да видим дали знаят нещо.

Те влязоха в зданието.

Разговаряха с всеки от хората, обслужващи асансьорите, като ги изчакваха да слязат на партера. Последният — четвъртият, ги изслуша и възклика:

— Боже мой, мистър Мейсън, чудесно си го спомням! Не слезе надолу, а се качи нагоре.

— Нагоре? — учуди се Мейсън. Човекът кимна.

— Спомням си, че на вашия етаж имаше сигнал и за нагоре, и за надолу, защото точно когато той се качи при мен, кабинката, която слизаше надолу, спря и вратата се отвори, но никой не чакаше да слезе. Той е натиснал и двата бутона... Разбира се, понякога хората правят това, когато искат да се качат нагоре. Механично натискат бутона за надолу, после си спомнят и натискат и бутона за нагоре...

— Но не и този човек — прекъсна го Мейсън. — Знаел е, че е в опасност. Трябвало е бързо да избяга. Натиснал е и двата бутона и се е качил в кабинката, която е дошла първа. Искал е да се махне от този етаж. По дяволите, Пол, все още има доста голям шанс да е в сградата.

— Как е облечен? — попита Дрейк.

— Тъмен двуреден костюм, връзка в червено и синьо и бяла риза — намеси се Дела Стрийт.

— Шапка?

— Снощи имаше черна шапка и... Да, сигурна съм, че имаше черна шапка на стола до него.

Мейсън нареди на Дрейк:

— Върви горе, Пол. Прати някое от твоите момичета да смени телефонистката ми. Тя го е виждала. Кажи ѝ да слезе тук. Може би се е качил няколко етажа нагоре, слязъл е от асансьора и е почакал, като е смятал, че ни е надхитрил. Сега знаем, че не е възможно да е излязъл преди нас. Аз ще отида да разпитам момичето от павилиончето.

— След няколко минути ще дойде още един от детективите ми — заяви Дрейк. — Хайде, Пери, да видим какво ще научим на павилиончето.

Момичето, което продаваше пури и списания, им се усмихна.

— Какво се бяхте различали? — попита тя.

— Опитваме се да намерим един човек — отвърна Мейсън. — Дали не си го забелязала?

Тя поклати глава.

— Не, освен ако не е от постоянните наематели. Тук непрекъснато минават най-различни хора...

— Човекът трябва или да е в сградата, или да е излязъл малко след мен — обясни Мейсън. — Възможно е да е с черна мека шапка, облечен е с тъмен двуреден костюм, връзка в синьо и червено. Около трийсет и пет годишен е, висок е метър шейсет и седем и тежи около деветдесет и два килограма. Най-забележителната му черта са гъстите вежди.

— Господи! — възклика тя.

— Какво има?

— Той излезе от асансьора веднага след като вашата секретарка, Пол Дрейк и другият изтичаха на улицата.

— Продължавай — подкани я Мейсън.

— Изобщо нямаше вид на бързащ. Вървеше спокойно към изхода, после изведнъж се завъртя, дойде до павилиончето и пъхна нос в едно списание.

Мейсън размени поглед с Пол Дрейк.

— Разбираш ли какво е станало, Пол? Видял е Дела Стрийт на тротоара, обърнал се и е забил глава в някакво списание.

— След това купи пура — продължи момичето — и когато вие и мистър Дрейк пресякохте улицата, той излезе и зави надясно... Май че единствената причина, поради която го забелязах, беше любопитството, което се събуди в мен, когато видях как се втурнахте

през фоайето и след това секретарката ви с мистър Дрейк и другият изтичаха навън. Естествено, почудих се какво...

— Хайде, Пол — прекъсна я Мейсън. — Дела, ние с Пол ще вземем първото такси, което мине, и ще тръгнем направо по улицата. Ти вземи следващото, отиди до ъгъла и завий надясно. Ще обикаляме квартала и ще го търсим сред пешеходците.

— Какво е станало? — попита Дрейк. — Убийство ли?

— Все още не — заяви Мейсън мрачно.

— Какво да направим, ако го намерим? — осведоми се детективът на Дрейк.

— Проследете го. Сега вече не се опитвайте да го спирате. Но по някакъв начин откройте кой е.

Мейсън се приближи до платното и за щастие почти веднага спря едно минаващо такси. Двамата с Дрейк скочиха в него, продължиха направо до четвъртата пряка, после завиха надясно и се върнаха обратно по успоредната улица...

— Все едно да търсиш игла в купа сено — измърмори Дрейк.

Мейсън кимна, без да откъсва поглед от минувачите по тротоара.

— Карай бавно — нареди той. — На следващия ъгъл завий надясно, след пет преки обърни и започни да обикаляш по пресечките. Важното е да се движиш, без да спираш.

— От полицията ли сте? — попита шофьорът.

— Не се притеснявай кой съм. Карай си колата и си гледай брояча.

— Няма да има престрелки?

— Не — обеща Мейсън. — Ти си гледай пътя и си Дръж волана.

Те се отправиха на бавна обиколка по улиците, докато накрая на един ъгъл срещнаха таксито, с което Дела Стрийт и детективът също обикаляха.

— Натисни клаксона — обади се Мейсън. — Привлечи вниманието на хората в онова такси... Добре.

При звука на клаксона Дела Стрийт се обърна и Мейсън ѝ направи знак. Тя бавно поклати глава. Адвокатът посочи с жест обратно към кантората, обърна се и се отпусна на облегалката.

— Това е то, Пол — въздъхна той. — Ще му признаем, че успя да ни надхитри първия път — всъщност първите два пъти.

— Кой е той? — запита Дрейк.

— Наех те, за да разбереш точно това.
— Да се смятам ли още за нает?
— Да, дявол да го вземе.
— Колко сериозно да се заема?
— Не се спирай пред нищо. Омръзна ми някакъв си дребен мошеник да ме прави на маймуна.
— Може да не е дребен.
— Възможно е, но съм готов да се обзаложа, че е мошеник. Дела ще ти даде сведенията, с които разполагаме. Ти продължавай нататък.

4

Когато се върнаха в адвокатската кантора, Мейсън се обърна към секретарката си:

— Свържи ме с лейтенант Траг, Дела. Да видим какво знае той. Може би ще можем да разпитаме изплашената келнерка и да разгадаем поне част от загадката.

Дела Стрийт набра номера и заговори:

— Ало, лейтенанте, как сте? Дела Стрийт се обажда... Моля?

Мистър Мейсън иска да говори с вас. Давам ви го.

Секретарката кимна на адвоката и той поде:

— Здравей, лейтенанте, как си?

— В каква каша ме забърка? — попита Траг.

— Какво искаш да кажеш?

— Да преместя момичето в частна болница с отделна сестра...

Следващия път, когато поискаш да вадя кестените от огъня вместо теб, може да...

— По-спокойно. За какво се ядосваш?

— По дяволите, много добре знаеш за какво — тръсна се Траг. — Прекрасно съзnavаш, че ако беше оставил нещата в наши ръце, тя нямаше да може да избяга. Престори се, че си много загрижен за нейната безопасност, и й даде възможност...

— Искаш да кажеш, че е избягала? — учуди се Мейсън.

— По дяволите, точно така, избягала е.

— Траг, давам ти думата си, че всичко беше съвсем честно. Беше точно както ти описах.

— Нима? — възклика Траг със сарказъм. — Просто искаше да си сътрудничиш с добрата стара полиция, нали, Мейсън?

— Виж какво, Траг, някога правил ли съм ти номера?

— Дали си правил номера? Толкова номера си ми направил, че...

— Може би един-два пъти с теб сме били противници — съгласи се Мейсън, — но молил ли съм те някога за съдействие или нещо друго, с цел да те изиграя?

— Не.

— И няма да го направя — заяви Мейсън. — За мен това е също толкова неочеквано, колкото и за теб, и ме тревожи. Как е успяла да избяга?

— Никой не знае. Била е там и след пет минути я е нямало. Лежала и имала вид на заспала. Сестрата, която се грижела за нея, отишla за кафе и сандвич. Разбира се, тя твърди, че е излязла само за пет минути. Вероятно обаче е било за около половин час. Пациентката е спяла спокойно и сестрата е влизала от време на време да я наглежда.

— Колко сериозно е било състоянието ѝ?

— Била е в шок. Възможно е да е имала мозъчно сътресение освен натъртванията, две-три счупени ребра, които са бинтовани, някоя и друга драскотина и ожулвания. Лекарят е искал да я задържи известно време под наблюдение.

— А дрехите ѝ?

— По дяволите — изруга Траг, — дрехите ѝ са били в шкафа, облякла ги е и е излязла.

— А пари?

— Не е имала пукната пара. Съдържанието на чантата ѝ е било описано и оставено на гардероба.

— Как е могла да излезе от болницата без пари за такси?

— Защо питаш мен? — избухна Траг — Какво си мислиш, че съм ясновидец? Казвам ти какво се е случило.

— Много съм изненадан — отвърна му Мейсън. — Сега, за да ти покажа, че постъпвам честно с теб, ако искаш ще разкрия картите си. Ще ти кажа всичко, което знам за случая и...

— Не на мен — прекъсна го Траг, — не на мен. Имам си достатъчно проблеми. Обърни се към Отдела за пътни произшествия... Просто се опитах да ти направя услуга, това е всичко.

— Направи ми я, за което съм ти извънредно благодарен.

— Няма защо.

— Не искаш ли да те информирам, ако има някакво по-нататъшно развитие?

— Направих ти услуга — повтори Траг. — Пет пари не давам къде е отишла и защо. Ако питат мен, бих я пуснал да стане и да си излезе през централния вход когато си поиска. Просто изпаднах в

ролята на мухльо, това е всичко... Когато нещата стигнат до убийство, обади ми се. Аз съм от отдел „Убийства“, спомняш си, нали?

— Ще си спомня — обеща Мейсън и затвори телефона.

5

Късно следобед Пол Дрейк почука по уговорения начин на вратата в кантората на Мейсън.

Адвокатът даде знак на Дела Стрийт п тя му отвори.

— Здравей, Пол — поздрави секретарката. — Как се чувства „смъртта на престъпниците“?

— Чудесно. А как върви „грижата за затворите“?

Дрейк влезе в кантората, приседна на страничната облегалка на голямото кожено кресло в поза, която подсказваше намерението му да не се задържа.

— Много ли си зает, Пери? Имаш ли време да чуеш нещо?

Мейсън кимна. Дела Стрийт посочи купчината неподписани писма.

— Хайде, разправяй — подкачи адвокатът. — Пък аз ще подписвам. Всички ли си чела, Дела?

Тя кимна.

— И са готови за подпись?

Секретарката отново кимна и Мейсън започна да подписва.

— Има нещо съмнително в този случай, Пери — заяви Дрейк.

— Казвай, Пол, какво е то?

— Не знам.

— А какво те кара да мислиш, че има нещо съмнително? — попита Мейсън, завъртайки подпись след подпись върху писмата, които Дела Стрийт му подаваше, поемаше и натискаше с попивателната.

— Полицията се интересува.

— Би трябвало.

— Не от нещата, които ние знаем, Пери. Интересът им е по-дълбок.

— Продължавай. От какво според теб се интересуват?

— Първо, спомни си разписката от заложната къща в Сиатъл.

Мейсън кимна.

— Знаеш ли какво имаше там? Адвокатът поклати глава.

— Някаква вещ за осемнайсет долара. Това беше сумата, написана на гърба на разписката, и аз реших, че осемнайсет долара плюс един процент на месец, плюс...

— Правилно — прекъсна го Дрейк. — Що се отнася до парите, не си събъркал. А сега ще ти кажа какъв беше предметът.

— Какъв?

— Пистолет.

— В добро състояние?

— Явно да. „Смит и Уесън“ калибръ тридесет и осем, специален модел.

— Взе ли го?

Дрейк поклати глава.

— Полицията го взе.

— Коя полиция?

— Полицията в Сиатъл.

— Как така? Нали разписката беше в теб? Исках я изпратиш в Сиатъл и...

— Снощи — обясни Дрейк — полицайте в ресторанта, естествено, са питали Албърг какво знае за жената. Той твърдял, че нищо не знае, че тя търсела работа като келнерка, имала нужда от пари, било първо число от месеца и...

— Чух всичко това — обади се Мейсън. — Той ми го каза.

— Полицайте се поразтършували и разбрали, че чантата на жената е била взета от шофьора на линейката и занесена в болницата. Както е редно в такива случаи, бил направен опис на съдържанието ѝ.

— Пострадалата е била закарана от пътната полиция, нали?

— Да.

— Продължавай.

— Намерили червило, ключове, които още не знаем откъде са, пудриера и разписка от заложна къща в Сиатъл.

— Още една?

— Точно така.

— И какво?

— Изпратили телекс в Сиатъл. Полицията се заела с разследването. Разписката била за пръстен с диамант. Съдържателят на заложната къща си спомнил жената и се сетил, че по същото време е

заложила и пистолет. Полицайтите видели пистолета. След това започнали да стават разни неща.

— Какво например?

— Не мога да разбера съвсем точно, но настъпило голямо раздвижване. Полицията здравата се е разшетала. Ресторантът на Албърг гъмжи от детективи.

— Къде е Морис?

— Не си единственият в неведение — заяви Дрейк.

Мейсън спря да подписва писмата.

— Не думай! — ядоса се той.

— Възможно е Албърг просто да е излязъл по работа — предположи Дела.

— Нещо друго, Пол?

— Албърг премълчал пред полицията за коженото палто, но една от келнерките се обадила. Разказала, че Албърг ти го е дал и че твоята секретарка излязла, облечена с него.

— Наблюдателни хлапачки, няма що.

— Аха — измърмори Дрейк. — Явно има известни търкания и ревност помежду им, от които мисля, че можем да се възползваме.

— Как така?

— Струва ми се, че Алберг иска да те подведе.

— Албърг ли? — учуди се Мейсън. — Боже мой, Пол, аз работя за него.

Дрейк кимна.

Дела Стрийт попи мастилото върху последното писмо, занесе купчината в стенографската стая, за да я приготви за изпращане, след това се върна и седна на бюрото си.

— Една от келнерките се казва Нольн, Мей Нольн. Възможно е да си въобразява, че Морис Албърг я заглежда — добави Дрейк.

— Той закача ли се с келнерките?

— Очевидно не — отвърна Дрейк. — И може това да е причина за част от неприятностите. Има много неща обаче, които трябва да се вземат предвид. Някои маси са за предпочитана заради бакшишите, а други не толкова и тъй нататък.

— Разпределението им става по старшинство, така ли?

— По симпатии — обясни Дрейк. — Поне момичетата мислят така.

— И какво ще ми кажеш за тази Мей Нольн?

— Тя е в кантората ми. Току-що взех показания от нея. Помислих си, че може би ще пожелаеш и ти да се срещнеш с нея.

— Разбира се — заяви Мейсън. — Ако Морис Албърг ми играе номера, ще му дам да разбере.

— Е, поговори с момичето и виж какво ще решиш — рече Дрейк.

— Добре, доведи я.

— Аз мога да изтичам и да я доведа, Пол — предложи Дела Стрийт, — ако вие с шефа имате нещо да дообсъдите.

— Не че има нужда, ама ме мързи, Дела. Ако си направиш този труд, ще е добре... Тя е в кантората ми. Телефонистката я познава. Просто я доведи тук.

— Да ѝ се представя ли? — попита Дела Стрийт. — Искам да кажа: има ли никаква причина, поради която тя не трябва да знае, че...

— Никаква — прекъсна я Дрейк, — поне що се отнася до мен.

— Правилно — обади се Мейсън. — Върви, Дела. Разписката от заложната къща в Сиатъл в тебе ли е, Пол?

— В моя колега от Сиатъл. Обади се веднага, след като се свързал със заложната къща. Собственикът се държал като че ли са го хванали в небрано лозе.

— Защо, нещо нередно ли има?

— Предполагам, че не, но бил разтревожен. При тези обстоятелства моят човек предпочел да не се издава, като разбрал, че пистолетът е в полицията. Мейсън посегна към цигарите.

— Искаш ли, Пол? Дрейк поклати глава.

— Не сега.

Адвокатът точно палеше цигарата си, когато по коридора се чуха бързи стъпки и Дела Стрийт въведе една млада жена в кантората.

— Мис Нольн, това е мистър Мейсън. — Добър ден, Мистър Мейсън.

Мей Нольн беше около трийсетгодишна с изрусена коса. Лицето ѝ носеше маската на постоянно добродушие, но сините очи над усмихващите се устни гледаха проницателно и студено.

— Седнете — покани я Мейсън.

— Благодаря — произнесе тя възможно най-изискано.

Дрейк подхвърли снизходително:

— Няма нужда от превземки, Мей. Просто разкажи на мистър Мейсън какво знаеш.

Тя го стрелна с гневен поглед.

— Не се превземам.

— Мисля, че погрешно разбрахте Пол Дрейк, мис Нольн — опита се да го оправдае Мейсън. — Той само искаше да каже, че можем веднага да пристъпим към същността на въпроса. Не критикуваше държанието ви, а само обясни, че няма нужда от излишни приказки.

— О, благодаря — усмихна се келнерката на Мейсън, премигвайки често. След това бързо се обърна към Пол Дрейк: — Нервите ми са страшно опънати днес. Не ми остана време да се наспя. Започваме в шест и работим до дванайсет и половина през нощта без никаква почивка.

— Доста изморително е, нали? — заинтересува се Мейсън.

— Понякога.

— Масите винаги ли са пълни?

— Зависи какъв ден е. В събота вечер е препълнено. А в понеделник няма толкова много работа. Но, разбира се, всяка вечер през най-напрегнатите часове е пълно. Към десет поутихва — освен в събота. Следва около час почивка, но напрежението започва отново, когато свършат театралните представления.

— Явно никак не е лесно — обади се съчувствено Дела Стрийт — през цялото време да си на крак.

— Това е най-малкото, мила — отвърна ѝ Мей Нольн. — Много има какво да си пати човек с работа като тази... Господи... Но какво да ви разправям. Какво ви интересуват моите неприятности... Най-лошото не е в самата работа, а в хората, които са неблагодарни, които те ругаят за собствените си грешки... Някой си поръчва говеждо печено и забравя да каже, че го нека по-сочно, по-късно се кълне, че е казал, и го връща, ако не е пригответо както го обича... Ох, какъв смисъл има да говоря?

— Но нали питате клиентите как предпочитат да се приготви месото, когато взимате поръчката? — рече Дела Стрийт.

Мей Нольн ѝ хвърли леден поглед.

— Просто дадох това като пример, мила.

— Канеше се да ни съобщиши нещо за Дикси Дейтън — обади се Пол Дрейк.

— А, така ли?

— Така ми се струва.

— Защо да си развързвам езика? Каква ще ми е ползата?

— Вероятно никаква — отвърна й Мейсън.

Тя го изгледа замислено.

— Идвате в ресторанта от време на време. Обслужвала съм ви.

Мейсън кимна.

— И — продължи тя — давате големи бакшиши... Но в повечето случаи сядате в сепаретата, нали?

— Обичам уединението — обясни Мейсън. — Когато се храня, искам да се отпусна, а ако съм в големия салон, се случва да ме разпознаят.

— Случва се? Трябва да чуете какво говорят хората. Знам как се чувствате. Не ви виня... Мисля, че съм ви обслужвала не повече от два пъти за цялото време, откак работя там. Предполагам, че някога ще получа привилегията да сервирам в сепаретата, ако се задържа достатъчно дълго. Но сигурно ще пукна, преди оня келнер, който ги е стиснал, да ги отстъпи.

— Доколкото си спомням, вие сте много сръчна келнерка — похвали я Мейсън. — Ако съм ви давал големи бакшиши, то мога да ви уверя, че е било, защото обслужването е било повече от добро.

— Е, много ви благодаря за милите думи. Рядко чуваме такива. Та както ви казах, когато сядате в големия салон, хората започват да заничат и да си шушукат. А когато взимам поръчките на другите маси, ми правят знак да се наведа и питат: „Не седи ли на онази маса известният Пери Мейсън?“ И аз им кимам. И след това знаете ли какво искат да разберат, мистър Мейсън?

— Какво? — Адвокатът смигна на Пол Дрейк.

— Коя е жената с вас.

— И вие какво им отговаряте?

— Отговарям им, че не им влиза в работата, и мълквам.

— Щеше да ни разказваш нещо за Дикси — намеси се Пол Дрейк.

— Нима? Може вие да си мислехте така, но аз...

Мейсън се обърна към Пол Дрейк:

— Знаеш ли, Пол, има нещо странно в тази Дикси Дейтън.

— В какъв смисъл? — попита Дрейк, като улови погледа на адвоката.

— Като че ли не е на мястото си — обясни той. — Не знам как точно да се изразя, но имам чувството, че Морис Албърг май я покровителства.

— И аз чух нещо такова — съгласи се Дрейк. — Но явно на Мей вече не ѝ се приказва за това.

— Развързах си езика повече, отколкото трябва — измърмори келнерката.

Мейсън не ѝ обърна внимание и продължи да говори на Пол Дрейк:

— Тъй като познавам Албърг от доста време, уверявам те, че ако е покровителствал Дикси Дейтън, можеш да бъдеш напълно сигурен, че е било заслужено — заради работата ѝ. Вероятно преди това е сервирала в някои от най-изисканите ресторани в страната и Албърг го е знаел...

Думите на Мейсън бяха прекъснати от силния нахален смях на Мей Нольн.

— И това ми било детектив! — присмя се тя и махна с ръка сякаш за да пропъди муха от лицето си. — Това момиче — келнерка! Ха-ха! Не знам какви качества е намирал в нея вашият приятел Морис Албърг, но те не личаха по време на работа. Ама никак!

— Лоша ли беше? — попита Мейсън.

— Лоша? Направо ужасна!

— Странно! — възкликна адвокатът озадачено. — Албърг е толкова добър бизнесмен.

— Добър бизнесмен? — повтори Мей. — Кой ви изльга? Може да е добър бизнесмен, когато се разпорежда в кухнята или определя цените в листа, така че в никакъв случай да не е на загуба, но не си въобразявайте, че е бизнесмен в отношенията си с келнерките. Господи, виждала съм момичета да го въртят на малкото си пръстче, буквально на малкото си пръстче.

— Наистина ли? — учуди се Мейсън.

— И още как. Сервирам, откакто ходех права под масата, мистър Мейсън, и все още не съм видяла собственик на ресторант, на когото една отракана хубавица да не може да завърти главата.

В гласа на адвоката се прокраднаха нотки на недоверие.

— Искате да кажете, че Морис Албърг може да бъде измамен от...

— Дали може? Вие май не познавате Морис много добре. А тази Дикси го хвани яко.

— Бързо действа, а?

— Не знам колко бързо, но много здраво.

— Явно го е познавала отпреди — намеси се Дрейк. Мейсънбавно поклати глава.

— Защо клатите глава? — тросна се Мей Нольн. — Разбира се, че Морис Албърг я е познавал... Какво има да се говори! Когато тя влезе в ресторанта, той тъкмо беше обхванат от пристъп на трудов ентузиазъм. Искаше да бъдем по-такива и онакива и какво ли не още и като вдигна поглед и я забеляза да идва насреща му, очите му така се изцъклиха, като че ли беше видял привидение.

— А каза ли нещо? — попита Мейсън.

— Отстъпи една-две крачки назад и по лицето му се разля усмивка, малко кисела усмивка, после протегна ръка, пристъпи и тогава Дикси му изигра първия си номер.

— Какъв номер?

— Избръзва, преди да е успял да отвори уста, и попита: „Вие ли сте собственикът? Разбрах, че търсите келнерка, а аз търся работа.“

— И какво стана?

— Тогава мистър Албърг изведнъж се окопити, изпъчи се и отговори важно: „Добре, ако ме изчакате в едно от сепаретата, ще поговоря с вас след минута. Точно в момента давам указания на келнерките как да работят. Тази вечер очаквам да има доста народ. Моля, отидете там и седнете.“

— А тя?

— Усмихна ни се покровителствено, мина бързо покрай нас и влезе в най-отдалеченото сепаре.

— И после?

— Мистър Албърг отиде в сепарето и остана там, предполагам, десет-петнайсет минути.

— И по-нататък?

— Дойде и ни представи Дикси като новата келнерка.

— Това стана преди около седмица?

— Да, точно преди седмица.

— Е, и?

— Ами — продължи Мей, сякаш разсъждаваше на глас — работила е като келнерка някъде, но за кратко и не в изискан ресторант. Прекалено често ходеше в кухнята, не умееше да си разпредели работата така, че с един куршум да убие два заека, и ужасно се изморяваше. И всеки път, щом се случеше така, мистър Албърг насочваше клиентите към други маси.

— В такъв случай тя не губеше ли от бакшишите?

— Губеше и работеше по-малко, но ако питате мен, мистър Албърг компенсираше това по някакъв начин, защото всеки път, когато препращаше клиентите на други маси и я оставяше да си почине през най-натоварените часове, тя му се ухилваше признателно.

— А вие не се ли дразнехте?

— Не, все едно ни беше. Нямахме нищо против допълнителната работа, заради бакшишите, но ни беше крайно неприятно, когато е спокойно и дойде някой редовен, щедър клиент, мистър Албърг да го води на масата на Дикси. Така не може. Един съдържател на ресторант трябва да бъде справедлив. Ако иска да има приятели, нека си ги има в личния живот. Не ни интересува какво прави, стига да се отнася честно с нас, когато сме на работа.

— Споделяхте ли недоволството помежду си?

— Рядко. Морис не обича да се събираме на групички. Като ни види, че си говорим, успява по някакъв начин да ни прекъсне — намира ни някаква работа. Нямаме много време за общуване.

— Значи не сте сигурна за мнението на другите?

— Не особено.

— Тогава може би си въобразявате.

— Какво?

— Че я покровителства.

— Не ставайте смешен. Не съм от вчера в бранша и не е толкова лесно да ми замажат очите.

Мейстън извади портфейла от джоба си, взе от него една нова двайсетдоларова банкнота и й я даде.

— Съжалявам, че отдавна не съм сядал на ваша маса, мис Нольн. Може би ще приемете това като извинение и като компенсация за бакшишите, които щях да ви оставя, ако ми бяхте сервирали.

— Ох — усмихна се тя, — ето това се вика отношение. Наистина си ви бива, мистър Мейсън, и знайте, че когато и да дойдете, ако седнете на моя маса, ща получите най-доброто обслужване — макар че вие навсякъде ще го получите, но... Е, благодаря ви.

Тя сгъна банкнотата, най-невъзмутимо вдигна полата си и я мушна под горния край на чорапа си.

— Нещо друго? — попита Пол Дрейк.

Мей Нольн бавно дръпна полата си надолу.

— Това е по друга работа. Удоволствие е да помогнеш на двама симпатяги... Сигурно ви е известно, че мистър Албърг ѝ подари коженото палто?

— Албърг ли? — възклика Мейсън.

— Точно така.

— Изобщо не ми спомена. Не мога да повярвам, че би...

— Подари ѝ го. Донесе ѝ го отнякъде.

— Откъде?

— Това се питаме и ние, мистър Мейсън. Някои от момичетата мислят, че от дома си. Може да ѝ го е охранявал.

— Но лично той ѝ го донесе?

— Точно така. Излезе и когато се върна, носеше под мишица обемист пакет, увит в амбалажна хартия. Занесе го в кухнята. След малко едно от момичетата отиде в тоалетната и видя същата хартия в кошчето за боклук... А Дикси Дейтън плака целия следобед. Не можахме да разберем защо плаче, докато не се появи с визоновото палто, проядено от молци. Такъв си е Морис Албърг. Увил палтото в хартия и дори не помислил да му сложи нафталин. Боже мой, за това палто са дадени суми пари. Лично аз мисля, че Дикси не е достатъчно изискана, за да го заслужава. Сигурно е откраднато.

— Твърде важно сведение — намеси се Пол Дрейк. — Има ли още нещо?

Тя се замисли минута-две.

— Май че това е всичко. Трябва да вървя. Благодаря за почерпката.

Тя им се усмихна ослепително, изправи се и приглади полата си.

Дрейк стана и ѝ отвори вратата. Мей Нольн хвърли още един поглед към Пери Мейсън, усмихна се, премигна няколко пъти и си

тръгна с подчертано предизвикателна походка. После изведнъж се извъртя.

— Хей, чакайте малко. Нали няма да кажете на мистър Албърг?

Мейсън кимна. Келнерката благодари и затвори вратата. Дела Стрийт взе един вестник и започна да си вее, за да прогони силната миризма на парфюм. Мейсън подметна закачливо:

— Толкова ли е непоносимо, Дела? Не забелязах.

— Естествено, че не би забелязал — отвърна тя.

— Защо?

— При тези крака и премигващи очи... Лично аз не бих повярвала нито думица на тази...

— Възможно е голяма част да е плод на въображението ѝ — съгласи се Мейсън, — но не всичко. Хайде да опитаме да се свържем по телефона с Албърг, Дела.

— По частния телефон ли? Мейсън кимна.

— Обзalагам се, че ще удариш на камък — обади се Дрейк.

Дела Стрийт отиде до бюрото си и поръча на телефонистката:

— Дай ми външна, Гърти. — И после бързите ѝ уверени пръсти набраха номера на ресторантa на Албърг.

— Мога ли да говоря с Морис Албърг? — започна тя. — Обаждам се от кантората на мистър Мейсън... Какво има?... Кога?... Кога го очаквате?... Добре. Моля, предайте му да се обади на мистър Мейсън веднага щом си дойде.

Тя затвори телефона и се обръна към адвоката:

— Излязъл е преди около два часа и още не се е приbral.

— Знае ли някой къде е?

— Явно не. Нямат представа къде може да бъде, но обещаха да му предадат да се обади веднага щом се върне.

Вътрешният телефон на бюрото на Дела неочеквано издаде три кратки, резки иззвънения. Секретарката обясни:

— Идва лейтенант Траг. Това е сигналът, който уговорихме с Гърти...

Вратата в преддверието на кантората се отвори рязко. Лейтенант Траг, облечен в цивилни дрехи, огледа стаята.

— Здравей, народе — поздрави той. — Зает ли си, Мейсън?

— Боже мой, не — отвърна адвокатът. — Наел съм тази кантора само за да имам къде да размишлявам на кого да залагам в конните

надбягвания. Преди се опитвах да правя това на ъгъла на улицата, но шумът от движението ме разсейва, та се настаних тук.

Траг влезе и затвори вратата след себе си.

— Не се пали толкова, Мейсън. Винаги давам възможност на Гърти да ви предупреди, че идвам, и се бавя достатъчно дълго, за да прибереш всичко, което искаш да скриеш, но под достойнството ми на полицай е да чакам в преддверието на чиято и да е кантора.

— Разбирам — отбеляза Мейсън съчувственно. — Парите на данъкоплатците трябва да се икономисват, дори и да е за сметка на времето им.

— Точно така — съгласи се Траг, настани се на един стол, килна шапка назад, разгледа внимателно Мейсън и продължи: — Трябаше да ми е ясно, че започна ли да вадя кестените от огъня вместо теб, ще си изгоря пръстите.

— Изгори ли ги вече? — попита Мейсън.

— Доста ги опарих. Надявам се, че няма да се вдигне мехур. А можеха да изгорят напълно.

— Защо?

— И аз не знам. Дойдох да разбера.

— Страхувам се, че нищо не мога да ти кажа. Пол Дрейк стана.

— Ще си вървя в кантората да видя какво става.

— Не си отивай заради мен, Дрейк.

— Просто си тръгвам, не е заради теб — отвърна Дрейк, хвърли един поглед към Мейсън и излезе.

Траг извади пура от джоба си, подряза края ѝ, вгледа се проницателно в Мейсън и я запали.

— Как върви работата?

— Много работа — малко пари.

— Ясно — каза Траг със съчувствие. — Има дни, в които не можеш да спечелиш дори някаква си хилядарка... Какво общо имаш със случая в ресторанта на Албърг?

— Бях там — заобяснява Мейсън, — когато настъпи цялата бъркотия. Редовен клиент съм. Албърг ми зададе няколко въпроса.

— Какви въпроси? Мейсън се усмихна.

— Не мога да си спомня, лейтенанте.

Траг погледна дали пурата му гори равномерно и се ухили.

— Знаеш ли, адвокате, ти ми харесваш.

— Благодаря.
— Ето от това идва цялата беда.
— Каква беда?
— Моята беда. Онези там в отдела не те обичат.
— Не ме ли обичат?
— Не. Мислят, че си от другата страна на закона.
— Законът — каза Мейсън — дава право на човек да има адвокат и...

— Остави това — прекъсна го Траг. — Един ден може да те поканят на официален обяд в някой клуб и да те помолят да изнесеш реч, та ще ми бъде много неприятно, ако сега изчерпиш целия си материал.

— Тъкмо ще го репетирам.
— Не ти трябват репетиции. Твърде добре се справяш и с импровизациите. Въщност понякога дори прекалено добре... Какво ще кажеш за коженото палто?

— Какво кожено палто?
— Онова, с което Дела Стрийт излезе снощи от ресторант.
Мейсън се обърна към Дела Стрийт с шеговита строгост:
— Пак ли си крала от някой магазин, Дела?
Тя кимна разкаяно.
— Не мога да се въздържа, шефе. Това е по-силно от мен. Изведнъж ми причернява пред очите и когато дойда на себе си, се намирам на някой ъгъл с кожено палто, на което все още му виси етикетът от магазина, и разбирам, че амнезията отново ми е изиграла някой номер.

Траг тъжно заклати глава.

— Горкото момиче — обърна се той към Мейсън. — Такова нещо наистина не може да се контролира. То е професионално заболяване. Дължи се на работата й при теб.

— А, не — намеси се Дела Стрийт бързо. — Наследствено е. Идва от дядо ми по бащина линия — стария капитан Стрийт, пирата. Имел е навика да взима каквото си поисква винаги когато сабята му е била подръка.

— Защо не отидеш на психоаналитик? — попита Траг.

— Опитах. Каза ми, че съвестта ми воюва с наследствените ми импулси. Така че всеки път, когато поискам да взема нещо, ми

причернява и не знам какво правя. Един вид защитен механизъм.

— Предложиха ли ти някакво лечение? — попита Траг.

— Накараха ме да легна на една кушетка и да разкажа за детските си години.

— Не помогна ли?

— Ни най-малко.

— Ще ти предложа едно мое лечение, което би могло да ти помогне, Дела.

— Какво е то?

— Ще ти дам двайсет минути да ми донесеш коженото палто.

— Кое кожено палто? — намеси се Мейсън.

— Онова, с което е излязла от ресторанта на Албърг снощи.

— Е, добре, да помислим — предложи Мейсън. — С бобровото палто ли беше или с онова от червенкавокафявия заек?

Лейтенант Траг ги прекъсна.

— Беше с визонова кожа.

— С визонова кожа? — учуди се Мейсън искрено.

— Може би не се изразих точно — обясни Траг. — Исках да кажа с визонова кражба.

Дела Стрийт погледна към Пери Мейсън.

— От кого е била открадната? — запита адвокатът.

— Това все още не ми е известно.

— Ела, когато ти стане.

— Не, искам палтото, Мейсън.

Мейсън запали цигара и се отпусна на стола си.

— Можеш да загазиш с тази работа — предупреди го Траг.

Мейсън запита училиво:

— Как беше обслужването в асансьора, когато се качваше, Траг?

— Отвратително.

— Често е такова по туй време. Тези, които могат да приключват по-рано, оставят секретарките да дооправят нещата, възникнали в последния момент, и хукват към колите си, за да се приберат преди задръстванията.

Траг кимна.

— Така че понякога се налага да се почака за асансьора. И все пак хората се примирият с това неудобство. Те изминават дълъг път до центъра на града и плащат на паркинга. Сетне изтърпяват неудобствата

на асансьорите и се качват при мен само за да ме помолят да защитя правата им. Та след като човек си е направил целия този труд, струва ми се, че заслужава поне да се опитам да му помогна.

— Някоя да те е молила да защитаваш правата ѝ върху въпросното палто?

— Ако ти отговоря на този въпрос, ти сигурно ще ми зададеш и друг.

— Ще ти задам още два.

— Така си и помислих.

— Слушай тогава.

— Казвай.

— Чувал ли си за Робърт Клеърмонт?

Мейсън поклати глава.

— Не си ли спомняш да си чел за него?

Мейсън отново поклати глава.

— Боб Клеърмонт — поде лейтенант Траг замислено. — Дяволски добро момче. На мен възложиха неговия случай. Един чудесен, строен, млад, честен човек, който цял живот е искал да работи в полицията. Това бил неговият идеал. Войната започнала и разстроила плановете му за известно време, но когато се уволнил, той продължил усилено да се учи, за да стане добър полицай... Можеш ли да си представиш, Мейсън, ден след ден учение! Толкова много хора мислят, че полицайите са горили с кокоши мозък, които се разхождат насамната и бият гражданите с палки по главата, събират подкупи от комарджиите...

— И после, когато се пенсионират, всеки се оттегля в ранчото си в Тексас — прекъсна го Мейсън.

За миг Траг се намръщи. После потисна гнева в гласа си и продължи:

— По дяволите, така е, Мейсън. Покрай сухото гори и суровото и това прави работата на добрия полицай толкова тежка. Гражданите не си спомнят случая за полицая, който дава живота си, за да предотврати грабеж, а за полицая, който има толкова слаба памет, че за нищо на света не може да се сети името на банката, в която е вложил последните сто хиляди.

— Само се пошегувах — оправда се Мейсън.

— Но аз не се шегувам — отвърна Траг. — Имаш ли някаква представа какво означава да си полицай, Мейсън? Не си дежурен. Отиваш на пазара, в бензиностанцията или в магазин за напитки. Вратата се отваря. Влизат трима мъже с пушки. Обир. Ако си обикновен гражданин, ще вдигнеш ръце. Приятелите ти ще те изкарат герой, че не си припаднал от страх. Но ти си полицай. Ако вдигнеш ръце, бандитите ще те претърсят и ще ти вземат пистолета и значката. Разгневените граждани ще засипят отела с протестни писма. Затова посягаш към пистолета. Шансът ти е едно на милион. Не си дежурен. В неизгодно положение си, но традиционните полицейски задължения лежат на раменете ти. И ти си длъжен да рискуваш. Посягаш към пистолета си. Стягаш се да издържиш на болката от куршумите в стомаха, да натиснеш спусъка още няколко пъти, преди да умреш. И тогава гражданите започват да остроумничат за нефтените ти кладенци в Тексас.

— Прав си — съгласи се Мейсън. — Има полицаи и полицаи. Ти си честен човек, Траг. Нямах предвид теб, когато споменах за милионерите. Ти ме посъветва да си спестя приказките за тържествена реч в някой клуб, като се опитах да отворя дума за адвокатите, а аз те оставих да говориш за полицайите. Разкажи ми сега за Клеърмонт.

— Боб постъпил в полицията. Започнал бързо да напредва. Всички го харесвали. Бил будно момче, отаден на работата си, и ако някой си позволявал да му намекне за корупция в полицията, рискувал хубаво да си изплати. Полицията била неговият идеал. Тя олицетворявала закона, който бди над беззащитните.

— Какво е станало с Боб? — попита Мейсън.

— Никой не знае със сигурност. Явно е видял нещо съмнително в някаква кола. Сигурно я е спрял, за да разпита шофьора. Не е ясно защо го е направил. Не е работил в органите по контрола па автомобилния транспорт и не би се занимавал с обичайните проверки. Очевидно нещо точно в тази кола е събудило подозренията му.

— Продължавай.

— Вътрe трябва да е имало поне двама души, ако не и повече, защото са го изненадали и са го вкарали насила при тях.

— Защо им е било необходимо? — учуди се адвокатът.

Траг поклати глава в недоумение.

— Давай нататък — подканни го Мейсън.

— Фактите навеждат на мисълта, че са го вкарали насила в колата. Накарали са го да легне на пода, взели са пистолета му и са го откарали на петнайсетина километра извън града. И тъй както си е лежал на пода, са притиснали пистолета към главата му... Контактна рана. Виждал ли си някога контактна рана, Мейсън?

Адвокатът повдигна вежди.

— Гледката не е никак приятна — продължи Траг. — Пистолетът се допира до главата. Заедно с куршума проникват и газовете от изстрела. След навлизането им в мозъка те продължават да се разширяват.

— Не се пали, не се самоизмъчвай, лейтенанте.

— По дяволите, не мога да го забравя — въздъхна Траг с горчивина. — Трябаше да видиш жена му и двете му чудесни невинни дечица, които гледаха с бащините си спокойни, честни сини очи. Едното беше достатъчно голямо, за да проумее случилото се. Помалкото не разбираше.

— А лена му? — попита Дела Стрийт. Траг я погледна за миг и стисна устни.

— Тя много добре съзнаваше какво е станало... Наистина чудесно момиче. С Боб Клермонт се обичали от години, но избухнала войната и той заминал. Знаеш ли какво означава всяка нощ да се молиш за някого, да чакаш писмата му, телеграмите да те изпълват с ужас, да мразиш всяко иззвъняване на телефона... Е, тя е преживяла всичко това, както и много други хора. Това е войната. Любимият ѝ се върнал. Много мъже не се върнаха. Дотук е имала късмет. Той си дошъл в отпуска. Оженили се. Не могъл да види сина си, докато не свършила войната. Тогава момчето било на повече от годинка... После Боб започнал да учи, за да бъде достоен за професията си. Смятал, че е голяма чест да прилагаш закона в действие. Твърдял, че в очите на обществото образованият детектив щял да бъде точно толкова важен, колкото адвокатът и лекарят. Всичките си пари харчел за книги — криминология, право и тъй нататък.

— Каза, че раната била контактна? — рече Мейсън.

— Едната от раните. Другите не бяха. Именно контактната рана е причинила смъртта. Те бяха изпразнили пистолета в него докрай, просто за всеки случай. Или пък някой от тях е обичал да натиска спусъка и да слуша звука от куршумите.

— Какво е станало после? — попита Мейсън. — После са го изхвърлили.

— На мястото, където са го застреляли ли?

— Никой не знае къде са го застреляли — обясни Траг. — Явно са се движели бързо. Изхвърлили са го, като дори не са си направили труда да спрат — просто са отворили вратата и са го изсипали на тротоара. Той се е преметнал няколко пъти като чувал с картофи и при всеки сблъсък с плочите тялото му е оставяло след себе си кървави петна. Колата е продължила напред. — Траг замислено дръпна от пурата си. — Ние, разбира се, запазихме куршумите... И тук има нещо странно. В отдела по балистика един човек събира куршуми образци. Всеки полицай трябва да изстреля по един патрон от пистолета си в тръба с памучни отпадъци. Куршумите те прибират и картотекират. Така че разполагаме с проба от пистолета на Боб Клеърмонт. Сравнихме я със смъртоносните куршуми. Съвпадаха. Боб е бил прострелян шест пъти с неговия собствен пистолет.

— Е? — озадачи се Мейсън.

Траг поклати глава.

— Това просто не е възможно. Боб Клеърмонт не би се оставил да му вземат пистолета. Затова ти говорих за полицайите, Мейсън. Ако съществува шанс при едно на милион, полицаят е длъжен да рискува. В случай че положението е безнадеждно, той не се дава без бой — поне полицай като Боб Клеърмонт. В пистолета му положително не би имало шест патрона, с които да го застрелят. Ако е спрял колата за проверка, той би успял да гръмне един-два пъти.

— А какво е станало с пистолета му? — попита Мейсън.

— Изчезна. И това е странно. Обикновено изхвърлят оръжието, преди да са минали и сто метра. Спомни си, че пистолетът е бил празен. А е полицейски и е опасно да го държат.

— Вие, разбира се, сте претърсили добре околността?

— Дали сме претърсили! — възклика Траг. — Огледахме пътя сантиметър по сантиметър. Преровихме буренаците с детектори за мини.

— И нищо ли не открихте?

— Абсолютно нищо.

— Предполагам — каза Мейсън, — че имаш някаква конкретна причина да mi разказваш тези неща?

— Имам — отвърна Траг. — Боб Клеърмонт беше убит на седемнайсети септември преди една година... Вярвай ми, Мейсън, обърнахме всичко наопаки Имаше и един заподозрян.

— Кой?

Траг се поколеба.

— Не държа да го науча — рече Мейсън. — Просто се опитвах да добия представа за случая.

— Ще ти кажа — реши Траг. — Ще разкрия всичките си карти, защото може да се окаже дяволски важно, Мейсън. Заподозреният се нарича Седжуик, Томас Е. Седжуик. Организатор на незаконни залагания. Клеърмонт бил по петите му. Надявал се да го спипа е парите и да го арестува. Клеърмонт още не познавал всички хватки в занаята, всъщност знаел ги, но не желаел да ги използва. Не работел с доносници. Искал сам да събере доказателствата. Той следял Седжуик, когато го убиха. Искахме да арестуваме Седжуик и да го разпитаме — не заради нещо определено, а заради това, че Клеърмонт се е занимавал с него.

— Разбирам.

— Но — продължи Траг — не успяхме да открием Седжуик. Беше изчезнал, затрил се, изпарил се, нямаше го. Страшно много ни трябва Томас Е. Седжуик.

— Нямахте ли други доказателства срещу него — попита Мейсън, — освен че онзи полицай го е следял?...

— Седжуик държал павилион за пури — заразказва Траг. — Бизнесът му вървял доста добре. Като си помисли човек, дяволски добре. И през нощта, когато Клеърмонт беше убит, Седжуик напуснал града. На следващия ден в павилиона за пури имаше друг човек. Купил го от Седжуик за хиляда долара. Разполагаше с разписка за доказателство. Заяви, че около седмица или десетина дни преговарял със Седжуик за покупката. Той му се обадил по телефона в два часа през нощта и му предложил срещу хиляда долара в брой начаса да купи павилиона с договора за наема, клиентелата, наличните пури, инвентара — всичко. Човекът побързал да не изпусне случая. Седжуик не искал чек. Човекът успял някак да събере сумата и в четири часа сутринта сделката била склучена. Седжуик подписал разписката за продажбата пред свидетели и това е било последния път, когато някой е видял Томас Е. Седжуик. Не е необходимо да обяснявам, че новият

притежател на павилиона продаваше пури — нищо друго, само пури. Мястото му беше добро. Той продаваше пури и не престъпваше закона. Ако някога ни беше дал повод да го отведем в Управлението, момчетата щяха хубавичко да го обработят. Но нямаше такъв повод. Опитахме по всички възможна начини. Пращахме подставени лица. Държахме го под наблюдение. Изprobвахме всичко, което ни дойде наум. По дяволите, човекът си беше чист.

— Какво стана с него? — заинтересува се Мейсън.

— Задържа се в павилиона към два месеца, след което го продаде на друг един, с досие в полицията. Той започна да организира незаконни залагания и ние толкова бързо го пипнахме, че дори не успя да разбере откъде му е дошло.

— И нито помен от Седжуик?

— Нито помен.

— Предполагам, че имаш нещо наум — каза Мейсън.

— Снощи станала онази бъркотия в ресторанта на Албърг — продължи Траг. — Една от келнерките се Уплашила и избягала през задния вход. Някой я заплашил с пистолет. Тя обаче не реагирала по очаквания начин. Не се качила в колата. Изпищяла и се втурнала към ъгъла. Понякога стават странни неща в този живот. Някой държи пистолет, което е символ на власт. Обикновеният човек ужасно се страхува от пистолети. Той поглежда в голямото черно дуло, вижда наредените около цилиндъра страшни куршуми и краката му се подкосяват... Но колкото повече работиш с пистолети, толкова по-ясно ти става, че не оръжието е опасно, а човекът зад него. Някои хора могат да стрелят, други — не. Повечето от тези, които носят оръжие, не биха могли да улучат от пет метра мишена с човешки ръст, без да спрат и внимателно да се прицелят, а дори и тогава може да пропуснат. За да стреляш с пистолет само по усет, се иска голяма практика.

— Разказвай нататък — подканни го Мейсън.

— Оня зад волана не съобразил, че отворената врата стеснява твърде мишната му. Не улучил с първия изстрел. Не очаквал, че ще му се наложи да стреля отново. Щом келнерката се втурнала напред, тя се оказала извън обсега на куршумите му. Шофьорът натиснал газта и рязко подкаран, за да я настигне, при което дясната врата се хлопнала. Той стрелял повторно, но според разказите на очевидци това станало точно в мига, в който дясната врата се затворила и куршумът минал

през нея. Момичето изпищяло и излетяло на кръстовището, незасегнато от изстрелите. Бълснала го кола. Входът на уличката се задръстил от спрялото движение и зяпащите пешеходци. Въоръженият шофьор явно не бил вчерашен. Не е лесна работа да караш на заден ход с голяма скорост. В уличката нямало къде да обърне колата. Бил хванат в капан. Трябвало бързо да се измъкне. Можел да изостави колата и да се смеси с пешеходците, но поради някакви съображения не посмял да го направи. Включил на заден и с най-голямата възможна скорост се измъкнал.

— Вие ли го установихте? — попита Мейсън.

— Да — отвърна Траг. — Няколко свидетели видели колата да тръгва назад. Те предположили, че шофьорът маневрира, но той набрал скорост. Движел се по права линия, без клатушкане и кривене. Знаеш какво означава, Мейсън. Човекът е бил професионалист. Обикновен шофьор неумее да кара така. Само конто е натрупал прашика на полицейска кола, или е бил обучен да пренася незаконно алкохол или наркотици, би могъл да го направи. Това е част от занаята им — да карат бясно по тесни улички и сред натоварено движение.

— Добре — съгласи се Мейсън. — А сега да преминем към развръзката.

— Развръзката е, че ти ме помоли да ти направя специална услуга и да се погрижа онази жена да бъди настанена в частна болница. Направих го. Там тя имаше по-добра възможност да избяга. И избяга. Духна, изпари се.

— Аз ли съм отговорен за това? — попита Мейсън.

— Проклет да съм, ако знам — въздъхна Траг. — Чакай да стигна до кулминацията.

— Каква е кулминацията?

— След бягството естествено беше да се позаинтересуваме от нея. Случаят беше в пътнотранспортния отдел. Оттам са ходили в ресторанта на Морис Албърг. Задали са въпроси. Албърг не се опитвал да я прикрива, но определено не знаел много за тази жена. Не бил разговорлив.

— Давай нататък — кимна Мейсън.

— Момчетата обаче открили чантата на келнерката. Погледнали вътре и забелязали разписка от заложна къща в Сиатъл. Тогава влезли във връзка с колегите си там, които освободили предмета — диамантен

пръстен с два малки смарагда отстрани, доста добра изработка. Получила е сто двайсет и пет долара за него. Струва хиляда.

— И?

— Колегите започнали да задават въпроси и да искат описание, опитвайки се да открият каквото могат. Тогава собственикът си спомнил, че по едно и също време са били заложени две неща — диамантеният пръстен и един пистолет. Разписката за пистолета не беше в нас, така че полицията в Сиатъл не знаеше за него, но собственикът си го спомнил. Той им дал пистолета и колегите от Сиатъл ни го описаха по телефона — за всеки случай. Дадоха ни и серийния номер.

— И? — отново попита Мейсън.

— И това се оказа пистолетът на Боб Клеърмонт. Пистолетът изчезнал в нощта, в която някой го измъкнал от кобура на Боб Клеърмонт, допрял го до главата му, дръпнал спусъка и сложил край на живота му, а после още пет пъти стрелял в потрепващото му тяло и най-безжалостно го изхвърлил от колата като чувал с картофи.

Траг замълча. Погледна края на пурата си, изненада се, като видя, че е угасната, извади от джоба си кибрит и драсна клечка в подметката си. Внимателно повъртя над пламъка пурата, докато се разгори отново, след което пусна клечката в пепелника, облегна се назад в мекото кожено кресло и запуши, явно съредоточавайки се върху мислите си и тютюневия аромат.

Мейсън и Дела Стрийт се спогледаха.

В кантората цареше тежка, зловеща тишина. Адвокатът загаси цигарата си и започна бавно, почти безшумно да барабани с върха на пръстите си по ръба на бюрото.

Траг продължаваше да пуши.

— Кога открихте това? — обади се най-после Мейсън.

— Около половин час преди да дойда тук.

— Къде беше през този половин час?

— Къде, мислиш, по дяволите, че съм бил? Опитвах се да намеря Албърг.

— И къде е Албърг?

Траг сви рамене, разпери ръце и продължи да пуши.

— А защо ми се доверяваш? — поиска да знае Мейсън.

— Първо, защото ми харесваш. И преди си ни играл номера. Успяваше да се измъкнеш, защото се оказваше прав. Ако беше сгрешил, щяха да те разпънат на кръст. Но ти се измъкваше. Умен си. Дяволски умен си. Разсъждаваш логично и се бориш като мъж. Държиш на клиентите си... Никога преди не си се замесвал в убийство на полицай, изпълняващ служебния си дълг. Послушай съвета ми и не се замесвай. Разни неща стават в такива случаи. Може да пострадаш. Положително ще пострадаш.

Траг замълча и продължи да пуши пурата си. След малко се обърна към Мейсън:

— Искам коженото палто.

Адвокатът се намръщи замислено и отново забарарабани по ръба на бюрото.

— Ще го получа ли? — попита Траг.

Пръстите на Мейсън не се успокояваха.

— Нека да си помисля малко.

— Добре, помисли си — прие Траг. — Това не е детска игра.

За известно време настъпи тишина. Дела Стрийт наблюдаваше с тревожен поглед лицето на Мейсън, което изглеждаше като изсечено от гранит. Изведнъж той спря да барабани и попита:

— И няма никакво съмнение, че става дума за същото момиче?

— Разбира се, че има — отвърна Траг, — всичко може да се постави под съмнение. По тази причина исках пак да говоря с Албърг... Но жената, заложила пръстена, е същата, която е заложила пистолета на Боб Клеърмонт.

Мейсън отново взе да потропва с пръсти, после заговори внезапно:

— Това, което не мога да разбера, Траг, е защо, по дяволите, е постъпила така. Този, който е убил Клеърмонт, знае, че пистолетът е извънредно опасен, че би пратил всеки право в газовата камера. Няма адвокат, който би могъл да оправдае в съда човек, появил се с пистолета на Клеърмонт. В случай че има и най-нищожното друго доказателство...

— На мен ли ще го обясняваш? — прекъсна го Траг.

— Колко е получила за пистолета?

— Осемнайсет долара.

— В добро състояние ли е?

— Абсолютно точно в такова чудесно състояние както в деня, в който Боб Клеърмонт е целунал жена си и децата за движдане и го е пъхнал в кобура за последен път.

— Убиецът просто не може да е бил толкова тъп, Траг — настоя Мейсън.

— Убиецът е бил толкова тъп. И ще ти кажа още нещо, Мейсън. Трудно се вземат отпечатъци от пръсти по пистолет. Не се заблуждавай от това, което четеш по романите. В деветдесет и пет процента от случаите по пистолета не могат да се открият никакви следи. Но в този случай намерихме. Пистолетът е бил някъде на мокро и някой е докоснал с мокър пръст грапавата му вътрешна страна. По влажните линии се е образувала ръжда.

— И знаеш ли на кого е този отпечатък? — попита Мейсън.

— Този отпечатък е от десния показалец на Томас Седжуик — отвърна Траг.

Мейсън рязко се обърна към Дела Стрийт:

— Какво направи с онова кожено палто, Дела?

— Занесох го на сигурно място.

— Къде?

— В гардероб за кожени дрехи.

— Къде е бележката?

— В чантата ми.

— Дан я на лейтенант Траг.

Дела Стрийт отвори чантата си, извади едно синьо картонче и го подаде на Траг. Той стана, изтърси пепелта от пурата си и каза:

— Благодаря.

— Един момент — спря го Мейсън. — Искаме разписка.

— Напиши я — обърна се Траг към Дела Стрийт.

— Може ли да видя картончето?

Траг ѝ го подаде. Пръстите на Дела Стрийт заподскачаха по клавиатурата на пишещата машина, бързо измъкнаха листа от валяка и го връчиха на лейтенанта за подпись.

Траг прехвърли пурата в ъгъла на устата си, за да не му влеза димът в очите, наведе се и драсна името си върху листа. Бавно, сякаш пряко волята си, той извади от джоба си увита в целофан снимка. Беше прикрепена към тъмна подложка и показваше младо амбициозно лице с приятни черти, весело искрящи очи, уста, изразявща твърдост, без

намек за грубост или жестокост, правилна брадичка, прав нос и добре оформено чело, над което се виеше къдрава черна коса.

— Хубав е — рече той.

— И още как! — възкликна Дела Стрийт. — Кой е?

— Не е. Беше. Погледнете младежката решителност, честните очи... По дяволите, ставам прекалено сантиментален за полицай.

— Боб Клеърмонт? — попита Мейсън.

— Боб Клеърмонт — отвърна Траг и излезе.

6

В девет и половина Пери Мейсън се отби в кантората на Дрейк.

— Още ли няма нищо, Пол?

— Няма — отвърна детективът.

— Откри ли нещо за Файет?

— Не съм сигурен дали става дума за същия човек, но преди пет години някой си Джордж Файет е бил арестуван за организиране на незаконни залагания. Може да е бил същият.

— Може — съгласи се Мейсън. — Какво е станало с него?

— Нищо.

— Как така — нищо?

— Точно така. Бил е арестуван, зарегистриран, пускат под гаранция и оттам нататък няма нищо. Делото просто се е изпарило във въздуха.

— Колко е била гаранцията?

— Сто долара — засмя се Дрейк.

— Прилича на нагласена работа.

— Възможно е, разбира се. Знаеш как стават тези неща.

— Успя ли да разбереш къде живее или изобщо каквото и да е за него?

— Абсолютно нищо.

— А гарантите?

— Единият притежава имот на стойност двайсет хиляди долара, ипотекиран за двайсет и пет хиляди, и срещу него е подписал гаранционни полици за петстотин хиляди.

— Можеш ли да го докажеш? — попита Мейсън.

— По дяволите, не! — ухили се Дрейк. — Ти поиска сведения за Файет. Ако ти се ще да разобличаваш машинациите с гаранционни полици, ще трябва да ми дадеш пет помощници, десет телохранители и пълно бойно снаряжение, а ти самият да си намериш сигурно скривалище. Изброявам само най-важните неща.

— Добре — примири се Мейсън. — Надявах се Албърг да ми позвъни. Написах му писмо и специално изпратих човек да му го занесе. Той го оставил на касиерката. Поръчал ѝ, ако Морис позвъни, да му съобщи, че има писмо за него и той да намери начин Да го получи.

— За какво му писа, Пери?

— За много неща. И го заклех да ми се обади по което и да е време на деня или нощта. Дадох му този номер, за да ме търси тук, ако не съм в кантората си — да звънне веднага щом получи писмото, независимо колко е часът... Може ли да използвам телефона?

Мейсън вдигна слушалката, даде някакъв номер на телефонистката и когато го свързаха, поиска да говори с мистър Албърг.

— Няма го.

— Мейсън е на телефона. Кога ще се върне?

— Не знам, мистър Мейсън.

— Дайте ми касиерката.

— Момент.

Щом чу женски глас, Мейсън се представи:

— Обажда се Пери Мейсън, адвокатът. Оставих писмо за мистър Албърг. По-точно пратих го по човек с указания, ако мистър Албърг дойде или позвъни...

— Да, мистър Мейсън. Смятам, че вече го е получил.

— Какво е получил?

— Писмото.

— Идвал ли е?

— Не. Той... Вижте, мистър Албърг няма да дойде тази вечер.

Обади се и... Тук няколко души го търсиха.

— Няколко души? — учуди се Мейсън.

— Няколко души — потвърди тя. — Въртят се наоколо.

— Разбирам.

— Казах му — продължи касиерката, — че доста хора са го търсили, както и за писмото от вас, което е много важно. Той ми нареди бързо да хвана такси и да го оставя в един бар. Щял да го вземе по-късно.

— Спомена ли колко по-късно?

— Не.

— Ако отново ви се обади, моля, непременно разберете дали е взел писмото. Кажете му, че в момента това е най-важното. Предайте му да прочете писмото и да ми се обади.

— На всяка цена, мистър Мейсън.

— И още нещо. Кога приключвате работа?

— В един часа.

— Къде живеете? Кой е телефонът ви?

— Мистър Мейсън!

— Не ставайте смешна — сряза я адвокатът. — Много е важно.

Кой е телефонът ви?

— Ексфорд три — девет хиляди осемстотин двайсет и седем.

Мейсън го записа.

— Може да се наложи да ви се обадя. Постарайте се Морис да влезе във връзка с мен. Довиждане.

Мейсън затвори телефона и се обрна към Пол Дрейк:

— Морис Албърг ще ми се обади на този номер. Веднага щом позвъни, нека телефонистката ти да го прехвърли на нерегистрирания номер в апартамента ми. Нали това няма да я затрудни?

— Разбира се.

— Предупреди я, че е от изключителна важност да ме свърже без каквото и да било неприятности.

— Кога очакваш разговора, Пери?

— По някое време тази вечер, надявам се... Възможно е да звънне всеки момент.

— Кога тръгваш към апартамента си?

— Веднага.

— И аз разчиствам и приключвам за днес. Нощната ми телефонистка е нова, но е много опитна. Тя застъпва в полунощ. Момичето, което е сега на телефонното табло, е направо вълшебница. Ще обясня и на двете да внимават. Ще ти прехвърлят разговора светковично.

— Чудесно — каза Мейсън. — Аз тръгвам.

— Ще сляза с теб — реши Дрейк.

Той спря при телефонистката, за да предаде инструкциите на Мейсън, след което придружи адвоката до паркинга.

— Докъде да докарам нещата с Файет? — попита Дрейк.

— Колкото можеш по-далече — отвърна Мейсън. — Продължавай упорито да проверяваш досиетата. Ако имаш поддръка подходящ източник, можеш да го разпиташ за Файет.

— Стига да не е извън града, все нещо ще изскочи До утре, особено ако арестуваният заради залаганията Файет е същият, за когото си мисля... Е, доскоро виждане.

— Нали няма да се обърка нещо с прехвърлянето на разговора, Пол?

— По дяволите, не. Това е проста работа. Телефонистките ми ще внимават.

Докато палеше колата, Мейсън хвърли поглед към часовника си — беше девет и четирийсет и две.

В десет часа Мейсън вече се бе разположил в апартамента си и се мъчеше да се съсредоточи в едно списание. В десет и четирийсет и пет, мръщейки се раздразнено, започна да кръстосва стаята. В единайсет и десет взе книга и се зачете. В единайсет и трийсет захвърли книгата, съблече се и си легна. Измина повече от час, преди да успее да заспи. В началото спеше на пресекулки, но постепенно умората надделя.

Адвокатът спеше дълбоко, когато телефонът до леглото му раздра тишината. При третия звън той се разбуди достатъчно, за да вдигне слушалката. Обади се отривист женски глас:

— Мистър Мейсън, извинявайте, че ви беспокоя, но вие така сте наредили.

— А, да, кантората на Дрейк ли е?

— Точно така. Мистър Албърг е на другия телефон. Търсил ви във връзка с някакво писмо.

— Дайте го. Можете ли да го прехвърлите?

— Да, сър. Момент. Ще ви свържа през номератора.

При включването се чу изпукване и Мейсън продължи с известно раздразнение:

— Ало, Албърг. Това ще ти струва много пари. Защо, по дяволите, не ми се обади по-рано?

Гласът на Албърг прозвуча напрегнато и дрезгаво.

— Не можах.

— Защо?

— Не мога да ви обясня.

— Е, добре, че все пак се обади — изсумтя Мейсън. — Искам сега пълни подробности. Всичко както ми го разказа ли е, или познаваш...

— Без имена, моля ви — прекъсна го Албърг.

— О, за бога — ядоса се Мейсън. — Не можеш ли да говориш откъдето се намираш? Потърси тогава телефон, от който да можеш да говориш. Искам да съм наясно с този случай. Аз...

— Вижте, мистър Мейсън, в беда съм, в голяма беда! — възклика Албърг. — Много сте ми необходим. Парите не са проблем. Затънал съм ужасно дълбоко. Ще ви разкажа, като се видим.

— И кога ще стане това?

— Веднага щом вие дойдете тук.

— Веднага щом аз дойда там! — възклика Мейсън.

— Точно така — рече Албърг. — Искам да дойдете тук.

— Ако действително е важно — настоя Мейсън, — ела в апартамента ми. Ако не е, можеш да дойдеш утре сутринта в девет и половина в кантората ми. Но ако...

— Моля ви, изслушайте ме. — Гласът на Албърг беше тих, но изпълнен с тревога. — Страхувам се от най-лошото. Всичко дяволски се оплете. Трябва да се видим и да говорим за много неща. Няма да дойда в апартамента ви, нито в кантората ви, нито където и да било другаде. Няма да мръдна от тази стая. Вместо това вие ще дойдете тук, и то бързо. Налага се. Написах ви писмо. Написах го, преди да получа вашето. В него има чек за хиляда долара. Те са само аванс. Хонорарът ви ще бъде най-доброят възможен.

— Защо не можеш да напуснеш стаята? — попита Мейсън.

— В опасност съм.

— Защо не изчакаш, докато отида утре сутринта з кантората си?

— Утре може вече да ме няма.

— Добре — промълви Мейсън уморено, — ако беше играл честно и ми беше съобщил всички подробности, сега можеше и да не си забъркан в такава каша.

— Бях забъркан, преди изобщо да ви познавам, мистър Мейсън.

— Къде си?

— Хотел „Киймънт“, стая седемстотин двайсет и едно. Мястото е допнотробно — бардак. Не спирайте на рецепцията. Минете, все едно

имате стая. Вземете асансьора, качете се на седмия етаж и елете в седемстотин двайсет и едно. Вратата е отключена. Аз съм вътре.

— Добре.

— И, мистър Мейсън...

— Да?

— Ще побързате, нали?

— Добре — обеща адвокатът. — Идвам.

Той затвори телефона, отметна завивките, обади се в гаража и нареди да изкарат колата му и да я оставят запалена отпред. Описа леко наболата си брада, нахлузи дрехите си и вратовръзката, запъти се към вратата, но се върна да си вземе палтото, спря се да позвъни, за да е сигурен, че колата го чака, и се спусна към асансьора.

Нощният портиер го погледна с любопитство.

— Трябва да е нещо спешно, мистър Мейсън.

— Трябва да е — отвърна Мейсън и хвърли поглед към часовника над портиерната. Беше два и петнайсет.

Адвокатът погледна ръчния си часовник, за да се увери, че стенният показва верния час, мина през въртящата се врата и излезе в студения свеж въздух на ранната сутрин.

Дежурният от гаража го чакаше в колата. Той кимна на Мейсън, отвори вратата и излезе. Адвокатът се мушна зад волана и усети, че парното вече затопляше студената кола.

— Много ти благодаря, Джейк.

— За нищо, сър. Той погледна към стрелката за горивото.

— Още щом я докарахте снощи, ѝ напълних резервоара — обясни механикът. — Бяхте ми наредили да имам грижа винаги да е пълен и...

— Чудесно — поблагодари Мейсън. — Никога не знам кога ще ми се наложи спешно да отида някъде.

— Сега май случаят е такъв.

— Наистина. Мейсън хлопна вратата и колата плавно потегли. За да стигне до хотел „Киймънт“, му бяха необходими петнайсет минути. На паркинга з този ранен час имаше много свободни места и той спря, заключи колата и влезе във фоайето.

То имаше занемарен вид, столовете бяха износени и цялата атмосфера показваше изоставеност. Влизайки вътре, след свежия нощен въздух, Мейсън още по-силно усети застоялия мириз на

разложение. Подредените в права редица празни столове изглеждаха безнадеждно нелепо. За да бъдат в тон с цялата атмосфера, те трябваше да са заети от кратко насядали оръфани мъже, четящи вестници или просто загледани в празното пространство.

Администраторът вдигна поглед при влизането на Мейсън и го проследи с очи до асансьора.

— Търсите ли някого? — попита той, когато адвокатът натисна бутона.

— Себе си — отговори Мейсън.

— Искате да кажете...

— Точно така.

— Регистриран ли сте тук?

— Разбира се — рече Мейсън. — И няма да е лошо да ми позвъните в седем сутринта... Не, почакайте малко, най-напред трябва да телефонирам на няколко места. Ще отида първо в стаята си и щом уточня в колко часа искам да ме събудите, ще ви звънна. Може да ми се отвори възможност да поспя и след седем и половина.

Асансьорът шумно спря. Мейсън отвори вратата. По това време на нощта вътре нямаше човек, който да го обслужва, и адвокатът натисна последния бутоン за осмия етаж. Той чака, както му се стори, безкрайно дълго, докато с клатушкане и дрънчене кабината спря колебливо.

Мейсън бутна вратата и тръгна по коридора към червената лампа, която показваше къде е стълбището. Слезе до седмия етаж, намери стая 721 и леко почука на вратата.

Никой не отговори.

Той изчака малко и пак почука, този път по-настойчиво.

Отново не получи отговор, нито чу никакъв шум.

Мейсън натисна бравата. Не беше заключено и той леко открехна вратата. Лампата светеше.

Все още в коридора, адвокатът бълсна вратата с крак и я отвори широко.

Стаята беше празна, но, изглежда, доскоро бе имало някой, защото ясно се усещаше прясна миризма на цигарен дим.

Мейсън предпазливо прекрачи прага.

Беше типична стая в евтин хотел. Тънкият килим бе износен и върху него ясно се очертаваше пътека от вратата покрай леглото до

прозореца. В ъгъла имаше умивалник и огледало, а килимът пред тях беше така изтъркан, че подът почти прозираше.

Погледът на Мейсън бързо обходи стаята.

Видя люлеещо се кресло от изкуствена кожа, два кухненски стола със седалки от камъшият и квадратна маса, която изглеждаше като че ли първоначално е била предназначена за поставка на порцеланова кана и леген преди прокарването на течаща вода в стаята.

Мейсън оставил отворено, направи две бързи, но предпазливи крачки навътре и дръпна вратата към себе си, за да се увери, че отзад няма никой. Провери другата врата и откри тесен шкаф. Следващата врата водеше към тоалетна и душ, набълскани в помещение, по-малко и от гардероб.

След като се увери, че няма никой, Мейсън се върна и затвори вратата към коридора. Сега огледа стаята много по- внимателно.

Тя се осветяваше от червеникавото сияние на увисналия в центъра на тавана стъклен абажур, окачен на верига от месингови халки, през които минаваше дебел кабел и стигаше до единствената крушка.

Леглото беше желязно, с тънък дюшек, върху който внимателно бе опъната гладка, но изтъняла бяла завивка. В горния край на леглото имаше здраво прикрепена нощна лампа.

Мейсън забеляза близо до нея вдълбнатина, където явно някой бе седял. След това забеляза още една в центъра на леглото. Адвокатът се наведе да я огледа добре. Изглежда, там беше лежал пистолет. Бяха го вдигнали, но върху бялата завивка беше останал отпечатък.

Погледът на Мейсън беше привлечен от нещо, което блестеше на светлината с цвят на злато. Той се наведе и взе една гилза от червило. Червилото беше съвсем изхабено и малките бразди по остатъка показваха, че е било прокарано по някаква твърда повърхност.

Адвокатът внимателно претърси стаята, още веднъж огледа гилзата и преобръна малката квадратна масичка. От долната ѝ страна беше написано с червило: *Мейсън помош 262 Т 3 Р 15 ляво*.

Адвокатът стоеше и разглеждаше странното съобщение от долната страна на масичката, когато се чу слабо проскръцване. Бравата на вратата полека се завъртя.

Мейсън бързо пъхна червилото в джоба на палтото си и обръна масичката на краката ѝ. Когато вратата плавно и предпазливо се

отвори, той стоеше замислен с крак върху стола и вадеше цигара от табакерата си.

Жената на прага беше около двайсет и пет годишна, с хубава фигура, гарвановочерна коса, големи тъмни очи и мургава кожа, на фона на която устните ѝ образуваха алено петно.

Тя отстъпи назад, пое сепнато дъх и едва не извика. Мейсън, който я наблюдаваше със спокоен, твърд поглед, не каза нищо. Жената се поколеба на прага, после бавно влезе в стаята.

— Вие... Кой сте вие?

— Това вашата стая ли е? — попита Мейсън.

— Аз... дойдох да се срещна с един човек. Кой сте вие?

— Аз дойдох да се срещна с един човек. Коя сте вие?

— Аз... не съм длъжна да ви се представя.

Мейсън заговори бавно, наблюдавайки я:

— Казвам се Пери Мейсън. Адвокат съм. Дойдох тук, за да се срещна с един клиент. Той ми даде номера на тази стая. А сега вие ми отговорете кого очаквахте да намерите тук.

— О, слава богу! Вие сте мистър Мейсън. Къде е Морис? Аз съм Дикси Дейтън. Дойдох, за да се срещна с Морис Албърг. Предупредена съм за вашето идване, по очаквах, че и той ще бъде тук. Обясни ми, че вие ще ме представлявате, затова искам честно да ви призная...

Мейсън седна и ѝ посочи един стол.

— Почакайте — прекъсна я той, — може би няма да е толкова просто.

— Защо?

— Първо, възможно е да сте останали с погрешно впечатление за намеренията на мистър Албърг.

— Не, мистър Мейсън. Той много добре ми обясни, честна дума.

— Второ — продължи Мейсън, — независимо от мненията на другите, аз може да не искам да ви представлявам.

— Защо? Морис... Мистър Албърг ще ви плати колкото струва.

— Какво ви кара да мислите така?

— Той ми обеща.

— Вие можете да имате някаква вина.

— Мистър Мейсън, поне вие не се оставяйте да ви заблудят.

— Ще се опитам — обеща Мейсън, — но в крайна сметка аз избирам клиентите си. Не мога да поема всичката работа, която ми се

предлага. Преди да се заема с едно дело, трябва да разполагам с доста факти. И често отказвам дела.

Тя се свлече на пода до краката му.

— Мистър Мейсън, само ако знаехте какво означава това, само ако знаехте пред какво съм изправена.

Мейсън не продума.

— Мистър Мейсън, наясно ли сте със случая? Какво ви е казал мистър Албърг?

— Не много — отвърна той.

— Добре, аз ще ви кажа истината, мистър Мейсън. Ще ви опиша фактите.

— Може би не трябва да ги чувам — заяви Мейсън. — В момента нямам право да получа поверителни сведения от вас. Каквото и да ми кажете, не мога да го приема като професионална тайна.

— О, не бъдете толкова предпазлив — настоя тя. — В края на краищата защо да седим тук с вас и да се препираме? Нека да говорим по същество.

Тя се пресегна бързо и хвана ръката му в своята.

— Предполагам, че съм ужасно импулсивна и сигурно ме смятате за глупачка, но съм се забъркала в ужасна каша, мистър Мейсън, и вие ще трябва да ме измъкнете.

— Вече ви обясних — повтори Мейсън, — че не мога да говоря с вас, и бих предпочел да не ви слушам, докато не се срещна с Морис Албърг. Трябва да знам какво става, преди да...

— О, мистър Мейсън — разрида се тя. — Моля ви... ще играя с открити карти.

— В момента не мога да ви оставя да го направите — спря я Мейсън.

В продължение на няколко минути тя седеше мълчаливо и замислено. Все още държеше ръката му. Стисна я нежно и промълви:

— Толкова държа на вас, мистър Мейсън. Не мога да ви опиша какво означава за мен вашата помощ.

— Не съм ви я дал.

Тя срещна погледа му и се засмя предизвикателно.

— Засега.

— Засега. — Мейсън се усмихна едва-едва.

— Ама и вие сте един странен адвокат.

— Длъжен съм да бъда.

Тя леко докосна с устни ръката му.

— Приемете за момента това като договор. Вие стойте тук. Ще видя дали мога да се свържа с Морис Албърг. Почакайте тук, а аз ще ви го доведа след петнайсет минути и ще започнем както трябва.

Тя бързо прекоси стаята, отвори вратата и изчезна.

Почти веднага Мейсън скочи от стола, бързо отиде до телефона и поиска да го свържат с дома на Пол Дрейк. Стори му се, че минаха минути, преди да чуе сънения му глас.

— Събуди се, Пол — подканни го Мейсън. — Много е важно. Пострай се бързо да схванеш.

— Ох, господи, пак ли си ти? — изпъшка Дрейк дрезгаво. — Всеки път, когато се опитам малко да поспя...

— Остави сега спането — сопна се Мейсън. — Ела на себе си. Аз съм в хотел „Киймънт“, стая седемстотин двайсет и едно. Тук има една брюнетка, висока към метър и петдесет и пет, около петдесет и седем килограма, двайсет и пет-шест годишна, с мургава кожа, големи кръгли очи и ярко начервени устни, която е при мен, по-точно ще дойде след минута-две и...

— Е, моите поздравления — засмя се Дрейк. — Добре го даваш!

— Престани да остроумничиш — сряза го Мейсън. — Намери няколко детектива и ги прати тук. Като начало, ако можеш, изпрати някоя жена, която да установи първия контакт. Пострай се тя да бъде в коридора, когато момичето излезе от стаята. Ще трябва да действаш бързо, Пол. Жената, която изпратиш, ще трябва да види момичето и да го посочи на детективите отвън, за да я познаят, когато излезе. Искам да я проследят и да разберат къде отива.

— Имай милост, Пери — помоли го Дрейк. — Три часът сутринта е. Господи, не мога да изфабрикувам тези хора. Ще ми трябват час-два, за да изпратя някого. Ще трябва да измъкна человека от леглото и да му дам време да се облече и да стигне дотам...

— Кой е в кантората ти сега? — попита Мейсън.

— Само най-основният състав — един на телефона, един на нощно дежурство и обикновено един детектив...

— На телефона — прекъсна го Мейсън — мъж ли е или жена?

— Жена.

— Бива ли я?

— Много.

— Извикай я — нареди Мейсън. — Изключи телефона в кантората за около час. Сега е мъртво време, така че няма да изпуснеш клиенти. Изпрати жената тук. Веднага. Разполагаш с няколко минути, така че действай. Ако е необходимо, затвори кантората за около час, но момичето трябва да бъде следено от мига, в който напусне хотела.

Мейсън не изчака да чуе протестите на Дрейк. Остави слушалката и се върна обратно при стола, на който беше седял. Извади от джоба си бяла носна кърпа и с крайчето ѝ избърса петното от червило, останало върху дясната му ръка. След това обърна масата и с другото крайче на носната кърпа избърса малко от червилото там.

Върна масата на мястото ѝ, после извади от джоба позлатената гилза и много внимателно допря третото ѝгълче на носната кърпа до червилото. С автоматичната си писалка постави знаци срещу всяко петно — 1, 2 и 3. След това сгъна носната си кърпа, прибра я в джоба си и се настани на стола да чака.

Чака дълго.

В началото Мейсън поглеждаше към голямата стрелка на часовника си, броеше минутите и се надяваше да мине повечко време до завръщането на младата жена, за да успеят детективите на Дрейк да се заемат с работата. После, след като минаха петнайсет минути, той се намръщи нетърпеливо и започна да крачи напред-назад. Разбира се, съществуваше възможност да са го измамили, напълно съзнателно да са го подвели, за да го накарат да бездейства в решителен момент.

Той беше убеден, че именно Морис Албърг му бе позвънил. Намираше се на мястото, определено от Албърг за срещата. Нямаше какво друго да прави, освен да изчака по-нататъшното развитие на нещата или да си отиде вкъщи.

Рязко и без никакво предупреждение бравата се завъртя. Вратата се отвори с нехайна бързина и брюнетката застана на прага. Бузите ѝ горяха, очите ѝ блестяха от вълнение. Очевидно бе дошла възможно най-бързо.

Щом видя Мейсън, изведнъж се успокои.

— Ох, слава богу, още сте тук! Така ужасно се страхувах, че ми нямате достатъчно доверие, за да ме изчакате.

Мейсън повдигна вежди.

— Нямах намерение да се бавя толкова. Страхувах се, че ще си отидете и ще ме изоставите.

— Нямаше да чакам още много дълго. Защо беше цялата тази история?

— Трябвате да се видя с Морис. Това беше всичко. Просто трябваше да го видя, и толкоз.

— И видяхте ли го? — попита Мейсън.

— Да. Нося бележка за вас.

Тя пъхна ръка в деколтето на блузата си, извади някакво листче, бързо прекоси стаята и го мушна в ръцете на Мейсън.

— Ето, четете.

Бележката беше написана на машина.

„Мистър Мейсън,

Дикси ми каза, че сте дошли в хотелската стая, но не желаете да разговаряте с нея и чакате моето съгласие.

Дадох ви съгласието си по телефона. Обясних ви, че съм ви изпратил писмо и чек, който да послужи за аванс, и че искам да представлявате мен и Дикси. Бъркотията е ужасна. Тя ще ви разкаже всичко.

Моля ви да се отнасяте с Дикси, която носи тази бележка, както се отнасяте с мен. Тя е ваша клиентка. Обърнах се към вас, защото имам нужда от помощ. Много ми е необходима, и то в момента. Надявах се, че ще мога да ви изчакам в стаята, докато дойдете, но просто трябваше да изляза във връзка с един въпрос по случая, с който се занимавам. Не смея да ви кажа какъв е той, защото не искам да ви поставям в неудобно положение.

А сега, моля ви, действайте и ни помогнете да се измъкнем от тази бъркотия. Ще ви бъде платено, и то добре.

Ваш Морис“

Цялата бележка беше написана на машина, само подписът бе драснат набързо с молив. Възможно беше да е подписът на Албърг.

Мейсън се опита да се сети дали някога го е виждал и не можа да си спомни такъв случай.

Младата жена излъчваща увереност.

— Сега вече можем да разговаряме — заяви тя.

Мейсън мълчеше.

— Е, не можем ли?

— Искам да знам защо Морис Албърг го няма. Той обеща да се срещнем тук.

— Но му се наложи да промени плановете си.

— Защо?

— Защото е зает с нещо ужасно важно.

— Какво?

— Да ме защитава... както и себе си.

Тя дръпна един стол и седна.

— Мистър Мейсън, кога един човек може да убие друг... и да бъде оправдан?

— При самозащита — отвърна Мейсън.

— Трябва ли да чака, докато другият започне да стреля по него?

— Трябва да чака, докато бъде нападнат или до момента, в който един разумен човек при подобни обстоятелства би решил, че е в опасност или го заплашва смърт.

— И тогава може да стреля?

Мейсън кимна.

— В общи линии такъв е законът при самозащита. Съществуват най-различни уговорки кога човек е длъжен да отстъпи и кой пръв е предизвикал конфликта. Но това е най-общото правило.

— Да предположим, знаете, че един хладнокръвен, преднамерен, умел убиец е по следите ви и ще извърши убийство, нямаете ли тогава право да го убиете пръв?

— Само при обстоятелствата, които споменах — отвърна адвокатът.

— Разбирам, но да предположим, знаете, че някой иска да ви убие. Да си представим, че той наблюдава жилището ви, седнал в колата си с автомат в скута, но вие успявате да се измъкнете през задния вход, без той да ви усети. Не можете ли да грабнете една пушка и да му пръснете черепа, без да ви обвинят в убийство?

Мейсън поклати отрицателно глава.

— Защо?

— Защото при тези обстоятелства — обясни адвокатът — човек би имал възможност да се обади в полицията и да потърси защита.

Тя се изсмя презрително.

— Да искате полицията да ви защити от такъв човек, за какъвто говоря, е все едно да очаквате да ви предпази от едра шарка или от чума... Ами той като нищо ще се изпълзне под носа на полицията и вие ще бъдете труп, преди да е съмнalo.

— Искахте да ви обясня какъв е законът. Обясних ви. Аз не създавам законите, а ги изучавам.

— И Морис така смята, но аз не поисках да му повярвам. Стори ми се несправедливо, но той каза, че законът е такъв и затова вие няма да одобрите онова, което прави.

— А какво прави той?

— Да сте чували някога за Джордж Файет?

— Познавате ли го? Бих искал да разбера някои неща за него.

Тя се засмя с горчивина.

— Много хора биха искали да разберат някои неща за него. Той е убиец.

— И? — подкани я Мейсън.

— И в момента се опитва да убие Морис и мен.

— Защо?

— Ето едно от нещата, което ми се ще да проумея. Сигурно защото съм приятелка на Том Седжуик.

— А кой е Том Седжуик?

— Човек, търсен от полицията. Опитват се да му припишат едно убийство.

— Значи вас и Морис Алъбрг искат да ви убият?

— Точно така.

— Защо? Безсмислено е.

— Държите се, сякаш не ми вярвате.

— Не съм убеден, че ви вярвам.

— Слушайте, с фактите не може да се спори. Мъжът, който се опита да ме убие в уличката зад ресторанта на мистър Алъбрг, беше изпратен от Файет.

— Какво точно се случи тогава? — попита Мейсън.

— Файет беше по следите ми — заразказва тя — и възнамеряваше да ме убие. Той влезе в ресторанта единствено с мисълта да ме изплаши така, че да побягна през задния вход. Ако имах малко мозък, щях Да разбера, че точно това е целял. Дори човек с дързостта и нахалството на Файет не би помислил, че може да убие една жена в оживен ресторант, след което просто да стане и да си излезе. Макар че той е вършал подобни безумия и му се е разминавало. Но никак си На човек не му е до разсъждения, като види, че Джордж Файет го наблюдава. Чувства се все едно, че е протегнал ръка, за да се опре на някоя скала, и е попаднал върху навита на кълбо гърмяща змия.

— Продължавайте — подкани я Мейсън, когато тя замълча. — Бих искал да знам с подробности какво се случи.

— Побягнах от ресторанта. Точно както е искал Файет. Един негов съучастник ме причакваше с колата си. Файет трябваше само да си седи спокойно и да се прави, че с удоволствие си яде вечерята, а аз самичка щях да се втурна право в капана.

— И какво стана, щом изскочихте на уличката?

— Съучастникът му се опита насила да ме натика в колата. Но аз бях прекалено изплашена, за да му се подчиня. И това, предполагам, обърка плановете на всички. На никого и през ум не му беше минало, че няма безропотно да вляза в колата като добро малко момиченце. Но аз направих нещо, което те не очакваха — започнах да бягам. Когато мъжът успя да стреля по мен през отворената врата, вече бях извън обсега на куршумите му. Той даде газ, за да ме настигне, и при потеглянето на колата вратата се люшна и захлопна. Мъжът стреля пак, но куршумът мина през вратата. В това време аз тичах, заслепена от паника. И скочих на платното право пред една идваща кола. Е, това е цялата история. Дойдох в съзнание в болницата и, естествено, разбрах, че всички знаят къде се намирам и Файет може да ме открие без никакво затруднение. Затова станах и огледах самостоятелната стая, в която ме бяха настанили. Намерих дрехите си в шкафа. Коленете ми се подгъваха, но се облякох и излязох. И веднага се свързах с Морис.

— А как постъпи той?

— Даде ми някои необходими вещи, както и възможност да се скрия... Но, естествено, Морис беше много разтревожен, защото

знаеше, че Файет търси и него.

— Значи Албърг взима мерки да премахне Файет?

— Май не трябваше да ви го казвам. Всъщност нищо такова не съм казала. Просто ви съобщих, че Морис в момента е зает с нещо изключително важно и няма възможност да се свърже с вас... да речем, поне три-четири часа, но той ви изпраща тази бележка, за да сте наясно.

— Добре — съгласи се Мейсън, — какво искате да направя?

— Малко ми е трудно да ви кажа. Не горите от желание да ми съдействате. Все още ме подозирате.

— Вините ли ме за това?

— Да.

Мейсън се разсмя.

— Морис... — тя се поправи — мистър Албърг ви написа бележка, нали?

— Не.

— Какво искате да кажете?

— Подписът му е нечетлив. Изобщо не съм сигурен, че е неговият. Не знам как изглежда подписът му.

— Неговият е. Видях го, като се подписваше.

— Това е само една драскулка.

— Бързаше. Трябваше да мисли за много неща.

— Бележката е на машина. Можеше да я напише на ръка и щеше да стане много по-лесно и по-бързо, вместо да я трака на пишеща машина.

— Откъде знаете? Може на машина да пише по-бързо, отколкото с писалка и мастило.

— Не говорете глупости — сряза я Мейсън. — Човекът, който е писал тази бележка, е правил това бавно и мъчително с два пръста.

— Може мистър Албърг да е бил в състояние, при което да не може да пише. Може да се е криел. Казал е на някого какво иска да ви напише и този някой е напечатал бележката и я е занесъл на Албърг за подпись.

— Или може би тази някоя е драснала своя вариант на неговия подпись — рече Мейсън.

— Ох, и вие адвокатите с вечните си подозрения! Повдига ми се от вас.

— Съжалявам. Не мога успешно да представлявам Морис Албърг, докато не науча за вас много повече, отколкото знам сега. Да имате случайно в себе си шофьорска книжка?

— Не. Мистър Албърг изрично установява самоличността ми в писмото.

— Но няма кой да установи, че писмото е негово.

— Ох, глупости! Казах му на Морис, че вие сигурно ще се държите по този начин. И предполагам, че ви е необходимо да се видите лице в лице с Морис и да чуете от неговата уста, че аз съм Дикси Дейтън и вие трябва да ме представлявате, след което да ви покажа петното, което имам по рождение върху лявото си бедро, и да ви дам препоръка от някоя банка... Е, добре, ще намеря мистър Албърг и ще го доведа тук въпреки опасността. Ако той пръв не убие Файет, Джордж Файет ще го убие. Но вас хич не ви интересува! Вас, с вашето адвокатско недоверие. Ако клиентът ви бъде убит, докато се опитва да дойде при вас, за да удостовери моята самоличност, ще знам кой е виновен. Добре, чакайте тук.

— И ако видите Морис Албърг — обърна се към нея Мейсън, — кажете му да идва веднага, преди да се е опитал да се разправя с Файет или с когото и да е друг. Предайте му, че го чакам и ще му обясня как да се справи с положението.

Застанала до вратата с ръка върху бравата, тя го изгледа през рамо с потъмнели от вълнение очи.

— Така да бъде, щом искате — изсъска тя презрително. — Проклета да съм, че ви говорих по този начин. Мислех ви за хитър, опитен адвокат, който ще съумее да се справи с положението. А вие ми говорите като пастор. Със същия успех можех да пиша на Прудънс Пени: „Мила мис Пени, какво да правя? Един убиец иска да ме застреля. На два пъти почти успя, през последните двайсет и четири часа, а сега знам къде мога да го намеря. Как да постъпя?“ И вместо да отсече: „Очисти го“, Прудънс Пени ще ми отговори: „Мила мис Едикояси, не забравяйте, че имаме закони за такива хора. Трябва веднага да се обърнете към властите и да им разкажете за грозящата ви опасност. Те ще знаят какво да направят.“ Пери Мейсън — продължи присмехулно тя, — великият адвокат Прудънс Пени. Защо, по дяволите, не си вземете едно от тези ръководства как да се държим в

обществото и една Библия и не изхвърлите правните си книги през прозореца?

Тя затръшна вратата зад себе си толкова силно, че огледалото, което висеше над умивалника, се разклати.

Пери Мейсън седеше неподвижен с вперен в ръчния си часовник поглед и се чудеше дали Пол Дрейк е имал достатъчно време да разположи детективите си л дали те ще успеят да проследят момичето.

Мейсън отново закрачи из хотелската стая, проявявайки явно нетърпението си. Но не се наложи да чака дълго.

Бяха изминали точно седем минути и пет секунди от затварянето на вратата след младата жена, когато някой леко, почти недоловимо, почука с върха на пръстите си. Мейсън престана да крачи из стаята, отправи се към вратата и я отвори.

Пол Дрейк, леко разчорлен и небръснат, се усмихна и прошепна:

— Всичко е наред, Пери.

— Успя ли?... — започна Мейсън, но мъкна, когато Дрейк предупредително допря пръст до устните си и влезе в стаята. — Какво ново?

— Тя все още е в хотела — отвърна Дрейк.

— Ти сам се зае с работата?

— Нямаше как, Пери. Не можех да изпратя хора тук навреме, затова бързо се облякох и пристигнах колкото е възможно по-скоро. Но въпреки това не можах да бъда особено полезен.

— Как така?

— Телефонистката ми беше заела позиция в коридора. Трябваше да се регистрира и да наеме стая, за да свърши каквото искахме. Тя си сложила боне и престилка и била в коридора, когато момичето излязло. Но вместо да слезе с асансьора във фойето, както очаквахме, дамата се качила нагоре.

— Ох! — възклика Мейсън.

— Има само един етаж над този — обясни Дрейк, — затова моята телефонистка решила, че няма да изостане много, ако се качи по стълбите. Разбира се, първото нещо, което направила, преди да се е случило каквото и да е, било да огледа наоколо, така че теренът й бил познат.

Мейсън кимна.

— Тя изтичала по стълбите, отворила вратата и пристигнала само секунда-две след асансьора. Момичето вървяло по коридора. То

спряло пред стая осемстотин и петнайсет, извадило от чантата си ключ, отворило вратата и влязло. Телефонистката ми изтичала на пръсти дотам и стигнала навреме, за да разбере, че вратата се заключва отвътре.

— И после?

— След това подслушала пред вратата и чула приглушени гласове, единият от които бил мъжки. Дамата явно е регистрирана в стая осемстотин и петнайсет. Нямахме уговорен начин за сигнализиране при такъв непредвиден случай, затова телефонистката ми притича до мястото, където седях в колата си, съобщи ми какво е станало и поиска указания. Реших, че хотелската стая е адресът, който ти трябва, и тъй като не можех да държа повече кантората си без телефон, изпратих я обратно и дойдох да ти докладвам. Позабавих се само на receptionята, където разбрах, че стая осемстотин и петнайсет е наета от някоя си мисис Мадисън Кърби.

— Администраторът на receptionята заподозря ли те? — попита Мейсън.

— Да върви по дяволите — изруга Дрейк. — Това е толкова допнапробна дупка. Ако беше възразил, щях да му кажа да си гледа работата. Предполагам, че са свикнали тук да се навъртат частни детективи.

— Искаш да кажеш, че знае какъв си?

— Не, по дяволите. Оставил го да си помисли, че съм тръгнал по любов. Бутнах му няколко долара. Честно казано, Пери, мисля, че изобщо не го интересува.

— Значи тя е тук, в хотела — повтори Мейсън.

Дрейк кимна.

— Това хем оправдява, хем усложнява нещата, Пери. Както ти обясних, не ми достигат хора. Бях инструктиран телефонистката си да запомни дамата, която ще излезе от тази стая, и да ми сигнализира, за да мога...

— Как щеше да го направи, Пол?

— Много просто. Моята телефонистка трябваше да поиска стая откъм фасадата на хотела. Веднага щом онази персона вземеше асансьора за надолу, тя трябваше да изтича до стаята си и да светне с едно фенерче към колата ми. Бях нагласил страничното си огледалце така, че лъчът веднага да ми блесне в очите.

— Хитро — одобри Мейсън.
— Обичайна практика — прозя се Дрейк.
— Е, открихме къде се крие жертвата ни.
— Тя е Дикси...
— Тя твърди, че е Дикси — засмя се Мейсън.
— Е, и?

Мейсън поклати глава.

— Какво намекваш? — настоя Дрейк.

Адвокатът извади от джоба си носната кърпа я рече:

— Тук има три петна от червило, означени с едно, две и три.

Можеш ли да разбереш нещо по тях, Пол?

— Сигурно си бил твърде зает тази нощ — захили се Дрейк.

— Остави остроумията сега. Какво можеш да разбереш по тези петна? От едно червило ли са?

— Две от петната са еднакви. Третото е може би малко по-светло от другите. Бих казал... не, чакай малко... еднакви са. Мисля, че всичките са един а същи цвят.

— И аз така смятам — съгласи се Мейсън.

— Искаш да кажеш, че си се целувал с три различни момичета?

— попита Дрейк.

Мейсън извади червилото от джоба си и обясни:

— Петно номер едно беше взето от устните на момичето, което твърдеше, че е Дикси Дейтън. Петно номер две — от написаното отдолу на тази масичка, а петно номер три — от това червило.

— Написаното отдолу на масичката ли? — учуди се Дрейк.

— Аха.

Мейсън вдигна масата и внимателно я обърна, така че Пол Дрейк да види надписа върху долната ѝ страна. Той подсвирна:

— Как, по дяволите, успя да го откриеш, Пери?

— „Елементарно, скъпи Уотсън“ — заяви Мейсън с усмивка. — Това червило лежеше на пода. Виждаш, че гилзата е позлатена. Тя блестеше на светлината. Само сляп човек не би я видял.

— Е? Все още не ми е ясно как си се сетил да погледнеш от долната страна на масичката.

— Разгледай червилото — подаде му го Мейсън. — Женските устни са гладки. А това червило е било прокарано по нещо грапаво, което е оставило дълбоки следи в него и го е накарало да излезе по

ръбовете. Затова, естествено, се поогледах да видя върху какво друго освен върху устни, е било използвано.

— И откри масата — досети се Дрейк.

Мейсън кимна.

— Чакай малко, Пери. Може да няма никаква измама. Нали тук трябваше да се срещнеш с Морис Албърг?

— Точно така.

— И... Дявол да го вземе, Албърг и никаква жена, може би Дикси Дейтън, са били в тази стая. Изведнъж някой е влязъл, насочил е пистолет към тях и...

— Можеш да видиш отпечатъка от пистолета върху покривката на леглото — прекъсна го Мейсън. — Съвсем ясно личи.

Дрейк погледна натам и възклика:

— Проклет да съм, ако не е така, Пери. Ха, та това решава нещата! Всичко си идва на мястото. Те са седели тук. Знаели са, че ще ги отведат, за да ги убият. Искали са да ти оставят съобщение. Нямали са възможност да го направят, но момичето се престорило, че иска да се разкраси, преди да й видят сметката, затова отворила чантичката си, извадила червилото и започнала да го върти из ръцете си. Всичко било съвсем естествено и никой не я забелязал, когато тайно надраскала съобщението. Страхувала се да не би да не го откриеш навреме, за да им помогнеш, и за по-сигурно пуснala червилото на пода. След това са я мушнали с пистолета в ребрата и са й казали, че е време да тръгват.

— Звучи съвсем логично — отбеляза Мейсън без всякаизъм.

— Господи! — извика Дрейк. Не разбирам как можеш да си толкова спокоен, Пери. Боже мили, хайде да се залавяме за работа. Дай да разгадаем това съобщение. Хайде да... Какво, да не смяташ, че ще е по-добре да извикаме полицията?

— Точно така.

Дрейк го погледна озадачено.

— Ти си най-невъзможният човек, когото съм виждал. Понякога ужасно се запалваш от нещо и ме измъкваш от леглото в три часа сутринта, после започваш да се мотаеш, да не обръщаш внимание на нещо толкова спешно и да се правиш, че изобщо не бързаш. Тези хора са в опасност. Дали ще ги заварим живи или мъртви, зависи от това

колко време ще ни трябва да дешифрираме съобщението, за да им отидем на помощ.

— Възможно е — рече Мейсън.

— Какво, по дяволите, има? — попита Дрейк.

— Предполага се — отвърна Мейсън, — че това съобщение е писано тайно върху долната страна на масата от жената, когато пазачите ѝ са били разсеяни. Така ли си представяш нещата?

— Е, поне така ми изглеждат.

Мейсън извади от джоба си бележник и го постави на коляното си.

— Да приемем това за горната страна на масата. Вземи молив и напиши думата „помощ“.

— Добре, само че какво ще ми докажеш?

— Сега — нареди Мейсън — обрни бележника обратно. Представи си, че това е долната страна на масата. Ти седиш до нея. Ето, ако ти е по-лесно, опри бележника отдолу на плота. Така, вземи молива и пак напиши „помощ“.

— Хубаво — съгласи се саркастично Дрейк, — както желаеш. Но ми се струва, че си губим времето.

Той седна на стола. Пери Мейсън здраво притисна бележника към долната страна на масата. Дрейк написа думата „помощ“ върху него и адвокатът го измъкна.

— Аха, дявол да го вземе! — възклика Дрейк, и след това веднага добави: — Дай да опитаме още веднъж, Пери.

Мейсън нагласи бележника отдолу и Дрейк отново написа думата „помощ“. После обрна бележника върху масата и поклати глава разколебан.

— Вижти номер! Разбира се, като си помислиш, е съвсем логично. Просто не ми дойде наум.

— Всеки път, щом пишеш нещо наопаки, задължително го пишеш така — обясни Мейсън. — Постави бележника пред огледалото и ще прочетеш едно чудесно „помощ“, но погледнеш ли го нормално, виждаш идеален пример за това, което децата наричат помежду си „огледално писане“.

— Значи затова — рече Дрейк — имаш чувството, че съобщението не е било написано от човек, който е седял до масата.

— Това съобщение — заяви Мейсън убедено — е било написано от жена, която изобщо не е трябвало да крие какво върши. Тя просто е обърнала масата наопаки и е написала думата „помощ“ и редичката цифра.

Дрейк кимна.

— Възможно е — предположи Мейсън — да са ни поставили клопка.

— В какъв смисъл?

Мейсън не обърна внимание на въпроса и продължи да разсъждава гласно.

— Сигурен съм, че съобщението не е истинско, защото не е възможно да е било написано по начина, за който претендира. Ето защо трябва да има някаква причина, поради която е било оставено.

Дрейк го наблюдаваше мълчаливо. Мейсън вдигна два пръста.

— Първо — каза той, като допря палеца до показалеца си, — съобщението е клопка. Второ — то служи за прикритие.

— Какво прикритие?

— Знаем, че Морис Албърг е бил в тази стая — разпали се адвокатът. — Поне той така каза.

— Неговият глас ли беше?

Мейсън кимна.

— Познах го. Беше ужасно развълнуван. Бил е в тази стая, или поне така твърдеше, а няма причина да лъже.

— И какво е станало после с него?

— После някой го е заплашил с пистолет и Морис е оставил съобщение. Може би с него е имало жена и тя го е написала с червило.

— Струва ми се, ти преди малко заяви, че тя не е могла да го стори, че би било...

Мейсън му направи знак да мълчи.

— Хората, които са извели Морис Албърг от стаята, са разбрали, че е било оставено съобщение. Сигурно не са имали време да го търсят, затова са оставили съвсем явни следи, с които да ме подведат. Хайде да хвърлим още един поглед на масичката, Пол.

Двамата мъже внимателно огледаха плота.

— Струва ми се, че тук не е имало никакво друго съобщение — заключи Дрейк.

— Очевидно не. Хайде да се разтърсим наоколо. Може съобщението да е оставено някъде другаде и тъй като не са могли да го намерят, те са се постарали да попречат и на мен. Вероятно тези, които са извели Албърг от стаята, са бързали.

— Не отиваш ли твърде далеч с предположенията си? — попита Дрейк.

Мейсън отвърна нетърпеливо:

— Всяко нещо си има причина. От долната страна на масата е оставено съобщение. Значи има някаква причина за това. Искам да открия каква е.

— Но защо човек ще оставя съобщение, за да заличи друго, което не е видял?

— Те сигурно са подозирали, че има друго съобщение, но не са знаели къде е. Затова са решили да оставят още едно, което да ме заблуди... Огледай се наоколо, Пол... Дай да видим какво можем да открием ние.

Мейсън отвори шкафа, огледа отвътре страничната рамка и вътрешната част на вратата. Претърси самия шкаф, а после и банята.

— Намери ли нещо? — попита Дрейк.

Мейсън застана на прага на банята и поклати глава. Дрейк, който търсеше малко безцелно, заяви:

— Пери, да предположим, че е клопка. Какво би могло да означава?

— Възможно е да са я поставили за нас — отвърна Мейсън. — Възможно е да искат да загубим ценно време. И тъй като съм убеден, че съобщението е фалшиво, няма да се занимавам повече с него.

— Но то означава нещо, Пери.

— Разбира се. Може да е някаква книга. Вземи например „двеста шейсет и две, Т три“. Това сигурно значи страница двеста шейсет и две, том трети.

— Точно така! — възклика Дрейк. — Л после „Р петнайсет ляво“ може да означава петнайсети ред, лява колона.

— Очевидно става дума за книга в три тома, разделена на колони. Коя ли може да е, Пол?

Дрейк се намръщи замислено.

— Дали не са някакви правни справочници, Пери?

— Много по-вероятно е да са томовете, които гледаш в момента — рече Мейсън.

— Не разбирам... А, искаш да кажеш телефонният указател. Но той не излиза в номерирани томове.

— Този излиза. Не виждаш ли листчето, залепено на корицата?

Пол Дрейк взе единия от томовете и го обърна.

— Хотел „Киймънт“ — телефонен указател номер едно, стая седемстотин двайсет и едно. Това явно е от тия свърталища, откъдето се краде всичко, което не е заковано... Ей, Пери, хайде да погледнем.

Дрейк сграбчи третия том на телефонния указател, прелисти го донякъде, преброи петнайсет реда и прочете на глас:

— Хърбърт Сидни Грантън, Колинда Авеню хиляда двайсет и четири.

— Говори ли ти нещо? — попита Мейсън.

— По дяволите, да — отвърна Дрейк развлънувано. — Чувал съм това име. То... Момент, Пери.

Той бързо извади един бележник и разлисти страниците му.

— Разбира се. Това е едно от имената на Джордж Файет, арестуван за организиране на незаконни залагания, чието дело сякаш се е изпарило във въздуха... Боже мой. Пери, хайде да отидем и...

Мейсън поклати глава.

— Искаш да кажеш, че няма да тръгнеш по тази следа? — не повярва Дрейк.

— Още не — заяви адвокатът. — Ще търсим докрай.

Мейсън погледна дъната на столовете, пропълзя под леглото и поръчаша:

— Пол, над умивалника има подвижно огледало. Моля те, погледни гърба му.

Мейсън беше все още под леглото, когато Дрейк извика развлънувано:

— Тук има нещо, Пери.

Адвокатът бързо изпълзя навън, изступа дрехите си и отиде при Дрейк, който беше откачил огледалото от стената. На гърба му беше написано с червило 5N20862.

— Това — предположи Мейсън — сигурно е регистрационен номер на кола.

Двамата мъже стояха и внимателно разглеждаха цифрите.

— Нищо не разбирам — рече Дрейк.

— А аз разбирам — каза Мейсън. — Морис Албърг и някаква жена са били в тази стая. По неизвестни причини някой ги е заплашил с пистолет и ги е накарал да излязат оттук. Те са искали да ми оставят съобщение. Жената е използвала червилото си и е написала това върху гърба на огледалото, докато е стояла пред него и се е правила, че се гримира. Никой не я е хванал в този момент. Но когато са излизали от стаята, те са разбрали по нещо, че е оставила написано с червило съобщение. Опасявали са се, че ще го намеря. Затова са се върнали и са ми поставили клопка с едно толкова очевидно съобщение, че дори сляп човек не би го подминал.

— Значи мислиш, че това е първото съобщение и то е истинското? — попита Дрейк и посочи червилото по гърба на огледалото.

Мейсън кимна.

— А онова под масата е клопка.

— Това наистина много прилича на номер на кола — съгласи се Дрейк.

— Колко време ти трябва да откриеш чия е? — попита Мейсън.

— Ще звънна по телефона — отвърна Дрейк. — Няма да ми отнеме повече от няколко минути.

— Чакай малко — спря го Мейсън. — Не оттук, Пол.

— Защо?

— Единственият дежурен тук е нощният администратор. Струва ми се, че той прекалено много се интересува какво става. Ако ни чуе да издирваме колата, може да получи доста добра представа накъде ще тръгнем. А и никой не наблюдава жената, която беше тук... Пол, колко време ти трябва, за да намериш няколко души да я следят?

— Не чак толкова много.

— Дявол да го вземе, Пол — изруга Мейсън, — случаят си е за полицията. Нагазваме в прекалено дълбоки води!

— Искаш да се обадиш в полицията ли?

— Не точно — отвърна Мейсън, — но ми се иска полицията да се пораздвижи, ако можем да измислим как точно да ги накараме да го направят, така че ние да контролираме положението, започнат ли веднъж... И все пак тук има нещо съмнително.

— Какво имаш предвид?

— Този номер на кола върху гърба на огледалото.

— Е?

— Кой го е написал там?

— Може би истинската Дикси Дейтън — предположи Дрейк. — Тя е била тук с Морис Албърг. Чакали са те. Някой ги е проследил. Оставили са вратата отворена, за да можеш да влезеш безпрепятствено.

— Дотук добре. Дотук съм съгласен с теб. Давай нататък, Пол. Какво се е случило след това?

— Някой, който е знаел къде са и не е искал те да се свържат с теб, просто е отворил вратата и е влязъл. И то с пистолет в ръка.

— И после?

— После им е казал, че ще трябва да се качат в колата, и сигурно тогава Дикси Дейтън е отвърнала: „Добре, момчета, само да се гримирам“, отишла е до огледалото, започнала е да си слага малко червило и да го размазва с върха на кутрето си. През това време е наблюдавала в огледалото какво става. Може би Албърг е буйствал или пък те са очаквали от него да буйства, така че са го наобиколили, а Дикси веднага е повдигнала огледалото на сантиметър от стената и е написала номера на колата.

— Коя кола? — попита Мейсън.

— Тази, по която ще разберем къде са били откарани.

— Искаш да кажеш, че е знаела номера на колата, която ги е чакала?

Дрейк се намръщи.

— Не, не е възможно.

— И след това насила ли са били принудени да тръгнат с хората, които са влезли в стаята? — попита Мейсън.

— Разбира се.

— Слезли са с асансьора, минали са през фоайето и са излезли навън в нощта?

Изведенъж Дрейк се замисли.

— Звучи като във фильм — заяви Мейсън.

— Е, възможно е да се направи. По дяволите, Пери, било е направено.

— А номерът на колата?

— Това ме озадачава — призна Дрейк.

Неочаквано Мейсън щракна с пръсти.

— Какво? — попита Дрейк.

— Има една кола, която ние търсим. Може това да е номерът на колата, карана от похитителя, колата с дупка от куршум в предната дясна врата.

— Възможно е — съгласи се Дрейк, смиръщвайки вежди в размисъл.

— И така, Пол, има две съобщения — обобщи Мейсън. — Едното може да е истинско, оставено от жената, била тук с Морис Албърг, която и да е тя, другото е фалшиво и е оставено от някой друг. Второто съобщение води право към Джордж Файет. Какво може да означава това?

— Склонен съм — рече Дрейк — да се заема с този Хърбърт Сидни Грантън от телефонния указател. Няма да ни навреди, ако идем там.

— Мисля, че ще ни навреди, Пол.

— Защо?

— Времето е срещу нас — обясни Мейсън. — Някой иска да ни прати за зелен хайвер. Само не мога да разбера защо този зелен хайвер ни води към Файет, който е един от заговорниците, освен ако по някаква причина са решили, че не им трябва повече. Може би ще го жертвват. Но дори да е така... Дявол да го вземе, Пол, нищо не се връзва.

— Няма да го жертвват, защото в такъв случай Файет ще се разприказва — заключи Дрейк.

— Освен ако — Мейсън се сети изведнъж — е в състояние, в което не може да говори... Хайде да се опитаме да разберем какво става в стая осемстотин и петнайсет. Дай да...

Изведенъж вратата рязко се отвори. На прага застана лейтенант Траг от отдел „Убийства“, придружен от още един полицай, когото Мейсън не познаваше.

— Какво, по дяволите, знаете вие за стая осемстотин и петнайсет? — попита той.

— Е, Пол — рече Мейсън, — имаме честта да посрещнем неочаквани посетители. Какво ви води тук в този утринен час, лейтенанте?

— Служебният дълг — отвърна лейтенант Траг. — Какво ще кажете за осемстотин и петнайсета?

— Ами мислехме да дремнем, като поръчаме да ни събудят в осем и петнайсет.

Лицето на Траг помръкна.

— Мейсън, ако продължаваш в този дух, ще се озовеш там, където няма да е необходимо да казваш на никого да те буди. Ще ставаш в шест и половина сутринта, ще ти тикват кафето и кашата през решетките и ще трябва да се примиряваш. Познавате ля сержант Джафри?

Мейсън подаде ръка.

— Мислех, че познавам повечето момчета от отдел „Убийства“.

— Той не е от „Убийства“ — намеси се Дрейк тихо. — Аз го познавам, Пери. От „Нравствения“ отдел е.

Джафри рязко кимна на Дрейк.

— Сержант Джафри се занимава с нравствени престъпления — обясни лейтенант Траг. — Боб Клеърмонт му беше подчинен, когато го убиха, а цялата тази проклета история е свързана с убийството на Клеърмонт. Загазил си, Мейсън. А сега искам да знам какво общо имащ със стая осемстотин и петнайсет. Признай си истината, защото този път силата е на наша страна.

— Честно казано — започна Мейсън, — повиках Дрейк да проследи обитателката на стая осемстотин и петнайсет, защото ми трябват някои данни за нея.

— За нея?

Мейсън кимна.

— А ти какво правиш тук? — попита Траг.

— Дойдох да се срещна с мой клиент.

— Слушай, Мейсън, нека да се разберем. Знаем всичко за...

— Аз не бих го направил, лейтенанте — прекъсна го сержант Джафри. — Нека той да отговаря на въпросите.

Траг не обърна внимание на забележката.

— Ще играя честно с теб, Мейсън, ще открия картите си и няма да ти поставям капани. Този хотел е истински бардак. Обикновено каквото и да се случи тук, никой не обръща внимание, но човекът от стая осемстотин и тринайсет чул някаква караница и нещо, което му заприличало на приглушен изстрел, и извикал полицията.

— Преди колко време? — попита Мейсън.

— Не много отдавна — отвърна Траг. — Ние току-що пристигнахме. Една радиокола е дошла две минути след телефонното обаждане. Намерили вратата на стая осемстотин и петнайсет отключена, на леглото имало труп и уведомили отдел „Убийства“. Така се случи, че със сержант Джрафри работехме върху други проблеми, свързани със случая, и веднага дойдохме тук. Мъртвият на леглото в стая осемстотин и петнайсет е доста набит, мургав, с изключително гъсти черни вежди, които почти се сключват над носа му. Шофьорската книжка, която намерихме в джоба му, е на името на Хърбърт Сидни Грантън, живущ на Колинда Авеню хиляда двайсет и четири. Накарах момчетата да се заловят за работа и разпитах администратора на хотела. Той е един от тези хора, които имат фотографска памет за лица. Попитах го дали е станало нещо необичайно и той ме уведоми, че Пери Мейсън е вътре, според него в стая седемстотин двайсет и едно, че при адвоката е дошъл един частен детектив, а се е регистрирала и една жена, която вероятно също е детектив. Какво, по дяволите, става тук?

Мейсън хвърли поглед към Пол Дрейк.

— Нашите разследвания ни карат да вярваме, че Сидни Грантън е измислено име на Джордж Файет и че Джордж Файет може да има нещо общо с опита да се отвлече и убие Дикси Дейтън. Нищо повече не мога да ви кажа.

— И не трябва — отсече мрачно Траг. — Щом искаш с лошо, ще караме с лошо. Нямате право да напускате хотела. Слезте във фоайето и ме чакайте да дойда да ви разпитам.

— Задържате ни като важни свидетели ли? — попита Мейсън.

Широкоплещестият сержант Джрафри пристъпи войнствено напред.

— Не като свидетели, а като заподозрени в убийството на Хърбърт Сидни Грантън — заяви той. — А сега се измитайте оттук.

8

Фоайето на хотел „Киймънт“ беше много оживено. Прииждаха репортери и фотографи, щракаха със светковиците на апаратите си, тълпяха се в асансьора и шумно се изкачваха на горните етажи.

Зад бюрото на рецепцията седеше униформен полицаи. По нареддане на полицията беше забранено паркирането на голям брой автомобили отвън. Откъм улицата хотел „Киймънт“ изглеждаше като съвсем нормален второкласен хотел. Беше мъртвият час на нощта, който настъпва доста преди първите проблясъци на утрото да очертаят силуетите на сградите върху фона на бледото небе. Прекалено рано бе за сутрешното движение и прекалено късно дори за последните гуляйджии. Няколко готови за приключения шофьори на таксита, които от нямане какво да правят обикаляха унило с колите си, се мяркаха от време на време на почти безлюдната улица. Познаващи добре града, те забелязваха необичайното оживление във фоайето на хотела. За малко намаляваха скоростта и пак продължаваха пътя си. Хотел „Киймънт“ си беше хотел „Киймънт“ — случваха се такива работи.

Внимателно заложеният полицейски капан досега не се беше задействал. Никой, с изключение на полицайите и репортерите, не беше влязъл в хотела. Никой не се беше опитал да излезе.

Нощният администратор, когото полицията задържа, седеше във фоайето срещу Мейсън и Пол Дрейк и от време на време им хвърляше по някой поглед. Лицето му беше безизразно като лице на добър играч на покер, когато разглежда картите си.

Мейсън отговаряше само с поклащане на глава на репортерите, които се опитваха да вземат от него интервю.

— Защо отказвате? — попита един от тях.

— Сътрудница на полицията — отговори Мейсън. — Те държат да разкажа каквото зная само на тях и на никой друг.

— Добре. Ще научим всичко от полицията.

— Това е начинът.

— Говорихте ли вече с тях?
— В известен смисъл.
— Те не мислят така.
— Нищо не мога да направя по този въпрос.
— Ами защо не ни кажете само това, което вече сте им казали,
и...

Мейсън се усмихна и поклати глава.
Репортерът посочи с пръст Пол Дрейк.
— Не отговарям на въпроси — заяви Дрейк.
— По дяволите, много сте отзивчив.
— Налага ми се — измърмори детективът.

Откъм телефонното табло се чу звън. Униформеният полицай на рецепцията включи и се обади:

— Ало... Добре, лейтенанте.

Той изключи, кимна на един от цивилните полицаи във фоайето и тихо размени няколко думи с него. Цивилният полицай се приближи към мястото, където бяха седнали Мейсън и Дрейк.

— Хайде, момчета. Лейтенантът иска да ви види. Насам.

Той ги поведе покрай асансьора към стълбите. Качиха се един етаж, минаха по коридора, покрай застаналия на пост uniformен полицай, и влязоха в очевидно най-претенциозния апартамент на хотела.

Лейтенант Траг, с пура в уста, се беше отпуснал в един удобен фотьойл в дъното на стаята. Малко по встрани сержант Джрафри седеше върху тапициран стол и пушеше цигара. От другата страна на лейтенант Траг, на осветена от настолна лампа маса, стенографът на полицията, с бележник пред себе си и автоматична писалка в ръка, беше готов да започне да пише.

Влизайки в стаята, Мейсън хвърли един бърз поглед и забеляза, че някъде към петнайсетина страници от бележника бяха вече изпълнени със стенографски бележки.

— Влезте и седнете — покани ги Траг. — Извинявайте, момчета, че трябваше да ви задържа, но така се стекоха обстоятелствата.

Дрейк и Мейсън си намериха столове.

— Хайде — рече Траг, — разказвайте.

— Един клиент ми се обади — започна Мейсън — и ме помоли да се срещнем в стая седемстотин двайсет и едно. Каза ми да вляза, без

да чукам. Отидох до стаята и влязох.

— Там имаше ли някой? — попита Траг.

— Не.

— Малко след това си се обадил на Пол Дрейк. Данните от номератора сочат, че стая седемстотин двайсет и едно е била свързана с кантората на Дрейк.

— Така е.

Траг се обърна към Дрейк:

— И какво направи ти, Дрейк?

— Последвах инструкциите на Мейсън.

Траг заяви спокойно и любезно:

— Мейсън много често прави разни номера, Пол. Той е много ловък, много изкусен и знае всяка запетая на закона. Не е бил лишаван от адвокатски права. А теб те мъкне със себе си. Но ти не познаваш точките и запетаите на закона. Имаш разрешително за частен детектив, което дяволски лесно можеш да загубиш. Затова говори.

Дрейк хвърли неспокоен поглед към Мейсън, търсейки някакъв знак. Лицето на адвоката беше абсолютно безизразно.

— А сега, момчета, и аз ще ви кажа нещо — намеси се сержант Джрафри. — Този случаи е свързан с убийството на Боб Клеърмонт. Той беше чудесно момче. Не това обаче е важното сега. Клеърмонт бе полицай. Уби го банда дребни мошеници, които си мислеха, целият град е техен, а Боб беше по следите на нещо голямо. Не ми разправяйте, че са го убили само защото е щял да пипне някой си организатор на незаконни залагания. Вие можете да се мислите за много важни, но на мен тия не ми минават. Пет пари не давамът кои сте. Ако е необходимо, ще ви закарам в Управлението и ще ви обработя. Ще пропеете и ще си кажете всичко.

Лейтенант Траг направи предупредителен жест към Джрафри, погледна стенографа и занарежда припряно:

— Нали разбирате, господа, ние не ви заплашваме, но смятаме, че ни дължите доброволни показания. Искаме те да отговарят на истината и да бъдат точни и пълни. Предупреждавам ви, че ако скриете нещо от нас, ние сме в състояние добре да ви подредим. А сега ни кажете какво етапа.

— Един клиент ме помоли да дойда в тази стая — рече Мейсън.

— Кой беше клиентът?

— Не мога да отговоря.
— Какво се случи?
— Пристигна една личност.
— Клиентът ли?
— Не онзи, който ми се обади по телефона.
— И какво стана после?

— Жената, която беше в стаята, излезе за няколко минути. Исках Пол Дрейк да се заеме със случая и да я проследи. Телефонирах му. Това е май всичко, което знам.

Сержант Джрафри стана от стола си.

— Момент, сержанте — бързо реагира Траг и този път недвусмислено махна към стенографа. — Искам да разпитаме Пол Дрейк. Той няма професионалния имунитет и привилегии на адвокат и мисля, че при дадените обстоятелства ще биде по-отзовчив... много по-отзовчив.

Лейтенант Траг се обърна към Пол Дрейк:

— Е, Дрейк, става въпрос за убийство. Имаме всички основания да вярваме, че разполагате с данни, относящи се до убийството. Не искам да се намесвам в личните ви взаимоотношения с Пери Мейсън, но искам да чуя какво знаеш за всичко, което може да има някаква връзка с убийството. А сега започвай.

Дрейк се изкашля нервно и се размърда.

— И никакви извъртания — предупреди го сержант Джрафри. — Поне от тебе. Не бива да изпускаш нищо. Дали ще продължиш да си изкарваш хляба от детективската си агенция, или окончателно ще бъде свършено с теб, ще се реши в следващите няколко минути, тук, в тази стая, така че започвай да говориш.

— Пери — промълви измъчено Пол Дрейк, — трябва да им кажа каквото зная, това са доказателства.

Мейсън не отвърна абсолютно нищо.

— Няма да стоим тук цяла нощ — сопна се сержант Джрафри.

— Накарахте ни да чакаме повече от час — напомня им Мейсън.

— Това си е за ваша сметка — заяви сержант Джрафри. — Накарахме ви да чакате, защото събрахме доказателства, и не си въобразявайте, че не сме ги събрали. Можем да проверим дали казвате истината, момчета. Сега ни е паднало да проверим от коя страна на закона сте. Започвай да говориш, Дрейк.

— Бях си вкъщи и спях — поде детективът. — Телефонът иззвъння. Мейсън ми поръча да разбера кой е бил с него в стая седемстотин двайсет и едно.

— Мъж или жена?

— Жена.

— Той спомена ли някакво име?

— И да е споменал, не си спомням. Бях твърде сънен тогава. Каза, че жената е била в стаята, излязла е, но щяла да се върне. Искаше да я проследя и да разбера коя е.

— Е, така е по-добре — рече Джрафри и държанието му стана не толкова войнствено. — Хайде да чуем всичко до края.

— Имах само няколко минути за действие — продължи Дрейк.

— Ясно ми беше, че трябва да поставя един човек пред хотела и друг вътре, който да види жената, когато излезе от стая седемстотин двайсет и едно. Бях сигурен, че един човек не би могъл да свърши и двете неща. Тя щеше да подозира всеки, когото срещне по коридора на излизане от стаята, и двойно повече щеше да подозира човек, който би слязъл с нея в асансьора по това никое време.

Траг кимна.

— Случаят не търпеше отлагане — каза Дрейк. — Може би знаете какъв става Пери Мейсън, когато се заеме с някой случай. Иска какво ли не, и то веднага. За мен той е важен клиент. На него дължа голяма част от работата си. Старая се да е доволен от мен.

— Остави това. Ти какво направи? — попита Траг.

— Обадих се в кантората си, за да видя дали има някой на разположение веднага. Нямаше никой. Дежурната ми телефонистка обаче изглежда много способна.

— Името й? — попита сержант Джрафри.

— Минърва Хамлин.

— Продължавай.

— Обадих се на Минърва да затвори временно кантората, да погледне в шкафчетата, където държим професионалната си дегизировка, да вземе камериерско боне и престилка, да ги сложи в куфар, да дойде бързо в хотел „Киймънт“, да се регистрира и да каже на администратора, че иска стая откъм фасадата на хотела.

— Защо откъм фасадата? — полюбопитства Траг.

— За да може да ми сигнализира — обясни Дрейк. — Тя трябваше да се облече като камериерка и да се навърта из коридора, за да види кой ще излезе от стая седемстотин двайсет и едно. Когато жената тръгнеше да слизи с асансьора, Минърва трябваше да изтича до стаята си и да ми сигнализира с фенерчето. Аз бях паркирал колата си отсреща. Възможността да събъркам по това време на нощта беше малка. Ако знаех кога жената ще тръгне да слизи с асансьора, щях да я видя, като минава през фоайето, и да я проследя, щом излезе... Паркирах колата си така, че да наблюдавам фоайето и асансьора. Страницното ми огледалце беше нагласено така, че да улови сигнал, подаден с фенерче от стая, намираща се откъм фасадата на хотела.

— Дяволски добра работа — призна неохотно Джрафри.

— Какво стана? — попита Траг.

— Отбих се до кантората и взех Минърва Хамлин. Стигнахме дотук за рекордно кратко време. Паркирах колата, нагласих огледалцето, така че да мога да уловя сигнала, седнах и зачаках. Минърва влезе в хотела. Там тя поискала от администратора стая откъм фасадата, регистрирала се и отишла в стаята си. Първата й работа била да се преоблече като камериерка и да застане на място, откъдето да може да наблюдава стая седемстотин двайсет и едно.

— И после?

— Нищо не се случи — отговори Дрейк, — докато не видях самата Минърва да излиза от асансьора. Изглеждаше доста разтревожена.

— Продължавай — подкани го Траг.

— Тя прекоси фоайето и направо дойде да ми докладва. Не биваше да го прави. Но в бързината не бяхме уговорили сигнала за непредвидено развитие на нещата. Тя решила, че трябва да знам какво е станало. Нямаше никакъв друг начин да ми предаде информацията.

— Е, добре, какво беше станало?

Дрейк разказа за действията на Минърва до момента, в който следената от нея жена влязла в стая осемстотин петнайсет.

— Какво се случи по-нататък? — попита Траг.

— След това Минърва почакала известно време, решила, че Мейсън ще се разтревожи и че може да искам да променя целия план на действие, затова слязла долу, минала през фоайето и дошла при колата ми.

— И ти какво направи?
— Качих се и докладвах на Пери Мейсън.
— А Минърва?
— Върнах я обратно в кантората.
— Не я ли прати да следи какво става в стая осемстотин и петнайсет?

Дрейк поклати глава.

— Ако си спомняте, аз бях паркирал колата си така, че да мога да наблюдавам асансьора. Това означава, че нощният администратор е видял всичко. Когато Минърва изтича при мен, за да ми докладва, той е разбрал, че чакам, за да проследя някого. Стана ми ясно, че Минърва не може вече да бъде от полза. Тя не можеше да се качи в колата и да проследи жената. Това беше моя работа. Бях почти сигурен, че жената ще остане в стая осемстотин и петнайсет поне докато успея да получа указания от Мейсън... Междувременно бяхме извикали няколко детектива, за които предполагахме, че са на път към кантората. Наредих на Минърва да ги изпрати тук и да им каже да ми се обадят веднага щом пристигнат... Е, господа, това е.

— Няма що, чудесна история — измърмори Джифри.
— Самата истина — разгорещи се Дрейк.
— Цялата истина ли? — попита Траг.
— Цялата относно стая осемстотин и петнайсет.
— Искаме да научим нещо за тази жена.
— Но аз изобщо не я видях — обясни Дрейк.

Джифри стана от стола, хвърли многозначителен поглед към Траг и излезе от стаята.

— Е — обърна се лейтенантът към Дрейк, — когато отиде при Пери Мейсън в стая седемстотин двайсет и едно, намери ли нещо, което може да бъде от значение?

Дрейк отново погледна към Мейсън. В очите му се четеше мъчителен въпрос.

— Предполагам, че внимателно сте претърсили стаята, лейтенанте — обади се любезно Мейсън.

— Питам Пол Дрейк — отсече Траг.

Мейсън сви рамене.

— Пол, кажи му всичко, което иска да знае. Имам предвид — добави бързо той — какво си открил или намерил.

— Искате да знаете дали съм намерил нещо? — попита Дрейк.
Траг кимна.

— Добре — рече Дрейк. — А нещо от разговора ни интересува ли ви?

— Предай целия разговор — нареди Траг.

— Разговора — не — намеси се Мейсън.

— Мисля, че имаме право да го чуем — настоя Траг.

— Защо?

— За да проверим дали Дрейк казва истината.

За момент Мейсън замислено присви очи, после изведнъж заговори:

— Лейтенанте, когато влязох в стаята, забелязах върху леглото отпечатък, като че ли някой бе седял там. До него имаше още един — по-малък. Сякаш върху покривката на леглото е бил оставен пистолет.

— Знам — вметна Траг.

Мейсън продължи, като го наблюдаваше проницателно:

— Открих и нещо друго. Гилза от червило.

— Къде е тя?

Адвокатът бръкна в джоба си, извади червилото и го подаде на лейтенанта.

— Всичко си оплескал — ядоса се Траг, — вече няма никакви отпечатъци по него.

— Наистина постъпих невнимателно — призна Мейсън.

— По дяволите, така е! — избухна Траг възмутен.

— Разбира се, ако от отдел „Убийства“ ми се бяха обадили и ме бяха предупредили: „Слушай, Мейсън, още не сме готови да го обявим, но след около петнадесет минути в стая осемстотин и петнайсет ще бъде извършено убийство и младата жена, която сега разговаря с теб, ще отиде там“ — тогава, естествено, щях да взема мерки да запазя отпечатъците...

— Сарказмът ти е излишен — прекъсна го Траг. — Трябват ни факти.

— Именно тях ти съобщавам.

— Какво ти говори червилото? — попита Траг.

Мейсън наблюдаваше изражението на лейтенанта както ястребът наблюдава входа на заешка дупка.

— Както забелязваш — продължи той, — краят на червилото е бил прокаран по някаква сравнително грапава повърхност, а не само по нечии женски устни.

— И какъв извод правиш от това?

Очите на Мейсън се забиваха като свредели.

— Помислих си — рече той, — че може би някой е използвал червилото, за да напише съобщение.

— И какво намерихте?

— Едно съобщение — отвърна Мейсън.

— Къде беше написано?

— На обратната страна на масата.

— Това ли беше всичко? — попита Траг.

— Какво искаш да кажеш с „Това ли беше всичко?“

— Само едно съобщение ли намерихте?

— Просто се опитах да обясня някои неща, за да сместя неудобството на Пол Дрейк — заяви Мейсън.

— Не спестявай ничие неудобство. Намерихте ли друго съобщение?

Мейсън замълча. Траг бързо се извърна към Дрейк:

— Намерихте ли друго съобщение?

Дрейк погледна към Мейсън. Адвокатът кимна.

— Да — отговори Дрейк.

— Къде беше то? — поиска да знае Траг.

— На гърба на огледалото.

— Какво гласяха тези съобщения?

— Не ги помня дума по дума — отвърна Дрейк. — Те са си още там.

— Опитахте ли се да ги дешифрирате? Нямахте ли чувството, че онова на обратната страна на масата е някакъв код, и не го ли разчетохте?

— Разбира се — обади се Мейсън. — Не беше кой знае колко трудно. Отнасяше се до телефонния указател в стаята — том трети, страница двеста шейсет! и втора, петнайсети ред на лявата колона. Там беше името на Хърбърт Сидни Грантън.

Вратата на стаята се отвори. Сержант Джрафри се върна и кимна на лейтенант Траг.

— А другото съобщение? — продължи да разпитва Траг.

— Върху гърба на огледалото ли? — намеси се Дрейк. — Не го дешифрирахме. Помислихме, че може да е регистрационният номер на някоя кола. Точно щяхме да проверим, когато вие, господа, дойдохте.

— А нещо не ви ли накара да си помислите, че едно от съобщенията е клопка? — обърна се Траг към Пол Дрейк.

— Стана дума за нещо такова с Мейсън — речи Дрейк. — Чудехме се дали и двете не са... Мм... как беше... Чудехме се как са били написани.

— Какво точно обсъждахте?

— Боже мой, не мога да си спомня всичко.

— Тогава поне нещо си спомни.

— И аз имам един въпрос — обади се сержант Джрафри. — Мейсън съобщи ли ти името на клиента, който му се обадил и го помоголил да отиде в онази стая?

Дрейк се размърда.

— Искам отговор — да или не — настоя Джрафри.

Дрейк се поколеба, но отговори:

— Мисля, че да.

— Кой е той?

— Смятам, че не съм длъжен да го кажа — отсече Дрейк.

Джефри погледна към Траг.

— Да или не?

— Да.

— Кой е той?

— Смятам, че не съм длъжен да ви отговоря.

Лицето на Траг остана безизразно, но в погледа на сержант Джрафри проблесна задоволство. Неочаквано Мейсън се обади:

— Хайде, Пол, кажи му. Дай му имената на клиентите ни, разправи му всичко, което се случи в онази стая.

Дрейк го погледна изненадано.

— Не ти ли е ясно? Мъчат се да те подхлъзват, за да ти отнемат разрешителното. По време на целия ни разговор те са били зад вратата. Или в стаята е имало подслушвателно устройство и всичко им е известно. В момента гледат само да те подхлъзват и да ти отнемат разрешителното.

Сержант Джрафри скочи от мястото си. Приближи се до Мейсън, сграбчи го за реверите на сакото и го издърпа от стола. Огромните му

рамене бяха пълни със сила. Едната му ръка, напомняща свински бут, здраво стисна реверите на адвоката, а другата се отдръпна назад, готова да нанесе удар.

Траг се хвърли от стола си.

— Стига, сержант, стига! — кресна той и след това добави: — Целият разговор се стенографира.

След това продължи спокойно:

— Стенографът, разбира се, не се занимава с действията на хората в тази стая и не описва какво става всеки път, щом някой стане от стола си.

Той хвърли бърз поглед към стенографа, за да се увери, че е разбрал намека.

Сержант Джадри бавно пусна сакото на Мейсън. Адвокатът оправи реверите си и заяви:

— Пол, мисля, че сержант Джадри загуби самоконтрол. Видя как ме сграбчи, измачка ми сакото и връзката и тъкмо щеше да ме удари, когато...

— Това са само заключенията на мистър Мейсън — прекъсна го Джадри самодоволно. — Нищо подобно не съм правил. Само сложих ръка на рамото му.

В гласа на лейтенант Траг прозвуча умора.

— Казах ви, сержант, че ще е по-добре да разпитаме тези хора поотделно. Хайде да го направим.

— Добре — съгласи се сержант Джадри и се обърна към Мейсън: — Ти, умник, излез във фоайето и чакай.

— Прав ла съм, като смяtam — поде Мейсън, — че сержант Джадри ни напусна преди малко, за да изпрати до кантората на Дрейк човек, който да доведе тук Минърва Хамлин?

— Вън, умник! — викна Джадри, отваряйки вратата. — И ако не излезеш бързо, този път наистина ще сложа ръка на рамото ти и стенографските записи ще покажат, че съм имал пълното право да го сторя.

— Напускам веднага, сержант — усмихна се Мейсън и се обърна към Дрейк: — Пол, съветвам те да отговаряш на всички въпроси относно случилото се в стаята.

След тези думи Мейсън се поклони и излезе. Той едва беше прекрачил прага, когато вратата се затръшна с такава сила, че

мазилката едва не падна.

Униформеният полицай, който чакаше отвън, кимна на адвоката.
— Към фоайето, мистър Мейсън.

9

Мейсън слезе с асансьора към фоайето и тръгна към изхода. Един униформен полицай препречи пътя му.

— Вече ме разпитаха и освободиха — обясни адвокатът.

— На мен никой не ми е казал, че сте свободен — отвърна полицаят.

— Казах всичко, което знам, и на лейтенант Траг, и на сержант Джрафри. Какво попече искате? Имам работа.

— Може да решат отново да ви разпитат.

— Не споменаха такова нещо.

— Не споменаха нищо и за освобождаването ви, поне не на мен.

— Изхвърлиха ме.

— Тогава чакайте във фоайето.

Мейсън се върна до рецепцията. На мястото на администратора седеше един цивилен, който се държа любезно, но не изяви никакво желание да помогне на Мейсън в затруднението му.

— Там има много столове, адвокате — посочи той. — Пристигна сутрешният вестник и можете да го прочетете.

— Благодаря — примири се Мейсън. — Има ли някакво ограничение за обаждането по телефона?

— Доколкото знам, не.

Мейсън се запъти към една усамотена телефонна кабина, влезе в нея, пусна монета и набра номера на Дела Стрийт. Чу неколкократното иззвъняване на телефона и след това все още сънения глас на секретар ката:

— Ало, да... Кой е, моля?

— Събуди се, Дела — започна адвокатът. — Положението е напечено.

— О, ти ли си, шефе!

— Точно така. Телефонът до легло го ти ли е?

— Да.

— Тогава скачай — нареди Мейсън. — Наплискай лицето си със студена вода и се върни. Искам да си напълно будна и не мога да рискувам да заспиш отново. Всеки миг може да ме прекъснат.

— Един момент.

Мейсън чу как краката на Дела шляпат по пода. След секунди тя се върна обратно.

— Съвсем будна съм, шефе. Какво има?

— Аз съм в хотел „Киймънт“ — обясни Мейсън. — Морис Албърг ми се обади и ме помоли да дойда при него в стая седемстотин двайсет и едно. Той не успя да се срещне с мен. Дойде друг човек.

— Мъж или жена? — попита тя.

— Жена.

— Да не е била...

— Внимавай — предупреди я Мейсън. — Без имена. Само слушай, Дела.

— Добре, продължавай.

— Спомни си първата вечер, когато говорихме с Морис Албърг и той спомена, че преди време ползвал услугите на детективска агенция, а не на адвокат.

— Да, струва ми се... Аха, спомних си. Защо, важно ли е?

— Разполагаме с домашния телефон на касиерката от ресторанта на Албърг — продължи Мейсън. — Очевидно тя знае някои неща за неговите служебни работи и той ѝ се доверява. Облечи се, Дела, извикай такси и започвай да въртиш телефона. Накарай касиерката да ти даде името на агенцията, която Морис е наел. В случай че не го знае, срещнете се в ресторанта на Албърг. Накарай я да отвори служебния сейф и да извади счетоводните книги. След това вземи специалния телефонен указател и извади имената на всички регистрирани частни детективи в града. После започни да търсиш в сметките на Албърг. Вероятно ще намериш отбелязан някой човек, записан по азбучен ред или по някакъв друг начин — не знам какъв ред е въвел в счетоводството си... Разбираш ли ме?

— Напълно.

— Вземаш сметките и проверяваш всяка сума — дали не е била преведена на някоя от детективските агенции, които имаш в списъка...

— Добре. Ако нямерим нещо, какво да предприема?

— Изчакай ме — нареди Мейсън. — Ще дойда веднага щом мога.

— Само тези сведения ли ти трябват? Не искаш ля да се свържа с агенцията?

— Това не е женска работа. Ще бъде тежка, трудна задача и не е изключено да се хванем гуша за гуша... Ако телефонът в ресторанта звънне, обадете се. Може да ви потърся.

— Тръгвам веднага — обеща тя отривисто.

— Браво, добро момиче — похвали я Мейсън.

Той затвори телефона, върна се на един от столовете във фоайето, почете известно време вестника, после бавно се запъти към цивилния на рецепцията, за да си поприказват.

— Предполагам, че няма нищо нередно в това, дето ви оставих да говорите по телефона, без да ви контролирам — рече полицаят с глас, който издаваше тревогата му. — Никой не ми е казал, че не може, но и никой не ми е казал обратното.

— О, разбира се — успокои го Мейсън, — че никой не би искал да попречи на работата ми. В крайна сметка гражданинът има някакви права.

Цивилният полицай се усмихна и внезапно отмести очи към вратата. Мейсън проследи погледа му и видя как една делова, елегантна млада жена, облечена в дрехи с малко мъжка кройка, излиза от някаква кола, придружена от униформен полицай.

Мейсън изчака да стигнат до средата на фоайето, пристъпи напред и се усмихна.

— Вие вероятно сте Минърва Хамлин.

Погледът и светна.

— О, да. А вие трябва да сте мистър Мейсън. Аз... Униформеният полицай застана помежду им.

— Стига. Без приказки. Никакви разговори.

— Боже мой — възнегодува Мейсън, — що за инквизиция!

— Тишина! — отсече полицаят. — Никакви разговори.

Той хвана Минърва Хамлин за лакътя и бързо я поведе към асансьора. Цивилният на рецепцията излезе иззад бюрото.

— Съжалявам, мистър Мейсън, но все още не може да разговаряте със свидетелите.

— Боже мой! — възкликна Мейсън. — Та тя е една от помощничките на Пол Дрейк. Аз я наех. И в момента аз ѝ плащам.

— Знам. Но заповедите са си заповеди. Разследваме убийство.

— Можете ли да ми обясните защо е цялата тази тайнственост? Какво целят с внимателно скроената си клопка? Защо задържат хората тук и не им разрешават да напуснат хотела? — настоя възмутено Мейсън.

Цивилният полицай се усмихна бавно и приятелски.

— По дяволите, не мога. — После добави: — И вие сте достатъчно добър адвокат, за да го знаете. Отидете и си седнете на мястото.

Мейсън наблюдаваше светлинките на асансьора, които бавно се сменяха, докато стигнаха до цифрата две и спряха.

— Полицайте май са превзели младоженския апартамент за разпитите си — подхвърли Мейсън.

Цивилният се разсмя.

— Младоженски апартамент в този бардак?

— Защо не? — попита Мейсън.

— По дяволите, тук всички апартаменти са младоженски.

— Имате ли много неприятности с този хотел?

— Попитайте сержант Джрафри, когато се видите пак. Той е от „Нравствения отдел“. Познава това място като петте си пръста.

— Имало ли е убийства? — осведоми се Мейсън.

— Не е такова свърталище. Просто бардак. Тук...

На телефонното табло светна лампичка и цивилният сложи слушалките на главата си.

— Да, какво има?... Веднага ли?... Добре, ще го пратя горе.

Той се обърна към Мейсън:

— Викат ви в същата стая. Нали знаете „младоженския апартамент“.

— Добре.

— Мога ли да ви имам доверие, че ако ви пусна да се качите сам, няма да се занимавате с разследване? Или да изпратя някой полицай да...

— Ще се кача направо горе — обеща Мейсън.

— Добре, знаете къде са. — Разбира се.

— Тръгвайте. Чакат ви.

Мейсън натисна бутона на асансьора. Когато кабинката слезе на партера, той влезе, затвори вратата, натисна бутона за втория етаж, излезе от асансьора и униформеният полицай в коридора му посочи апартамента.

— Чакат ви, мистър Мейсън.

Адвокатът кимна, влезе и веднага забеляза, че бележникът на стенографа е изписан до половината, което доказваше, че унилият Пол Дрейк, посърнал като увехнала салата, е бил подложен на щателен разпит. Детективът кимна към младата жена.

— Това е нощната ми телефонистка, Пери, Минърва Хамлин.

— Приятно ми е да се запознаем, мистър Мейсън — рече тя, произнасяйки отчетливо думите, както правят всички млади жени, които се гордеят със служебната си деловитост.

— Траг — започна Мейсън, — казах ти, че аз съм отговорен за идването на мис Хамлин тук. Исках тя да разбере кое е лицето, разговаряло с мен в стая седемстотин двайсет и едно.

— Знаем всичко това — сопна се сержант Джадри.

Лейтенант Траг извади някаква снимка.

— А сега, мис Хамлин, ще ви задам един въпрос. Той е много важен както за вас, така и за вашия работодател. Искам много да внимавате как ще отговорите.

— О, да, разбира се — отвърна тя. — Аз винаги внимавам.

— Трябва също да ви уведомя — продължи лейтенант Траг, — че в този хотел е било извършено убийство. Ние разследваме случая и някои неща показват, че времето работи срещу нас. Не ви заплашвам, но ви предупреждавам, че всеки опит за извъртане или забавяне може много да усложни нещата. Вярвам, знаете какви са наказанията за укриване на улики.

Тя бързо и решително кимна в знак на съгласие.

— Момент, Траг — спря го сержант Джадри, — нека го направим както трябва.

— Какво искаш да кажеш?

— Необходимо е да се разпознае човек по снимка. момичето може да е съвсем порядъчно. Може и да не е. Знам много неща за това свърталище. Стотици пъти съм бил тук. Видял съм какво ли не: като започнеш от проститутки и продължиш нататък — и нагоре, и надолу, накъдето щеш. А Франк Хокси, нощният администратор, има една

дарба. Никога не забравя лицата на хората. Можеш да му покажеш някоя снимка и ако е виждал този човек, ще си го спомни — дори да е след седмици или да е някой, който случайно е минал през фоайето на хотела.

— Добре — съгласи се Траг, — ще го извикаме, но хайде да попитаме мис Хамлин...

Джафри многозначително поклати глава.

— Първо да извикаме Хокси. Да му покажем снимката. Нека да разберем със сигурност коя в действителност е тази жена.

Лейтенант Траг се поколеба за миг, после вдигна слушалката и нареди на дежурния при телефонното табло:

— Изпратете Франк Хокси, нощния администратор... Точно така. Да дойде тук веднага. — И затвори телефона.

Без да се обръща по-специално към някого, Джаджи заяви:

— Разбира се, в известен смисъл човек не може да обвинява хотела. Това е една запусната дупка и никой няма да си хвърли парите да я оправя, особено като се имат предвид кварталът, репутацията ѝ и цените на хотелското обзавеждане днес. Твърдят, че правят всичко, което могат, и аз съм склонен да им вярвам, но щом веднъж някой хотел добие такава репутация, започват да се навъртат една определена категория хора около него и почти нищо не може да се направи.

Траг кимна.

— Тази снимка на някого, когото познавам ли е? — попита Мейсън небрежно.

— Не знаем — отвърна Джаджи.

— Може би ще мога да ви кажа.

— Все още не си ни казал коя беше жената, разговаряла с теб в стаята — напомни му Джаджи.

— И аз не знам — рече Мейсън.

— Тя се представи като Дикси Дейтън, нали?

Мейсън понечи да отговори нещо, но промени решението си и замълча.

— След малко отново ще се заловим с теб — закани се Джаджи.

— Държим скрити още един-два коза... Не мисли, че това е обикновено убийство, Мейсън. То има връзка с убийството на полицай. Тази Дикси Дейтън е затънала здравата. Тя е свързана с Том Седжуик, който, доколкото знаем, е изстрелял смъртоносните куршуми в

Клеърмонт. Разбира се, ние не можем да наредим на един адвокат с какви дела да се занимава, но бъди сигурен, че ако се наложи, сме в състояние да притиснем някой частен детектив, а в случая това се налага.

— Мисля, че лейтенант Траг знае какво е отношението ми по този въпрос — заяви Мейсън. — Не защитавам хора, които са убили полицай.

— Ами, как не — изсумтя Джрафри.

— Но — продължи Мейсън — откъде знаете кой е виновен? Досега никой не е направил самопризнания нали?

— Чувал съм я тази песен — рече Джрафри. — На вас, адвокатите, все тая ви е устата. Приема се, че човек е невинен, докато не бъде осъден. Всеки гражданин има право да бъде съден от съдебни заседатели и да го защитава адвокат. Ти не би представлявал виновен човек. О, не, не и ти! Законът приема, че клиентите ти са невинни, докато не приключиш със защитата им или докато...

Лейтенант Траг го прекъсна с нотка на раздразнение:

— Ако нямаши нищо против, сержанте, доколкото е възможно, да разговаряме само във връзка с разследването. Разбиращ, че искам стенографът да е в състояние да заяви, че е записал всяка дума, изречена в тази стая, а не ми се ще бележките му да са прекалено дълги.

— Както и сержант Джрафри да играе ролята на злодея — ухили се Мейсън.

— Е — отвърна Траг, — ти знаеш не по-зле от мен че ако го подължеш да каже нещо, което не трябва, ще изискаш тези записи в съда и ще падне голяма веселба, като го направиш за смях в съдебната зала.

— Бъркаш ме с някого — с подчертана любезнот изрече Мейсън.

— Как не! — възклика сержант Джрафри подигравателно.

Униформеният полицай отвори вратата. Слабият, среднощен администратор, когото Мейсън бе видял на рецепцията, когато за първи път стъпи в хотела, влезе в стаята и с известно смущение застана пред полицайите.

— Е, Франк, няма от какво да се страхуваш — успокои го сержант Джрафри. — Ти лично в нищо не си замесен. Не правим

проверка от „Нравствения отдел“. Става дума за убийство и искаме да ни сътрудничиш.

Администраторът кимна.

— Обещавам ти, че тук ще се държат честно към теб — продължи Джрафри. — Аз ще се погрижа за това. Никой нищо няма да ти стори. Това е лейтенант Траг от отдел „Убийства“ и той иска да те помоли да разпознаеш една снимка. Казах му, че имаш фотографска памет и никога не забравяш лица, а имена съвсем рядко.

По устните на Хокси се очерта лека усмивка.

— Старая се да си гледам добре работата — заяви той — и мисля, че част от задълженията на един администратор е да бъде в състояние да назове гостите по име, когато те желаят това.

— Ясно — ухили се Джрафри. — Достатъчно е да запомниш името Джон Смит, и вече можеш да поздравяваш девет десети от хората, които се регистрират тук...

— Извинете, сержанте, но ние се опитваме да държим едно почтено заведение. От последния път, когато... И тогава всъщност вината не беше наша.

— Да, знам, само се пошегувах — извини се Джрафри. — Да оставим това. Моля те, Франк, погледни снимката.

Лейтенант Траг му я подаде.

Хокси взе снимката, разгледа я внимателно и кимна.

— Виждал ли си я?

— Тази жена се бе настанила в стая осемстотин и петнайсет.

— Вие ли я регистрирахте? — попита Траг.

— Не, един мъж. Каза, че му е снаха и му идва на гости. Записа я като мисис Мадисън Кърби.

— И е същата, която беше в стая осемстотин и петнайсет?

— Да. Спомням си, че ѝ дадох ключа.

— Никакво съмнение ли не изпитвате?

— Абсолютно никакво.

Неочаквано лейтенант Траг кимна победоносно.

— Бихте ли погледнали тази снимка, мис Хамлин — помоли той.

— Ние смятаме, че това е жената, но искаме и вие да я разпознаете.

— Разбира се — изтъкна Мейсън, — има много различни начини за установяване на самоличност. Това едновременно...

— Достатъчно — прекъсна го Траг. — Не с необходим коментар от страна на публиката, Мейсън... Мис Хамлин, хвърлете поглед на снимката. Не желая по един или друг начин да се влияете от думите на когото и да било. Искам просто да ни отговорите дали това е жената, която видяхте да излиза от стая седемстотин двайсет и едно, да изважда ключа от чантата си и да влиза в стая осемстотин и петнайсет?

Минърва Хамлин взе снимката, разгледа я внимателно и се намръщи.

— Естествено — започна тя, — аз...

— Имайте предвид — прекъсна я сержант Джадри, — че в много случаи, докато не се разгледа добре снимката, не може да се открие прилика с человека. Важно е за всички. Не отговаряйте набързо с „да“ или „не“. Разгледайте я бавно и внимателно. Не ни трябва да заявите, че това е същата жена, освен ако наистина не е, но по никакъв начин не искаме да провалите разпознаването и после да съжалявате.

— Струва ми се... аз... мисля, че е тя.

— Погледнете добре снимката — повтори сержант Джадри. — Разгледайте я внимателно.

— Разгледах я. Струва ми се, че е онази жена.

— Това не е най-убедителният начин да кажете, че познавате някого — обади се лейтенант Траг. — Не можете ли да бъдете по- категорична?

— Казах ви, мисля, че е тя.

— Обикновено не грешите, нали? Изглеждате ми доста делова млада жена.

— Опитвам се да не допускам грешки.

— И в мислите ви няма неясноти, нали?

— Надявам се, че не.

— Хубаво — намеси се сержант Джадри, — оставете сега мисленето. Това ли е жената, или не?

— Мисля... — Тя спря, като видя, че сержантът се захили.

— Да, моля — подкани я лейтенант Траг.

— Това е жената — заяви тя.

— А сега — попита Мейсън — мога ли аз да видя снимката? Знаете, че имах възможност да видя жената, която беше в стая седемстотин двайсет и едно по-добре от всеки друг. Така се случи, че мис Хамлин можа само бегло да я зърне, когато...

— Как се казва жената, която говори с теб в стая седемстотин двайсет и едно? — прекъсна го лейтенант Траг.

— Не знам — отговори Мейсън.

Сержант Джадри се обръна към Минърва Хамлин:

— Напишете името си на гърба на снимката.

— И датата — добави лейтенант Траг.

След като тя го направи, Траг подаде снимката на Франк Хокси.

— Напишете си името.

Хокси се подчини.

— И датата — напомни сержант Джадри.

— Ако ми позволите да погледна снимката, лейтенанте — обади се Мейсън, — аз ще...

Сержант Джадри се изправи.

— Виж какво, Мейсън — рече той, — като адвокат ти имаш известен имунитет. Законът ти оставя вратичка. Можеш да се измъкнеш, без да отговаряш на въпросите ни. И да твърдиш, че казаното от клиента ти с поверително сведение. Няма как да те притиснем. А сега направо ще те попитам дали жената, която разговаря с теб в онази стая беше Дикси Дейтън и дали ти каза, че Морис Албърг смята да убие Джордж Файет.

— Позволи ми да изтъкна две неща, сержант — отвърна Мейсън. — Ако жената в стаята не е била Дикси Дейтън, то каквото и да е казала, не би имало никаква стойност като доказателство против когото и да било. Ако е била Дикси Дейтън, но е действала без съгласието на Морис Албърг, нищо казано от нея не би могло да се използва срещу Морис Албърг. И ако е била Дикси Дейтън и тя е моя клиентка, то каквото и да ми е съобщила във връзка със случая, може да се приеме като поверително сведение.

— Точно така си и помислих — заяви Джадри. — Дай ми да видя снимката, лейтенанте.

Лейтенант Траг му я подаде. Сержант Джадри бързо я пъхна във вътрешния джоб на палтото си.

— Смятам, че това всичко, Мейсън — отряза той. — Дрейк, ти досега хленчеше, че трябвало да вървиш да си гледаш работата. Заминаяй. Мейсън, мисля, че по-нататъшната ти помощ няма да ни е необходима.

— Няма ли да видя снимката? — попита адвокатът.

Джафри само се ухили.

— Виж какво, Мейсън — намеси се лейтенант Траг, — това е автентична снимка на Дикси Дейтън, момичето, което напусна града по едно и също време с Том Е. Седжуик през нощта, когато Боб Клеърмонт беше убит.

— Защо му даваш информация, след като той си мълчи? — удиви се Джадри.

— Искам да съм честен с него — отвърна лейтенант Траг.

— Нека първо той бъде честен с нас — изсумтя Джадри.

Траг се обърна към стенографа:

— Записахте ли изявленietо ми, че това е автентична снимка на Дикси Дейтън?

Стенографът кимна.

— Мисля, че няма друго — заяви Траг. — Сега вече, Мейсън, си свободен да напуснеш хотела.

— Мога ли да хвърля още един поглед в стая седемстотин двайсет и едно? — попита Мейсън.

Лейтенант Траг само се усмихна. Сержант Джадри кресна:

— По дяволите, не!

— Като си помисля, сержанте — рече Траг, — може би е по-добре да задържим Мейсън и Пол Дрейк тук, докато открием това... Това, което търсим.

Джадри кимна с ентузиазъм.

— Можете да си вървите, мис Хамлин — рече лейтенант Траг. — Дрейк, вие с Мейсън почакайте във фоайето.

Сержант Джадри отвори вратата.

— Насам — каза той.

Мейсън изчака Минърва Хамлин в коридора. Внезапно сержант Джадри изскочи и нареди на униформения полицай:

— Ей, ти, отведи момичето долу и го качи на такси. Изпрати го обратно в кантората. Не позволявай на никого да говори с него.

— Виж какво — обади се Дрейк, — тя е моя служителка. Трябва да й дам някои наредждания за работата в кантората, докато ме няма, и...

— Дай нареджданията си на мен — прекъсна го Джадри — и аз ще ѝ ги предам.

10

Дрейк и Мейсън седяха във фоайето и нетърпеливо наблюдаваха стрелките на часовника. През големите прозорци бе започнала да прониква дневна светлина. Няколко подранили камиона избоботиха навън. Мина и колата, която разнасяше млякото.

— Какво, по дяволите, търсят? — попита Дрейк.

Мейсън сви рамене.

— Предполагам, че здравата са те раздрусили, Пол.

— Раздрусаха ме, да — рече Дрейк и добави разгорещено: — И още как!

— Какво им каза?

— Последвах указанията ти, нищо не скрих.

— Сигурен бях — обясни Мейсън, — че онази стая е била подслушвана. Според мен Морис Албърг е чакал там някой свидетел. Искал е да го разпитам и да разполага с думите му на запис. Готов съм да се обзаложа, че в съседната или някоя друга стая наблизо има цяла звукозаписна апаратура.

— Досетих се, че това имаш предвид.

— Въпросите им бяха прекалено намясто, за да са опипване в тъмното. Фактът, че имаше стенограф и ни задаваха конкретни въпроси, особено начинът, по който се нахвърлиха върху теб, означаваше, че са добре подгответи и се опитват да ти отнемат разрешителното. Затова те посъветвах да не криеш нищо.

— Да, положително знаеха точно какво се е случило в онази стая. Убеден съм, че си прав, Пери. В началото не бях съвсем сигурен, но след като ме питаха и за написаните с червило съобщения, разорах, че си на прав път.

— Въпросът е — каза Мейсън — откъде започва записът, колко знайт.

— Май има някаква празнота — предположи Дрейк. — Изглежда, искаха да узнаят какво е станало и какво се е говорило при

влизането ти в стаята. Непрекъснато се опитваха да разберат дали аз знам нещо.

— Какво им каза?

— Всичко, което ми е известно, а то не е много.

— Виж какво, Пол — рече Мейсън, — в града няма чак толкова много официални частни детективски агенции с разрешително. Да предположим, че имаш някаква работа и искаш да ти направят магнетофонен или грамофонен запис, към кого би се обърнал?

— Ние всички разполагаме със звукозаписна апаратура, Пери — отвърна Дрейк. — Трябва да внимаваме как я използваме, но имаме магнетофони, микрофони, а най-добрите агенции притежават и най-нова техника.

— Какво представлява тя?

— Устройства, които могат да се оставят включени — обясни Дрейк, — без да е необходимо някой да ги контролира. Зареждат се автоматично с нови дискове, така че, щом един се запълни, веднага се сменя с друг. Имат и часовников механизъм, чрез кой го автоматично се изключват, ако в стая ги настъпи тишина за около десет секунди. После, щом се чуе някакъв звук, отново се включват... Разбира се, могат да се нагласят и на непрекъснат запис. Често, когато искаме да знаем какво става в някое помещение за период от двайсет и четири часа, ги включваме на автоматично действие, при което дискът се върти само когато хората говорят.

— Добре ли работят?

— Доста добре. Разбира се, те са още техническа новост и такива записи не вършат много работа като доказателство, защото няма начин да се разбере колко време е минало от един разговор до друг и няма кой да потвърди факта, че те са били проведени в стаята, където е бил поставен микрофонът. Теоретически е възможно някой да влезе в помещението, където е инсталirана звукозаписната апаратура, и да подправи всичко.

— Знам — кимна Мейсън, — но е добър начин за проверка на... Ох, ето го Траг. Изглежда страшно доволен.

Лейтенант Траг излезе от асансьора и дойде при Мейсън и Дрейк.

— Извинявайте, момчета, че ви създадохме толкова неприятности, но знаете как стоят нещата. Става въпрос за убийство...

Всичко е наред. Сега можете да си вървите.

— Благодаря — рече Дрейк и тръгна към вратата.

Мейсън поизостана.

— Твой приятел, сержант Джрафри, изглежда, е от старата школа.

— Ако трябваше да се бориш срещу това, с което се бори той, и ти щеше да бъдеш груб — отвърна Траг.

— Разрешихте ли случая, лейтенанте?

Траг се поколеба малко, след което заяви:

— Ще ти кажа нещо, Мейсън — така или иначе, ще го прочетеш във вестниците, така че можеш да го чуеш.

— Слушам те.

— Онези цифри, които бяха написани с червило върху гърба на огледалото, са номерът на колата на Джордж Файет. Тя е зарегистрирана на името на Хърбърт Сидни Грантън. Това е последното име, което беше приел. И когато най-после открихме тази кола, на дясната ѝ врата намерихме чудесна дупка от куршум. Куршум, който е бил изстрелян отвътре. Със сигурност можем да приемем, че това е автомобилът, използван при опита да бъде отвлечена и убита Дикси Дейтън.

— Но не е шофирал Файет — забеляза Мейсън.

— Файет не е шофирал — съгласи се Траг. — В момента търсят отпечатъци по колата и не след дълго може би ще знаем кой е шофирал.

Мейсън се намръщи замислено.

— Лично аз не виня Морис Албърг за това, че е убил Джордж Файет — призна Траг. — А и по всяка вероятност е било самозащита. Файет беше много опасен. Но Албърг е търсен така усилено не заради Файет, а защото е свързан с Дикси Дейтън, и докато Дикси Дейтън не разкрие къде е Том Седжуик, ще им извадим душите на твоите клиенти, Мейсън. Помислих си, че няма да е зле да го знаеш.

— Нали не смяташ, че си ми издал някаква тайна? — подхвърли Мейсън, отправяйки се към изхода.

11

Мейсън се обърна към Дрейк:

— Иди в кантората си, Пол. Поговори с онова момиче и разбери дали наистина е разпознала снимката с абсолютна сигурност.

Дрейк се спря, готов да влезе в колата си.

— Мислиш, че е сбъркала ли?

— Почти напълно съм убеден.

— Тя е много способна, Пери.

— Да разгледаме нещата от друг ъгъл — предложи Мейсън. — Стаята се е подслушвала. Някъде е имало микрофон, който ние не сме открили. Това означава, че е бил поставен умно, работа на професионалист.

— Е? — попита Дрейк.

— Ами Морис Албърг искаше да се срещнем там... Или той, или някой друг е наредил стаята да се подслушва.

— Да предположим, че не е той.

Мейсън поклати глава.

— Някак си тази идея не ми харесва, Пол. Фактите не се връзват.

— Защо?

— Морис пожела да се срещнем в тази стая. Имел е предвид нещо важно, някой свидетел за разпитване, нещо за записване. Искал е аз да проведа разпита. Става въпрос за убийство. Той е замесен и нещо се е случило с него.

— Какво?

— Помисли — отвърна му Мейсън. — Явно Морис Албърг е много близък с тази Дикси Дейтън. Ако с мен е разговаряла истинската Дикси Дейтън, тя е била във връзка с Морис Албърг и следователно е знаела, че стаята е подслушвана. В такъв случай сигурно би ми го казала, защото се предполага, че аз съм на тяхна страна, но дори и да не ми беше казала, никога не би заявила, че Албърг възнамерява да убие Джордж Файет.

— Звучи логично — съгласи се Дрейк.

— От друга страна — продължи Мейсън, — ако нещо е станало с истинската Дикси Дейтън и Морис Албърг е задържан някъде против волята си, а онази жена е била изпратена да ме забави, знаеши, че никога не съм виждал Дикси Дейтън и че Джордж Файет е убит или ще бъде убит, и ако е възнамерявала да постави сигурен капан на клиентите ми, тя би казала точно това, което онази жена каза.

— Значи смяташ, че не си говорил е Дикси Дейтън?

Мейсън кимна.

— Има логика — призна Дрейк. — Хубаво щеше да е, ако беше видял снимката.

— Пол, убеден съм, че залогът в тази игра е изключително висок. Файет е бил само оръдие. Проваляйки отвличането на Дикси Дейтън, той вече здравата е загазил, после с опита да получи информация, представяйки се за застрахователен агент в кантората ми, където разбра, че моята секретарка е жената, опитала се да го проследи предната вечер, той направо си сложи главата в торбата. Освен това при опита за отвличане е използвал личния си автомобил, регистриран на негово име. Някой е успял да запише номера му. Ето защо имаше голяма вероятност Файет да бъде разпитан от полицията.

— Смяташ, че е бил убит от своите?

— Не мога да си представя Морис Албърг да влезе в хотелската стая и хладнокръвно да убие Джордж Файет.

— Никой не знае на какво са способни тези приятелчета, когато ги притиснеш в ъгъла — заяви Дрейк.

— Така е — отвърна Мейсън, — но нека да погледнем на това по следния начин, Пол. Да предположим, че всичко е било един добре замислен капан. Да предположим, че Албърг и Дикси Дейтън са били в стая седемстотин двайсет и едно и са ме чакали, но някой е влязъл, заплашил ги е с пистолет и ги е извел от хотела.

— Звучи твърде мелодраматично — вметна Дрейк. — Казах ти и преди — звучи като на филм.

— Е, може да не е бил само един човек — съгласи се Мейсън. — Може да са били двама и да не са минали през фоайето на хотела.

— Възможно е, разбира се.

— Но — продължи Мейсън — да видим как би изглеждало всичко това в съда. Да предположим, че с мен в стаята е жена, която се представя за Дикси Дейтън и ми казва, че Морис Албърг, с когото са в

комбина, е отишъл да убие Джордж Файет, защото иначе Файет ще го убие. Казва го така, че да звучи доста приемливо. Уж той пръв предприема атаката като средство за самозащита. И записи от този разговор попадат в полицията. После твоята телефонистка и администраторът разпознават жената, която е говорила с мен, като Дикси Дейтън. Трупът е намерен в нейната стая. Какви шансове би имал тогава защитникът?

Дрейк тихо подсвирна.

Не бях обмислял нещата от този ъгъл. Не виждам какви шансове можеш да имаш.

— Никакви — призна Мейсън. — И така, не вярвам, че онази жена е била Дикси Дейтън, и разбира се, не искам твоето момиче да бъде подведен. Върви и говори с него, по-късно ще дойда и аз.

— Няма ли да дойдеш с мен?

— Ти тръгни с твоята кола, а аз ще взема моята. Трябва да отида на едно-две места и да свърша някоя работи. Искам да открия человека, който е инсталирал звукозаписната уредба, и да разбера какво знае полицията и какво не.

— Полицията ще те изпревари — предупреди го Дрейк. — Ако стаята е била подслушвана, те ще разберат кой...

— Може да ме изпреварят, а може и да не успеят — отвърна Мейсън. — Времето работи не само срещу нас, а и срещу полицията. Върви в кантората си, Пол, аз ще съм при теб след няколко минути.

Дрейк кимна, скочи в колата и натисна газта. Мейсън подкова своята, стигна до една денонощна закусвалня, в която имаше телефон, и спря, за да позвъни в ресторанта на Албърг. Дела Стрийт вдигна телефона.

— Как е, Дела, върви ли?

— Преди малко пристигнах — отвърна тя. — Касиерката е с мен — не беше лесно да я накарам да стане от леглото, да дойде дотук и...

— Отворихте ли сейфа?

— Да. Тя не си спомня за никаква детективска агенция, а Албърг няма счетоводна книга. Но открих един куп кочани от чекове и сега ги разглеждаме и сравняваме със списъка на частните детективи от телефонния указател. Това е ужасна работа. Къде мога да те намеря, ако попаднем на нещо?

— Стой там, докато дойда — нареди Мейсън, — освен, разбира се, ако не откриеш нещо през следващите няколко минути. В такъв случай ми позвъни в кантората на Пол Дрейк. Отивам там за малко и след петнайсет-двайсет минути идвам при теб.

— Добре. Няма да се предадем, шефе, макар че работата е ужасна. Той е плащал за месо и за продукти, за персонал и лични сметки — всичко от една сметка, и тук има купища кочани от чекове.

— Дръжте се. Веднага щом успея да свърша, ще дойда да ви помогна.

— Довиждане засега — каза тя и затвори телефона.

Мейсън стигна до кантората си, спря на почти празния паркинг и повика асансьора.

— Добро утро, мистър Мейсън — поздрави нощния портиер. — Много рано тази сутрин.

— Не рано, а късно. Пол Дрейк качи ли се?

— Преди пет-десет минути.

— Чудесно. Давай нагоре.

— Сигурно работите върху някой важен случай — подхвърли портиерът с надежда да разбере нещо.

— Может и така да се каже — отвърна му Мейсън, подписвайки се в асансьорния дневник.

Щом слезе от асансьора, адвокатът се запъти към детективската агенция на Дрейк, отвори вратата на приемната и се озова срещу Пол Дрейк, който стоеше с леко озадачено изражение и наблюдаваше Минърва Хамлин, седнала сковано и стисната гневно устни.

Дрейк вдигна поглед.

— Здравей, Пери, нямам голям успех.

— Да повлияете на показанията ми ли сте дошли? Да не би лъжесвидетелстването да е част от ежедневните ми задължения в тази кантора?

— Почакайте малко — спря я Мейсън. — Успокойте се. Никой не иска от вас да лъжесвидетелствате.

— Ами мистър Дрейк се съмнява, че правилно съм разпознала лицето.

— Почакайте малко — повтори Мейсън. — Нека да не объркваме нещата. Разпознаването на жената, която излезе от стая седемстотин двайсет и едно, може да се окаже въпрос от изключителна важност.

— Не съм чак толкова тъпа, мистър Мейсън. Смятам, че го разбрах.

— Онази жена твърдеше, че е Дикси Дейтън...

— Е, тя сигурно най-добре знае коя е.

— Но — продължи Мейсън — има причини, поради които на определени хора би им било изгодно да изпратят подставено лице.

Минърва Хамлин седеше пред телефонното табло, враждебно изпъната и непоколебимо безмълвна.

— Вижте, вие свършихте прекрасна работа. Включихте се чудесно в този критичен момент...

— Можете да си спестите ласкателствата, мистър Мейсън.

— Не ви лаская. Наистина чудесно си свършихте работата. Само че за целта трябваше да се предрешите като камериерка, за да успеете да проследите жената, която излезе от стая седемстотин двайсет и едно. Не смеехте да направите нищо, което би привлякло вниманието. Целият ви план на действие беше да се опитате да не биете на очи.

— Дотук съм съгласна с вас.

— Следователно — заключи Мейсън — не бяхте в състояние продължително да огледате жената, която излезе от стаята.

— Не беше необходимо да я гледам продължително.

— Проследихте ли я по коридора?

— Да.

— Сигурно сте хвърлили само бегъл поглед върху лицето ѝ?

— Видях го добре.

— Но сте имали възможност само за бегъл поглед.

— Мистър Мейсън, каква се опитвате да ме изкарате — глупачка, лъжкиня или и двете?

— Просто изтъквам някои очевидни факти — обясни Мейсън. — Ето защо ви беше трудно да разпознаете лицето на жената по снимка. Ако бяхте видели самата жена, щеше да е по-различно, но...

— Съвсем убедена съм, че жената, чиято снимка видях, е същата, която излезе от стая седемстотин двайсет и едно. Нещо повече, тя отиде право до стая осемстотин и петнайсет и извади ключа от чантата си. Чухте показанията и на нощния администратор, който беше категоричен, че именно тази жена е наела стая осемстотин и петнайсет.

— Точно там е въпросът — въздъхна Мейсън. — Те ви поставиха в положение, при което много ловко ви влияеха. Накараха

администратора да разпознае снимката и да заяви, че това е жената, наела стая осемстотин и петнайсет. Ето защо беше съвсем естествено вие да приемете, че...

— Не е толкова лесно някой да ми повлияе, мистър Мейсън. Смятам, че мога да разсъждавам сама, и мисля, че го правя доста добре. Искам да ви кажа, че не ми харесват вашите опити да ме накарате да променя показанията си.

— Боже мой! — избухна Мейсън вbesен. — Не се опитвам да ви накарам да промените показанията си. Просто се мъча да ви обясня колко е важно да сте сигурна, както и изключителната трудност за вас да успеете да огледате добре лицето на тази жена, за да сте убедена в самоличността ѝ.

— В състояние съм сама да взимам решения, мистър Мейсън. И съм много твърда личност.

— Да, дявол да го вземе, така е! — изруга Мейсън и се завъртя на токове. — Хайде, Пол, трябва да мръднем до едно-две места.

— Къде?

— Ще ти кажа по пътя.

— Чакам междуградски разговори...

— Зарежи ги.

— Както разбирам — изрече ледено Минърва Хамлин, — не желаете да кажете къде мога да се свържа с мистър Дрейк в случай, че позвънят.

— Не знам къде ще можете да го намерите — заяви Мейсън.

Тя се обърна към телефонното табло и враждебно сви рамене. Дрейк последва адвоката в коридора.

— Господи, какво чудо! — възклика Мейсън. — Как я намери, Пол?

— Чрез едно бюро за търсене и предлагане на работа. Тя наистина е делова, Пери.

— Тя си мисли, че е делова. Жена, която иска да разсъждава сама, а след това иска да разсъждава и вместо теб... Хайде, Пол, отиваме в ресторант на Морис Албърг.

— Там няма да има никой толкова рано сутринта.

— Не позна — възрази Мейсън. — Дела Стрийт е там и проверява сметките. Ако Албърг е организирал подслушването в стая

седемстотин двайсет и едно, мисля, че е възможно да открием нещо. Иска ми се поне веднъж в това разследване да изпреварим полицията.

— Разбира се — припомни му Дрейк, — досега нямаш никаква сигурни доказателства, че стаята се е подслушвала и...

— Точно тези доказателства търся — прекъсна го Мейсън. — Хайде, можеш да се качиш в моята кола.

— Защо ти не се качиш в моята, Пери?

— Не мога да се бавя толкова. Хайде, бързаме.

— Пери — изпъшка Дрейк, — помисли поне за нашата сигурност, ако не те интересува законът за ограничаване на скоростта. По това време сутрин движението започва да става оживено и... опасно е...

— Знам. Качвай се.

Адвокатът измъкна колата си от паркинга, зави на ъгъла и набра скорост. Пол Дрейк, който седеше скован и напрегнат, се оглеждаше неспокойно на всяка пресечка, докато Мейсън провираше колата през сутрешното движение. Най-после спряха пред ресторант на Албърг. Почукаха на вратата и Дела Стрийт им отвори.

— Докъде стигнахте, Дела? — попита Мейсън.

— Току-що попаднахме на нещо интересно, шефе — отвърна тя.

— Преди година е бил издаден чек за сто двайсет и пет долара на лицето Артър Дерой Фулда, който фигурира между частните де...

— Познаваш ли го? — прекъсна я Мейсън, като се обърна към Пол Дрейк.

— Разбира се, че го познавам — отговори Дрейк.

— Що за човек е?

— Не е лош. Мисля, че е честен. Той... Господи, Пери, обзalагам се, че е така!

— Какво?

— Съвсем скоро Фулда въведе свръхmodерна звукозаписна техника. Разправяше ми за нея. Той има и най-съвременните автоматични системи.

— Къде живее?

— Кантората му е...

— Къде живее?

— Проверих в телефонния указател — обади се Дела Стрийт, — Адресът му е Ист Колтър Авеню хиляда триста двайсет и пет... Не

зnam дали е блок или...

— Ист Колтър — повтори Мейсън замислено. — Вероятно е къща... Обади се в кантората му, Дела, просто за да сме сигурни, че не е там и... Не, няма начин. Трябва да си е вкъщи, освен ако полицията не го е прибрала за разпит, а ние, разбира се, няма как да разберем, докато не отидем там. Хайде, Пол, да вървим.

— Тук ли да те чакам? — попита Дела Стрийт.

Мейсън поклати глава.

— Само тази информация ни трябваше. Затворете ресторантa, изпрати касиерката вкъщи, изгаси лампите и забрави за цялата история, Дела. Заведи касиерката на кафе и сандвичи, ако иска. Накарай я да си държи устата затворена.

— Тя е добро момиче. Мисля, че ще мълчи. Тя...

— Добре — прекъсна я Мейсън, — отиваме да намерим Фулда. Много ти благодаря, Дела.

— Надявам се, че той е човекът, когото търсиш, шефе.

— Трябва да е той — рече Мейсън. — Всичко съвпада. Върни книжката в сейфа и затворете ресторантa, Дела. Полицията може да пристигне всеки момент. Хайде, Пол, да вървим.

12

Когато стигнаха на километър от Ист Колтър Авеню, светофарите по главния булевард престанаха да излъчват предупредителния кехлибарен сигнал и започнаха синхронизирано да дават червено и зелено. Мейсън намали до необходимата скорост, зави по Ист Колтър и спря пред търсения номер.

— Изглежда, още никой не е станал — забеляза Дрейк.

Адвокатът паркира колата до тротоара, изкачи тичешком стъпалата и натисна звънеца на входната врата. След третото позвъняване в коридора се чуха стъпки от обути в чехли крака и един сънен мъж по пижама и халат отвори вратата и премигна срещу посетителите.

— Какво има? — попита той.

— Ако си спомняте — обади се Пол Дрейк, — ние се познаваме, мистър Фулда...

— О, да, мистър Дрейк, как сте?

— Това е Пери Мейсън — представи го Дрейк.

— Много се радвам да се запозная с вас, мистър Мейсън. Извинявайте, че ме сварвате така... Каква се е случило? Мога ли да ви помогна с нещо?

— Трябва да поговорим — отвърна Мейсън.

— Сега ли?

— Най-добре сега. Въпреки че бих предпочел да се бяхме срещнали преди час.

Фулда повдигна въпросително вежди, понечи да каже нещо, размисли и ги покани:

— Влезте.

От спалнята се чу обезпокоен женски глас:

— Какво има, Артър?

— Всичко е наред, мила — отвърна Фулда с леко раздразнение.

— Спи. Дошли са двама души да...

— Кои са те?

— Един познат детектив и...

По пода изтрополиха боси крака. Последва шум от влачене на чехли и след миг на вратата застана една жена по пеньоар.

Фулда се разгневи.

— Съжалявам, че те обезпокоихме, мила. Лягай си. Тя не помръдна от мястото си.

— Съпругата ми — представи я Фулда. — Мила, това са мистър Мейсън и Пол Дрейк. Пол Дрейк е детектив, който има кантора...

— О, частен детектив.

— Да. Не се тревожи. Лягай си.

Тя се поколеба за миг, след това се усмихна:

— Чувствайте се като у дома си. Да ви направя ли кафе?

— Не е необходимо да ставаш, мила.

— Няма нищо. Ще направя кафе. След минута ще е готово. Заповядайте, седнете.

Фулда включи газовата камина и повтори:

— Седнете, господа. Предполагам, че става въпрос за нещо спешно?

— Точно така — отвърна Мейсън. — Не разполагаме с много време.

— С колко време разполагате?

— Не знам. Кажете ми всичко, което знаете за онази работа в хотел „Киймънт“.

Фулда, който в този момент си палеше цигара, спря и задържа клечката във въздуха.

— Хотел „Киймънт“ ли?

— Стая седемстотин двайсет и едно — уточни Мейсън. — Хайде, да не се бавим.

— По дяволите, не разбирам за какво говорите, мистър Мейсън.

Мисис Фулда, която беше тръгнала към кухнята, спря до летящата врата, като я задържа полуотворена, и се заслуша.

— Не се правете на луд, Фулда — започна Мейсън. — Имате пръст в тази работа. Вие сте поставили подслушвателното устройство. Интересува ме колко дълго останахте там, дали сте присъствали лично или сте изпратили някой друг да свърши работата, или...

— Боже мой! — възклика Фулда. — Нима искате да кажете, че вие двамата се изтърсихте тук и ме измъкнахте от леглото само за да

ми зададете този глупав въпрос?

— Точно така.

Фулда се престори на вбесен.

— Това на нищо не прилича! Нямам какво да ви кажа, господа. Ако искате да ме питате за обичайната ми работа, можете да дойдете в кантората ми след девет часа. Нещо повече — не виждам никаква причина да бъда разпитван. А сега, господа, тъй като, изглежда, бързате и се занимавате с някакъв неотложен проблем, няма да ви задържам повече.

— Така ли? — попита Мейсън.

— Да.

— Няма ли да размислите?

— Не.

— Мисля, че криете нещо, Фулда — рече Мейсън. — Убеден съм, че сте забъркан в тази история. Ако е така, твърде важно е да открием какво точно...

— Чувал съм за вас, мистър Мейсън, както и за репутацията ви, и нямам намерение да ви оставя да ме заплашвате в собствената ми къща. Дадох ви отговора си и той е окончателен. А сега, господа, желаете ли да дойдете в кантората ми в девет часа?

— Не — отвърна Мейсън.

— Добре, не е необходимо.

— Ще разговаряме тук.

— Вече разговаряхме.

— Разбира се — съгласи се Мейсън, — но стигнахме само до средата.

— Струва ми се, че се изразих достатъчно ясно. Нямам какво повече да ви кажа.

— Добре — рече Мейсън, — тогава аз ще ви кажа нещо.

— Не е необходимо, мистър Мейсън.

— Разбирам. Вие сте от онези тарикати, на които всичко им е ясно.

— Мистър Мейсън, възмутен съм.

— А така — подкани го адвокатът, — възмущавайте се. Но ако бяхте действително умен, щяхте да ме изслушате, за да разберете как стоят нещата.

— Знам как стоят нещата точно в този момент.

— Как не! — присмя се Мейсън. — В хотел „Киймънт“ бе извършено убийство.

С пресилен жест Фулда сви рамене.

— Такива работи се случват и в най-добрите хотели, предполагам.

— А „Киймънт“ не е от тях — напомни му Мейсън.

Фулда замълча.

— Отдел „Убийства“ вече е в действие — продължи адвокатът.

— Откриха, че стая седемстотин двайсет и едно се е подслушвала. Жиците водеха към друга стая. Не е трудно да се предположи, че е била използвана много скъпа звукозаписна техника с автоматично включване и изключване...

— И това ли е единственото ви основание да ме беспокоите?

— И — продължи Мейсън, сякаш не забеляза, че го прекъсват — лейтенант Траг от отдел „Убийства“ изпитва силно желание да открие кой я е инсталирал.

— Съвсем естествено.

— Е, лейтенант Траг не сподели с мен, но аз предполагам, че е започнал да издирва собственика на апаратурата, което няма да е много трудно. Както разбрах, тя е съвсем модерна, много скъпа и по последна дума на техниката. Този, който я е купил, сигурно не е платил в брой. Вероятно е била купена на изплащане. Върху апаратурата има сериен номер. Лейтенант Траг ще го види и ще се обади на производителите. Те ще го насочат към местната си агенция. Местната агенция ще извади договорите и...

— Боже мили! — изпъшка Фулда и се стовари на стола, като че ли изведнъж бе останал без опора под краката си.

Мейсън се обрна към мисис Фулда:

— Мисля, че съпругът ви ще се нуждае от малко кафе.

За момент тя продължи да стои в коридора, после мълчаливо се вмъкна в кухнята. Вратата се затвори, но след миг се отвори и остана така.

— Изобщо не бях помислил за серийния номер — призна Фулда.

— А е трябвало — отвърна му Мейсън. — Трябвало е първо за него да помислите.

— Имах чувството... смятах, че ще успея... Не ми дойде наум, че могат да ме открият по този начин, и то толкова бързо.

— Е, какво имате да ни кажете?

— Трябва ми време да си помисля.

— Знаем — заговори Мейсън, — че сте се върнали вкъщи, съблекли сте се и сте разчорлили косата си, за да ни заблудите. Изплашили сте жена си до смърт, а сега и вие самият здравата се стреснахте. От какво?

— Ами... не знам.

— Добре, хайде да разберем. Разважете ни какво се случи, и то бързо. Има някаква малка възможност да ви помогнем.

— Аз... не знам какво да правя.

— Говорете!

— Специализирам се в областта на звукозаписната техника...

— Да, знам.

— В записването на разговори — при изнудвания и подобни престъпления, както и на речи, показания под клетва и съдебни процеси.

— Разважете за хотел „Киймънт“ — напомни му Мейсън.

— Неотдавна свърших една работа на Морис Албърг. Беше... поверително е.

— Няма да е още дълго — отсече Мейсън.

— Поне в момента е.

— Когато областният прокурор започне да задава въпроси...

— По-различно е.

— Ще го прочета във вестниците тогава.

— Добре — рече Фулда, — прочетете го във вестниците, но засега е поверително. Всичко, което мога Да кажа, е, че ставаше въпрос за изнудване, и то бе извършено много успешно.

— Преди колко време?

— Малко повече от година.

— И после?

— И така, вчера следобед Морис Албърг дойде при мен. Искаше да инсталирам апаратурата си в хотел „Киймънт“ и, разбира се, всичко трябваше да бъде тайно и...

— Продължавайте — подкани го Мейсън. — Не е това, което ви беспокои. Кажете ми какво е!

— Ами — въздъхна Фулда — онзи проклет глупак ми призна, че полицията го търси, и по този начин ме постави в неудобно положение.

— Каза ли ви защо?

— Не, знам само, че го търсят, а той се укрива.

— И вие приехте работата при това положение?

Фулда кимна мрачно.

— Вижте — посъветва го Мейсън, — не е необходимо да разказвате на полицията целия разговор с клиента ви. Що се отнася до вас, работата е била съвсем обикновена. Какво направихте?

— Събрах си апаратурата, отидох до хотела и изльгах администратора, че сестра ми пристига с нощния самолет и ми трябват две стаи, за предпочтение една до друга.

— А той?

— Обясни, че няма две съседни стаи, но има две на един и същи етаж. Попитах го къде се намират и той ми даде номерата седемстотин двайсет и едно и седемстотин двайсет и пет. Поисках да ги видя.

— Качихте се и ги огледахте, така ли?

Фулда кимна.

— И после?

— Бяха разположени идеално. Казах му, че ще си донеса багажа и преди вечеря малко ще поспя, та да не ме беспокоят, защото ще ходя да посрещам сестра си, която пристига с нощния самолет.

— Как реагира той?

— Ухили се многозначително и с това всичко приключи.

— И какво направихте вие?

— Тази модерна апаратура е направена така, че наподобява кутии за шапки, куфари и други такива неща.

— Известно ми е.

— Пиколото взе една ръчна количка и качихме багажа горе. Разпределихме го. Някои работи в стая седемстотин двайсет и едно, някои — в седемстотин двайсет и пет.

— И после?

— След това момчето си отиде, преместих всичко в стая седемстотин двайсет и пет — цялата звукозаписна техника, освен един микрофон, който оставил в седемстотин двайсет и едно. Постарах се добре да го скрия.

— Къде? В стената?

— Не. Тези нови устройства са много хитри. Микрофонът се намираше в една нощна лампа, която прикрепих над леглото.

Изглеждаше прекалено изискана за онова свърталище, но инак беше идеална. Прекарах жиците покрай картината, през прозорчето над вратата и ги изведох по коридора до стая седемстотин двайсет и пет. Трябаше да се пипа бързо, но аз съм свикнал и добре свърших всичко.

— После?

— Проверих дали работи апаратурата и предадох на Морис Албърг, че всичко е готово и може да дойде в стая седемстотин двайсет и едно.

— Как му го предадохте?

— Обадих се на номера, който ми беше дал, и поръчах, ако Морис дойде, да му съобщят от Арт, че всичко е наред.

— Само това ли?

— Да.

— И?

— После се спотаих в стая седемстотин двайсет и пет.

— Апаратурата не е ли автоматична?

— Да, но исках да съм сигурен, че работи. И си помислих, че на Албърг може да му трябва свидетел. Техниката е нова и исках сам да контролирам записа. Човек винаги трябва да го прави, ако ще дава показания. Не може да очаква да бъде приет записът за доказателство, ако просто си излезе и после се върне и намери някакви записи, които...

— Не си правете труда да ми разяснявате закона за доказателствата — прекъсна го Мейсьн. — Кажете ми какво направихте.

— Ами легнах в стая седемстотин двайсет и пет и заспах.

— Кога се събудихте?

— Предполагам, че е било към осем и половина — девет. Излязох да хапна нещо и след това отново се обадих на същия номер и попитах дали Морис Албърг е идвал. Отговориха ми, че е идвал и е получил съобщението ми.

— Казахте ли им кой сте? — Просто Арт.

— Добре, какво стана после?

— Вечерях обилно. Взех няколко сандвича и термос с горещо кафе и се прибрах обратно в хотела.

— И?

— Почетох малко, после съм задряпал и изведнъж бях събуден от включването на апаратурата.

— Какво се случи?

— Ами тя е направена така, че ако в подслушваната стая се чуят гласове, машината автоматично се включва и започва да записва. Чух изщракването на превключвателя, а на звукозаписното устройство има и една червена лампичка, която светва при нормална работа. Скочих от леглото, приближих се и видях, че всичко е наред. Сложих си слушалките и седнах да слушам.

— Какво чухте?

— Морис Албърг разговаряше с някаква жена и... мм, не можах да разбера.

— Какво не можахте да разберете? Искате да кажете, че записът не беше чист, или какво?

— Апаратурата работеше чудесно. Не можах да разбера самия разговор. Беше много странен.

— Какво му беше странното?

— Явно Морис и някаква жена ви очакваха и Албърг каза: „Всеки момент ще дойде. Обадих му се и той обеща да тръгне веднага.“ А жената спомена нещо, че закъснявате, и изведнъж разговорът се отплесна в съвсем странна посока.

— В какъв смисъл?

— Известно време говореха, ами... съвсем обикновени неща. Албърг настояваше: „Разкажи му точно това, което каза и на мен. Трябва да бъдеш откровена с него. Той е мой адвокат и всичко ще оправи. Вярвай ми, че всичко ще бъде наред. Ще се погрижат за теб.“

— Какво стана после?

— Албърг взе да се тревожи да не би пак да сте заспали и нареди на момичето да ви се обади. За момент настъпи тишина, след това момичето пошепна: „Извикайте полиция.“ След няколко секунди телефонът иззвъня, тя се засмя и отговори, явно по телефона: „Разбира се, че не — беше само на шега. Не обръщайте внимание.“ И затвори. После чух раздвижване. Някой понечи да каже нещо и изведнъж спря по средата на изречението.

— Шум от какво движение беше? — попита Мейсън.

— Не мога да го опиша добре.

— Борба?

— Не бих го нарекъл чак така. Просто особени звуци.

— И после?

— Чух гласа на жената: „Само червило. Размазали сте го по устата ми.“ И след малко някаква врата се отвори и затвори.

— И какво?

— Нищо. Пет секунди тишина и после всичко изключи.

— А след това?

— След десет-петнайсет минути отново се заговори, но бяха други хора. Някакъв мъж и жена, която настояваше: „Казвам ти, че тя остави съобщение някъде.“ Мъжът отговори: „Нямаме време да го търсим. Как го остави?“ Жената рече: „Сигурно го е написала с червило“, а мъжът отвърна: „Дай ми червилото си и ще уредим това.“

— И после?

— После се чуха още някакви шумове и апаратурата изключи.

— Какво стана после?

— После дойдохте вие, мистър Мейсън, и предполагам, че знаете какво стана по-нататък не по-зле от мен. Когато ви чух да се обаждате на Пол Дрейк, за да изпрати хора, реших, че е време да се махам. Положението ставаше опасно. Работата, за която ме бяха извикали, явно не беше обикновена, чух ви да споменавате неща, които силно ме разтревожиха. Струваше ми се, че ако си отида, никой няма да разбере, че съм бил там. Биха си помислили, че апаратурата е записвала сама.

Мейсън кимна.

— Чак когато се прибрах вкъщи — продължи Фулда, — осъзнах каква глупава грешка бях направил. Бях взел записите със себе си.

— Искате да кажете, че бяхте записали повече от един диск?

— Не, но когато си тръгнах, машинално заредих наново апаратурата. Толкова свикваме да правим това, че то се превръща във втора природа. При едно зареждане записът може да продължи два часа и трийсет минути, а пък аз не исках да изпусна нищо. Тази апаратура обаче има един недостатък, който все още не са успели да излягнат. Да предположим, че работи автоматично и вие влизате и разговаряте с някого в десет часа вечерта. Излизате и затваряте вратата. Пет секунди по-късно апаратурата се самоизключва. После, в три часа през нощта, някой идва, отваря вратата и започва да говори. Дори шумът от движение на хора из стаята веднага задвижва релето и включва апаратурата... Но когато после прослушаме записа с клиента,

звучи като че ли разговорът се е водил без прекъсване, с изключение на паузата от пет секунди. Нищо не показва, че единият разговор е бил в десет часа вечерта, а другият, който идва непосредствено след него, се е провел в три през нощта. Поради тази причина се налага апаратурата да бъде контролирана... Е, това е всичко.

— А от какво се страхувахте толкова много?

— Мислех, ако никой не открие, че стаята се е подслушвала, да се върна и да си прибера апаратурата, но щом са разбрали... А Морис ми каза, че се крие и... ще възникнат усложнения. Полицията никак не обича да ходим и да подслушваме така по хотелите. Винаги е за предпочитане, когато е възможно, да се използва някое частно помещение вместо обществено място като хотел... И ако случаят е в ръцете на полицията, ще стане ясно, че съм бил там, защото могат да прослушат записите и да открият кога е започнал разговорът. Предполагам, че полицията ще знае например приблизително по кое време сте влезли в онази стая, а нощният администратор ме видя, когато излизах. Ако полицията се заеме с този случай, аз здравата ще загазя.

— Вярно — съгласи се Мейсън. — Полицията вече се зае със случая. Вие наистина загазихте.

От кухнята нахлу мириз на току-що направено кафе. Мейсън посочи към телефона.

— Обадете се в Управлението на полицията.

Фулда се поколеба.

— Толкова дълбоко съм затънал вече, че...

— Обадете се в Управлението на полицията. Искайте да ви свържат с отдел „Убийства“. Опитайте да влезете във връзка с лейтенант Траг. Разкажете му всичко, което знаете.

— Как да обясня факта, че се обаждам в отдел „Убийства“?

— Кажете, че аз съм ви посъветвал — отговори Мейсън.

Фулда се поколеба.

Откъм вратата, разделяща кухнята от трапезарията, се чу резкият глас на жена му:

— Артър, нали чу? Мистър Мейсън знае най-добре.

Фулда хвърли поглед към Пол Дрейк, но неговото лице бе сякаш каменно.

— Е, добре... — измънка неохотно Фулда и отиде до телефона.

Той позвъни в Управлението на полицията, попита за лейтенант Траг, разбра, че го няма, и оставил името и телефона си.

— Предайте на лейтенант Траг да ми се обади веднага щом дойде. Предпочитам да говоря с него. Става въпрос за звукозаписна уредба... Точно там — хотел „Киймънт“... Добре, ще си бъда вкъщи. Кажете му да ми се обади. Ще чакам до телефона.

Той затвори и се обърна към Мейсън:

— Надявам се, че постъпих правилно.

Мейсън, който беше застанал до прозореца, се обърна и подхвърли през рамо:

— Току-що ти спасих разрешителното, проклет глупак такъв! Точно в този момент лейтенант Траг паркира колата си пред къщата. Това обаждане ще ти спаси живота.

— Лейтенант Траг! — възклика Фулда. — Как, по дяволите, пристигна тук толкова скоро?

— Вероятно те е открил по начина, който ти описах — отвърна Мейсън.

По верандата изтрополиха стъпки. Чу се звън. Мейсън натисна бравата и отвори вратата.

— Влизай, лейтенанте — покани го той, — Идваш точно навреме за кафето.

Лицето на Траг помръкна.

— Дявол да го вземе, какво правиш тук, Мейсън?

— Задавам въпроси.

— Добре, ти си задал въпросите. Аз ще получа отговорите... Вашето име Фулда ли е? — обърна се Траг към человека зад Мейсън.

— Точно така — потвърди Фулда.

— Вие ли сте инсталирали подслушвателната апаратура в стая седемстотин двайсет и едно и седемстотин двайсет и пет в хотел „Киймънт“?

Фулда кимна.

— Опитах се да се свържа с вас, лейтенанте. Обадих се в отдел „Убийства“ и ви оставих съобщение.

Траг мрачно сви устни.

— Да се надяваме, че сте го направили, във ваш интерес е, защото това много ще промени отношението ни към вас.

— Можете да звъннете и да проверите — заяви Фулда.

— В такъв случай това е единственият наистина умен ход, който сте направили до този момент — отсече Траг.

Мисис Фулда се появи от кухнята, като се усмихваше притеснено.

— Добро утро, лейтенанте. Аз съм мисис Фулда. Точно правя кафе за господата и може би и вие ще...

— Ще го изпия всичкото — прекъсна я Траг. — Господата си тръгват. Те могат да си изпият кафето и в някое барче.

Тя се усмихна неопределено, сякаш бе чула шега.

— Съвсем сериозно говоря — заяви Траг. — Фулда, какво правеха те тук?

— Ами просто ми зададоха няколко въпроса.

— Чудесно! — Траг седна. — Сега аз ще науча отговорите и ще ви задам още няколко въпроса, които те не са могли да предвидят. И повярвайте ми, тези именно въпроси ще бъдат от значение.

13

Със сутрешната поща пристигна и писмото от Морис Албърг, придружено с чек за хиляда долара. Както Мейсън изтъкна с раздразнение пред секретарката си обаче, писмото съвсем не беше образец на яснота. В него просто се казваше:

„Уважаеми мистър Мейсън,

Сигурно си спомняте за коженото палто. Искам да представлявате мен и момичето в тази история. Прилагам хиляда долара за хонорар и ще има още, ако е необходимо.

Бързам.

Морис Албърг“

Мейсън ядосано забоде пръст в писмото.

— Да го представлявам в „тази история“... Толкова общо е казано, че може да включи всяко престъпление от Наказателния кодекс.

— И сигурно го включва — добави Дела Стрийт.

В три и половина следобед измореният и измъчен Пол Дрейк почука по уговорения начин в частната кантора на Мейсън.

Дела Стрийт му отвори. Дрейк се отпусна в голямото меко кресло, протегна се, прозя се, поклати глава и въздъхна:

— Не мога повече, Пери.

Мейсън се засмя.

— Просто си загубил тренинг, Пол. Напоследък не си работил достатъчно за мен. Необходими ти са още няколко безсънни нощи, за да влезеш във форма.

— Всъщност, Пери — призна Дрейк, — едно време можех да съм в движение цяла нощ и на следващия ден, и пак да съм съвсем бодър. Сега на моменти се чувствам капнал.

Мейсън само се усмихна.

— Ами шефът — обади се Дела Стрийт. — Тази сутрин трябваше да се справи с милион проблеми и...

— А, той ли? — прекъсна я Дрейк. — Изобщо не е необходимо да се тревожиш за него. Той е същинско динамо. Произвежда енергия по-бързо, отколкото което и да е човешко същество би могло да я изразходи. Само ако имаше някакъв начин да включим в него кабел, щяхме да забогатеем, като продаваме излишната енергия на изпаднали милионери.

— Какво друго те беспокои освен тези глупости? — попита Мейсън.

— Онова момиче — Минърва Хамлин.

— Какво е направила?

— Преди петнайсет минути позвъних в тях и поръчах на майка ѝ да й предаде да ми се обади веднага щом се събуди.

— И?

— Не си била вкъщи.

— Продължавай.

— Била в Управлението на полицията. Майка ѝ — сега внимавай, Пери, — майка ѝ ми каза, че преди около половин час я извикиали да разпознае някого.

Мейсън подсвирна.

— Това означава ли, че са хванали Дикси Дейтън? — попита Дела Стрийт.

— Много неща може да означава — рече Мейсън, като бутна назад стола си и стана. — По дяволите, Пол, тази работа не ми харесва.

Адвокатът закрачи из кантората.

— И на мен не ми харесва.

— При нормални обстоятелства тя не би ли ти се обадила, най-малкото да ти съобщи за какво са я повикали?

— Зависи какво разбиращ под „нормални обстоятелства“, Пери. Тя е от онези самонадеяни жени, които дават ясно да се разбере, че не търпят никакви глупости. Беше толкова доволна от себе си, че повлия и на мен.

— Не ми се вярва наистина да е толкова способна — отбеляза Мейсън. — Просто си е изградила делови маниери. Тя играе роля, ролята на абсолютно компетентен човек. Вероятно имитира някоя

видяна на сцената секретарка, а актрисата просто само е пресъздавала образа според собствените си разбириания.

— Проверих някои неща за нея, Пери...

— Казвай — подкани, го Мейсън, когато Дрейк се поколеба.

— Винаги съм я мислел за много способна, но открих, че другите ми помощници нямат високо мнение за нея. Все дава вид, че владее положението, но, дявол да го вземе, тя е допускала грешки. Днес го разбрах. Телефонистката, която поема сутрешната смяна след нея, е прикривала някои от гафовете ѝ.

— Какви например?

— Дреболии. Двама от нощните детективи се закачили с нея и тя ги срязала веднага.

— Флирт ли? — попита Мейсън.

— Боже мой, не! — възклика Дрейк. — Просто обичайните шеги, които вървят във всяка служба — или поне там, където хората работят заедно и до известна степен си помагат. Знаеш как е, Пери, при работа като моята, където нещата са повече или по-малко неофициални — започваме да се чувстваме като едно голямо семейство. Разбира се, момичето, което работи нощна смяна, е в известен смисъл особнячка. Тя започва работа в полунощ и свършва в осем сутринта. През поголямата част от времето не е много заета с телефонното табло и кантората, така че, за да има какво да прави, обикновено я товарим с машинопис. Тя завежда написаните през деня писма в архива и печата докладите на детективите. Например някой от тях идва в пет или шест вечерта. Цял ден е работил върху даден случай. Ако е необходимо, повечето могат да си натракат докладите с два пръста, само че с много грешки и твърде кратко. Затова ги насьрчавам да седнат пред диктофона и да разкажат всичко, което се е случило, без прекалено много подробности, но така, че клиентът да може наистина да разбере какво става. По този начин най-добре поддържаме документацията си.

Мейсън кимна.

— Момичето, което идва в четири часа и работи до полунощ, преписва част от докладите, а другото — от полунощ до осем — довършва останалите, подрежда ги в папки и прави каквото още има. Минърва трябваше да се занимава с всичко това и явно е допуснala някои сериозни грешки. Например напоследък имахме неприятности с архива, които вероятно са по нейна вина. Освен това, както знаеш,

Пери, някои от докладите са доста пикантни, а от време на време работещите нощем момчета идват да оставят докладите си, преди да се освободят от дежурство, и пускат по някоя солена шега около случайте. Момичетата обикновено им отвръщат със същото — съвсем добродушно, както става във всички кантори... А Минърва не понася такива неща. За детективите тя е госпожица принцесата. Олицетворение на компетентност и ледено високомерие.

— Предполагам — каза Мейсън, — че в крайна сметка на момичетата така им втръсва да слушат тези безкрайни мръсни историйки...

— Знам — прекъсна го Дрейк. — Но момиче, в което има нещо човешко, все пак ще се засмее, все едно, че ги чува за първи път — стига да не се отива прекалено далеч... По дяволите, Пери, нали разбиращ! Може да си имаме неприятности с тази дама! Тревожи ме фактът, че не се обади да ме предупреди.

— Ти за какво я търси? — попита Мейсън.

— Реших да я уволня.

— Недей, за бога! Поне не сега.

— Защо?

— Ще прилича на отмъщение, задето разпозна снимката. Съдебните заседатели ще се настроят против нас.

— Разбира се — изтъкна Дрейк, — не е изключено онази жена наистина да е била Дикси.

— Да — призна Мейсън с колебание. — Не е изключено.

Телефонът рязко иззвъня.

— Виж кой е — кимна адвокатът.

Дела Стрийт вдигна слушалката.

— Да, Гърти... Защо, какво?... Момент.

Тя развълнувано махна на Пери Мейсън.

— Морис Албърг се обажда.

— Е, слава богу! — въздъхна Мейсън. — Крайно време беше.

Той взе слушалката.

— Здравей, Морис. Какво става, по дяволите, къде си?

— В затвора — отговори Морис Албърг.

— Какво?

— В затвора.

— Дявол да го вземе! Откога?

— От девет сутринта.

— Ох! — възкликна Мейсън и добави: — Защо не ми позвъни?

— Не ми позволиха.

— Каза ли им, че искаш да говориш с адвоката си?

— Какво ли не им казах. Докараха ме в този затвор преди малко.

Местеха ме от място на място, разкарваха ме с някаква кола, водеха ме от единия полицейски участък в друг...

— Сега се намираш в...

— Сега съм в Централния участък.

— Идвам.

Мейсън затвори телефона, спусна се към гардероба и грабна шапката си.

— Какво става? — попита Дрейк, когато адвокатът се отправи към вратата.

— Познатите номера — обясни Мейсън. — Задържали са Морис Албърг в девет часа сутринта и оттогава го крият. Едва сега са му позволили да се обади на адвоката си. Значи вече са измъкнали от него всичко, което са могли... Навъртай се тук, Пол, за да мога да те намеря, ако стане нужда. Ще ми трябваш. И не уволнявай Минърва — още не.

14

— Хубаво — започна Мейсън, настанявайки се на един стол с права облегалка в приемната, — разкажи сега какво стана.

Албърг зарови лице в ръцете си.

— Честна дума, мистър Мейсън, загазих, здравата загазих... Получихте ли писмото ми с чека?

— Да, получих го — отвърна Мейсън. — И след като го прочетох, знаех точно толкова, колкото и преди. Как те хванаха?

— Бях на път към кантората ви.

— Моята кантора?!

— Точно така.

— Какво се случи?

— Стигнах до входа на зданието. От тълпата изскочи някакъв цивилен. Сграбчи ме. Набутаха ме в една кола. И преди да разбера какво става, ме откараха.

— Защо не ми телефонира отнякъде? — ядоса се Мейсън. — Щях да те предупредя да не се приближаваш до кантората. Можеше да се досетиш, че е под наблюдение. Както и ресторантът ти — това са местата, където първо ще те търсят... Е, какво стана? Продължавай, разкажи ми всичко.

— Все още не сте чули най-лошото.

— Добре, кажи ми го.

— В мен беше пистолетът.

— Пистолетът?

— Точно така.

— Какъв пистолет?

— Пистолетът, с който според полицията е убит Файет.

Мейсън се намръщи и го погледна с неодобрение.

— Не е така, както си мислите, мистър Мейсън. Това е дълга история.

— Е, разказвай, но накратко — подканни го Мейсън. — Каква ти е Дикси Дейтън?

— Нещо като роднина по сватовство.

— Как така?

— Томас Е. Седжуик ми е полубрат. Това говори ли ви нещо?

— Говори ми твърде много — заяви Мейсън.

— Той организираше незаконни залагания. Правеше се на тарикат. Предупреждавах го. Беше влюбен в Дикси Дейтън. И тя го предупреждаваше. Все се опитвахме да го вкараем в правия път, но без полза. Той се мислеше за много хитър. Разбира се, даваше подкупи. И какво от това? Въобразяваше си, че така си осигурява разрешително. Но човек не получава разрешително с подкупи. Получава само неприятности. Известно време наистина печелиш. Но после идват неприятностите. Е, Том си навлече неприятностите. Не искаше да слуша никого. С тази работа се захвана един нов полицай. Беше подушил нещо за Том. Не го арестува. Том можеше да се откупи от затвора. Полицаят искаше да докаже, че Том давал подкупи. Дяволска работа.

— Клеърмонт добра ли се до доказателства?

— Срещу Том — предполагам, че да.

— А срещу този, който е получавал подкупите?

— Него само го подозираше. Ето защо му трябваше Том. Искаше да го принуди да изпее всичко пред съда. Ужас! В началото Том не загря. Полицаят събра доказателства. Притисна Том до стената. Но нищо не направи. Том реши, че и той иска пари. А той не искал пари. Искал Том да си развърже езика. Том е глупак. Както ви обясних, мистър Мейсън, това момче си мислеше, че подкупите му дават право да върши всичко. Но и онзи, дето ги взимаше, не пасеше трева. Той се усети какво става. Казал на Том да пуска кепенците и да изчезва, докато се разчисти теренът. Полицаят беше умен. Надушил дирите на човека, който събираще подкупите.

— Кой ги събираще?

— Файет. Той беше първото стъпало.

— Какво се случи?

— Ако Том получеше призовка, спукана му беше работата. Знаете какво щеше да стане, ако го призовяха пред съда. Том ликвидира всичко и офейка.

— И после?

— Твърди, че полицаят не бил вчерашен. Чакал Том да направи точно това. И щом Том ликвидирал всичко и хукнал да бяга, паднал право в ръцете му. Смята се, че Том го е пречукал. Не знам. Том се кълне, че не е. Дикси му вярва.

— А, така ли? — подметна иронично Мейсън. — А как ти обясни Дикси, защо между ценните вещи на Том е бил служебният пистолет на Клеърмонт?

Албърг подскочи от стола — все едно по него премина ток.

— Какво? — изкрештя той.

— По-тихо — рече Мейсън. — Пистолетът на Клеърмонт е бил в Дикси.

Албърг се хвана за главата.

— Това е краят! Сега вече здравата загазихме. Значи Том наистина го е убил.

— Точно така изглежда — потвърди Мейсън.

— Ох, какъв ужас! И, дявол да го вземе, аз съм вътре наравно с Том и Дикси.

— Така е, по дяволите — изруга Мейсън. — Щом като си почнал да изброяваш, можеш спокойно да ме включиш и мен.

— Ох, какъв ужас! — повтори Морис.

— Престани да се самосъжаляваш, Морис. Нямаме време за това. Кажи сега за Файет. Ти ли го уби?

— Не, не! Разбира се, че не. Аз никого не съм убивал.

— Каза, че полицията е намерила пистолета в теб?

— Да.

— Откъде знаеш, че Файет е бил убит с този пистолет?

— От полицайте.

— Кога разбра?

— Преди около петнайсет минути. Затова съм тук. Правиха балистична проба. Щом получиха резултатите, ме бутнаха в затвора и му позволиха да ви се обадя.

— Откога имаш този пистолет?

— Там е проблемът — от убийството насам.

— Разкажи ми цялата история.

— Откъде да започна?

— Започни от началото, от самото начало.

— Вече казах за Том Седжуик...

— Остави го него сега. Разважи ми за Дикси, ама всичко.

— Том и Дикси...

— Женени ли са?

— Ами така се получи, мистър Мейсън... Том беше женен преди. Имаше трудности с развода. Не можем да ги обвиняваме с Дикси...

— Не дрънкай глупости — сряза го Мейсън. — следното, което ме интересува в момента, е техният морал. Ако са женени, не могат да свидетелстват един срещу друг. Ако не са...

— Не са.

— Добре, разкажи ми за Дикси. За времето след завръщането ѝ.

— Ами нито Том, нито Дикси се бяха обаждали. Бях изплашен до смърт. Убийство на полицай, мистър Мейсън! Знаете какво означава това. И изведнъж Дикси пристига в ресторантата. Трябваше да се подпра на масата. Краката ми се подкосиха. Тя ме погледна студено, за да ме предупреди да се отнасям към нея като към непозната. След това каза, че търси работа.

— Е?

— Дадох ѝ работа. Налагаше се. Том беше без пари, болен. И в опасност. Полицията не знаеше за Дикси.

— Дикси Дейтън истинското ѝ име ли е?

— Дикси, да, първото ѝ име. Но другото, разбира се, не.

— И номерът на социалната ѝ осигуровка ли беше подправен?

— Да.

— А коженото палто?

— Много съжалявам за него. Тя ми го беше оставила и аз го увих и пъхнах в един шкаф. Не се сетих за молците. Мислех за себе си. Тя можеше да ми навлече неприятности и ме беше страх. Скрих го никой да не го вижда. Тя се върна. Поиска си палтото. Извадих го... нали го видяхте.

— Тя какво каза?

— Нищо. Започна да го носи. Все плачеше, когато си мислеше, че не я виждам.

— Защо се е върнала?

— Том е болен от туберкулоза. Живееха на север, в Сиатъл. През зимата тамвали и е студено. Том не можел да издържа повече. Дикси решила да се върнат. Тук можели и да отърват кожата, но той със сигурност щял да умре, ако останел там. Дикси е пълна с разни идеи.

Като си втълпи нещо, не можеш да ѝ го избиеш от главата. Според моя лекар в Сиатъл е влажно през зимата, но хората там живеят дяволски дълго. Дикси смята, че Том ще умре, ако изкара още една зима там. Може да е права. Може и да греши. За себе си навярно е права. Наумила си, че всичко се е оправило и никой няма да разбере, ако се върнат. Скрила добре Том. Дикси е дяволски умна, много способна жена... Чудо!

— Не е била достатъчно умна, за да се предпази от...

— А, разбира се, Файет. Той знаеше за Дикси за разлика от полицията. Файет сигурно е наблюдавал ресторанта ми. Полицията — не, но той — да.

— Кой точно е Файет? — попита Мейсън.

— Файет — обясни Албърг — събираще подкупите. Никога не съм му виждал физиономията. Знам го по име. Дикси отишла да обслужи някакви клиенти. Видяла го седнал сам на маса. За малко не припаднала... Файет е способен да извърши убийство. Бил казал на Том, че ако някога се върне и го призоват пред съда, това ще е краят му...

— И Дикси избягала през задния вход.

Албърг кимна.

— Естествено. Помислила, че ще я измъчват, за да я накарат да каже къде е Том.

— Проклет да съм, ако разбирам нещо — рече Мейсън. — Щом е имало човек, на когото са давали подкупи, сигурно стотици бунаци са плащали и...

— Но имаше само едно убийство на полицай, мистър Мейсън. Аз нищо не мога да докажа. Дикси също. И двамата смятаме, че Файет е убил онзи полицай. Може би, ако Том се върне и наеме добър адвокат... О, по дяволите!

— Добре — настоя Мейсън, — давай нататък, разкажи ми какво се случи.

— Какво се случи ли? — възклика Албърг. — Какво ли не. Както си седях мирно и тихо, всичко се стовари върху главата ми. Дикси заяви, че никой не знаел за връщането на Том и никога нямало да открият къде е той. След това те я причакаха. Тя избяга и за малко да я убият. Дойдоха полицайите. Те не знаеха, че Том ми е полубрат, но усетиха, че става нещо. Не знаеха коя е Дикси, но щяха да разберат.

Започнах да се укривам. В един бар имам приятел. Той би скрил по всяко време. Дикси знаеше мястото. Обади ми се там. Казах ѝ да се скрие. Аз самият се криех. Беше ужасно.

— Продължавай.

— После в ресторанта се обадила някаква жена. Казала на касиерката, в която имам доверие, че иска да ми предаде някакво съобщение. Касиерката е умна. Помолила я да предаде съобщението. И онази рекла да позвъня на някакъв номер и да търся Милдред.

— Направи ли го?

— Разбира се. Отидох до един уличен телефон. Позвъних и попитах: „Коя, по дяволите, е Милдред?“

— И какво се случи?

— Мислех, че е клопка. Очаквах да цъфне полицията. Намирах се в улична кабина, откъдето можех бързо да се измъкна.

— И?

— Онази Милдред искаше да поговорим. Казах ѝ, че не мога да се занимавам с нея. Нямах време за разговори. Подканих я бързо да обясни какво иска. Тя рече: „Не ставай глупак. В опасност си. И Дикси е в опасност. Аз знам кой уби полицая.“ Мислех, че е клопка. Попитах я: „Така ли? Много си умна. Кой уби полицая?“ Тя отвърна: „Джордж Файет.“ Попитах я откъде знае и какво я засяга. Тя заяви, че Файет я бил измамил. Изневерил ѝ с друга жена. Нямало да търпи това. По дяволите Файет! Ако сме се срещнели в хотел „Киймънт“, щяла всичко да ми разкаже и да ми даде доказателства. Дявол да го вземе, какво щяхте да направите вие?

— Какво ли? — възклика Мейсън. — Веднага щях да се обадя на адвоката си.

— А, не веднага — възрази Албърг. — Достатъчно дълго бях стоял в телефонната кабина. Не исках да разберат откъде се обаждам. Казах ѝ: „Добре. Чакай на този телефон. Пак ще ти се обадя.“ И така, какво да направя? Преди време една келнерка се опита да ме изнуди. Наех ловък детектив. Той записа всичко на магнитофон. По този начин бързо се справих с нея. Така че си казах: „Ще постъпя хитро. Ще взема звукозаписна уредба и ще повикам мистър Мейсън.“

Мейсън се намръщи.

— Ами ако беше полицейска клопка?

— По дяволите, какво от това? Трябаше да рискувам. Бях в опасност. Не можех да се върна в ресторант. Ресторантът е моят бизнес. Ако не се върна, край с бизнеса. Налагаше се да действам. Има и още нещо, което не знаете. Щом Дикси погледне някое число, то моментално се запечатва в паметта ѝ. Докато Дикси работеше при мен, не ползвах телефонен указател. Покажех ли ѝ веднъж някой номер, тя го запомняше. Много е способна, става ли дума за числа, за всичко, свързано с цифри.

— Е? — подкани го Мейсън.

— Когато побягнала от Файет през задната врата на ресторант, видяла колата да идва право към нея. Дикси ѝ хвърлила един поглед. Забелязала регистрационния номер. Вътре имало човек с пистолет. Тя хукнала отново и той стрелял, но Дикси запомнила номера.

— Продължавай — рече Мейсън.

— Тя ми го каза. Аз не съм толкова глупав, а имам и връзки. Проверих. Колата е регистрирана на името Хърбърт Грантън. Дикси си спомни, че Грантън е името, което Файет използва от време на време, когато се прави на почен. И така, вече разполагахме с един скрит коз. Някой умен адвокат можеше да успее да ни помогне, ако откриехме тази кола и ако там има дупка от куршум.

— Продължавай — повтори Мейсън.

— Накарах детектива да отиде пръв в хотел „Киймънт“. Той огледал мястото. Инсталирал подслушвателното устройство. Каза ми, че ще се настани някъде, откъдето да слуша. Всичко беше подгответо. Изчаках да мине полунощ и позвъних на момичето. Рекох ѝ: „Добре, Милдред, ела в «Киймънт». Стая седемстотин двайсет и едно.“

— Тя ли спомена първа хотел „Киймънт“?

— Да.

— Ти не се ли усъмни?

— Разбира се, че се усъмних, но какво можех да направя? Казах ѝ: „Не в «Киймънт». Някъде другаде.“ Тя отвърна: „Не мога, в опасност съм. Файет ще ме убие. Ако усети какъв номер му готвя, с нас е свършено. Аз съм в «Киймънт» и не смея да изляза. Вземи стая тук. Дай ми номера ѝ. Аз ще дойда при теб. Ще ти дам доказателствата.“ И така наех стая осемстотин и петнайсет. Взех я за Дикси. Регистрирах я като мисис Мадисън Кърби и платих в брой.

— Сега картината започва да ми се изяснява — рече Мейсън, — но защо... Е, няма значение. Разкажи какво се случи.

— Тогава ви се обадих. Всичко беше готово за подслушването. Уговорих среща с онова момиче. Отидохме с Дикси в стаята.

— Ти имаше ли пистолет? — попита Мейсън.

— Разбира се, че имах. Защо не, по дяволите?

— Добре, продължавай.

— Исках да бъдете там през цялото време. Ако беше работа на полицията, щяхте да се окажете находчивият адвокат. Ако беше някаква свидетелка и наистина разполагаше с доказателства, щяхте да оправите положението.

— Какво стана? — попита Мейсън.

— Бях разтревожен. Непрекъснато се тревожа. Колкото повече остварявам, толкова повече се тревожа. Мисля за това, мисля за онова. Все се тревожа. Прекалено много отговорности. Прекалено много неприятности с персонала. Да се поддържа бизнеса става все по-скъпо. Тревоги, тревоги, тревоги. През цялото време тревоги.

— Разказвай нататък.

— Тревожех се да не заспите отново, след като говорихте с мен. Тогава щеше да стане лошо. Като пристигнахме в „Киймънт“, накарах Дикси да ви позвъни. Просто да се увери, че не сте заспали.

— Ти даде на Дикси моя номер?

— Дикси вече го знаеше. Тя беше с мен. Нали ви казах, че моментално запомня номера.

— Продължавай.

— Дикси вдигна слушалката и нощният администратор се обади. Тя тъкмо щеше да даде номера, когато вратата се отвори. Влязоха двама мъже и една жена и в момента, в който ги видях, разбрах, че с нас е свършено. Дикси бързо съобрази и поръча на администратора: „Извикайте полиция!“

— И какво стана? — попита Мейсън.

— Прекъснаха я. Някой затисна устата ѝ с ръка.

— А твоя пистолет?

— Моят пистолет ли? — Албърг горчivo се засмя. — Той беше върху леглото. А двамата мъже държаха пистолети в ръцете си. Пистолет на леглото не струва нищо срещу пистолет в ръката.

— Защо не даде някакъв сигнал на детектива, който е слушал в другата стая?

— Защото те бяха твърде хитри. Знаеха точно толкова добре, колкото и аз, че стаята се подслушва. Всеки път, щом се опитвах да кажа нещо, единият от мъжете слагаше пръст на устните ми и ме ръгваше с пистолета в корема. Тогава реших да се окопия и каквото и да става, да кажа нещо, но ме цапардосаха с палка над ухото. Призля ми от болка — коленете ми се огънаха. Това е всичко.

— Не е всичко — възрази Мейсън. — Карай нататък. Какво стана?

— Какво, по дяволите! Отидохме до товарния асансьор. Свалиха ни с него. В уличката чакаше кола. Сложиха ме на задната седалка, а после ме събориха на пода. Стъпиха с крака отгоре ми. Така са убили и онзи полицай. Натикали са го в колата, затиснали са го с крака и са му пръснали черепа.

— Продължавай — подкани го Мейсън.

— Закараха ни в един хотел. Качихме се със задния асансьор, но аз не съм толкова глупав. Поисках да вляза в банята. Там имаше пешкир. Името на хотела беше написано на него.

— Спомняш ли си го?

— Разбира се, че си го спомням. Казваше се „Бонсал“. Б-о-н-с-а-л. Аз бях в апартамент шестстотин и девет бе.

— И после?

— После, след доста време, отново слязохме със задния асансьор. Качиха ме в колата. Тръгнахме по един страничен път, който води извън града. Все още лежах на пода. Единият от мъжете извади пистолета си и го допря до главата ми. Бях готов да го сграбча и точно в този момент шофьорът изкреша: „Внимавай!“ И удари спирачките.

— Какво се беше случило?

— Не знам. Знам какво последва. Бях на пода. Мъжът, който бе опрял пистолета си в мен, политна и се удари в предната седалка. Грабнах пистолета. Колата спря. Светкавично отворих вратата. Стисках пистолета. Викнах им: „Горе ръцете!“ И скочих в храстите като елен.

— Храсти ли имаше наоколо?

— Бяхме спрели на някакъв стръмен хълм в един парк, а край нас гъст храсталак. Колата се намираше точно на ръба на стръмнината.

Казвам ви, тичах като елен. Боже мой, как тичах!

— После?

— После вървях, вървях, вървях. Качих се на един автобус. Изчаках малко, за да съм сигурен, че сте в кантората си. Исках да ви телефонирам, но аз не съм като Дикси. Не помнех номера, на който да ви търся. Така че седнах в едно мръсно ресторантче и зачаках. След това взех такси. Отидох в кантората ви и ме арестуваха.

Мейсън премисли цялата ситуация.

— Разказа ли нещо на полицайите?

— Естествено, че им разказах. Заведох ги до мястото, където бях скочил от колата. Показах им следите.

— Те видяха ли ги?

— Разбира се. Видяха къде съм тичал по стръмното като елен, по дванайсет метра скокове съм правил. Изсмяха ми се. Заявиха ми, че съм можел да оставя следи където си ща.

— А после?

— После отидохме до хотел „Бонсал“.

— И какво стана?

— Не знам. Полицайите се качиха в апартамент шестстотин и девет бе. Нищо не ми казаха. Струва ми се, че нещо не беше наред. Държаха се, като че ли вече са ме тикнали в затвора.

— И ти разказа тази история на полицайите — точно както ми я разказваш на мен?

— Точно така. Това е цялата история.

— Те стенографираха ли всичко, което им каза?

— Да.

— Тогава — заяви Мейсън — това не само че е цялата история, но и вече няма отърваване от нея.

15

Мейсън се разписваше на излизане от затвора, когато служителят зад бюрото му каза:

— Търсят ви на телефона, мистър Мейсън. Ще се обадите ли?

— Вероятно не — отвърна Мейсън.

— Търси ви лице, което е тук в затвора.

— Тук има няколко хиляди души — рече Мейсън. —

Предполагам, че около хиляда и петстотин от тях искат да ме видят с надеждата да намеря някакъв начин да ги измъкна. Можете ли да разберете името на лицето, което се обажда?

— Жена е — отговори служителят — от тукашното отделение. Казва, че името ѝ е Дейтън.

За миг адвокатът се намръщи.

— Дайте ми слушалката. Ало — обади се Мейсън по телефона.

— Кой е?

— Дикси Дейтън.

— Коя по-точно?

— Какво искате да кажете?

— Вече говорих с една млада жена, която заяви, че е Дикси Дейтън.

— О, мистър Мейсън! Това е било клопка, която са ви поставили, след като ме отвлякоха. Виждала съм ви в ресторанта на Морис и вие сте ме виждали — може и да не сте ме забелязали, но ще се сетите. Вие с мис Стрийт минахте точно покрай мен, когато... когато се опитах да избягам и бях блъсната от...

— Къде сте сега?

— В женското отделение за задържани.

— Откога сте там?

— От около девет сутринта.

— Какво искате?

— Искам да разговарям е вас за случилото се.

— Защо не ми се обадихте по-рано?

— Не ми позволиха. Водиха ме на различни места и ме нареджаха заедно с други затворнички за разпознаване.

— Идвам — каза Мейсън.

Той затвори телефона, благодаря на дежурния служител, взе асансьора, отиде в женското отделение за задържани и заяви:

— Познавате ме, аз съм адвокат. Искам да видя Дикси Дейтън. Необходим ли ми е пропуск?

Надзирателката се усмихна:

— Всичко е уредено, мистър Мейсън. Знаех, че тя иска да види, и когато чух, че сте в зданието, накарах да ви изпратят пропуск. Всичко е наред. Можете направо да влизате.

— Ох, това се казва съдействие — възклика Мейсън.

— Стараем се.

Адвокатът понечи да добави нещо, размисли и се запъти към една нетърпеливо чакаща жена, която скочи, щом го зърна.

— О, мистър Мейсън, толкова се радвам да ви видя! Толкова се радвам!

Мейсън я огледа изпитателно.

— Доста време ви трябваше, за да се свържете с мен.

— Свързах се с вас веднага щом ми позволиха.

— Не говоря за времето след арестуването ви. Какво правихте през миналата нощ?

— О, мистър Мейсън, беше ужасно. Заплашиха мен и Морис с пистолет и ни отвлякоха от хотел „Киймънт“.

— Кой?

— Не ги познавам, но в дъното на всичко стои Джордж Файет.

— Файет е мъртъв — заяви Мейсън, — така че не може да го отрече.

— Не ми ли вярвате? — настоя тя, изведнъж засегната от задържанието му.

— Винаги вярвам на клиентите си — рече Мейсън, — но когато слушам техните разкази, непрекъснато преценявам как съдебните заседатели ще приемат думите им... Преди малко приключих разговора си с Морис Албърг. На неговия разказ никой няма да повярва.

— Какво не му е както трябва?

— Всичко.

— Е — въздъхна тя, — и на мен няма да ми повярвате. Вашата собствена свидетелка ме разпозна.

— Каква свидетелка? — рязко попита Мейсън.

— Тази, която работи в Детективската агенция на Дрейк, същата, която сте наели да проследи жената, разговаряла с вас в стаята.

— И тя ви разпозна?

— Да.

— Сега внимавайте — нареди Мейсън, — защото е важно. Във вашата килия ли я доведоха, сред други жени ли ви разпозна, или...

— Разпозна ме сред други жени.

Мейсън се намръщи.

— Вече говорих с Морис Албърг. Той ми очерта цялостната картина. Кажете ми какво се случи, след като ви разделиха.

— Заведоха ме в един апартамент в...

— Знам, хотел „Бонсал“.

— Е, така си мислех и аз. Името беше написано на хавлиите, но май не бяхме в „Бонсал“.

— Защо?

— Защото... Ами защото, когато полицията ме заведе там... не беше същото място.

— И какво стана? — попита Мейсън.

— Отнесоха се доста добре към мен. Поръчаха си кафе и яйца с шунка, а на мен ми позволиха да се движава из апартамента, само че завесите на прозорците бяха спуснати, и ме предупредиха да не ги пипам, ако искам да не пострадам.

— Ясно — досети се Мейсън. — Оставили са ви на спокойствие. Вие сте влезли в банята. Там имало хавлиени кърпи с надпис хотел „Бонсал“. Вие сте взели една за доказателство.

— Не, не взех. Страхувах се да не ги преброят и да установят, че някоя липсва. Но името го запомних.

— Продължавайте — подканя Мейсън. — Какво стана след това?

— След това, някъде на развиделяване, ме изведоха през служебния вход, слязохме с товарния асансьор и излязохме на задната уличка. Накараха ме да легна на пода в някаква кола и...

— Знам — прекъсна я Мейсън, — имали сте възможност да избягате. Щели са да ви откарат някъде и да ви убият, но са били

невнимателни.

Тя поклати глава.

— Не е ли така? — запита Мейсън.

— Не.

— Е, тогава разкажете ми какво се случи в действителност.

— Закараха ме на летището — започна тя. — Казаха ми, че съжалявали, но с мен станала ужасна грешка. Разбрали, че всичко е наред и аз не съм замесена в нищо, но все пак било най-добре да напуска града, защото полицията ме търсела.

— Кой извърши всичко това? — запита адвокатът.

— Двама души, които виждах за пръв път.

— Мъже ли?

— Да.

— Опитаха ли някакви грубости?

— Не, бяха истински джентълмени.

— Но в апартамента ви държаха като затворничка?

— Точно така.

— А след това ви пуснаха и ви казаха, че е станала грешка.

— Е, нещо подобно. Заявиха, че всичко е наред и щели да ме освободят...

— И какво стана накрая? — попита Мейсън.

— Връчиха ми билет за Мексико Сити и ми казаха, че самолетът излита след петнайсет минути и ще е най-добре да го взема.

— Какво направихте?

— Прозвуча ми като най-прекрасното предложение на света.

Исках да се махна колкото е възможно по-далече, а Мексико Сити ми се стори чудесно място.

— Казаха ли нещо за Морис, или пък вие попитахте ли ги за него?

— Споменаха, че са освободили и Морис, и той щял да дойде при мен в Мексико Сити. Наредиха ми да отседна в хотел „Реформа“ и Морис или щял да бъде там, когато пристигна, или щял да дойде със следващия самолет, или възможно е да пътува и той със същия.

— Поискахте ли да ви дадат някакви обяснения?

— Мистър Мейсън — заяви тя, — държаха ме като затворничка.

Мислех, че никога няма да се измъкна жива. Самолетът излиташе след петнайсет минути. Имах възможност да се отърва от тези хора.

Страхувах се, че могат да променят решението си. Само пет минути преди това бях убедена, че няма да съм жива... Вие какво щяхте да направите на мое място?

— Щях да вляза в залата на летището и да отпътувам със самолета за Мексико Сити.

— Точно това се опитах да направя и аз.

— Какво ви попречи?

— Един цивилен полицай.

— Как?

— Чакаше ме на изхода.

— И какво направи?

— Арестува ме. Откара ме в затвора. А тук ме отрупаха с въпроси.

— Какво им разказахте?

— Не всичко. Опитвах се да предпазя... знаете кого — поколеба се тя.

Мейсън понечи да проговори.

— Без имена, моля ви — предупреди го тя.

— Някого, когото обичате?

— Да.

— Добре — кимна адвокатът. — Какво казахте на полицията?

— Разказах им случилото се.

— Разказахте ли й за хотел „Бонсал“?

— Да.

— Заведоха ли ви там?

— Да.

— Знаехте ли номера на апартамента, в който сте били?

— Не знаех номера, но можех да го открия. Помня, че слязохме на четиринайсетия етаж и бяхме в първия апартамент отлясно.

— Така, и какво стана?

— Асансьорът ми се стори по-различен и... Да, първият апартамент вдъно беше зает от една възрастна двойка, която живееела там от десет години. Имаха съвсем благонадежден вид и се заклеха, че цялата вечер не са излизали, гледали телевизия и към десет часа си легнали.

— Полицайтите питаха ли ви за онзи пистолет?

— Кой пистолет?

— Онзи в Сиатъл.

Тя бързо сложи пръст на устните си, а в погледа се изписа паника.

— Пистолетът в Сиатъл ли? — възкликна тя. — Наистина, мистър Мейсън, не разбирам за какво говорите. Нямам ни най-малка представа.

— В какво ви обвиняват? — попита Мейсън.

— Мисля, че... — поколеба се тя. — Ами все още в нищо не са ме обвинили, но мисля, че съм заподозряна в убийството на Джордж Файет — като съучастничка или нещо такова. Смятат, че заедно с Морис сме свършили тази работа.

— Споменаха ли какви доказателства имат срещу вас, опитаха ли се да оборят разказа ви, казаха ли, че са ви видели някъде?

Тя поклати глава.

— Не, нищо от този род.

— И не ви попитаха за...

Тя отново докосна устните си с пръст. Огледа неспокойно стаята и прошепна:

— Мистър Мейсън, моля ви!

— Добре.

— Мистър Мейсън, ще ме защитавате ли?

— Вероятно.

— И смятате, че всичко ще бъде наред?

— Това — отговори Мейсън — ще зависи от факта дали съдебните заседатели ще повярват на историята, която ще разкажете.

— Е — попита тя, — няма ли да ми повярват?

— По дяволите, не! — избухна Мейсън. — На тази история — няма.

16

Мейсън крачеше напред-назад из кантората си.

— Това направо е кошмар за адвоката!

Дела Стрийт кимна съчувствено.

— Само да изкарат клиентите ми пред съда и да ги оставят да си кажат всичко — продължи Мейсън, — и те ще бъдат изпратени в килии за осъдени на смърт, а аз ще стана за посмешнище на целия град.

— Е — обади се Дела Стрийт предизвикателно, — откъде знаеш, че историята им е лъжлива?

— Не знам. Възможно е и да е истинска. Бедата е там, че звучи недостоверно. Досущ като изфабрикувана от някой адвокат. Прилича на тези истории, които обясняват всичко и въпреки това звучат невероятно.

— Добре, ами ако не им позволиш да разкажат тази история, Пери... — намеси се Пол Дрейк.

— По дяволите — изруга Мейсън с отвращение, — те вече са я разказали. Вестниците са пълни с нея.

— Знам, но имам предвид, като застанат на свидетелското място.

— Обществеността познава ситуацията в общи линии. Ако не позволя на клиентите ми да застанат на свидетелското място и заявя, че обвинението е длъжно да докаже недвусмислено вината им, знаеш какво ще си помислят хората. Ще решат, че фактите са толкова ужасни и че дори собственият им адвокат се страхува да не бъдат подложени на кръстосан разпит.

— Какво ще правиш тогава? — попита Дрейк.

— Проклет да съм, ако знам. Всъщност възможно е всичко да е истина. Не е изключено някой страховто хитър убиец внимателно да е нагласил нещата така, че и двамата да бъдат заловени от полицията и да разкажат една история, достатъчно добра, за да звучи като изфабрикувана от някой малоумен адвокат, но и достатъчно слаба, за да си помислят съдебните заседатели, че е било извършено предумишлено убийство.

— Не можеш ли да убедиш заседателите, че всичко се е случило точно така? — попита Дела Стрийт.

— Не знам — отвърна Мейсън. — Съмнявам се, че съм чак толкова добър адвокат.

Той се обърна към Пол Дрейк:

— Пол, имаме само един шанс, един съвсем нищожен шанс. И той е да открием жената, която беше при мен в стаята, жената, която заяви, че е Дикси Дейтън.

— А откъде да започнем търсенето?

— Разрови се из миналото на Джордж Файет. Научи всичко каквото можеш за него. Провери всяка жена, с която някога е имал връзки... Но пак няма да откриеш нищо.

— Защо? — учуди се Дела Стрийт. — Звучи логично.

— Ако познатата ни история е вярна — обясни Мейсън, — хората, които са на дъното ѝ, ще бъдат достатъчно разумни да не използват жена, имала някога връзки с Джордж Файет. Тя ще е абсолютно непозната. Някоя, за която никой не би се сетил. Вероятно от друг град.

— А какво ще направим, ако я намерим? — попита Дрейк. — Ти ще застанеш на свидетелското място и ще се закълнеш, че си разговарял с нея, тя ще се закълне, че не си, и тогава Минърва Хамлин ще се закълне, че ти грешиш.

— Не искам да се явявам като свидетел, Пол.

— Защо?

— Защото ще изпадна в положение да бъда и адвокат, и свидетел, което е неетично.

— Защо да е неетично?

— „Американската асоциация на адвокатите“ се мръщи на такива работи.

— Много важно. От мръщено глава не боли. Нали не бият!

— Изразяват неодобрение.

— Незаконно ли е?

— Не.

— Мисля, че сме несправедливи към Минърва Хамлин — забеляза Дрейк. — Може би в крайна сметка ще се окаже, че тя не е лоша. Просто направи една обикновена грешка и...

— Тя отговори прибързано — прекъсна го Мейсън. — Разбирам защо. Показаха ѝ снимката и тя мигновено заяви, че според нея това е същата жена. После я накараха да се вгледа внимателно. Минърва изучи снимката така, че после, когато е видяла Дикси Дейтън в редица с други жени, тя ѝ се сторила много позната и без да се колебае, я е посочила.

— Много често се случва така — потвърди Дрейк. — Знам, че полицията е обезпокоена. Нерядко стават погрешни разпознавания и обществеността никога не го узнаява. Хората толкова дълго разглеждат снимката на някой заподозрян, че чертите му започват да им се струват познати. Само преди няколко седмици имаше случай на трима свидетели, разгледали снимката на един заподозрян, и го посочили без колебание сред други хора. След това се оказа, че по времето, когато е било извършено престъплението, той е бил в затвора в Сан Франциско. Просто един от тези случаи, при които разпознаването става въз основа на снимка.

Мейсън кимна и понечи да заговори, но иззвъняването на телефона го спря. Дела Стрийт вдигна слушалката и се обърна към Дрейк:

— За тебе, е Пол.

Дрейк взе телефона.

— Ало... Да, аз съм... Какво има?... А, чакайте малко. Не ме разбирай погрешно... Хм, окончателно ли е? Абсолютно сигурна ли си?... Разбрала си го неправилно... Ей, чакай малко... Кой е?... Какво?... Не, нямам какво друго да кажа, освен че жената греши. Имаме съвсем сигурни доказателства... Не. Абсолютно сигурни доказателства... Няма да разкрия какви са. Можете да се обадите на мистър Мейсън, ако желаете да научите някакви подробности.

Дрейк затръшна телефона, обърна се към Пери Мейсън и избухна:

— Този проклет хитър надут областен прокурор!

— Какво е направил сега? — попита Мейсън.

— Чакай само да чуеш какво! — възмути се Дрейк.

— Чакам.

— Извикал е Минърва Хамлин в кабинета си. Тя беше първо на телефона. Обаждаше се от Областната прокуратура.

— Е, и какво от това?

— Заговори, сякаш четеше предварително и внимателно изготвено изявление, което държи пред себе си на бюрото — повече нямало да работи за мен, тъй като имала чувство, че върху нея бил упражнен незаконен натиск, за да бъде принудена да лъже във връзка с разпознаването на Дикси Дейтън.

— Чудесна позиция! — възклика Мейсън.

— Чакай малко. Още не си чул и половината — продължи Дрейк.

— Започнах да споря с нея, но тя отсече: „Решението ми е окончателно, мистър Дрейк. Оставката ми влиза в сила веднага и започвам работа в една от окръжните служби с по-голяма заплата. При мен има един човек, който иска да разговаря с вас...“ Той се обади — репортер от някакъв вестник. Искаше да коментирам случая. Чу какво му казах.

— Чух какво му каза — отбеляза Дела Стрийт.

— Трябваше да чуеш какво си мислех — рече Дрейк и бързо добави: — Не, всъщност не трябваше.

— Е, сега можем да направим само едно — заяви Мейсън. — Налага се да участвам в предварителното следствие и да използвам всеки възможен трик, за да напипам слабото място в доказателствата на обвинението. Страхувам се, че в момента защитата няма никакъв шанс.

17

Хамилтън Бъргър, едрият, издут като бъчва в гърдите областен прокурор, който се обличаше така, че да подчертава мазното си достойнство, напълно съответстващо на духа на изпълняваната от него длъжност, се надигна веднага щом заседанието беше открито, и заяви:

— Бих искал да направя някои предварителни забележки, господин съдия.

— Добре — прие съдията Ленъкс.

— Възразявам срещу участието на Пери Мейсън като адвокат на обвиняемите по делото. Смяtam, че съдът трябва да го лиши от правото на защитник.

— На какво основание?

— Мистър Мейсън е призован като свидетел на обвинението. Очаквам да бъде извикан и разпитан като такъв.

— Мистър Мейсън е свидетел на обвинението? — усъмни се съдията Ленъкс.

— Да, господин съдия.

— Това е доста странно, защитникът да...

— Въпреки всичко, господин съдия, аз проучих внимателно юридическите постановки — прекъсна го Хамилтън Бъргър — и мистър Мейсън е съвсем пълноправен свидетел. Главно на него разчитам да установя една много важна връзка във веригата от доказателства. Очаквам да се яви като мой свидетел. Той е призован и следователно е необходимо да даде показания по делото. Мога да уверя съда, че го смяtam за изключително важен свидетел.

— Бяхте ли призован, мистър Мейсън? — попита съдията Ленъкс.

— Да, господин съдия. Получих призовка.

— А се явявате и като защитник на двамата обвиняеми?

— Точно така.

— Господин съдия — отново заговори Хамилтън Бъргър, — ще водя делото едновременно срещу Морис Албърг и Дикси Дейтън въз

основа на обвинение в предумишлено убийство и очаквам да докажа, че те не само са кроили планове да причинят смъртта на Джордж Файет, но са предприели и открити действия за изпълнението на тези планове и действително са убили Джордж Файет. Аз самият не храня особено добри чувства към убития. Неговото досие, както вероятно обвиняемите ще се опитат да изтъкнат, не е на достоен за уважение гражданин, а по-скоро е изпъстрено със случаи, които са в разрез със закона. Има също така периоди от време, в които не знаем къде е бил и какво е правил. Твърде вероятно е обвиняемите да са очаквали от Файет да ги изнудва във връзка с друго едно престъпление, което, естествено, господин съдия, е съвсем отделно и независимо от настоящия случай, като се изключат известни доказателства, изясняващи мотивите.

— Разбира се, господин областен прокурор, известен е фактът, че не могат да се приемат доказателства от друго престъпление. Обвиняемите са призовани да отговарят по едно обвинение и...

— И за това правило, господин съдия — твърдо и категорично го прекъсна Хамилтън Бъргър, — важи добре известното изключение, че когато доказателствата за мотива са свързани с друго престъпление, те са напълно приемливи.

— Винаги съм прилагал стриктно това правило в този съд — заяви съдията Ленъкс. — Смяtam, че от време на време има тенденция да се злоупотребява с него. Доста често, като претекст да се доказват мотивите, или се търси прилика с подобно престъпление, или се цели да се създаде предубеждение към обвиняемия.

— Разбирам, господин съдия, но когато чуете доказателствата по това дело, ще се уверите, че то отговаря на всички изисквания за прилагане на изключението и обвинението е в пълното си право да предостави доказателства от друго престъпление — убийство на полицай при...

— Още едно убийство?! — прекъсна го съдията Ленъкс.

— Да, господин съдия.

— Извършено от двамата обвиняеми?

— Не, господин съдия. От обвиняемата Дейтън. Тя е замесена в убийството на един млад полицай и именно опитите ѝ да прикрие връзката си с това престъпление са довели до второто убийство... Възможно е Джордж Файет да я е изнудвал.

— Хм, интересна ситуация — съгласи се съдията Ленъкс. — А сега да започнем да разискваме нещата по реда им. Вие възразявате срещу участието на Пери Мейсън като защитник на обвиняемите?

— Да, господин съдия.

— Какво е вашето мнение, мистър Мейсън?

— Смятам, че това не го засяга — отвърна Мейсън рязко.

Съдията Ленъкс поруменя.

— Нямам намерение да проявявам неуважение към съда — добави Мейсън. — Аз ще си върша моята работа, а областният прокурор да си гледа неговата.

— Това нарушава съдебната етика — възропта Бъргър.

— Вие си гледайте вашата етика, а аз ще имам грижа за своята — отсече Мейсън.

— Хайде, хайде, господа — намеси се съдията Ленъкс. — Без лични обиди по време на делото. Мислите ли, господин областен прокурор, че мистър Мейсън трябва да бъде лишен от правото да се яви като защитник?

— Мисля, че той трябва сам да се откаже.

— Има ли някакъв конкретен закон в този смисъл?

— Това е въпрос на добър вкус и етика.

— Ще обсъждаме етиката, когато му е времето и мястото — рече Мейсън. — А що се отнася до добрния вкус, и аз имам някои забележки. Преценете сам, господин съдия: в присъствието на представител на пресата областният прокурор повлиява на една млада жена, моя свидетелка, да напусне работата си и да отправи по телефона обвинение срещу работодателя си, че я е подтиквал да лъжесвидетелства, и подкупва тази жена да предприеме такава стъпка, като предварително урежда да ѝ бъде предложена работа в една от окръжните служби с по-голяма заплата...

— Протестирам срещу думата „подкупва“ — прекъсна го Хамилтън Бъргър.

— Моля да ме извините — каза Мейсън с подчертан сарказъм. — Може би по-правилно е да кажа, че сте я принудили да предприеме такава стъпка?

— Нищо подобно — възрази Хамилтън Бъргър. — Всичко, което тя е извършила, е било по нейно собствено желание и воля.

— Вие сте ѝ уредили работата в окръжната служба, преди тя да вдигне телефона и да си подаде оставката — настоя Мейсън.

— Глупости! — възклика Хамилтън Бъргър.

— Отречете го — предизвика го Мейсън.

— Не е необходимо.

— Не смеете.

Съдията Ленъкс удари с чукчето по масата.

— Господа, не разбирам защо спорите. Не съм чел какво пишат вестниците за този случай, но очевидно защитникът и обвинителят се държат язвително. Моля да се въздържате. Настоявам двете страни да се ограничат само върху разглеждането на делото. Продължете, господин областен прокурор, и извикайте първия си свидетел, а съдът ще реши въпросите по реда им.

— Аз определено възразявам срещу явяването на мистър Мейсън като защитник по делото.

— Има ли закон, който да ме лишава от това право? — попита Пери Мейсън.

— Както изтъкнах вече пред съда, това е въпрос на етика.

Мейсън се обрна към съдията Ленъкс:

— Ако областният прокурор иска да влезе в ролята на арбитър на добрия вкус и етика, аз твърдя, че предложението за нова работа с цел да накара една млада жена да напусне предишния си работодател и публично да обвини...

— Няма да се занимаваме с този въпрос, мистър Мейсън — спря го съдията Ленъкс, — а що се отнася до съда, господин областен прокурор, мистър Мейсън не може фактически да бъде лишен от правото на защитник. Ако сте го призовали като свидетел и бъде извикан като такъв, той ще трябва да даде показания. Застане ли на свидетелското място, ще бъде разпитван като всеки друг свидетел. А сега започнете с излагането на вашите доказателства.

— Много добре, господин съдия — кимна Хамилтън Бъргър. — Моят пръв свидетел ще бъде лекарят, извършил аутопсията.

Бързо, като в калейдоскоп, премина поредицата от обичайните за такива случаи свидетели и Хамилтън Бъргър изграждаше основата на обвинението си в убийство — намирането на трупа на Джордж Файет, естеството на раната, изваждането на куршума, характеристиката му,

установена под микроскоп, за да може по-късно да се идентифицира оръжието, от което е бил изстрелян.

— А сега да се извика Карлайл Е. Мот.

Мот застана на свидетелското място и областният прокурор го представи като експерт по огнестрелни оръжия и балистика.

— Мистър Мот, моля да спрете вниманието си на куршума — веществено доказателство номер едно. Той е бил идентифициран като фаталния куршум, причинил смъртта на Джордж Файет. Искам да ви попитам дали сте го изследвали.

— Да.

— Под микроскоп?

— Да, сър.

— Направихте ли снимки на куршума?

— Да, сър.

— Успяхте ли да определите вида на оръжието, от което е бил изстрелян?

— Да.

— Какво е било то?

— Същото, което държа в ръката си. „Смит и Уесън“, специален полицейски модел, трийсет и осми калибр, със седем и половина сантиметрова цев.

— Моля пистолетът да бъде приет като веществено доказателство номер две — каза Хамилтън Бъргър.

— Не възразявам — обади се Мейсън.

— Имате думата за въпроси — каза рязко Бъргър.

— Нямам въпроси — заяви Мейсън.

Изненадан, Хамилтън Бъргър измърмори, без да се усети:

— Нима няма да го попитате за... — Но внезапно мълкна, осъзнал какво прави.

— Да се извика следващият свидетел — нареди съдията.

Проявявайки раздразнението си, Хамилтън Бъргър посочи следващия свидетел — полиция, арестувал Морис Албърг, когато излизал от таксито пред кантоната на Мейсън. Той даде показания, че е извършил ареста и е намерил у Морис Албърг същия пистолет, от който бил изстрелян куршумът, причинил смъртта на Джордж Файет.

— Ваш ред е за въпроси — подкани защитата Бъргър.

— Откъде знаете, че пистолетът е същият? — обърна се Мейсън към полицая.

- Взех номера на оръжието, сър.
- Записахте ли го някъде?
- Разбира се.
- Къде?
- В бележника, който винаги нося със себе си.
- Знаете ли кой е номерът?
- Разбира се.
- Можете ли да ни го кажете?
- Да, сър. Ес шайсет и четири хиляди осемстотин и пет.
- През цялото време сте го помнили наизуст?
- Да, сър.
- Тогава не е имало нужда да го записвате, нали?
- Записах го за по-сигурно.
- И това е същият номер, който сте записали?
- Да, сър.
- Възможно е да помните, че това е същият номер, който е върху оръжието, но откъде знаете, че точно него сте записали в бележника си?
- Малко преди да дойда в съда, погледнах в бележника си, за да бъда сигурен.
- Значи не сте били сигурен?
- Е, просто взех предпазни мерки да не допусна грешка.
- Сутринта на трети ли арестувахте Морис Албърг?
- Да, сър. Около девет часа.
- Тогава ли взехте пистолета от него?
- Да, сър.
- Кога записахте номера в бележника си?
- Вече ви казах. Това е номерът на пистолета. Записах си го, за да не стане грешка.
- Когато арестувахте Морис Албърг ли?
- Приблизително, да.
- Какво значи „приблизително“?
- Почти по същото време.
- Пет секунди след като извършихте ареста?
- Разбира се, че не.

— Колко секунди?

— Не мога да отговоря. Не измервам времето този начин. Това е номерът на пистолета, който взех обвиняемия Морис Албърг.

— Какво направихте с пистолета?

— Сложих го в джоба си като доказателство.

— А после?

— Предадох го на областния прокурор, който на свой ред го даде на експерта по балистика Карлайл Е. Мот.

— И по предложение на Мот ли записахте номера в бележника си? — попита Мейсън съвсем непринудено.

— Точно така.

— В момента, в който той получи пистолета ли?

— Не, след като го върна на областния прокурор заедно с доклада си. Каза, че ще е необходимо пистолетът да бъде идентифициран във всяка фаза на делото.

— Значи записахте номера на пистолета, който ви предаде Мот?

— Ами пистолетът беше същият.

— Откъде знаете?

— Познавам го.

— Какви отличителни знаци точно върху този пистолет ви дадоха възможност да не го събъркate е който и да е „Смит и Уесън“ от същия калибр и модел?

Свидетелят замълча.

— Не можете ли да отговорите?

— Ако погледна пистолета — каза тон, — мисля, че ще мога.

— Разбира се — заяви Мейсън саркастично, — ще го вземете и ще почнете да го въртите из ръцете си с надеждата да намерите някоя драскотина или друг белег. Кажете ми сега какви отличителни знаци имаше върху пистолета.

За минута полицаят помълча смутено, после отговори:

— Не мога да си спомня.

Съдията се обърна към объркания свидетел:

— Вие взехте никакъв пистолет от обвиняемия Албърг, нали?

— Да, сър.

— И го предадохте на областния прокурор?

— Да, сър.

— Който на свой ред го предаде на експерта по балистика?

— Да, сър.

— И малко по-късно, когато експертът по балистика върна оръжието на областния прокурор заедно с доклад, че от това оръжие е бил изстрелян смъртоносният куршум, експертът по балистика заяви, че сигурно е необходимо пистолетът да бъде идентифициран, за да се приеме като доказателство?

— Да, сър.

— И тогава ви попитаха дали бихте могли да разпознаете пистолета. Така ли?

— Общо взето, така.

— Така ли е, или не?

— Мистър Мот предложи да запиша номера в бележника си.

— И вие извадихте бележника и записахте номера?

— Да, сър.

— А после разговаряхте относно характера на показанията ви?

— Не, не тогава. Това стана по-късно.

— Извикайте следващия си свидетел — ледено нареди съдията Ленъкс на Хамилтън Бъргър. — Този е свободен.

Бъргър се подготви за нова атака:

— Следващият ми свидетел ще бъде Артър Лерой Фулда.

Фулда застана на свидетелското място, закле се и даде показания за разговора си с Морис Албърг, за инсталiranето на звукозаписната апаратура в хотел „Кимънт“, за чутите разговори и направените записи. Свидетелят идентифицира шест диска, обясни как се зареждат и как се сменят сами, така че разговорът да се записва без прекъсване.

— А сега, господин съдия, моля тези дискове да бъдат приети като доказателство — заяви Хамилтън Бъргър.

— Бих желал накратко да разпитам свидетеля точно по този въпрос.

— Добре — съгласи се съдията Ленъкс. — Започвайте.

— Откъде знаете, че това са същите дискове, които са били оставени в хотелската стая?

— Всъщност, мистър Мейсън, мога да свидетелствам само за първия. Що се отнася до другите, знам само, че приличат на онези, които бях заредил? Съобщиха ми, че са били взети от хотелската стая, в която бях оставил апаратурата си.

— Това е всичко — каза Мейсън. — Нямам възражения срещу приемането на записите.

— Както разбирам, имате предвид само първия? — обади се съдията Ленъкс.

— Не, всичките — каза Мейсън. — Приемам, че мога да се доверя на свидетел, който е така искрен. Щом той смята, че дисковете са същите, аз съм съгласен да бъдат приети при условие, че ще имам право да възразя срещу всеки записан разговор, който би се оказал от некомпетентно, неуместно и несъществено естество, но самите записи могат да бъдат приети като доказателство.

Съдията Ленъкс се усмихна:

— Много приятно е, че защитата и свидетелят проявяват такава откровеност. Добре, записите ще бъдат приети, като доказателствен материал.

— А сега във връзка с тези записи — подхвана Хамилтън Бъргър! — Там има един разговор, в който обвиняемата Дикси Дейтън надълго и нашироко обяснява на Пери Мейсън, че другият подсъдим Морис Албърг е отишъл да убие Джордж Файет. Бих искал съдът да изслуша този разговор и да обърне внимание на факта, че мистър Мейсън е получил тези сведения и не е направил абсолютно нищо. Не се е свързал с полицията. Не е...

— Да не се опитвате да изкарате, че и аз съм замесен? — прекъсна го Мейсън.

— Вие критикувахте методите, чрез които водя това дело — заяви Бъргър. — Искам съдът точно да разбере какво се е случило.

— Тогава го направете с доказателства, а не с изявления — сряза го Мейсън.

— Не отричайте, че такъв разговор е записан, нали?

— Отричам Дикси Дейтън да ми е казвала когато и да било, че другият обвиняем — Морис Албърг — възнамерява да убие Джордж Файет.

— Но записът е тук. Можете да чуете гласа ѝ.

— Откъде знаете, че това е нейният глас? — попита Мейсън.

— Сигурен съм, че е.

— Тогава застанете на свидетелското място и дайте показания, а аз ще ви разпитам, така че съдията да може сам да си състави мнение относно вашето предположение, че това е същата личност.

— Не е необходимо — възрази Бъргър. — Мога да го постигна и по друг начин.

— Ами хайде, направете го.

— Моят следващ свидетел — заяви Бъргър — ще бъде мис Минърва Хамлин... Мис Хамлин, моля, елете и се закълнете.

Минърва Хамлин се запъти към свидетелското място с вид на млада жена, която се старае да създаде впечатление, че е енергична и делова. На въпросите на Бъргър тя отговаряше с кратки, точни и ясно изговорени думи и разказът й без съмнение впечатли съдията Ленъкс.

Тя описа създалата се необикновена ситуация: как дежурството ѝ в агенцията било прекратено, за да отиде незабавно в хотел „Киймънт“, разказа за уговорката ѝ с Пол Дрейк да му сигнализира с фенерче, когато въпросната млада жена тръгне към изхода, за това как изиграла ролята на камериерка от хотела и за времето, което прекарала, наблюдавайки стая 721, за да види кой ще излезе оттам.

— И накрая — попита Хамилтън Бъргър — някой все пак излезе от тази стая, така ли?

— Да, сър.

— Мъж или жена?

— Жена.

— Имахте ли възможност да я огледате?

— Именно това беше задачата ми.

— Така не отговаряте точно на въпроса ми — посочи Хамилтън Бъргър. — Видяхте ли...

— Да, видях я.

— Внимателно ли я огледахте?

— Да, сър.

— И видяхте как тази жена излезе от стая седемстотин двайсет и едно?

— Да, сър, видях я.

— Коя беше тя?

— Мис Дикси Дейтън, една от обвиняемите по това дело.

— Бихте ли я посочили?

— Ето, тази.

— В протокола не се вижда кого посочвате. Мога ли да помоля обвиняемата мис Дейтън да стане?

— Станете — каза Мейсън.

Дикси Дейтън стана.

— Същата жена ли е?

— Да, същата.

— Моля, запишете в протокола — каза Хамилтън Бъргър, — че беше разпозната жената, която стана, а жената, която стана, е Дикси Дейтън, една от обвиняемите по това дело.

— Какво направихте, след като тази жена излезе от стаята? — попита Бъргър.

— Тръгнах подире ѝ.

— Накъде?

— Тя взе асансьора, който тръгна нагоре. Изтичах по стълбите. Намирах се на седмия етаж, а хотелът има само осем. Ето защо знаех, че тя не би могла да се качи повече от един етаж. Реших, че ще успея да стигна почти едновременно с асансьора.

— Така ли стана?

— Да.

— И къде отиде тази жена?

— Отиде в стая осемстотин и петнайсет, където по-късно полицията откри трупа на Джордж Файет.

— Същата тази жена ли? — попита Бъргър.

— Същата тази жена.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно.

— И коя беше тя?

— Вече ви казах.

— Имам предвид жената, която влезе в стая осемстотин и петнайсет.

— Обвиняемата Дикси Дейтън.

— Същата, която стана права? Същата, която преди малко разпознахте?

— Да, сър.

— Вашите въпроси, моля — обърна се Бъргър към Пери Мейсън.

Минърва Хамлин извърна лице към Пери Мейсън, а в очите ѝ проблесна враждебност — поведението ѝ ясно показваше, че възнамерява да си върне за всичко и дори най-изкусно проведен разпит не би могъл да я обърка. Отношението на Мейсън беше като на по-голям брат, който кара невъздържаната си сестра да му се довери.

— Мис Хамлин — започна той, — вие не познавахте Дикси Дейтън, нали?

— Изобщо не я бях виждала, преди да излезе от онази стая.

— По онова време вие не знаехте коя е?

— Видях я, но не знаех името ѝ.

А после полицията ви показа снимката на Дикси Дейтън и ви попита дали това е същата жена, така ли? Вие какво отговорихте?

— Отговорих, че е същата.

— А не отговорихте ли, че според вас прилича на нея?

— Е, щом е същата жена, ще прилича на нея, нали?

При този хаплив отговор над съдебната зала се понесе вълна от смях.

— Съвсем права сте — отбеляза Мейсън. — И тъй като ми зададохте въпрос, аз с удоволствие ще ви отговоря, мис Хамлин. Моля да ме извините, но бих изтъкнал, че дори снимката да не е била на мис Дейтън, пак е възможно да е приличала на нея. Често пъти снимките могат да ни объркат.

— Мен не ме объркват. Аз имам много набито око.

— И все пак, когато видяхте снимката за пръв път, не можехте да разпознаете жената с абсолютна сигурност, нали?

— Ами казах им... Мм, зависи какво разбирате под думата „сигурност“.

— Е — усмихна се Мейсън, — вие какво разбирате?

— Когато съм сигурна, значи съм сигурна.

— Да, личи си — съгласи се Мейсън. — Но тогава не бяхте толкова сигурна, колкото сте сега.

— Е, след това имах възможност да видя самата жена. Снимката не... Мм, тя...

— Искате да кажете, че снимката не приличаше на нея?

— А, не, приличаше.

— И все пак имахте известни съмнения.

— Исках да бъда абсолютно справедлива, мистър Мейсън.

— И все още го искате, нали?

— Да, сър.

— Когато за пръв път видяхте снимката, не бяхте абсолютно сигурна. Дори и сигурна не бяхте. Мислехте, че би могло да е същата жена, но не бяхте сигурна.

— Само при пръв поглед.

— После разгледахте снимката внимателно, нали?

— Да, сър.

— И след като я разгледахте, станахте по-сигурна, така ли?

— Да, сър.

— Във всеки случай не бяхте съвсем убедена, когато само погледнахте снимката, нали?

— Не, сър. Убедих се напълно, когато видях обвиняемата в полицията наред с другите, които ми показаха.

— И тогава вече бяхте сигурна?

— Разпознах я между други пет жени, с които беше заедно. Разпознах я без никакво колебание.

— И това стана, след като внимателно бяхте разгледали снимката?

— Да, сър.

— Е, мис Хамлин, нека бъдем откровени. Не съществува ли дори и най-малката възможност да сте разглеждали така внимателно снимката, стараейки се да решите дали това е, или не е лицето, което сте видели да напуска стаята, че когато са ви показали обвиняемата, вие почти подсъзнателно сте я свързали със снимката и затова именно сте сметнали, че сте я разпознали.

— Когато видях тази жена сред останалите, бях абсолютно сигурна, че тя е същата, която излезе от хотелската стая.

— А сега бъдете така любезна да обясните на съда точно къде бяхте застанали, когато жената излезе от стаята.

— Имате предвид стая седемстотин двайсет и едно ли?

— Да.

— Бях в дъното на коридора до аварийния изход и се правех, че изпълнявам задълженията си на камериерка.

— В какво точно се изразяваха те в момента?

— Преструвах се, че чукам на една врата, уж да сменя хавлиените кърпи.

— Вашето поведение ме кара да предположа, че вие сте една изключително способна млада жена. Нали, мис Хамлин?

— Старая се.

— И когато изпълнявахте ролята си на камериерка, вие съвсем съвестно ли направихте всичко, на което сте способна, за да се

държите точно както би се държала една камериерка при подобни обстоятелства?

— Мистър Мейсън, участвам в любителски театрални представления. Учила съм актьорско майсторство. Смяtam, че имам заложби да бъда много добра актриса. Опитвам се да върша всичко както трябва. Разбирам, че за да изобрази дадена личност и да изиграе дадена роля успешно, човек трябва да си представя, че наистина е тази личност.

— Значи вие си представихте, че сте камериерка?

— Да, сър.

— И вършехте всичко точно така, както би го свършила една камериерка?

— Да, сър.

— А една камериерка не би проявила особен интерес към жена, която излиза от дадена стая и тръгва по коридора, нали?

— Един поглед, и толкова.

— Така че вие, изпълнявайки добре ролята си на камериерка, хвърлихте само един поглед?

— Да, сър.

— А защо бяхте застанали в дъното на коридора до аварийния изход?

— Мисля, че е съвсем очевидно, мистър Мейсън. Не исках жената, която ще излезе от стаята, да ме огледа отблизо. Ето защо отидох в далечния край на коридора. Знаех, че щом излезе, независимо накъде ще тръгне, към асансьора или към стълбите, ще трябва да мине по коридора. При тези обстоятелства нямаше да се срещнем лице в лице.

— С други думи, тя се обърна с гръб към вас?

— Да. Но преди това успях да видя лицето ѝ, когато излезе от стаята.

— Колко далече беше вратата на стаята от мястото в дъното на коридора, където бяхте застанали?

— Не знам. Може би към седем-осем метра.

— Как беше осветен коридорът, с какви лампи?

— Осветлението бе слабо, но аз я видях добре, мистър Мейсън.

Погледнах я. Бях решила добре да я огледам и го направих.

— Погледнахте я бегло, точно както една заета с работа камериерка случайно би вдигнала поглед, нали така?

— Ами аз... добре я огледах.

— Преди няколко минути — напомни и Мейсън — вие дадохте показания, че сте я погледнали съвсем бегло.

— Е, аз и с един бегъл поглед мога добре да огледам човека.

— Разбирам. Но не сте я огледали достатъчно добре, че да можете със сигурност да я разпознаете, когато за пръв път видяхте снимката.

— Човек се колебае, когато трябва със сигурност да разпознае някого по снимка.

— Това е всичко — заяви Мейсън.

— А сега — обади се Хамилтън Бъргър — ще приズова главния свидетел. Пери Мейсън, моля, застанете на свидетелското място.

Без да се колебае, Мейсън излезе напред, вдигна ръка, закле се и седна на свидетелския стол.

— Разбира се — заяви съдията Ленъкс, — това е съвсем необичайна процедура.

— Опитах се да избягна тази ситуация — изтъкна Хамилтън Бъргър. — Опитах се да я избягна по всеки възможен за мен начин.

— Да се иска от защитника на обвиняемите да даде показания, които ще спомогнат за осъждането им, това, разбира се, е аномалия — отбеляза съдията Ленъкс колебливо.

— Поради тази причина се смята за неетично от страна на адвоката да изпълнява и двете функции. Опитах се да спестя на мистър Мейсън неудобството да бъде поставен в такова положение — напомни Бъргър.

— Необходим свидетел ли е той? — запита съдията Ленъкс.

— Абсолютно, господин съдия, както ще разбере съдът, след като прецени доказателствата. При това развитие на делото на мен ми е абсолютно необходимо да докажа самоличността на хората, които са участвали в разговора, състоял се в онази стая.

— Разбира се, самият разговор все още не е представен като доказателство.

— Подготвям почвата за това, господин съдия.

— Естествено — посочи съдията Ленъкс, — положението щеше да се опрости, ако обвиняемите имаха друг адвокат, който е работил с

мистър Мейсън и в този момент би могъл да поеме защитата.

— Това нямаше да задоволи нито обвиняемите, нито мен, господин съдия — отвърна Мейсън. — Тук много се говори за етика. Ако съдът ми разреши, бих искал да цитирам едно решение, взето в Калифорния, в което съдът казва: „Ние сме на мнение, че се придава прекалено голямо значение и се повдигат твърде много възражения по повод факта, че голяма част от доказателствата в полза на ищата бяха дадени от единия ѝ защитник, който се яви като свидетел по делото. Що се отнася до съда, такива показания трябва да бъдат приемани и разглеждани както при всеки друг свидетел, като се имат предвид присъщото качество на показанията му, интересът му към делото и явяването му като свидетел.“

Дали е правилно, или не един юрист да играе ролята на защитник и на свидетел, е въпрос само на правна етика и адвокатът решава по съвест. Тази практика не трябва да се окуражава, но в много случаи обстоятелствата са такива, че адвокатът не може честно и справедливо да откаже на клиента нито правните си услуги, нито свидетелските си показания.“

Цитатът явно направи силно впечатление на съдията Ленъкс.

— Чудесно, мистър Мейсън. Струва ми се, че от юридическа гледна точка вашето положение е законно. Всъщност от време на време вие се озовавате в затруднения, от които се измъквате чрез доста необикновени методи, които обаче винаги се оказват законни. Съдът смята, че вие сте напълно способен да се грижите както за своите, така и за интересите на клиентите си. Що се отнася до този съд, вероятно в момента ние творим история в правораздаването.

— Мистър Мейсън — обърна се към него Бъргър, — ще ви питам дали на трети този месец, рано сутринта, сте се намирали в стая седемстотин двайсет и едно на хотел „Киймънт“.

— Да.

— Сам ли бяхте?

— Не.

— Една млада жена ли беше с вас?

— За кратко време.

— Доколкото знам, тя е влязла в стаята след вашето пристигане.

— Да, сър.

— Вие сте отишли в хотела?

— Да, сър.

— Стигнали сте до онази стая?

— Да, сър.

— Влезли сте вътре?

— Да, сър.

— И малко след това е дошла младата жена?

— Да, сър.

— По молба на Морис Албърг, един от обвиняемите по това дело, ли отидохте в онази стая?

— Този въпрос — възрази Мейсън — е недопустим. Той съвсем очевидно изисква отговор, който представлява поверителни сведения между адвокат и клиент.

— Мисля, че съдът ще трябва да подкрепи това възражение — каза съдията Ленъкс.

— Аз не го питам за разговора. Само дали е отишъл там вследствие на такъв разговор — настоя Бъргър.

— Няма разлика — реши съдията Ленъкс. — Всъщност вие го питате дали клиентът му е казал да отиде в онази стая в хотела. Това по мое мнение е поверително сведение. В крайна сметка, мистър Бъргър, трябва да разберете, че в тази ситуация има някои особени моменти, които са задължителни както за вас, така и за защитата.

— Разбирам, господин съдия.

— Мистър Мейсън играе двойната роля на свидетел срещу клиентите си и на адвокат, защищащ същите тези клиенти. Съдът разреши той да бъде разпитан като свидетел, но, разбира се, много ще внимава да не бъдат накърнени интересите на обвиняемите.

— Добре, господин съдия. Е, тогава, мистър Мейсън, ще ви попитам дали докато бяхте в онази стая, младата жена, която присъстваше там, не заяви пред вас, че в този момент Морис Албърг преследва Джордж Файет с намерение да го убие.

— По този въпрос — отвърна Мейсън — като защитник на обвиняемия Албърг възразявам, че въпросът е некомпетентен, неуместен и несъществен. Като защитник на обвиняемата Дейтън възразявам въз основа на факта, че ако онази жена не е била Дикси Дейтън, това, което е заявила, няма никаква връзка с делото и са само празни приказки, а ако тя е била Дикси Дейтън, казаното от нея е поверително сведение.

— Моля уважаемият съд да отбележи, че предвиждах и двете възможности — заяви Хамилтън Бъргър. — Доказателствата сочат, че онази жена е била Дикси Дейтън. Тъй като разговорът се е отнасял до престъпление, което все още не е било извършено, но е щяло да бъде извършено, този разговор не може да представлява поверително сведение... Разбира се, готов съм да възпроизведа истинския разговор. С други думи, ако мистър Мейсън отрече, че такова изказване е било направено, мога неопровержимо да го обвиня, като представя приетите за доказателства записи и пусна въпросната част от разговора, така че той да чуе собствения си глас и гласа на жената, която е била с него в стаята.

— Не можете да обвинявате собствения си свидетел — възрази Мейсън.

— Мога по въпрос от съществено значение за изхода на делото, но не и по отношение на репутацията, му — подчертва Бъргър.

— Ако предположим, че лицето не е било Дикси Дейтън? — Съдията Ленъкс се обърна към прокурора.

— Минърва Хамлин потвърди в показанията си, че лицето е било Дикси Дейтън.

— Това са само показанията на един свидетел.

— Но те са единствените, дадени пред съда до този момент — изтъкна Хамилтън Бъргър.

Съдията Ленъкс прокара ръка по челото си, стисна устни, изви се на въртящия се стол, така че да избегне погледа на адвоката, опитвайки се да се съсредоточи. В продължение на няколко секунди в съдебната зала настъпи напрегната тишина. Накрая съдията реши:

— Задайте въпроса на мистър Мейсън. Попитайте го направо. Онази жена била ли е Дикси Дейтън, или не?

— А, не — рече Хамилтън Бъргър, — точно този въпрос нямам намерение да задавам.

— Защо не? — учуди се съдията.

— Защото при положение, че мистър Мейсън отрече, че жената е била Дикси Дейтън, той ще даде показания в качеството си на мой свидетел. Ще задавам на мистър Мейсън само такива въпроси, на които вече знам отговорите, и то верните отговори, така че, ако мистър Мейсън се опита да провали обвинението ми чрез показанията си, ще имам властта да го изпратя в затвора за лъжесвидетелство.

— Разбирам, господин прокурор — усмихна се съдията Ленъкс, — че аз допуснах тази възможност. Предполагам, че желаете да отправите такава заплаха към мистър Мейсън, и аз ви предоставих възможността да направите това.

— Заявих каква е позицията ми. Фактът е налице.

— Без съмнение — кимна съдията Ленъкс.

Отново настъпи мълчание, после съдията се обърна към Пери Мейсън:

— Иска ми се да чуя становището на защитата по въпроса.

— Като защитник на обвиняемия Морис Албърг — поде Мейсън — бих искал да изтъкна, че той не е обвързан с каквото и да е изказване на Дикси Дейтън.

— Като втори обвиняем и съучастник аз твърдя, че е — отвърна Бъргър.

Мейсън се усмихна.

— Бихте ли оспорили, че е възможно някой човек да влезе в дадена хотелска стая и да заяви, че господин съдията например се готви да извърши убийство, а след това се опита да докаже неговата вина, като представи трупа и записания разговор.

— Това е различно — отсече Бъргър.

— Бихте ли ми обяснили защо именно смятате, че е различно?

— А как стои въпросът с обвиняемата Дикси Дейтън? — запита съдията Ленъкс.

— Господин съдия — каза Пери Мейсън, — Дикси Дейтън, дори наистина да е била в онази стая ѝ дори да е заявила, че Морис Албърг се готви да извърши убийство, пак не би могла да бъде обвинена в нищо и доказателствата не могат да се приемат по този начин, освен ако не е била съучастничка в убийството.

— Но тя е била — настоя Хамилтън Бъргър.

— Докажете го! — отсече Мейсън.

— Точно това се опитвам да направя.

— Тогава го направете както му е редът. Почнете откъдето искате, но не обръщайте нещата с главата надолу.

— Момент, моля — намеси се съдията Ленъкс. — Ситуацията е доста странна. Разбирам позицията на мистър Мейсън. Тя е добре обмислена и ми се струва, че е съвсем законна.

— Но, господин съдия — запротестира Хамилтън Бъргър, — положението не е ли ясно? Пери Мейсън е бил в онази стая с Дикси Дейтън. Дикси Дейтън е заявила съвсем определено, уверявам ви, господин съдия, това е факт, тъй като имам думите й на запис, че Морис Албърг в момента убива или ще убие Джордж Файет. По-късно Файет е бил намерен мъртъв и има достатъчно доказателства, че Морис Албърг е свързан с това престъпление.

— Всичко това е чудесно — съгласи се съдията Ленъкс, — но първо вие трябва да докажете не само че обвиняемата Дикси Дейтън е заявила такова нещо, но и както изтъкна мистър Мейсън, че има някакво съучастие, някаква връзка, някакъв заговор.

— Разбира се, че се отнася до елемента заговор, мога да го установя чрез косвени доказателства. Не мога да представя запис как двамата обвиняеми седят и си говорят: „Хайде да отидем и да убием Джордж Файет.“ Налага се да го докажа чрез изказванията и поведението на обвиняемите.

— Естествено — предложи съдията Ленъкс, — бихте могли да оправдате нещата, като попитате мистър Мейсън дали на определената дата Дикси Дейтън, обвиняемата по това дело, не му е заявила единакво си.

— Не знам как мистър Мейсън би отговорил на този въпрос. Може да отрече и тогава ще излезе, че се опитвам да обвиня собствения си свидетел в лъжливи показания. Не искам това да се случи. Искам да поставям само въпроси, които могат да бъдат ясно доказани, така че мистър Мейсън или ще им отговаря в съответствие с известните ми факти, или ще изпадне в положение на лъжесвидетел.

— Разбирам какво имате предвид — каза съдията Ленъкс. — Ясна ми е цялата ситуация, бих казал дилемата, но си остава фактът, че тя трябва да бъде разрешена според установените правила на съдопроизводството. Възнамерявам да поддържам становището, че този свидетел не може да бъде принуждаван да отговаря на въпрос, по който защитникът на двамата обвиняеми възразява. Струва ми се, че преди да допуснем изслушването на разговора, трябва да се представят други доказателства за заговор. Имате ли още въпроси към този свидетел?

— За момента не — отвърна Хамилтън Бъргър.

— Добре, мистър Мейсън, свободен сте като свидетел — реши съдията Ленъкс — и можете отново да заемете мястото си на защитник на обвиняемите.

— По-късно ще бъдете призван отново, след като се изяснят някои други основни факти — заяви Хамилтън Бъргър.

— Така приемам и аз даденото положение — разпореди съдията Ленъкс, — Продължавайте.

— Като следващ свидетел искам да призова Франк Хокси.

Франк Хокси, нощният администратор на хотел „Киймънт“, се закле, застана на свидетелското място и с отегчен глас съобщи името, адреса и професията си.

— Познавате ли някого от обвиняемите по делото?

— Да, сър.

— Кого?

— И двамата.

— Какво правихте на втори и трети този месец?

— Работих като нощен администратор в хотел „Киймънт“.

— В колко часа отдохте на работа?

— В девет вечерта.

— В колко часа напуснахте работа?

— В осем сутринта.

— Кога видяхте за пръв път обвиняемия Морис Албърг?

— Няколко дни преди...

— Опитайте се да уточните датата.

— На първи този месец.

— Къде го видяхте?

— В хотела.

— На рецепцията ли бяхте?

— Да, сър...

— В качеството си на нощен администратор?

— Да, сър.

— За какво разговаряхте с мистър Албърг?

— Той поиска стая. Каза, че снаха му го посетила неочеквано и трябвало да я настани.

— На чие име, бе направена регистрацията?

— На мисис Мадисън Кърби.

— Дадохте ли му, стая?

- Да, сър.
- Коя?
- Номер осемстотин и петнайсет.
- Същата стая, в която впоследствие бе открит трупът на Джордж Файет ля?
- Да, сър.
- Видяхте ли жената, за която мистър Албърг ви е казал, че му е снаха?
- Да, сър.
- Кога?
- Обвиняемата, мис Дейтън, дойде на рецепцията, заяви, че е мисис Мадисън Кърби, и поиска ключа от стая осемстотин и петнайсет. Дадох ѝ го.
- Това беше обвиняемата, така ли?
- Дикси Дейтън, обвиняемата, тази, която стана преди малко.
- Кога беше освободена стаята?
- Имате предвид от двамата обвиняеми?
- Да.
- Изобщо не беше освободена. Задържаха я до датата на убийството, когато бяха арестувани.
- Уведомихте ли полицията кой е наел стаята?
- Полицията здравата ме притисна да разбере кой я е наел.
- Какво им казахте?
- Че никога преди не съм виждал тези хора и не знам кои са.
- Това вярно ли е?
- Вярно е.
- Вероятно — предположи Бъргър — ще можете да ни разкажете какво се случи на втори вечерта ѝ на трети сутринта.
- На трети сутринта Пери Мейсън влезе в хотела.
- В колко часа приблизително?
- Мисля, че беше някъде около два и половина през нощта.
- По това време обвиняемата Дикси Дейтън в хотела ли се намираше?
- Да, сър.
- Откъде знаете?
- Видях я да влиза, а не я видях да излиза.
- Тя кога дойде?

- Около половин час преди мистър Мейсън.
- А обвиняемият Морис Албърг беше ли в хотела?
- Да, сър.
- Той кога дойде?
- Около час преди мистър Мейсън.
- Сигурен ли сте, че правилно сте разпознали лицата?
- Съвсем сигурен съм.

Хамилтън Бъргър се обрна към Мейсън:

- Искате ли да разпитате свидетеля?
- Да — отвърна адвокатът.

Той бутна стола си назад, стана и се изправи лице с лице срещу младежа, чиито воднисти сини очи направиха смел опит да среќнат неговите. После администраторът отново отмести погледа си встани. Мейсън го гледаше втренчено. Младежът направи още един опит да среќне очите на адвоката, но след по-малко от секунда сведе поглед и смутено се размърда на свидетелското място.

- От колко време работите в хотел „Киймънт“?
- От три години.
- Къде работехте преди това?
- На различни места.
- Можете ли да ги изброите?
- Продавах стоки срещу комисиона.
- Какви стоки?
- Разни модни дреболии.
- Можете ли да си спомните името на фирмата?
- Не. Беше несериозно предприятие.
- Служили ли сте в армията?
- Не.
- Имали ли сте друга редовна работа в продължение на три години?
- Не.
- Ползвали ли сте всяка година две седмици отпуска като част от компенсациите за нощната ви служба?
- Не.
- Никаква отпуска?
- Никаква отпуска.
- И сте работили там редовно всяка вечер?

— Е, веднъж ме изпратиха в Мексико Сити по работа. Не беше истинска отпушка. Малко разнообразие.

— По каква работа?

— Да прибера едни паря.

— Които някой е дължал на хотела?

— Да.

— Получихте ли ги?

— Дадоха ми полица и ми казаха, че това е достатъчно.

Управителят ми го съобщи с телеграма.

— Колко време отсъствахте?

— Почти месец. Беше доста трудна работа. Имаше много усложнения.

— За какво трябваше да бъдат платени тези пари?

— Не знам.

— Кога стана това?

— Преди около година.

— Точно на коя дата заминахте? Спомняте ли си?

— Разбира се. Заминах с нощния полет на седемнайсети... или по-точно на осемнайсети септември миналата година.

— Как си спомняте датата толкова точно?

— Ако работехте в хотел „Киймънт“, нямаше да ви е никак трудно да запомните кога са ви пратили безплатно в Мексико Сити. Управителят ми се обади и ми възложи тази работа, за която бил нужен сигурен човек. Даде ми пари и ми каза да се кача в стаята си, да си събера багажа и да отида на летището.

— По кое време стана това?

— Малко преди полунощ на седемнайсети.

— В колко часа излетя самолетът?

— Около един и половина сутринта на осемнайсета.

— Директен полет ли беше?

— Не, трябваше да се прехвърля в Ел Пасо и ако се интересувате от всички подробности, седях до една красива блондинка, която ми хвърляше погледи, но като разбра, че слизам в Ел Пасо, задряма. От Ел Пасо седях до някаква жена, която беше яла чесън и имаше дете, на което му ставаше лошо от пътуването.

В съдебната зала избухна смях. Мейсън дори не се усмихна.

— Срещнахте ли някакви трудности при работата си в Мексико Сити?

— Много.

— И все пак беше почивка?

— Беше нещо по-разнообразно.

— Правили ли сте някога опит да напуснете хотел „Киймънт“ и да си намерите другаде работа?

— Господин съдия — намеси се Хамилтън Бъргър, — не виждам никаква причина свидетелят да бъде тормозен с всички тези подробности от миналото му. Нека при разпита си защитникът се ограничи е въпроси върху вече разискваните неща.

— Имам чувството, че зад всичко това се крие нещо странно — отбеляза съдията Ленъкс, — и няма да огранича защитника при разпита му. Възражението се отхвърля.

— Правили ли сте опит? — повтори Мейсън.

Свидетелят се опита да срещне погледа на адвоката, но не успя.

— Не — измърмори той глухо.

— Били ли сте някога осъждан за углавно престъпление? — попита Мейсън.

Свидетелят понечи да стане от стола, но се разколеба и седна отново.

— Господин съдия — обади се Хамилтън Бъргър, — очевидно този въпрос е изстрелян на слуха. Това е опит Да се опетни репутацията на свидетел, чиято единствена вина е, че е дал показания срещу клиентите на мистър Мейсън.

— Лично аз смяtam, че при дадените обстоятелства въпросът е твърде брутален — каза съдията Ленъкс. — Той обаче е напълно допустим ѝ засяга една от причините, поради които даден свидетел може да бъде дискредитиран. Очевидно въпросът не беше посрещнат с твърд отказ, ето защо ще трябва да отхвърля възражението въпреки желанието си.

— Били ли сте някога осъждан за углавно престъпление? — повторно запита Мейсън.

— Да.

— Какво беше то? Къде излежахте присъдата си?

— Бях осъден за въоръжен грабеж и излежах присъдата си в Сан Куентин. Е, сега знаете всичко. Продължавайте, унищожете ме.

Забийте ми нож в гърба, щом искате.

За момент Мейсън изгледа внимателно младежа, после премести стола си към края на адвокатската маса и с искрено загрижен тон каза:

— Нямам подобно намерение, мистър Хокси. Възнамерявам да използвам този факт за изходна, а не за крайна точка. Вашите работодатели знаеха ли, че сте били осъждан за углавно престъпление?

— Иначе защо мислите бих останал на второкласна работа в третокласен хотел? — възклика Хокси ядосано.

— Сигурен ли сте, че точно разпознахте свидетелите? — попита Мейсън.

— Абсолютно. Имам способност да не забравям лица. След като веднъж съм видял и запомнил даден човек, никога не го забравям. Предполагам, че заради това работата ми в хотела е добре оценена.

— Кога ви осъдиха, Франк?

— Преди десет години.

— И колко време лежахте в затвора?

— Пет години.

— А после?

— После работих на четири-пет различни места и все нещо се случваше. Досието ми излизаше наяве и ме изхвърляха.

— После?

— После ме арестуваха. Не че бях направил нещо, но ме заподозряха заради досието ми. В полицията ме наредиха заедно с други за разпознаване и на мен ми беше ясно, че това означава отново да загубя работата си. Бях страшно ядосан от цялата тази история.

— Продължавайте — подкани го Мейсън.

— След едно от разпознаванията при мен дойде някакъв сержант от полицията. Съчувстввал ми, защото разбирал какво изпитвам: Каза ми, че един негов приятел бил станал управител на хотел „Киймънт“. Този хотел си е имал доста неприятности с полицията и управителят би разбрал как се чувствам и в какво затруднение съм изпаднал. На полицая му била известна способността ми да запомням лица, а хотел „Киймънт“ търсил нощен администратор, тъй като лично той бия спомогнал да изпратят в затвора предишния служител веднага след назначаването му. Разказа ми как трябало да ги заплаши, че ще затвори завинаги хотела, но новият управител му обещал, че ще направи всичко възможно там да не се върши вече нищо незаконно.

Полицаят ме посъветва да отида при този нов управител и да му разкажа всичко за себе си. Каза ми, че единственият ми шанс да се оправя е да си намеря работа при шеф, който знае всичко за миналото ми. Предложи ми да отида там и честно да разкажа цялата си история и ме предупреди, че ако нямам намерение да влизам в правия път, изобщо да не се захващам с тази работа, защото хотелът имал лоша репутация и „Нравственият отдел“ го наблюдавал.

— Послушахте ли го?

— Да. Беше най-добрият съвет, който някога съм получавал.

— Добре ли се отнасят към вас в службата ви?

— Работното ми време е два пъти по-дълго, отколкото би трябвало да бъде. Плащат ми половината от това, което би трябвало да получавам. Към мен се отнасят прилично. Казано ми е да си държа устата затворена. Хотелът не е най-добрият в града. Третокласен е и се занимава с третокласна работа, знаете какво означава. Държа очите и ушите си отворени, устата — затворена, а ръцете — чисти, и все още съм там. Е, май отговорих на въпроса ви, мистър Мейсън, и вие добре се позабавлявахте. Утре редовните посетители на хотела ще знаят, че нощният администратор е бивш затворник.

— За ваше сведение — отвърна му Мейсън — за пръв път в адвокатската ми практика ми се случва да попитам свидетел в съдебната зала дали е бил осъждан за углавно престъпление. Лично аз вярвам, че когато човек е изплатил дълга си към обществото, този дълг трябва да бъде заличен от сметките. Обаче...

— Господин съдия, възразявам срещу това оправдателно слово от страна на защитата — намеси Хамилтън Бъргър. — Той разби надеждите и унищожи бъдещето на този младеж, а сега се опитва да се измъкне със съчувствени...

Съдията Ленъкс удари с чукчето си по масата.

— Моля областният прокурор да се въздържа от лични обиди. Мистър Мейсън е в законното си право и съдът смята, че разбира крайната цел на провеждания от него разпит. Ако имате някакви по-специални възражения, направете ги, след като защитникът приключи с въпросите си... Продължете, мистър Мейсън.

— Благодаря, господин съдия — кимна Мейсън. — И сержантът от полицията, който се сприятели с вас, ви държи под око, така ли?

— О, да. Той е шеф на „Нравствения отдел“.

— Проверява ли ви?

— Да.

— Често ли?

— Разбира се. Държат целия хотел под око. Разни неща стават там. Нищо не можем да направим против това, но ръководството на хотела не е замесено. Когато една двойка се регистрира, не им искаме брачното свидетелство, но и в изисканите хотели не го правят. Опитваме се да не позволяваме на пиколата да водят проститутки по стаите и не даваме подслон на хора, за които знаем, че търгуват с наркотици. Тук идва на помощ моята способност да помня лица. Хотелът беше закъсал и областният прокурор заплашваше, че, ще го затвори. Собствениците трябваше или да го вкарат в ред, или да загубят вложените пари.

Свидетелят леко се поклони на Хамилтън Бъргър, който се мъчеше да изглежда искрено възмутен.

— И поради това ръководството се стреми да е в услуга на областния прокурор? — попита Мейсън.

— Възразявам, този въпрос изисква от свидетеля да прави изводи — заяви Бъргър.

— Възражението се приема.

— А какво ще кажете за себе си? — продължи Мейсън. — Вие желаете ли да бъдете в услуга на областния прокурор?

— Не бих искал той да ми бъде враг. Ако властите са срещу мен, аз съм загубен. Но това не ме е накарало да започна да лъжа. Казвам ви точно каквото се е случило.

— Но въпреки всичко сте доволен, че имате възможност Да помогнете на областния прокурор?

— Съжалявам, че изобщо ме призоваха за свидетел.

— И все пак с удоволствие приехте възможността да услужите на областния прокурор?

— Помислих си, че някой път това може да ми е от полза — щом така поставяте въпроса.

Мейсън се обръна към Хамилтън Бъргър:

— Господин областен прокурор, мисля, че ще е справедливо, ако в този момент запознаем съда с общата постановка, върху която, както разбирам, ще изградите обвинението.

— Ще изградя обвинението така, както аз смятам аз добре — отвърна Хамилтън Бъргър.

— Но доколкото ми е известно — обърна се Мейсън към съдията, — в полицията се намира един пистолет, който е бил заложен в Сиатъл. Собственикът на заложната къща присъства в съдебната зала и ще разпознае в лицето на Дикси Дейтън жената, която е заложила оръжието, а това оръжие според показанията на отдела по балистика, които след малко ще бъдат изнесени от мистър Мот, е същият пистолет, използван при убийството на Робърт Клермонт убийство, извършено преди година в този град, и както разбирам, обвинението ще твърди, че Морис Албърг и Дикси Дейтън са замислили убийството на Джордж Файет, за да опитат по този начин да прикрият предишното си престъпление.

По лицето на Хамилтън Бъргър се изписа изненада.

— Това ли е, с две думи, постановката, върху която е изградено обвинението? — попита то Мейсън.

— Аз сам ще изложа постановката си — сопна се Хамилтън Бъргър.

— Вие можете сам да изложите постановката си, мистър Бъргър — заяви съдията Ленъкс, — но съдът има право да знае дали защитникът на обвиняемите очерта правилно позицията ви.

— В общи линии да, господин съдия — отвърна Бъргър мрачно. — Предполагах, че защитата ще се опита да скрие тези доказателства. Изявленietо ме изненадва.

Съдията Ленъкс се намръщи.

— Сега мога да оцена забележките на областния прокурор за показания, отнасящи се до други престъпления, чрез които биха могли да се разберат мотивите за разглежданото в това дело престъпление.

Мейсън седеше в адвокатския махагонов стол, кръстосал пред себе си дългите си крака, и замислено наблюдаваше младежа на свидетелското място.

— През въпросната нощ вие ли обслужвахте номератора?

— Да.

— От стая седемстотин двайсет и едно ви позвъни една жена и каза: „Извикайте полиция.“ Нали така?

— Да.

— И въпреки това вие не направихте нищо.

— Естествено, че направих. Жената затвори телефона. Веднага ѝ се обадих и я попитах какво става. Тя се разсмя: това били глупости, просто шега.

— Нищо друго ли не направихте?

— Разбира се, че не. Предположих, че приятелят ѝ е започнал да се държи малко по-грубичко и тя е решила да го сплаши. По всичко личеше, че не е разтревожена.

— Не ви ли мина през ума, че може друга жена да е вдигнала телефона?

— В момента не. В хотел „Киймънт“ човек вика полицията само ако стане голяма бъркотия. Иначе всеки сам си се оправя.

— И все пак по-късно извикахте полицията?

— Да, когато ми съобщиха за пистолетен изстрел. Човек не може да не обърне внимание на такова нещо.

Мейсън отново огледа свидетеля със замислен поглед.

— Шефовете ви знаят за криминалното ви досие. Нали, мистър Хокси?

— Казах ви, че знаят.

— И от време на време ви го напомнят?

— Какво искате да кажете?

— Всеки път, когато ви карат да направите нещо, което може би не е съвсем редно.

— Нямате право да ме разпитвате за друго, освен за фактите по делото — рязко отвърна свидетелят.

— Точно така — съгласи се Мейсън и без да извръща глава, попита през рамо: — Лейтенант Траг в съда ли е?

— Тук съм — отвърна лейтенант Траг.

— Лейтенанте, вие имате снимка на Робърт Клеърмонт, онзи новак, който беше убит в града преди малко повече от година. Бихте ли дошли насам, за да покажете снимката на свидетеля?

— Какво общо има всичко това с настоящето дело? — запита раздразнено Хамилтън Бъргър.

— Може да има много общо — заяви Мейсън, без да откъсва очи от свидетеля. — Както разбирам, господа, вие действително искате да разкриете кой е убил Клеърмонт.

— Аз бих искал — обади се лейтенант Траг и се запъти към свидетелското място.

Лейтенантът подаде снимката на Пери Мейсън.

— Покажете я на свидетеля — помоли адвокатът.

Лейтенант Траг отиде до свидетеля и му показва снимката.

Франк Хокси я погледна, понечи да поклати глава, после протегна ръка, взе снимката и се взря в нея. Ръката му се разтрепери забележимо.

— Казахте, че никога не забравяте лица — напомни му Мейсън — и поради това сте толкова ценен за хотел „Киймънт“. Виждали ли сте някога човека от снимката?

— Моля уважаемият съд да обърне внимание — намеси се Хамилтън Бъргър, — че разпитът се провежда неправилно. Ако защитникът иска да вземе този човек за свой свидетел, той...

— Той, разбира се, има право да провери паметта на свидетеля — прекъсна го съдията Ленъкс. — Всеки свидетел, който заяви, че никога не забравя лица, всъщност претендира, че паметта му е много по-добра от тази на средния човек. Ето защо, при тези обстоятелства, защитата има право да провери изявленietо му. Свидетелят трябва да отговори на въпроса.

— Не мога...

— Внимавайте — строго го предупреди Мейсън. — Помните, че сте под клетва.

Свидетелят отново взе снимката. Този път ръката му така явно трепереше, че той побърза да я опре на коляното си.

— Е? — подкани го Мейсън. — Какъв е отговорът ви? Да или не?

— Да — промълви Хокси едва доловимо.

— Кога сте го виждали?

— О, господин съдия — обади се Хамилтън Бъргър, — това е прекалено...

Лейтенант Траг се извъртя и гневно стрелна с поглед областния прокурор.

— Оттеглям възражението си — каза Хамилтън Бъргър.

— Кога? — попита Мейсън.

— Ако това наистина е снимката на Клеърмонт, май че беше вечерта, преди да замина за Мексико.

— Точно по кое време?

— Рано вечерта. Имахме малко неприятности.

— Какви неприятности?

— Той се качи при един от посетителите на хотела. Имаше оплакване във връзка с някаква кавга. Позвъних на човека от въпросната стая. Шумът утихна.

— Какво се случи след това?

— Нищо.

— Имаше ли телефонни обаждания от онази стая?

— Не мога да си спомня.

— Казахте, че никога не забравяте лица. Кой заемаше тази стая?

— Един постоянен клиент.

— Кой?

— Джордж Файет, човекът, който беше убит на трети този месец. Пери Мейсън стана и бутна стола си назад.

— Благодаря ви, мистър Хокси. — После се обърна към озадачения съд: — Това бяха въпросите ми.

— Искате да кажете, че приключвате в този момент? — не можа да повярва съдията Ленъкс.

— Да, в този момент — рече Мейсън и добави с усмивка: — И мисля, че ако съдът се оттегли за трийсет минути, ще е най-добре разпитът да бъде завършен от лейтенант Траг, и то при закрити врати.

— Съдията Ленъкс се поколеба, намръщи се и после протегна ръка към чукчето си.

— Мисля, че ви разбирам, мистър Мейсън. Съдът ще се оттегли за трийсет минути. Обвиняемите ще останат под арест.

Съдията Ленъкс хвърли многозначителен поглед към лейтенант Траг, бързо излезе от съдебната зала и се отправи към кабинета си.

18

Мейсън се срещна с Дикси Дейтън и Морис Албърг в една определена за свидетелите стая, в съседство със съдебната зала.

— Дотук добре — заяви той, — а сега ми трябват някои факти. Къде мога да намеря Томас Е. Седжуик?

Албърг хвърли поглед към Дикси Дейтън. Тя поклати глава.

— Няма да кажа на никого...

— На мен ще кажеш — прекъсна я рязко Мейсън. — Трябва да го докараме тук веднага щом лейтенант Траг привърши с Франк Хокси.

— Мистър Мейсън, чувате ли се какво говорите? — ядоса се Дикси Дейтън. — Става въпрос за убийство на полицай. Полицията няма да му даде да гъкне. Том няма да има никакъв шанс. Преди да разбере какво става, ще го тикнат в затвора при осъдените на смърт, без всякакво основание.

— Защо? — попита Мейсън.

— Как защо? — изуми се Морис Албърг. — Какви ги приказвате? Толкова ли не разбирате?

— Много добре разбирам — отвърна Мейсън. — Защо ще го тикнат в затвора при осъдените на смърт?

— Защото си е така. Ако убиеш полицай, няма да те оставят на мира.

— Защо?

— Защото, естествено, искат да си отмъстят и да дадат на всички да разберат, че не може да убиеш полицай и да ти се размине. Правят го заради собствената си сигурност.

— На кого искат да си отмъстят?

— На всеки, когото сметнат за виновен.

— Съвсем правилно — съгласи се Мейсън. — Преди мислеха, че Том Седжуик е виновен. Смятам, че вече не мислят така.

— Той е болен от туберкулоза — намеси се Дикси Дейтън. — Не може да работи каквото и да е. Има нужда от почивка. Бавно и дълго се бори с болестта, мъчи се да се съвземе. Ето защо направи всичко това.

Ето защо се забърка в незаконните залагания. Смяташе, че ако събере достатъчно пари, ще може да си отдъхне малко. Той не е лош, мистър Мейсън, той... греши като всеки човек. Правеше същото, което правеха и много други, а после... после скроиха това обвинение, че е убил полицая само защото онзи новак се беше зает с него и го тормозеше.

— А ти го беше взела под крилото си?

Дикси кимна.

— Живееше с него, переше го, готвеше му, кърпеше го и се опитваше да му дадеш възможност да се справи с трудностите?

Тя кимна отново и после каза:

— Бих му дала и живота си.

— Чудесно — отвърна ѝ Мейсън. — Дай ми адреса му, мястото, където можем да го намерим в момента, и ще спасиш не само неговия живот, а и своя.

Изведнък Морис Албърг се обърна към нея:

— Дай му го, Дикси.

19

Мейсън, Дела Стрийт и Пол Дрейк седяха в кантората на адвоката, когато Гърти, момичето на телефонното табло, тревожно звънна три пъти по телефона.

— Това сигурно е лейтенант Траг — предположи Мейсън.

В същия миг Траг безцеремонно отвори вратата на кантората, поздрави ги със „Здравей, народе“ и се настани пред бюрото на Мейсън.

— Е, как е? — попита адвокатът.

— Всичко е наред — отвърна лейтенантът.

— Ще ни разкажеш ли какво стана?

— Предпочитам да си мълча.

— Имаме право да чуем.

— Знам. Затова съм тук. Дайте ми малко време.

Траг измъкна от джоба си една пура, подряза края ѝ, запали я, погледна изпитателно Мейсън през първите сини облачета дим и го попита: — Как се досети за всичко това?

— Попаднах на клиенти, чийто разказ беше невероятен — обясни адвокатът. — Нито един съдебен заседател не би повярвал на тази история. Въпреки всичко за почнах да мисля, че е вярна.

— Не виждам каква е ползата.

— Щом някой може да принуди един адвокат да изложи доказателства, които ще спомогнат клиентът му да бъде осъден, и въпреки всичко защитникът да чувства, че доказателствата отговарят на истината, той трябва да е човек, който разбира от тези работи. Историята на всеки един от обвиняемите щеше да прозвучи така фалшиво, ако я разкажеха пред съда, че и двамата щяха да бъдат осъдени. При един човек това би могло да бъде случайност. При двама вече показва предварителен план. Изведнъж разбрах, че се сблъсквам с една и съща схема. По-рано Томас Е. Седжуик е бил поставен в същата ситуация. Каквато и история да е разкажел пред съдебните заседатели, той е бил обречен. Ето защо единственото, което е можел да направи,

за да се спаси, е било да избяга. Е, лейтенанте, аз просто използвах един обикновен полицейски метод. Вие залавяте много от престъпниците благодарение на вашия архив „Начини на действие“. Той се основава на предположението, че всеки престъпник, извършил веднъж успешно престъпление, ще следва същата схема и по-нататък. В случая със Седжуик историята му е щяла да прозвучи абсолютно неправдоподобно. — и в него е било оръжието, с което е извършено убийството. Историята на Морис Албърг беше абсолютно невероятна — и отново оръжието, с което е било извършено убийството, се намери у него. Хрумна ми, че щом като Клеърмонт очевидно е имал на прицел хора много по-нависоко, той се е опитал да установи контакт с тях. В това дело имаше едно обстоятелство в моя полза — че нощният администратор никога не забравя лица. Реших да водя делото, като проведа много заплетен разпит, а после съвсем небрежно да вмъкна някой въпрос, с който да разбера дали Хокси е виждал Клеърмонт в хотела през нощта, когато е бил убит. Щом Хокси спомена неочекваното си пътешествие до Мексико Сити, разбрах точно какво се е случило. Оставаше още един въпрос, който да разясни случая. Сметнах, че ще е по-добре ти да го зададеш насаме, отколкото аз пред съда. Като видях, че ръката на Хокси се разтрепера, си помислих, че знам отговора... Въпросът всъщност беше дали в стаята на Файет е имало и друг посетител, когато Клеърмонт се е качил там. Кажи ми, какво пропуснах?

— Нищо отвърна Траг. — Де да беше пропуснал. Най-мръсното е, че хората остават с впечатление, че всички полицаи са мошеници само защото от време на време някоя голяма клечка започва да изнудва някого и да натрупва състояние. Така беше в случая. По дяволите, този човек притежаваше хотел „Киймънт“.

— Бях сигурен, че е така — рече Мейсън. — Също и „Бонсал“. А вероятно и някой друг хотел, където двамата отвлечени са били заведени и са видели хавлиите.

За момент настъпи тишина. Траг дръпна от пурата си и заговори:

— Боб Клеърмонт не беше толкова глупав и наивен, колкото много хора си мислеха. Той знаеше, че Том Седжуик организира залагания, но знаеше и че плаща подкуп. Ясно му беше, че посредникът е Файет. Клеърмонт търсеше онези, които получаваха подкупа. И ги е открил. Следата е водела към хотел „Киймънт“. И

предполагам, че тогава Боб Клеърмонт е изживял истински шок. Открил е действителната самоличност на човека, когото търсеше. И не е излязъл жив от хотела. Свалили са го с товарния асансьор и са го натикали в колата. След това са изпратили да извикат Седжуик.

— Кой го е извикал?

— Кой мислиш? Човекът, който е приbral подкупа. Казал е на Седжуик, че работата му е спукана, защото са го хванали в даване на подкуп. Обясnil му е че има дванайсет часа, за да се измъкне от града, посъветвал го е да продаде всичко, да вземе колкото му дадат и да изчезва.

— И аз така предполагах — обади се Мейсън.

— Знаеш какво е станало после. Седжуик е изпълнил всичко, което са искали от него, и по този начин безвъзвратно си е надянал примката на шията.

— А пистолетът? — попита Мейсън.

— Това беше номерът — обясни Траг. — На Седжуик са му дали да разбере, че единственият му шанс е да остане извън щата, докато нещата се поуспокоят, но през цялото време да има един човек, който да знае къде се намира. Седжуик е притежавал пистолет. Бил е „Смит и Уесън“, но не е бил същият, който Дикси е оставила в заложната къща. Тя е заложила пистолета на Клеърмонт. Някак си са успели да подменят пистолета на Седжуик след убийството. Сигурно двамата с Дикси са били посетени от някого, когото са смятали за доверен приятел, и той е разменил пистолетите.

— Защо? — попита Мейсън.

— Защото така бандата се е чувствала застрахована. Не са знаели дали Дикси Дейтън ще се върне, но са допускали, че може да го направи. Бих предпочел да не говоря за това.

— Знам, Траг — рече Мейсън, — но трябва. Дължиш ни го.

— Така е — отвърна Траг мрачно. — За какво, по дяволите, мислите, че съм дошъл?

— Взе ли показания от Хокси?

— Разбира се. Ти свърши всичко, само дето не опакова този проклет случай в целофан и не ми го поднесе на тепсия. От самото начало знаех, че има нещо подозрително в убийството на Боб Клеърмонт. Знаех, че той не би се качил в онази кола. Знаех, че не би се оставил да му измъкнат пистолета. Цялата работа беше съмнителна.

Не можеше да не бъде. Но не ми беше ясно какво точно е станало. И, разбира се, при разпита на Хокси изведнъж ми просветна. В хотел „Киймънт“ се играеше комар. Областният прокурор щеше да прави разследване. Назначен бе нов управител и един момък с престъпно минало за нощен администратор, който помни лица. Ако администраторът беше останал в града, на следващата сутрин щеше да види снимката на Боб Клеърмонт във вестниците и да разпознае в него полицая, дошъл в хотела цивилен, за да разследва нещо. Тогава всичко щеше да се обърне наопаки. Хокси щеше да държи притежателите на хотела в ръцете си... И те набързо са се споразумели с шефа на търговията с наркотици в Мексико. Спешно са изпратили администратора със самолет, а мексиканецът го е размотавал насамнатам, докато историята с Клеърмонт и снимката му изчезнали от вестниците, и чак тогава са пуснали Хокси да се прибере. Нещата са щели да спрат дотук, ако Дикси не беше довела Том Седжуик обратно. Файет се опитал да я накара да побегне в уличката, откъдето да и отвлекат с кола. Тя не реагирала, както се очаквало. Файет е бил толкова уверен в успеха си, че е позволил наемният убиец да използва неговата кола. Предполагал е, че той самият може да бъде забелязан, затова е наел кола за онази вечер. След това Дикси избягала, в колата на Файет се появила дупка от куршум, а полицията в Сиатъл открила, че Дикси е заложила пистолета на Клеърмонт. Това решило нещата. Файет станал опасен. Щял е да издаде всички, за да спаси кожата си, и те решили да го убият и така да скроят работата, че Албърг и Дикси да бъдат заподозрени, а алибитата им да звучат невероятно. Ти развали цялата работа, като изрови единственото слабо място в плана — нещо, за което и те самите бяха забравили; че набързо са изпратили Хокси в Мексико Сити, за да не види снимката на Клеърмонт във вестниците. Разбира се, тъй като става въпрос за голяма игра и големи подкупи, шефът е имал много хора, на които е можел да се обади, хора, които да му помогнат, без да се познават един друг.

— Кой е истинският собственик на хотела? — попита Мейсън.

— Кой е истинският шеф, който е получавал подкупите?

— Защо ме караш да говоря за това? — отвърна Траг свирепо. — Искаш да ме измъчваш ли? Искаш да...

— Не искам нищо подобно — прекъсна го Мейсън. — Желая само случаят да се изясни.

— Случаят е ясен. Знаеш кой е бил. Сержант Джрафри от „Нравствения отдел“. Притежавал е хотела и всичко в него. Притежавал е още пет-шест такива места ѝ имал три или четири сейфа в банката. Остава да видим какво има в тях.

— Къде е той сега? — попита Мейсън.

— Мъртъв е.

Мейсън се надигна от стола си.

— Мъртъв!

— Точно така. Беше застрелян при оказване на съпротива при арест.

— Господи! — възклика Мейсън. — Кой го уби?

Траг се надигна от стола си, за миг застана неподвижен, мускулите на дясната му ръка се изпънаха, когато смачка пурата си и от нея останаха само малки овъглени парченца тютюневи листа.

— Кой, по дяволите, мислиш? Аз — натърти той и излезе.

Издание:

Ърл Станли Гарднър
Пери Мейсън и русото момиче
Случаят с палтото от визон
Романи

Народна култура, София, 1990
Американска. Първо издание

Превод: Милена Венкова-Радева

Рецензент: Жечка Георгиева

Редактор: Стоянка Ангелова

Редактор на издателството: Мариана Китипова

Художник: Гриша Господинов

Художник-редактор: Стефан Десподов

Технически редактор: Олга Стоянова

Коректор: Людмила Стефанова

Литературна група — ХЛ. 04/9536622511/5557-150-90

Дадена за набор октомври 1989 г. Подписана за печат декември 1989 г. Излязла от печат януари 1990 г. Формат 84×108/32 Печатни коли 24,50. Издателски коли 20,58. УИК 22,13. Цена 3,26 лв.

Печат: ДП „Димитър Благоев“, София

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.